

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

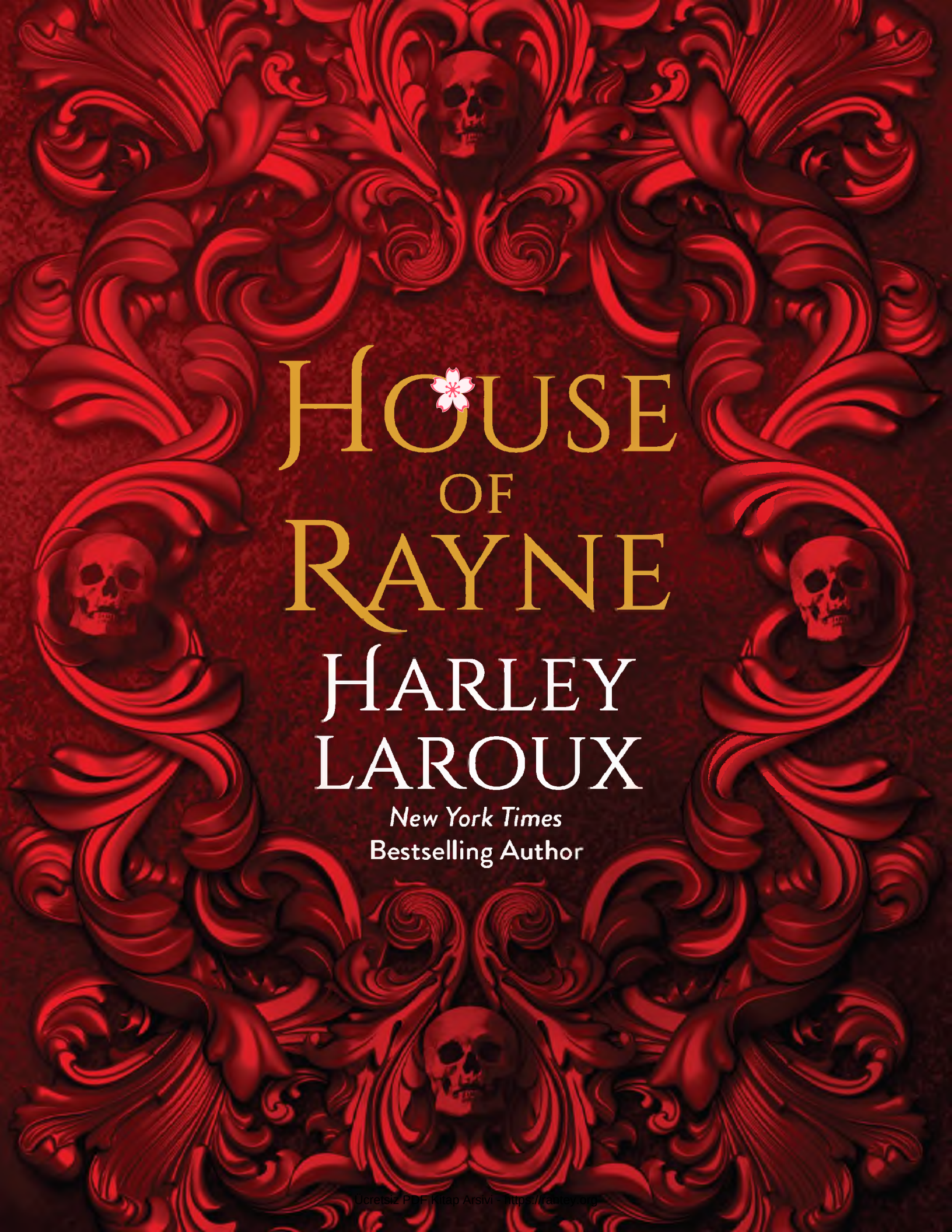
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOUSE OF RAYNE

HARLEY
LAROUX

New York Times
Bestselling Author

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

Rayne'in Evi	
Harley Laroux'un diğer eserleri Başlık Sayfası	
Telif Hakkı	
Adanma	
Rayne Evi	
Önsöz	
1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	
21	
22	
23	
24	
25	
26	
27	

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

[32](#)

[33](#)

[34](#)

[35](#)

[36](#)

[37](#)

[38](#)

[39](#)

[40](#)

[41](#)

[42](#)

[43](#)

[44](#)

[45](#)

[46](#)

[47](#)

[48](#)

[Epilog Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

Rayne Evi

Harley Laroux'un Diğer Eserleri

Ruhlar Üçlemesi

Onun Ruhunu
Almak İntikam İçin
Onun Ruhunu Almak
Bir Cadının Ruhu

Kaybedenler

Cesaret (ön bölüm)
Kaybedenler: Bölüm 1
Kaybedenler: Bölüm 2

Kirli İlk Randevular (kısa erotik dizi)

Cadılar Bayramı
Hayaleti Oyun
Salonu
Müze

House *of* Rayne

Harley Laroux

 KESINGTOH
PUBLISHING CORP.
/CItSItt@SOItbOO/S.COItt

İçerik uyarısı: *House of Rayne*, şiddet, BDSM dahil açık cinsel içerik, kanlı sahneler, homofobi, dini inançlar nedeniyle zulüm, esrar kullanımı, panik ataklar, ebeveynlerin ölümü, ebeveynin çocuğuna ve kocanın karısına duygusal istismar gibi unsurlar içermektedir.

KENSINGTON BOOKS yayıncısı:

Kensington Publishing Corp.

900 Third Avenue

New York, NY 10022 kensingtonbooks.com

Telif hakkı © 2025 Harley Laroux

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kitapta geçen isimler, karakterler, şirketler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünü ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, olaylar ya da yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimler bir veya birkaç kişiyi tasvir ettiği ölçüde, bu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etmek amacıyla kullanılmamıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar hariç, hiçbir şekilde veya hiçbir yöntemle çoğaltılamaz.

Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamadan, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.

Tüm Kensington kitapları, baskıları ve dağıtım hatları, satış promosyonları, primler, bağış toplama, eğitim veya kurumsal kullanım amaçlı toplu alımlarda özel miktar indirimleriyle sunulmaktadır.

Özel kitap alıntıları veya özelleştirilmiş baskılar da belirli ihtiyaçlara göre oluşturulabilir. Ayrıntılar için yazın veya Kensington satış müdürünün ofisini arayın: Kensington Publishing Corp., 900 Third Avenue, New York, NY 10022, attn: Satış Departmanı; telefon 1-800-221-2647.

Kitap logolu K Reg US Pat. & TM Off.

İlk Kensington Ciltli Baskı: Ekim 2025 ISBN 978-1-4967-

5683-1 (ciltli)

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Çin'de basılmıştır

Elektronik baskı: ISBN 978-1-4967-5622-0 (e-kitap) İç

tasarım Claudiu Badea/Adobe Stock'un izniyle

AB'de ürün güvenliği ve uygunluğu konusunda yetkili temsilci

eucomply OU, Parnu mnt 139b-14, Apt 123

Tallinn, Berlin 11317, hello@eucompliancepartner.com

Kendilerine miras kalan lanetlerle hala mücadele edenler için.

Rayne Hanesi

Önsöz
Rayne
Kış Geliyor

GEYİK ÖLMÜŞ OLMAYDI; henüz ölüm sertliği başlamamıştı. Taze kırmızı kan, açıkta kalan organlarda parıldıyor ve parçalanmış kemiklerin üzerinde pıhtılaşmıştı.

Yaratık yenmemişti. Parçalanmıştı.

Penseyi kemerime takıp, bıçağımın sapını kavradım ve geniş açık alanı gözden geçirdim. Rüzgâr, keskin bir soğuklukla, gevrek çimlerin arasında uğulduyordu. Uzaklardaki ağaçlar sallanıyordu.

Bu yıl kışın ilk soğuk dalgası erken gelmişti. Henüz hasat edilmemiş mahsuller gece boyunca donmuştu ve raporlara göre sıcaklıklar düşmeye devam edecekti. Uzaklarda kara bulutlar çalkalanıyordu. Okyanus gökyüzü kadar gri, sis kadar soğuktu.

Bir sinek kulağımda durmadan vızıldıyordu ve cesede yaklaştığımda bir sürü sinek havalandı. Cam gibi, çökmüş gözler bana bakıyordu. Son anlarında ne görmüşlerdi? Belki de ölümün yaklaştığını hiç fark etmemişlerdi.

Ama ben biliyordum. Her zaman biliyordum. Çocukluğumdan beri adımlarımı takip ediyordu.

Sinekleri kovarak, tarlayı geçip ATV'ye doğru yürüdüm. Çit onarılmıştı; Frontage ailesinin koyunlarının dolaşıp çakallara ya da daha kötüsüne yem olmasını engelleyecekti.

Bir dalın kırılması, kuklacının ipleri gibi başımı birden çevirdi. Akşamın soluk renkleri birbirine karışmıştı; çimenler, ağaçlar, sis ve gölgeler düz ve ürkütücü bir manzara yaratıyordu.

Ağaçların altında gördüğüm soluk, gözsüz bir yüz müydü? Yoksa sadece havayı okşayan sisin dalları mıydı?

Hızla gözlerimi kırıp ovuşturmam, o tuhaf görüntünün kaybolmasını sağlamadı ve ben dengesiz bir adımla geriye doğru çekildim.

Bu ışığın bir oyunuydu. Gözlerim yorgundu.

Koşmaya başladım, sonra sprint yaptım. Rüzgâr dinmişti ama arkamdaki çimlerde bir hareket duyduğuma yemin edebilirim — hızlı ve amaçlı hareket eden bir şey. Adrenalin damarlarımdan akıyordu ve sinekler hâlâ vızıldıyor, vızıldıyor, vızıldıyordu —

ATV'nin üzerine atladım ve motoru çalıştırdığımda motor gürültüyle çalışmaya başladı. Kulaklarım kan doldu, ama tarla boştu. Ağaçlar da öyle. Parmaklarım gidonu o kadar sıkı kavradı ki, eklemlerim beyazladı, avuç içlerim terledi.

Topla kendini, Rayne. Yılın bu zamanı için çok erken. Uyanmış olamaz. Olamaz.

Kendime fazla güvence vermemem gerektiğini biliyordum. Hiçbir şey kesin değildi ve hayatta kalmamı sağlayan kurallar her gün değişebilirdi. Ölüm her senaryoya uyum sağlayabilirdi.

"Hey! Merhaba?"

Donakaldım ve motoru durdurdum. Uzun bir süre bekledim. Dinledim.

"Merhaba? Kimsin sen?"

Sırtımdan bir ürperti geçti. Ses *arkamdan* geliyordu. Genç bir kadının gibi tizdi, ama garip bir şekilde düzdü. Duygu ve tonlama yoktu.

Kafamı zar zor çevirerek sesin kaynağını aradım. Sis görüşümü engelliyordu, sanki ağaçların arasında figürler koşuyormuş gibi görünüyordu.

"Kimsin sen? Merhaba? Merhaba?"

Aynı kelimeler. Aynı ton. Ama daha yüksek sesle. Daha hızlı.

Daha açgözlü.

Gazı kökledim. Hızlanırken tekerleklerden toprak bulutu yükseldi, yokuş aşağı hızla ilerledim. Burada yol yoktu; ağaçların arasında, kayaların üzerinden geçmek zorundaydım. Bu sırada, o ses arkamdan seslenmeye devam ediyordu.

"Merhaba? Hey!"

Daha hızlı, daha hızlı. Sis gittikçe yoğunlaşarak neredeyse önümü göremeyecek hale geldim. Sığ bir dere içinden geçerken pantolonumun paçaları suyla ıslandı

sürekli omzumun üzerinden bakıyordum. Ama bu benim hatamdı. Bir saniye bile fazla başka yere baktım ve tekerleğim iki büyük kaya arasına sıkıştı. Şokla birlikte gidon elimden kaydı ve araç takla atarken beni koltuğumdan fırlattı.

Araç üzerime düşmeden önce zar zor yuvarlanarak kaçabildim ve araç devrilmiş büyük bir ağacın yanına yan yatarak durdu. İnleyerek sırt üstü uzandım ve nefes nefese, sallanan çam ağaçlarına bakarak nefes almaya çalıştım.

Kalk. Hemen kalkmam gerekiyordu.

Göğsüm ağrıyordu. Ciğerlerim boşalmıştı. Yanıma döndüm ve kendimi dikleştirerek, titrek kollarımla kendimi tutarken etrafıma bakındım. Sis çalkalanıyordu, sürekli hareket illüzyonu ağrıyan başımı daha da sersemletiyordu.

"Kimsin sen?"

O ses omurgamdan aşağı doğru bir çivi gibi saplandı. Ses tonu soğuktu. Boştu. İnsan sözlerinin alaycı bir taklidiydi.

Arkamı dönmeye cesaret edemedim. Sertçe ayağa kalktım ve yürümeye başladım. Sakin ve kararlı bir şekilde...

"Kimsin sen?"

Hışırtı sesi geldi. *Kazıma, tırmalama.* Pençeli eller toprağı kazıyor, ağacın pürüzlü kabuğunu tırmalıyordu.

"Hey."

Farklı bir ses. Aynı derecede soğuk. *Yürümeye devam et. Bakma, bakma.*

"Hey!"

Artık bir kelime bile değildi. Bir hırıltıydı.

Ağaçların arasından çıkıp parke taşlı yola çıktım. Kılıcımı kınından çekip, hızla dönerek silahımı kaldırdım.

Ama orada hiçbir şey yoktu. Boş ağaçlar hafif bir esintiyle sallanıyor, sis ayaklarımın etrafında dağılıyordu. Ama hala üzerimde bir bakış hissedebiliyordum...

Bayan Frontage bahçesinden bana bakıyordu, ayaklarının etrafında tavuklar gıdaktıyordu. "İyi misiniz? Siz misiniz, Bayan Balfour?"

"Merhaba, evet, benim, ben... iyiyim." Bıçağımı kınına geri koyarken yüzümü buruşturmamı zar zor gizledim, sonra elimi yaralı omzuma götürdüm. Kolumu yerine oturtunca gözleri bilye gibi büyüdü. "İbuprofeniniz varsa çok iyi olur."

Salem *İsim Yok*

BUGÜN DÜĞÜN GÜNÜMÜYDÜ. Ama bu gece evli değildim.

Öğlen saatlerinden itibaren, Pasifik Kıyısı ormanlarının uzun yollarında neredeyse yüz mil bisiklet sürmüştüm. Sırtım ve bacaklarım ağrıyordu, motelimin karşısındaki barda tek başıma sessizce balık ve patates kızartması yiyordum.

Daha sonra yatağa gittiğimde, sevgili nişanlım beni bekliyor olmayacaktı.

Nişanlım yoktu. Las Vegas'ta bir country kulübü düğünü ya da balayı da yoktu.

Sadece ben, bisikletim ve yılın geri kalanında kullanabileceğim tatil günlerim vardı. Sadece ben ve hayatımın parçalanıyor gibi hissettiğimde kontrolü geri kazanmak için çaresizce yaptığım girişimler. Arkadaşlarım barmen, birkaç yaşlı yabancı ve her zaman yanımda olan, göğsümde soğuk, ağır bir buz parçası gibi duran endişemdi.

Bar, çevrede restoran sayılabilecek tek yer olmasına rağmen, pek kalabalık değildi. Birkaç liman işçisi, bira içip sessizce sohbet ediyorlardı. Barmen, son otuz dakikadır sessizce bardakları silip, bar tezgahına boş boş bakıyordu.

Burası bir geçiş alanıydı. Hayatlar arasında, rüyalar arasında.

Ama o içeri girdiğinde, birdenbire her şey yeniden gerçek hissettirdi.

Beyzbol şapkası yüzünü gizliyordu, uzun kahverengi saçları yağmurdan sıırıslılandı. Yanında soğuk gece havasını da getirmişti ve varlığıyla oda küçülmüş gibiydi. Şapkasını ters çevirdiğinde, neon ışıklar yüzüne vurdu ve açık kahverengi tenini altın gibi parlatarak yanağındaki uzun, ince bir kesik ortaya çıkardı.

Taze bir yara, kiraz kırmızısı.

Barmen ona başını salladı ve o da ona başını salladı, sonra barmen dönüp tozlu üst raftan bir şişe viski aldı. Koyu yeşil gözleri odanın içinde şahin gibi dolaştı, beni hariç herkese baktı. Keskin çene hattı dikkatimi çekti, boğazının hatlarını takip ederek güçlü omuzlarından göğsünün yumuşak kıvrımlarına kadar baktım.

İçkimi yudumlarken, bakışları bana takıldı. Hızla nefes aldım, ama hava yerine bira geldi ve anında öksürmeye başladım. Elime öksürerek, endişeli bakışlardan boğulmak üzere olduğumu saklamaya çalıştım ve tuvalete koştum.

Tuvallette gizlice ciğerlerimdeki birayı öksürdükten sonra, garip bir şekilde geri döndüm, ancak yanımdaki koltuk artık boş değildi. Aman Tanrım. Oydu. Sırtı bana dönüktü, ama güçlü omuzları ve sanki orası ona aitmiş gibi bara yaslanma şekli beni şüpheyeye düşürmedi.

Onun yanındaki tabureye geri kayarak, biramı iki elimle kavradım ve titrek bir yudum aldım. O, benim çevresel görüşümü domine ediyordu. Kafası hafifçe hareket ediyor, kulaklıklarından gelen müziğin ritmine göre sallanıyordu.

Daha dikkatli dinleyince, şarkının Stevie Nicks'in "Talk to Me" olduğunu fark ettim. Belki de bira etkisini göstermeye başlamıştı, ama en sevdiğim sanatçılardan birini dinlediğim için heyecan dalgası içimi kapladı ve dudaklarım şarkı sözlerini sessizce mırıldanmaya başladı.

En azından, sessiz olduğumu sanıyordum. Ama mırıldanırken, yanımda bir hareket oldu ve derin bir ses aniden, "Paylaşmak ister misin?" dedi.

Kadın kulaklıklarından birini çıkarmış ve elinde tutarak bana uzatmıştı. Ama kulaklığa odaklanamıyordum, çünkü o orman yeşili gözleriyle bana doğrudan bakıyordu, sıcak ve nazikçe benim durumumla eğleniyordu.

"Ben, şey... evet..."

Neredeyse tek kelime bile çıkaramadım, ama o anladı. Keskin bir nefes verdi — bir kahkaha mıydı? — ve kulaklığı kulağıma bastırduğunda içimi bir elektrik akımı sardı, kafam Stevie'nin ruhani sesiyle doldu. Dokunuşu çok hızlıydı ama sinirlerimde kalıcı bir iz bıraktı, yanağıma kazındı.

"Bu adamlara ses sistemini tamir ettirmelerini söylüyorum," dedi, başparmağıyla barmeni işaret ederek. "Sessizliğe dayanamıyorum, bu yüzden her zaman hazırlıklı gelirim."

Bana doğru eğildi, kolunu yavaşça bar tezgahına dayadı. Yonca, yanmış esrar ve tuzlu okyanus havası gibi kokuyordu.

Aceleyle, "Özür dilerim, kendimi tanıtmalıydım. Benim adım

"Bekle." Eli hızla uzandı ve parmağını dudaklarıma bastırdı. O dokunuştan kıvılcımlar çaktı ve bir anda beni ele geçirdi. "İsim yok. İlginç kalsın."

Gülümsedi ve midem kıpır kıpır oldu. Ama bu nazik bir gülümseme değildi; dostluk teklifi de değildi.

Bu bir davetti.

"Buralı değilsin, değil mi?" dedim. Odanın geri kalanı çok uzak görünüyordu. Neon ışıklar gözlerinde dans ediyordu ve birdenbire yazın bir ilçe fuarında olduğum hissine kapıldım. Heyecan verici beklenti, sıcaklık ve arzu.

"Hayır," dedi. "Sen de değilsin."

"Hayır. Ben San Francisco'danım. Son birkaç gündür bisiklet sürüyorum, bu yüzden bu halim." Kısa saçlarımin kask izi ile dolu olduğundan ve yüzümün güneşten yandığından emin olarak gergin bir şekilde güldüm.

Ama o benim kötü saçlarıma ya da kızarmış cildime bakmıyordu. Gözlerimden bir kez bile olsa gözlerini ayırmamıştı.

"Vay canına, bu adanmışlık." Yüzündeki kesikleri kaşıdı, sonra kendini tutmuş gibi göründü ve aniden elini indirdi. "Orada yaşamak için iyi para kazanıyor olmalısın."

"Şey, herkes gibi teknoloji sektörüne girmek yerine, bir hayali kovalamaya karar verdim ve sonunda küçük bir video oyun stüdyosunda animatör olarak çalışmaya başladım, yani..."

Anlayışla başını salladı. "Anladım, yani sen San Francisco'dan gelen, açlık çeken bir sanatçısın, Stevie Nicks'i seviyorsun ve çok güzelsin. Manik Pixie Rüya Kızı paketinin tüm özelliklerine sahipsin, değil mi?"

Birinin beni bu kadar kolay güldürmesi çok uzun zaman olmuştu. " 'in tüm özelliklerine sahibim ve plenty of baggage," I quipped. The song

değişti ve biz de ritme uyarak birlikte sallanıp şarkı sözlerini eşzamanlı olarak mırıldandık.

Bana ne içmek istediğimi sordu, sonra benim için cin tonik, kendisi için de bira sipariş etti. Kadehini benimkine dokundurarak kadeh kaldırdı ve "Yeni dostlara" dedi.

"Yeni dostlara." Midemdeki kelebeklerin yatışmasını umarak uzun bir yudum aldım. "Sadece bu gece için buradayım."

"Ben de." Elimi tuttu, başparmağı avucumu okşadı. "O zaman bu geceyi unutulmaz kılalım."

"ARTIK BENİM, güzel kız. Bunu asla unutmayacaksın, değil mi?"

Bacaklarımın arasında diz çökmüş, sanki dua ediyor gibiydi. Dizleri kirli karo zeminde, gözleri kapalı, cildi grafiti kaplı duvara asılı Rainier Brewing Company tabelasının neon ışığında kırmızıya bürünmüştü.

Yalvaran bir günahkar, ibadet eden bir rahibe, dili bedenime litanyalar yazıyordu.

O diz çökmüştü, ama kendini küçük hisseden bendim. Onun ellerinde küçülmüş, bacaklarım titriyordu, o kendi ağzıyla nefesimi kontrol ediyordu.

Barda oturmak sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu, şimdi ise tek kabinli tuvalete sıkışmış durumdaydık. Birlikte dans etmiştik, her birimizin kulağında bir kulaklık vardı, hayali mikrofonlara fısıltıyla şarkı sözlerini söylüyorduk. İnsanlar bize bakıyordu ama umurumda değildi. Hayatımda ilk kez, sonunda...

Gözleri açıldı ve beni derinliklerine çekti. Lavaboya tutunmaya çalışırken elim kaydı, ama o beni tuttu. Beni boğuyordu ve umurumda değildi.

Benim istediğim de buydu, değil mi?

Bu yüzden bisikletimle sahil boyunca sürmüştüm, her kilometre beni arzuladığım yalnızlığa biraz daha yaklaştırıyordu. Yalnızlık ya da yok olma. Hiçbir şey hissetmemek ya da çok fazla hissetmek, karşılaştığım ebedi sorundu. Dikkatsiz olmayı çok önemsiyordum.

Onun adını bile bilmiyordum. Bu yeterince dikkatsizce miydi? Beni tekrar hayal kırıklığından korumak için yeterli bir mesafe miydi?

Dili düzleşip okşadı ve iç monologum sadece statik bir ses haline geldi. Gözlerimi geriye çeviren acil durum alarmı düz çizgisi. Parmakları uyluklarıma gömüldü ve o derin, boğuk sesiyle, "Bana bak. O güzel gözlerini görmeme izin ver" dedi. Korkutucu bir şekilde muhteşemdi. İnce ve kaslı, uyluklarımı ayırırken beni titretiren pürüzlü elleri vardı.

Bacağımı kaldırıp omzuna astı ve ben dengemi sağlamak için parmaklarımı onun uzun saçlarına dolamak zorunda kaldım.

"Lütfen... Tanrım, durma!"

Parmaklarım saçlarına dolandı ve o inleyerek kalçalarımı kavradı ve "Daha sert çek. Ne kadar iyi hissettirdiğini göster bana" diye mırıldandı.

Birkaç dakika boyunca, geride bıraktığım kilometreleri ya da önümdeki kilometreleri düşünmüyordum. Eski nişanımı ya da parmağımda bıraktığı yüzük izini düşünmüyordum. "Bu çok fazla. Üzgünüm" dediği sonsuz yankısını duymuyordum.

Hayır, o anda tamamen ona aittim. Gergin her kasım, titreyen her sinirim, titremeyen tek bir santim bile yoktu. Beni dili, dudakları ve parmaklarıyla ele geçirdi.

Adını söylemek istedim, keşke adını bilseydim.

Barın dışındaki otoparkta durup bir esrar paylaştık. Gece ıssız ve soğuktu, hava okyanus tuzu ile yapış yapıştı. Yükselen çam ağaçlarının ötesindeki dalgaları göremiyorduk, ama seslerini duyabiliyorduk.

"Buraya sık gelir misin?" Nazik ve ilgisiz görünmek istedim, ama sesim çok umutlu çıkmıştı. Çok fazla yatırım yapmış gibiydim.

Uzun ve yavaş bir nefes aldı. Yaşı benimle yakındı, yirmili yaşların sonlarında bir yerdeydi, ama yüzündeki ciddiyet onu daha yaşlı gösteriyordu. Yanak kemikleri yorgun ve kasvetli görünüyordu.

O kapalı bir kitaptı ama içindeki okunamayan kelimeler beni rahatsız ediyordu ve kitabın kapağına bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Beni bir daha görmeyeceksin," dedi, nefes verirken bana göz kırptı. Sanki bu bir güvenceymiş gibi, pişmanlık değil.

Veda edip o uzaklaşana kadar, ona sorduğum tek bir soruya bile cevap vermediğini fark etmedim. O, hiçbir yerden gelip hiçbir yere gitmeyen, isimsiz bir yabancaydı. Sabaha kadar, bir rüya gibi görünecekti.

Colin'den sonra birlikte olduğum ilk kişiydi, bu da demek oluyordu ki...

Hiçbir şey. Hiçbir şey ifade etmiyordu.

Sabahın 2'sinde motel odamın önünde dururken, zihnim uykuya dalamayacak kadar karışmıştı. Yüzük parmağıma dokunduğumda, eksik mücevherin çıplak izini hissedince bir an için paniğe kapıldım. Colin düğünümüzü iptal edeli bir ay olmuştu. Eşyalarını toplayıp gitmesinden bu yana yirmi sekiz gün geçmişti. "Henüz hazır olmadığını" söylediğinden bu yana yirmi beş gün geçmişti. Başka biri olduğunu öğrendiğimden bu yana yirmi iki gün geçmişti.

Soğuktan burnumu çekerek, burnumu sildikten sonra vape'imden bir nefes daha kokuşmuş duman çektim. İçeri girip boş bir yatakta uzanarak, uyku beni kurtarana kadar tavana bakma düşüncesi göğsümü sıkıştırdı. Ama şafak bulutları yakıp yeni bir günün güneşi doğana kadar burada oturup, bir önceki güne tutunmaya devam etme düşüncesi de öyle.

Ağaçlarda kuru yapraklar hışırdadı. Yol boştu, sadece sis dolaşıyordu. Ön büro penceresinde asılı parlak, yanıp sönen VACANCY (Boş Oda) tabelası, nemli havayı maviye boyadı.

Aniden bir çığlık gecenin sessizliğini bozdu, ama bu sadece bir vaşakın çığlığıydı. Kan donduran bir çığlıktı, evet, ama bir ömür boyu kamp gezileri yaptıktan sonra, bunu daha önce de duymuştum. Yine de, otlar paranoyamı daha da şiddetlendirmişti. Kendimi açıkta, izleniyormuş gibi hissediyordum. Bir yırtıcı hayvan ağaçların arasında bir yerde gizleniyordu ve ben onu göremiyordum bile.

Ama o muhtemelen beni görebiliyordu.

"Sakin ol, Salem," diye fısıldadım, kendi sesimin buradaki yalnızlığı biraz olsun azaltacağını umarak. Ürkütücü hisleri bir kenara bırakırsak, yatmam gerekiyordu.

Sabah feribota yetişmem gerekiyordu.

Salem

Blackridge Adası

Ertesi gün öğlen saatlerinde, bir teknenin kış tarafındaki nemli ahşap bir bankta oturuyordum, bisikletim dizlerime yaslanmış, gökyüzü kadar gri dalgaların üzerinde sallanıyorduk. Tuzlu deniz havası yüzüme çarptı, rüzgârın soğuğu ceketimi acımasızca delip geçiyordu.

Balfour Bed-and-Breakfast'ın web sitesinde, oraya ulaşmak için gerekli olan feribot yolculuğu hakkında herhangi bir ayrıntı verilmemişti; şimdi nedenini anlıyordum. Uçaklar, trenler, tekneler, otobüsler... Ben ayaklarımın sağlam zeminde olmasını tercih ediyordum, çok teşekkürler. Ya da bisikletimin pedallarında. Her dalga, midemi boğazıma kadar çıkacakmış gibi hissettiriyordu.

Benim dışında, gemide sadece bir yolcu daha vardı. Uzun eteğinin üzerine ince gri bir yağmurluk giymiş genç bir kadın, güverteye karşı tarafta kıvrılmış ve titreyerek oturuyordu. Hava şartlarına uygun giyinmemişi ve çok mutsuz görünüyordu, ben de sırt çantamdan yedek kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkardım ve ona yaklaştım.

"Al şunu." Giysiyi uzattım ve o irkildi, kan çanağına dönmüş gözleriyle bana baktı. "Sorun yok. İhtiyacım yok."

Ceketi baktı ama almadı. Tekrar kucaklaşarak, kollarını kendine doladı ve beni görmezden geldi. Hızlı ve çılgınca mırıldanmaya başladı, "Babamız... adın kutsal kılınsın... senin isteğin olsun... bizi kurtar... bizi kurtar..."

Midem ağrıyarak koltuğuma geri döndüm. Dalgaların sesi onun sesini bastırıyordu, ama ara sıra rüzgâr onun dualarını bana ulaştırıyordu.

Neyse ki, bir saat içinde Blackridge Adası'nın sarp siyah kayalıkları ufukta görüldü. Daha net görebilmek için pruvaya yürüdüm. Burası, kalın ve koyu renkli ağaçlarla kaplı dağlık bir yerd.

B&B'nin web sitesinde yabani çiçeklerle kaplı tarlalar, muhteşem okyanus kayalıkları, dereler ve şelaleler vaat ediliyordu.

Ama bugün Blackridge ince bir sisle kaplıydı. Dalgalar yükselen sırt çizgisine çarparak kayalık sahil boyunca tehlikeli bir akıntı oluşturuyordu. Batıda dar bir çıkıntının üzerinde bir deniz feneri duruyordu, ama içinde ışık yanmıyordu. Fırtınalı denizlerin üzerinde uyuyan bir nöbetçi gibiydi.

Feribot doğuya döndü ve dar bir koya girerken dalgalar sakinleşti. Kıyı boyunca, mavi, beyaz ve gri tonlarında boyanmış ahşap evler kümelenmişti. Rıhtımlar balıkçı tekneleriyle çevriliydi ve üzerlerinde çok sayıda martı tünemişti. Rıhtıma yanaşırken, martılar beni boncuk gibi gözleriyle izliyorlardı ve tüyler ürpertici çığlıkları koyda yankılanıyordu.

Bisikletimi iskeleye sürmeye hazırlanırken, dua eden kadın yanımdan koşarak geçti. Ağır ağır nefes alıyordu, uzun saçları ıslak ve rüzgârla dağınıktı. İskeleyi koşarak geçti ve kıyıda yere yığıldı, yüksek sesle ağlamaya başladı.

Mürettebata baktım, ama onlar ne ona ne de bana aldırış etmediler, gözlerini işlerinden ayırmadılar. Yoldan geçen birkaç kişi ona baktı, ama kimse durmadı. Herkesin nesi vardı? Bu kadın açıkça bir kriz yaşıyordu ve ellerim titriyordu, ama yine de bisikletimi rıhtımdan aşağıya doğru aceleyle iterek ona doğru gittim.

Ama ben ulaşmadan başka biri ona ulaştı.

Sarışın, güzel bir kadın onun başında duruyordu. Dudakları hareket ediyordu ama aralarındaki konuşmayı duyamıyordum. Ağlayan kadın başını kaldırdı, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve başında duran kadın gülümsedi.

O gülümsemede beni ürperten bir şey vardı.

Çaresiz kadın ayağa kalktı ve yol boyunca kuzeye doğru ağır adımlarla yürüdü, diğer kadın ona yardım etmedi. Benim gibi o da kadın ağaçların arasına kaybolana kadar onu izledi.

Kıyıya tekrar baktığımda, sarışın kadın şimdi *bana* bakıyordu ve gülümsemesi kaybolmuştu.

Oldukça rahatsız olan ben, başımı eğdim ve telefonumu çıkarıp konaklama yerimin yol tarifini kontrol ettim. Tam zamanında gelmiştim, check-in yapmam için bir saatim vardı. Ayrıca cep telefonum çekmiyordu, bu da... iyiydi. Bu seyahatten istediğim şey buydu: bildiğim hayattan zorla bir kopuş. Doğa ile, kendimle yeniden bağlantı kurmak.

Colin'in sosyal medyada paylaştığı, "hayatının yeni aşkı"nı gösteren gönderileri görmek istemiyordum. Anksiyetenin ağırlığı altında ezilmeyen, çılgın bir Vegas balayı ve pahalı kulüpler fikrini seven, spontane ve kaygısız bir aşk.

Ben olmayan biri.

Bisikletimi kaldırımda sürerken, kayalık sahil boyunca uzanan eski ahşap dükkanları hayranlıkla seyrettim. Soda ve dondurma satan bir market gözüme çarptı. Bisikletimi kilitleyebileceğim bir yer yoktu, bu yüzden tereddütle kapının yanına bırakıp içeri girdim.

Markette her zamanki malzemeler vardı, ancak bira, şarap ve likör hariç. Köşede odun sobası çıtır çıtır yanıyordu, etrafında bir grup kedi mutlu bir şekilde uyuyordu. Duvarda, satılık tavukların reklamını yapan broşürler, feribot seferleri ve yaklaşan hasat festivali için bir posterin asılı olduğu bir topluluk ilan tahtası vardı.

Tahtanın üst kısmına el yazısıyla yazılmış bir ayet de raptiye ile tutturulmuştu: *Günahın ücreti ölümdür, ama Tanrı'nın armağanı, Rabbimiz İsa Mesih'te sonsuz yaşamdır.*

Bir sonraki koridora döndüğümde, plajda gördüğüm sarışın kadının orada durduğunu görünce şaşkınlıkla sıçradım.

"Merhaba," dedi tatlı bir sesle, ama biraz fazla hevesli bir şekilde. "Feribottan yeni mi indiniz?"

Başımı sallayarak, "Evet, yeni geldim. Aslında bir pansiyona gidiyorum..." dedim.

"Balfour Manor," diye sözümü kesti. "Oldukça uzun bir yürüyüş. Avcılar dışında, sezonun bu geç saatlerinde pek kimse gelmez. Ben Ruth Miller. Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı, bayan...?"

"Salem. Salem Lockard." Elimi uzattım ve o da kibarca elimi tuttu, ancak bana dokunduğunda biraz yüzünü buruşturdu.

"Salem... cadıları yaktıkları yer gibi mi?" Geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi ve ben ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden garip bir şekilde güldüm.

"Aslında Salem'de suçlanan cadıların hiçbiri yakılmadı," dedim. Kaşları yukarı kalktı, kâkülleri altında kayboldu ve onu düzeltmeye çalıştığım için pişman oldum. Aceleyle konuyu değiştirdim. "Ağlayan kadın, benimle aynı feribotta gelmişti. İyi miydi?"

Ruth hafifçe güldü. "Tabii ki. Eve döndüğü için mutluydu." "Mutlu" kesinlikle benim kullanacağım kelime değildi.

"O benim arkadaşım," diye açıkladı Ruth, ben sormamış olmama rağmen. Bu etkileşimden kurtulma isteğim giderek artıyordu. "Burada birlikte büyüdük. O, dışarıdaki çimlerin daha yeşil olduğuna inanmaya kendini ikna etti." O, benim arkamda, kapıya ve onun ötesindeki çalkantılı okyanusa doğru bakıyordu. "Ama Tanrı onu ait olduğu yere, evine çağırdı. O iyi olacak. Bu sadece öğrenilmesi gereken bir dersti. Rab'bin bize emrettiği gibi, kendi anlayışlarımıza güvenmemeli veya cahilce tutkuların etkisinde kalmamalıyız."

Beni sakinleştirmek istemişse, işe yaramamıştı. Kapıya koşma isteğime karşı koyarak, "Şey, bunu duyduğuma... sevindim... Pardon, American Spirits sigarası var mı?" dedim.

Yüzündeki gülümseme izleri kayboldu.

"Hayır. Sigara satmıyoruz." Sesi buz gibi ve tiksincti, sanki ona yerlere işeyebilir miyim diye sormuşum gibi.

"Buralarda başka bir yer var mı..."

"Hayır. Başka bir şey var mı?"

Kollarını kavuşturmuş, ince dudaklarını büzmüştü. Onunla bir yere varamıyordum ve belli ki ihtiyacım olan şey onda yoktu.

"Hayır, ben... hayır. Teşekkürler."

"Tanrı sizi korusun!" dedi, ben kapıdan çıkarken yine neşeli bir gülümsemeyle. Sigara içmekten çok esrar içmeyi tercih ediyordum, ama yine de her ihtimale karşı bir paket sigara bulundurmayı seviyordum. Özellikle son zamanlarda, kanser çubuklarına giderek daha fazla uzanıyordum.

Sigarayı bırakmak için daha iyi bir zaman yoktu sanki.

Batıya doğru bisikletle ilerlerken, körfez hızla ormanın içinde kayboldu. Yol çamurla kaplıydı ve pantolonumun paçaları çamurla sıçradı, ama umursamadım. Hava temiz ve serindi, ciğerlerimi çam ve okyanus kokusuyla dolduruyordu. Kuşlar başımın üstündeki budaklı dallarda cıvıldıyor, geyikler yol kenarındaki böğürtlen çalıları arasında otliyordu. Ara sıra yürüyüş yapan birinin yanından geçiyor ya da eski bir aracın geçmesi için kenara çekiyordum. Keçiler ve koyunlar tarlalardan meliyor, köpekler çiftlik evlerinin verandalarından bana havlıyordu.

Yol ikiye ayrıldığında, üzerinde sadece "*Balfour B&B*" yazan ok işaretli tahta tabelayı takip ederek dar batı yolunu seçtim.

Bisikletim zorlu arazi koşulları için dağ lastikleriyle donatılmıştı ve dik yokuşta ilerlerken kalbim heyecandan hızla atıyordu. Yükseldikçe rüzgâr daha da soğudu ve dalgaların kükreyen sesi daha da yükseldi.

Rayne Balfour. Bu, kontrol etmem gereken kadının adıydı, evin sahibi. E-postalarda kaba davranmıştı, ama web sitesinde yer alan evin açıklamaları beni ikna etmek için fazlasıyla yeterliydi.

Güzel bahçeleri ve şef aşçı tarafından servis edilen yemekleri olan, tamamen restore edilmiş 1920'lerden kalma bir malikane. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca, günlerimi ormanda bisiklet sürerek, akşamları ise sıcak bir içki ve iyi bir kitap eşliğinde şömine başında geçirecektim. Beynimi sıfırlamak ve hayata geri dönmek için iki haftalık bir dinlenme.

Frenlere basarak, iki soluk taş sütunun önünde kayarak durdum. Sütunlar, üzerinde *Deus Videt Omnia* yazan demir bir kemerli siyah bir kapıyı çevreliyordu. Ötesindeki araba yolu kısaydı ve dolambaçlı bir merdiven teraslı tepeye çıkıyordu. Malikanenin kendisi ağaçların arkasında gizlenmişti; sadece sallanan çamların üzerinde keskin kuleleri görünüyordu.

Kapıdan girerken içimi ani bir endişe kapladı. Lastiklerim çakıl yolda gıcırdadı, ta ki eve giden uzun dar merdivenin dibine gelene kadar. Bir iç çekerek bisikletimi duvara dayadım, çantamı aldım ve uzun zamandır acı çeken bir katır gibi tepeye tırmanmaya başladım.

Basamaklar yosunla kaygandı, onlarca yıldır basılan ayakların izleriyle ortaları çökmüştü. Teras bahçeleri kokulu çiçekler ve canlı eğrelti otlarıyla doluydu. Devasa yaşlı çam ağaçları tepenin yamacına tutunmuş, kıvrımlı kökleri toprağın altında dalgalar oluşturunuyordu.

Tepenin zirvesine ulaşip ağaçların diğer tarafına çıktığımda, Balfour evi tüm heybetiyle karşımda belirdi.

Yüksek ve karanlıktı, ön cephesi sarmaşıklarla kaplı gri taştan yapılmıştı. Çatı dikti, üzerinde beyaz dumanlar çıkan bacalar ve kuş yuvalarıyla süslenmiş kuleler vardı. Girişin etrafındaki taşlara melekler ve gargoyllar oyulmuş, avlunun ortasındaki çeşmeyi süslüyordu. Dış cephede, sarmaşıkların arasından görünen dar pencereler sıralanmıştı.

Bu pencereler, boynumu uzatıp yukarıya baktığımda beni izleyen gözler gibiydi. Avluda yavaşça ilerlerken, çeşmenin bulanık derinliklerine bakmak için durdum. Su akıyordu; bitkiler ve yosunlar havzayı kaplamıştı.

Dikkatim dağıldığı için, çeşmeyi dolaşip soluk mavi gözlerle bana bakan bir kurtla karşı karşıya geldiğimde neredeyse çığlık atıyordum.

"Aman Tanrım, şey, merhaba... selam..." Büyük siyah köpek ıslak burnunu bana sürtünce donakaldım. Tamam, belki de kurt değildi. Bir tür dev, tüylü çoban köpeğiydi. Kalın deri bir tasma vardı ve kokumu beğenip beğenmediğini anlaması için ona biraz zaman verdikten sonra, tasmaındaki etiketi tuttum.

"Loki," dedim, üzerine kazınmış ismi okuyarak. "Sen benim refakatçim misin?" Pek hevesli olmasa da dostça görünüyordu, bu yüzden en iyi "kim iyi çocuk?" sesimi takındım ve "Ne kadar büyük ve yakışıklı bir çocuksun, değil mi? Değil mi?" dedim.

Bu, kuyruğunu sallamasına neden oldu. Ön kapıya doğru koşmadan önce kabarık omuzlarını okşamama izin verdi ve ben de onu takip ettim.

Girişin yanında, duvara bakır bir plaket asılmıştı. Plakette, *Balfour Malikanesi'nin Henry M. Balfour'un I. Dünya Savaşı'ndan dönüşünün ardından 1919 yılında inşaatına başlandığı* yazıyordu. *Başlangıçta Balfour ailesinin ana konutu olarak tasarlanan malikane, şu anda dünyanın dört bir yanından gelen misafirleri ağırlayan bir oda ve kahvaltı tesisi olarak hizmet veriyor.*

Kapı masif ahşaptan yapılmış devasa bir kapıydı; muhtemelen bina inşa edildiğinden beri oradaydı. Kapıyı ittiğimde yüksek bir gıcırtı sesi çıktı ve köpek kendini silkeledikten sonra önümden içeri koştu.

Girmeden önce çamurlu botlarımı paspasla sildim. Giriş holü sıcaktı, hafif bir odun dumanı ve hindistan cevizi kokusu vardı. Parlak avize cilalı ahşap zemine yansiyordu ve duvarlar duvar kağıdıyla kaplıydı, üzerinde tablolar ve eski portreler asılıydı. Sağımda bir merdiven vardı, duvarında daha fazla sanat eseri ve fotoğraf vardı, ve tam önümde bir koridor uzanıyordu.

Resepsiyon solumdaydı. Büyük ahşap masanın arkasında, sararmış bir dizi fotoğrafın altında duvardan bir düzine eski iskelet anahtar sarkıyordu. Makine de vardı: el mikrofönlü bir tür radyo ve 90'lardan çıkmış gibi görünen eski bir bilgisayar.

Kimse yoktu. En azından, tezgahın arkasındaki kapı, karton kutulardan oluşan dengesiz bir kule tarafından geriye doğru savrulup açılana kadar. Kutular bana doğru fırlarken, onları taşıyan uzun boylu, kaslı esmer kadın onları gürültüyle yere bıraktı. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve bana sırtı dönüktü, kutulardan birini yırtıp açtı ve içindekileri karıştırırken, ağırlıkları ve sayıları yüksek sesle mırıldanıyordu.

Garip bir şekilde boğazımı temizledim.

Hiç kimsenin bu kadar hızlı döndüğünü görmemiştim. Bir an önce kutuyu karıştırıyordu, bir an sonra küfürler savurarak dönüp, sanki bana fırlatacaktı gibi bir patatesi havaya kaldırdı.

Bir an için, şaşkınlık ve inanamama duygusuyla ona baktım. Patates tuttuğu için değil, onu tanıdığım için.

Bardan tanıdığım yabancı kadın.

Diliyle ruhumu çekip yutan isimsiz kadın.

Rayne

İstenmeyen Misafir

"OH, MERHABA!"

Oh, hayır.

Onun olduğu inkar edilemezdi. Geniş ela gözleri, zengin yaz balı rengindeydi. Kısa kestane rengi saçları rüzgardan dağınıktı. Soluk teni, güneşten yanmış yanakları ve çilli burnu vardı. Dudakları kızaran şeftali rengindeydi. Sanki parçalanmak üzereymiş gibi bana gülümsüyordu, ama bunun için üzgündü, sanki yüzünü kızartan parlak kırmızı utanç kişisel bir hatasıymış gibi.

Utanmasının durumu daha da kötüleştirdiğini bilemezdi. Geniş gözleri beni onunla tanıştığım son ve tek geceye geri götürdü.

Neon ışıklarının parıltısında ona bakarken, o benim dilimde parçalanıyordu. Sırf benim için söylenen bir şarkı gibi, onun inlemelerini ve sızlanmalarını dinliyordum.

Ateşli bir rüya gibi. Ya da bir kabus gibi.

Rüyalar gecede, gerçekliğin dışındaki karanlık alanda kalmalıydı. Gün ışığında, kızarak ve gülümseyerek karşına çıkmamalıydılar.

"Check-in için geldim," dedi, endişeyle gülümsemesi kayboldu. Aceleyle patatesi bir kenara attım ve kulaklıklarımı çıkardım. "Rezervasyonum Lockard adına. Salem Lockard."

"Salem," diye tekrarladım, adı dilimde şeker gibi karıncalanıyordu. Yüzü aydınlandı...

Vay canına.

Yine aynı tuhaf his, önceki gece barda onu gördüğümde hissettiğim his. Tanıma hissi, anlaşılmaz bir çekim.

CB telsizinden yüksek bir statik sesi geldi, ikimiz de irkildik. Hoparlörden genç bir ses geldi: "Seahawk'tan Dragon'a! Cevap ver, Dragon!"

Salem'e özür dileyerek "Affedersiniz" diye mırıldandım, tezgahın arkasındaki sandalyeme kayarak oturdum ve mikrofonu aldım.

"Rebecca, şu anda biraz meşgulüm. Her şey yolunda mı?"

İstenmeyen misafirimize bakmamaya çalışsam da, gözlerim kaçınılmaz olarak ona çekiliyordu. Kalın taytların üzerine dar bisiklet şortu giymişti, her şey uyumsuz toprak renklerindeydi. Büyüleyici, dikkat dağıtıcı, sinir bozucu... Kahretsin, ona bakmak hazırlıklı olmadığım bir duygu fırtınası yaratıyordu.

"Hayır, Rebecca olmaz!" diye cevap verdi küçük ses. "Ben Seahawk'ım, unuttun mu?"

Bir iç çekerek, Salem'e en iyi müşteri hizmeti gülümsememi gösterdim. "Hemen geliyorum, sadece, şey, bir saniye." Mikrofonu tekrar konuşarak, "Seahawk, bu telsiz sadece acil durumlar için. Acil bir durum mu var?" dedim.

Cevap vermeden önce uzun, suçluluk dolu bir sessizlik oldu. "Hayır. Ama sıkıldım!"

"Telsiz oyuncak değil, Seahawk. Git kız kardeşinle oyna, tamam mı? Sonra tekrar kontrol ederim. Dragon, tamam."

Ses seviyesini kısarak, derin bir nefes almak için durakladım ve sonra arkamı döndüm. Salem, topuklarından ayak parmaklarına kadar sallanarak gülümsüyordu. Küçük mantar şeklindeki küpeleri de onunla birlikte sallanıyordu. Loki ona çoktan ısınmıştı; büyük hamster onun yanında durmuş, ıslak burnunu eline sürtüyordu.

Odadaki devasa bir fil vardı ve onu hemen fark etmezsem, beni ezip geçecekti.

Rezervasyon listesinde onun adını gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı. Salem Lockard. Dudaklarım, cesaret edip yüksek sesle söylemeden önce sessizce bu adı telaffuz etti.

"Bayan Lockard?" diye teyit ettim.

O hevesle başını salladı. Eski rezervasyon sistemimin yüklenmesini beklerken küfrettim, bilgisayara tokat atma dürtüsüne direndim. Sistem her zaman yavaştı, ama o orada durup bana bakarken, milyonlarca yıl sürdüğünü yemin edebilirim.

"Bu çok çılgın bir tesadüf, yani, bunun olasılığı ne kadar olabilir ki?"

Tanrım, konuşmaya devam ediyordu. Sesi titriyordu, hızlı ve gergindi, ceketinin kollarını çekip duruyordu. Kumaştan yıpranmış iplikler çıkıntı yapıyordu, sanki bunu sık sık yapıyormuş gibi.

Buna hazırlıklı değildim. Bu yüzden ana karaya gidip biriyle takılmıştım: böylece o kişileri bir daha görmeyecektim. Böylece kapıma gelip geceyi benimle geçirmek istemeyeceklerdi.

Ona gülümsedim. Sayılır. En azından gülümseme şeklinde ve hafifçe dostça bir ifadeydi. "Blackridge'e hoş geldin, Salem."

Yüzündeki ifade değişti. Yumuşadı. Sanki biraz gerginliği kaybolmuş gibiydi. Aniden kendimi tekrar ilkokula dönmüş ve altın yıldız çıkartması verilmiş gibi hissettim. Bu tuhaf hissi bastırmak için kaşlarımı çatarak, önündeki tezgahın üzerine birkaç broşür yaydım. "Bu adanın haritası, bu da yürüyüş parkurlarının haritası. Şu anda kapalı olan tek parkur Lighthouse Loop. Yarımada çıkamak için sezon çok geç."

Haritaları topladı ve ceketinin cebine sıkıştırırken buruşturdu. "Ada kışın kapanıyor mu?"

"Tam olarak değil. Feribot seferleri duruyor, yani kimse gelip gitmiyor. Kışın değil, sonbaharda başlıyor. İki hafta burada kalacaksın, yani..." Kaşlarımı çattım. Neden bu tarihler için rezervasyon yapmıştım ki? Son anda karar vermek diye buna derler. "Adadan ayrılan son feribota bineceksin. Kaçırmamaya dikkat et."

"Eğer kaçıırırsam, kalacak çok güzel bir yerim olacak, değil mi?" O güldü. Bulaşıcı bir gülüştü, beni neredeyse başım dönüyordu.

Ama çok gürültülüydü. Duvarlardan yankılandı ve ben irkildim, karşılık olarak bir çığlık duyacağımı düşünerek.

Kendine gel, Rayne.

"Kimse 1 Kasım'dan sonra burada kalmaz," dedim. "Kendileri için neyin iyi olduğunu bilen kimse kalmak istemez. Hava çok sert. Yağmur, karla karışık yağmur ve kar yağar. Dalgalar, kayalıklara çok yaklaşan tekneleri parçalayacak kadar büyür. Rüzgar, helikopteri düşürecek kadar kuvvetlidir ve uçakların inebileceği bir yer yoktur. Bu yüzden feribotu kaçırmayın."

Yutkundu. "Anladım."

Arkamdaki kancalardan anahtarını alıp masanın etrafından dolaşım.
"Altı numaralı odada kalacaksın."

Bekleyerek boş elimi uzattım. Hiç tereddüt etmeden elimi tuttu ve sıktı.

"Çantan," dedim ve yüzü utançla düştü. "Taşımamı ister misin?"

"Oh, şey... tabii, teşekkürler." Başını eğerek aceleyle çantayı uzattı.

Elinin sıcaklığı benim avucumda bir iz bıraktı ve ben de sırt çantasını merdivenlerden yukarı taşıırken elimi çantanın askısında oynattım.

"Yemek salonu resepsiyondan geçip koridorun sonunda, solda. Büyük bir oda, kaçırmamız imkansız." dedim, her zamanki yeni misafirlere yaptığım konuşmayı yaparak. "Kahvaltı sabah altıdan dokuza kadar servis ediliyor. Akşam yemeği ise akşam altıdan dokuza kadar. Kiler ve mikrodalga fırın yirmi dört saat kullanılabilir. Marihope'a yürüyerek veya bisikletle gitmek isterseniz, orada bir restoran, birkaç kafe ve bir market var."

Ben merdivenlerin tepesine ulaştım, ama o gelmedi. Hâlâ merdiven sahanlığında durmuş, koyu saçlı bir rahibin devasa portresine bakıyordu.

"Henry Balfour," dedim. "Büyükbabam. Burayı o inşa etti."

"O bir vaiz miydi?" diye sordu, bana yetişmek için aceleyle koşarken.

"Önce askerdi. Sonra vaiz oldu. Ailemizde din adamları çoktur.

Babam da vaizdi."

Keşke kutsallık da açgözlülük kadar kalıtsal olsaydı.

"Bisikletimi saklayabileceğim bir yer var mı?" dedi. "Onu tepenin altındaki araba yoluna bıraktım."

"Onu senin için kulübeye koyarım. Buradayken bisiklete binmeyi düşünüyor musun?"

"Evet! Dağ bisikleti benim hobim sayılır."

Barda, son birkaç gününü San Francisco'dan sahil boyunca bisiklet sürerek geçirdiğini söylemişti. Oysa benim evimden en uzak gittiğim yer Washington sahiliydi. Burada büyüyen pek çok kişi gibi, Blackridge de kaçamadığım bir parçamdı. Sanki bu ağaçların kökleri içime işlemiş gibiydi ve ne kadar kurtulmaya çalışsam da, kökleri uzuyor ama asla kopmuyordu.

Her zaman beni geri çekiyorlardı.

"Buradaki parkurlar oldukça zorlu. Tehlikelidirler, bu yüzden..." Uyarılarım sadece gülümsemesini daha da genişletti. Neşeli ve gergin görünüşüne rağmen, açıkça kendine bakabilecek biriydi. Onu üst kattaki koridordan geçirirken sırt çantası omuzlarımı ağrıtabilecek kadar ağırdı. "Buralarda cep telefonu sinyalinin en iyi ihtimalle kesik kesik olduğunu fark etmişsindir. Uydu GPS taşımanı öneririm. Ormanda kaybolmak çok kolaydır. Eğer yoksa, ödünç verebileceğim yedek bir tane var."

Odasının kapısının önünde durdum. Kapının üzerinde 6 numaralı odayı gösteren bakır bir levha vardı. Eski anahtarı çevirip kapıyı açtığımda yüksek bir ses çıktı. Oda köşe odaydı ve manzarayı görünce hayranlıkla nefesini tuttuğunu duyduğumda çok sevindim.

Kabarık dalgaların ötesinde, Blackridge deniz feneri ormanlık yarımada da gururla yükseliyordu. Sis, beyaz duvarlarını sarmış, dalgalar ise deniz fenerinin bulunduğu siyah kayalıklara çarpıyordu.

"Seksenli yıllardan beri hizmet dışı," dedim, o pencereye koşarak dışarı bakarken. "Endişelenme, seni uyanık tutacak bir ışık olmayacak." Şöminenin önüne çömelip, odunları istifledim ve ateşi yaktım. "İlk birkaç gün için yeterli odun olmalı, ama daha fazlasına ihtiyacın olursa, söyle yeter. Evde bir kalorifer var, ama özellikle geceleri hava soğuk olabiliyor."

Ateş çıtır çıtır yanarken ve oda yavaş yavaş ısınırken, ayağa kalktım ve onu yatakta oturmuş beni izlerken buldum. Bacakları yere değmeyecek kadar kısaydı ve avuç içlerine yaslanarak, "Bunu yaptığın için teşekkürler. Uzun zamandır kendim ateş yakmamıştım," dedi.

"Sorun değil." Sesim çatladı. Harika. Neden orada bir kütük üzerindeki yosun gibi duruyordum ki? Neyi bekliyordum? Giysilerini çıkarıp beni yatağına davet etmesini mi?

Tanrım, hayır, kötü düşünceler, bunlar *kötü düşünceler*.

"Unutma, ev eski," dedim, oyalanarak. Ama o bana büyük bir dikkatle bakıyordu. Sözlerime kulak kesilmişti ve ben gurur duymalı mı yoksa korkmalı mıydım, bilemedim. "Garip sesler var. Çarpma sesleri, inlemeler, gıcırta sesleri. Etrafımız ormanla çevrili olduğu için tuhaf sesler duyacaksın. Sakın korkma." Kapıya doğru yöneldim, ama hemen geri döndüm. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, yatağın yanındaki sabit telefonu kullanarak resepsiyonu arayın."

Tamam, gitme zamanı.

Hayır, tekrar geri döndüm.

"Ve ben resepsiyonda değilsem, odama gelebilirsiniz. Üçüncü katta. Soldan ikinci kapı."

Misafirlere odamın yerini hiç söylemedim. Onları ilgilendirmezdi.

Kapısı arkamdan kapandıktan sonra bile gitmedim. Orada durup dinledim, ama kendime dinlemediğimi söyledim, çok uzun süre.

Su akmaya başlayınca borular gürledi. Banyoyu dolduruyordu. Bir parçam kulağımı kapıya dayayıp, kıyafetlerinin yere düşen yumuşak sesini dinlemek istiyordu. Suyu giren ayaklarının nazikçe sıçrayışını.

Ama sapık bir inzivacı gibi davranma riskini göze alarak, aceleyle uzaklaştım, beni duyacağından korktuğum için adımlarımı hafifleterek.

O sadece iki hafta burada kalacaktı. İki hafta boyunca normal davranabilirdim, değil mi?

KOKUSU beni rahatsız ediyordu. Yasemin ve limon. Giysilerimi çıkarıp öfkeyle çamaşır sepetine tıktırdıktan sonra bile, parfümü etrafımda dolaşmaya devam etti.

Sadece iç çamaşırlarımla, açık pencereimin önündeki bankta oturup esrar sardım. Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Çıplak tenime gece havası keskin bir soğukluk getiriyordu, ama bu, yatağa girmeyi çok daha rahat hale getirecekti. Acı olmadan zevk de olmazdı.

Cırcır böceklerinin şarkısı, uzaktaki okyanusun dalgalarının sesine eşlik ediyordu. Çocukken, dalgaların sesini uzaktan kükreyen bir kaplanın sesiymiş gibi hayal ederdim. Bu hayal, dikkatimi başka yöne çekmeme yardımcı oluyordu; uzaktaki bir düşman, kendi evimdekilerden daha az korkutucuydu.

Sigarayı dudaklarıma götürdüm ve yaktım. İnce bir duman izi pencereden sızarak gece gökyüzünde kayboldu.

Salem de penceresinden dışarı mı bakıyordu? Ayın ışığını, yıldızların soğuk bakışlarını değer veriyor muydu? Onlara bakıp kendini küçük, ilham dolu, korkmuş hissediyor muydu? Bu dünya bu kadar genişken ve insanlar bu kadar az şey bilirken, denemeye değer mi diye merak ediyor muydu?

Kulaklıklarımı takıp, telefonumda en sevdiğim çalma listesini açtım ve Fleetwood Mac'in müziği kulaklarımı doldurmasına izin verdim. Birkaç dakika boyunca, dünyam huzur içindeydi.

Sonra yatak odamın kapısı açıldığında camda bir hareket gördüm.

Ensem karıncalandı. Dönmedim. Dışarıdaki koridor karanlıktı; yansımada, siyah bir boşluktan başka bir şey değildi.

Yavaşça kulaklıklarımı çıkardım. Müzikten çok daha yüksek sesli, ürkütücü bir sessizlik beni karşıladı.

Bir döşeme tahtası gıcırdadı. Sonra bir tane daha. Ağzım o kadar kurumuşt ki, ayağa kalkıp açık kapıya doğru yürürken zar zor yutkunabiliyordum.

Gıcırtı giderek yaklaşıyordu ve karanlıkta bir silüet gördüğüme yemin edene kadar boş alana bakakaldım. Boşluktan, sanki her nefes çürümüş ciğerlerden ılık gibi çıkıyormuş gibi sert nefes sesleri geliyordu.

Dua etmek için dilimin ucuna geldi ama sesli olarak söylemedim.

"Hadi," diye tısladım. Esrarlı sigaradan bir nefes daha çektim ve kendimi güçlü durmaya zorladım. "Hareket et. *Hareket et.*"

Kapıya doğru attığım her adım acı vericiydi. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Tanıdık bir koku burnuma çarptı: keskin küf ve çürümüş kan kokusu. Kapı kolu buz gibiydi. Kolunu tutup kapıyı kapattım ve kilidi çevirdim.

Birkaç saniye boyunca, diğer tarafta duyulan sert nefes sesini dinledim. Ses, kara tahta üzerinde tırnaklar gibi, ısrarcı ve bitmek bilmiyordu. Kulaklıklarımı tekrar alıp taktığımda rahatladım.

Ancak o zaman nefesimi bıraktım. Ama yine de yatağa girerken kapıya bakmaya devam ettim ve titremeyen uzuvlarımı battaniyeyle örttüm. Eklemim bir hamamböceğinden farksız hale geldiğinde ancak biraz daha iyi hissetmeye başladım.

Salem'in dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim, özellikle de şu anda. Geceler uzuyor ve soğuklar şiddetleniyordu. Şerif benim deli olduğumu düşünüyordu, ama ben, mevsim ne kadar erken olursa olsun, karanlık çöktükten sonra dışarıda olmanın güvenli olmadığını biliyordum.

Melek henüz uyanmamışsa, yakında uyanacaktı.

O zaman av sezonu başlayacaktı ve benim avcı mı yoksa av mı olduğumu, çok geç olana kadar bilemeyecektim.

Salem Ayı Sezonu

ÖNÜMÜZDEKİ İKİ HAFTA BOYUNCA, bir barın tuvaletinde bana dilini sokan bir kadınla yaşayacaktım. Ruhumu o kadar derinden kirletmiş bir kadındı ki, iki gün sonra bile, birlikte yaptıklarımızı düşünmek dizlerimin titremesine neden oluyordu.

O sabah yatakta uzanırken, "Rayne" diye fısıldayarak adını söyledim. Bunu denemek istedim, sevgili gibi konuştuğumda ya da fahişe gibi inlediğimde hecelerın nasıl hissettirdiğini görmek istedim.

Tanrım, bu çok kötüydü. Garip durumlarda *en kötüsüy*düm. Yüzünü gördüğüm anda o kadar telaşlandım ki, filtrelerim kayboldu ve saçma sapan şeyler söylemeye başladım. Onun stoik tavrını düşünürsek, muhtemelen benim çok gürültücü ve sinir bozucu olduğumu düşünmüştür. Bu tamamen haklıydı. Sosyal becerilerimin eksikliği nedeniyle birini korkutup kaçırdığım ilk sefer değildi.

Bu hiçbir şey *ifade* etmiyordu. Seks sadece seksti ve ben etik fahişelik faaliyetlerimden utanmamak üzere yetiştirilmiştim.

Yine de yemek odasına doğru yürürken, karnımda heyecan verici bir kaşıntı hissettim. Rayne misafirlerle birlikte yemek yiyecek miydi? Onu tekrar görmek istiyordum, ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bu, aşık olmanın verdiği o baş döndürücü, coşkulu duyguydu — artık yaşayabileceğimi hiç sanmadığım bir duygu.

Ama yine de hiçbir anlamı yoktu.

Yemek odası genişti. Tavanı çaprazlamasına ahşap kirişlerle kaplıydı ve masaların üzerinde büyük bir avize asılıydı. Odaanın dört bir yanına dağılmış bir düzine masa vardı. Yerden tavana kadar uzanan pencereler, evin arkasındaki süs bahçesine bakıyordu. Bahçe o kadar yoğun bitki örtüsüyle kaplıydı ki, sanki bir ormana bakıyor gibiydim.

Diğer birkaç misafir çoktan yerlerine oturmuştu. Havada yumurta ve pastırmanın lezzetli kokusu vardı ve midem yemek için guruldıyordu. Salıncak kapıdan mutfağı görebiliyordum, orada personel buharlı ocak başında telaşla çalışıyor ve fırından taze ekmek çıkarıyordu. Kendini Albert olarak tanıtan, kalın Fransız aksanlı, uzun boylu, kel bir adam kahvaltı siparişimi almaya geldi. Yemek seçenekleri karşısında heyecanla nefes nefese kalırken, o nazikçe sabırlı davrandı.

Yemeğimin hazırlanmasını beklerken, kendime kahve ve portakal suyu doldurdum ve pencerenin yanındaki küçük bir masayı seçtim.

Gökyüzü açık, soluk maviydi. Kuşlar çimlerdeki su birikintilerinde yıkanıyor, şarkı söylerken tüylerini kabartıyorlardı. Uzun bir çitin ötesinde, seranın dik cam çatısını zar zor görebiliyordum. Yosunla kaplı taş merdiven, çitlerin ötesine uzanıyor ve görüş alanımdan çıkıyordu.

"—geçen haftadan beri kayıp olduğunu duydum, insanlar bunun hakkında konuşuyor olmalıydı—"

Fısıltı gibi söylenen sözler dikkatimi bahçeden uzaklaştırdı ve odayı gözden geçirirken kahvemi yudumladım. Konuşan bir grup yürüyüşçüydü, ama seslerini tekrar alçaltmışlardı ve sözlerini anlayamadım. Etrafımda birkaç çift ve üçer dörtlü gruplar oturuyordu; görünüşe göre burada tek başına seyahat eden tek kişi bendim.

Büyük kamuflaj ceketleri ve pantolonları giymiş iki orta yaşlı adam, benim masamın hemen yanındaki masada oturuyorlardı. Tabakları tamamen boşalmıştı ve ikisi de kahve fincanlarından yudumluyorlardı. Bana en yakın olanı kucağında bir şeyi parlatıyordu ve ben daha iyi görebilmek için eğildim.

Onun elinde bir tüfek olduğunu fark ettiğimde sandalyemden geriye doğru düşmek üzereydim.

Adamlar gürültüye bakıp bana baktılar. Tüfeği olan adam bana dostça bir gülümseme attı.

"Vay vay, yeni bir misafir, ha? Günaydın!" Bakışlarımı takip ederek aceleyle, "Oh, merak etmeyin bayan. Masada asla dolu olmaz. Ama onu ihmal edemeyiz." dedi. Tüfeğin dipçik kısmını sevgiyle okşadı.

"Dışarıda, bu benimle zamanından önce Tanrı'yla buluşmamı engelleyen tek şey."

Diğer adam başını salladı. "Sizi korkutmasına izin vermeyin. Ben George. Bu da Martin. Yeni mi geldiniz?"

"Dün," dedim. Bana Montana'daki amcalarımı hatırlattılar ve hemen onlara sempati duymaya başladım. "Sanırım siz avcısınız?"

Martin başını salladı. "Evet. Kara ayılar."

Neredeyse kahveyi burnumdan püskürtüyordum. "Ayılar mı?" diye ciyakladım. "Bu adada *ayılar* mı var?"

Ama başka bir ses araya girdi: "Martin, George, misafirlerimi korkutmayı kesin."

Rayne yemek odasından geçerken herkes başını çevirdi. Yıpranmış deri çizmeleri dizlerine kadar bağlanmıştı ve kamuflaj ceketinin düğmeleri açıktı, yürürken arkasında pelerin gibi dalgalanıyordu. Loki, etrafındaki tüm lezzetli yiyeceklerden habersiz gibi görünüyordu ve onun peşinden koşuyordu.

Onun varlığıyla nefesimin kesildiğini fark etti mi acaba? Kalbimin ne kadar hızlı attığını duydu mu?

"Evet, anne," diye homurdandı Martin, tüfeği masanın altına koyarak.

Rayne durmadı. Bana neredeyse hiç bakmadan yanımdan geçti ve kafasını mutfağa soktu, Fransızca bir şeyler söyledi ve aynı şekilde cevap aldı. Birkaç dakika sonra Albert, siparişimi ve beklemediğim bir şeyle geri döndü.

Bir cin tonik.

"Bekletmek için özür dileriz," dedi. Hiç de uzun beklemedim ve bunu söyleyecektim, ama geldiği gibi hızla ortadan kayboldu.

Peynirli, sebze dolması omletim mükemmel görünüyordu ve tam yemeye başlayacaktım ki, birinin beni izlediğini hissettim.

Omzumun üzerinden baktığımda, Rayne orada duruyordu ve kalbim güm güm atmaya başladı.

"Gece iyi geçti mi?" dedi. Bir elini sandalyemin arkasına koymuş, diğer elini masaya dayamıştı, parmaklarımdan sadece

santimetre uzaktaydı. Bu yakınlık, cildimde elektrik akımı gibi bir karıncalanma hissi yarattı.

"İyiydi. Çok rahattı. Sıcak da kaldım; ateş için tekrar teşekkürler."

"Bunu duyduğuma sevindim." Sesi alçaktı, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek. Ceketinin içine uzandı, bir an kaşlarını çattı, sonra parlak gümüş bir anahtar çıkardı ve bana uzattı. "Bu, tepenin altındaki kulübe için. İhtiyacın olduğunda bisikletini orada saklayabilirsin. Anahtarı olan tek kişi benim, yani kimse ona dokunmaz."

"Teşekkürler." Cümlemi bitiremeden, o arkasını dönüp tekrar yürümeye başladı, Loki de itaatkar bir şekilde onu takip etti.

"Vay canına." Martin güldü. "Geldiğimizden beri o kadının bir cümleden fazlasını söylediğini duymadım. Seni bu kadar özel kılan ne acaba, küçük hanım?"

Omuz silktim ve midemdeki kelebekleri daha fazla kahveyle bastırmaya çalıştım.

Malikanenin ÜÇÜNCÜ KATINA misafirler giremezdi, ama yine de keşfedilecek çok yer vardı. Ortak salon birinci katın koridorunun ilerisindeydi, duvarları kitaplarla dolu raflarla kaplıydı. Rahat koltuklar ve kanepeler, özenle tasarlanmış kalın halıların üzerinde duruyordu. Kalmak isterdim, ama birkaç misafir zaten orada oturuyordu ve ben de araya girmek istemedim.

Malikanenin odaları rahat ve sıcaktı, ancak koridorlar buz gibiydi. Merdivenleri çıkarken, nefesimi verirken nefesimin buğulanmasını görebiliyordum. Gökyüzü açık olsa bile güneşin sıcaklığı bize ulaşamıyordu.

İkinci kata çıktığımda, misafir odalarının önünden geçerken adımlarımı hafiflettim. Bütün ev tertemizdi. Tek bir resim çerçevesi bile tozlu değildi; yer döşemelerinde tek bir leke, pencerelerde tek bir iz bile yoktu. Klasik eski ev kokusu da yoktu. Havalandırma deliklerinde kokulu filtreler olduğunu düşündüm.

Ama üçüncü kata çıkan merdivenlerden geçerken, korkunç bir koku aldım.

Aniden elimle ağzımı kapatarak, loş ışıklı merdivenlere baktım. Üst katta, ellerini birleştirmiş peçeli bir kadını tasvir eden büyük bir mermer heykel duruyordu. Görmek zordu, ama heykelin arkasındaki güzel duvar kağıdı su hasarı görmüş gibiydi, garip dalgalar ve siyah küf lekeleri vardı.

Endişelenerek gözlerimi kısarak birkaç basamak yukarı çıktım. Işığın bir oyunu olmalıydı; elimi duvara koyduğumda küf gölgelerin içinde eriyip tamamen kayboldu.

Şaşkın bir şekilde, parmaklarımı tertemiz duvar kağıdının üzerinde gezdirerek çürüme izi aradım. Ama hiçbir şey kalmamıştı. *Garip.*

Aniden, yüksek sesli ayak sesleri merdivenlerden bana doğru geldi. İrkıldım, gelen kişinin önünden çekilmek için merdivenlerden aşağı koşarken neredeyse tökezleyecektim. Nefes nefese, elim kalbimin üzerinde, birkaç saniye içinde yatak odamın kapısına ulaştım. Anahtarı kilide sokarken, üçüncü kata çıkan merdivenlere doğru baktım.

Kimse görünmedi.

Bir dakika bekledim. Sonra iki dakika. Merdivenlerden yukarı çıkan ya da aşağı inen kimse yoktu. Merdivenlerde mi bekliyorlardı? Neden? Kim? Kimseyi görmemiştim.

Dikkatlice merdivene tekrar yaklaştım. İçtenlikle misafirlerden birinin bana şaka yaptığını umuyordum, ama baktığımda sadece heykel vardı.

Fanteziler ve Musluklar

Bahçede yürürken, buharlı çay bardağımı taşıırken ayakkabılarım ıslak çimlerde çamur sesleri çıkarıyordu. Çalıların arasında kuşlar civıldıyor, yapraklardan yağmur damlalarını sallıyorlardı. Güneş ufukta batıyordu, ateşli parıltısından geriye kalan tek şey okyanus kayalıklarının altında gizlenmişti.

Telefonum bir uyarı sesi çıkardı, ama bu sadece yarınki bir etkinlik hatırlatmasıydı. Ekranı kaydırarak açtığımda, bildirimi görünce kalbim durdu: *Vegas'a Uçuş - Balayı Zamanı!!!*

İçimdeki boşluk daha da derinleşti.

Colin'i özlediğimden değildi; ilk başta ilişkimizin yasını tutmuştum, ama şimdi, sahip olacağımı sandığım geleceğin yasını tutuyordum. Zihnimde kurduğum hayat paramparça olmuştu ve bir parçam hala bunun benim hatam olduğunu düşünüyordu.

Derin bir nefes alarak bahçenin ortasındaki taş bankta oturdum ve eve baktım. Pencereleer ışıkla doluydu ve üçüncü kattaki yatak odasında Rayne vardı.

Beni görmedi — ya da en azından bana bakmıyordu. Saçları, barda olduğu gibi uzun ve dağınıktı. Dudakları, benim de hafifçe duyabildiğim müziğe eşlik ederek hareket ediyordu.

Hafifçe sallanarak ensesini ovuşturuyordu. Dans etmek istiyor gibiydi, ama kendi önünde bunu yapmak çok utanç vericiydi.

Tek bir akıcı hareketle, tişörtünü başından çıkardı ve yere attı. Siyah bir spor sütyeni onu örtüyordu, ama o da ona uzandı ve ben... ben başka yere bakmalıyım.

Ama bakmadım.

Kollarını indirirken sırt kasları gerildi. Cildi, zayıf ışıkta yumuşak ve sıcak görünüyordu ve ona tekrar dokunmanın nasıl olacağını hayal ettim.

Onunla tekrar dokunmak. Kollarını okşamak, boynunu öpmek. Bana yaptığı gibi inlemesini sağlamak. Parmaklarını saçlarında gezdirirken saçları beline kadar uzandı, sonra yana döndü...

Barda birlikte olduğumuz süre boyunca kıyafetlerini çıkarmamıştı. Onu görmek içimde çaresiz bir şey uyandırdı, açlık çeken bir şey.

Ben de aşk ve kalp kırıklıklarını bolca yaşamıştım. Colin'den sonra, kalbini verebilen aptal tarafımın öldüğüne kendimi ikna etmiştim.

Görünüşe göre, o tarafım tehlikeli bir şekilde hayatta ve aktifti. Şehvet aşk değildi, ama yine de ona çok yakındı.

Rayne görüş alanımdan çıktı ve büyü bozuldu. Aniden kalktım, o kadar telaşlıydım ki çay fincanımı bırakıp bahçeden aceleyle çıktım.

Üç yıldır ilk kez beklenmedik bir şekilde bekar kalmış olabilirdim, ama bu kendime bakmaya hazır olmadığım anlamına gelmiyordu. Açıkçası, evren bu noktada bana birkaç orgazm borçluydu.

Su geçirmez vibratörüm ve odamdaki pençeli ayaklı küvet en iyi arkadaşlarım olmak üzereydi. Buharla dolu hava ve beni saran rahat sıcak suyla, kendi parmaklarım yerine Rayne'in parmaklarının göğsümden aşağı doğru kayduğunu hayal ettim. Elleri göğüslerimi sıkıyor, parmakları arasında meme uçlarımı yuvarlayıp çimdikliyor, bana tatlı ve müstehcen sözler söylüyordu: "İşte böyle, güzel kız. Hoşuna gitti mi? Daha fazlasını ister misin?"

Onun boğuk sesinin kulağıma fısıldadığını hayal ederek inledim. Vibratörü açtım, klitorisime bastırdığımda nefesim kesildi ve sinirlerimde bir karıncalanma hissettim. Bacaklarım titredi, bir an için kendimi kaybettim...

"Ne uslu bir kızsın. Benim için al."

İhtiyaç dalgaları midemi bulandırdı. Dizlerimin üzerine çökerek küvetin kenarına eğildim. Bir elimle vibratörü bacaklarımın arasında tutarken, diğer elimle göğsümü destekledim. Gözlerimi kapatıp, arkamda duran ve parmaklarıyla beni tahrik eden onu hayal ettim.

"İşte böyle. Çok seksi görünüyorsun Salem. Tanrım, seni canlı canlı yiyebilirim."

İstmeden içimden bir inilti patladı. Colin bir keresinde yatakta ne kadar "çılgın" olduğunu bana övünerek anlatmıştı, ama o adam son derece sıradan biriydi. Sapıkça oyunlar için yaptığım belirsiz isteklerim genellikle şikayet olarak algılanırdı — egosuna darbe vururdu — ve sonra rahatsız edici veya tehlikeli olarak bir kenara atılırdı.

Rayne benim nelerden hoşlandığımı bilmiyordu; beni neredeyse hiç tanııyordu. Ama birkaç dakika boyunca, bildiğini hayal ettim. Ona tüm arzularımı itiraf ettiğimi hayal ettim ve bunu yaptığım da bana karanlık bir gülümsemeyle "Benim muhtaç küçük sürtüğüm için her şeyi yaparım" dediğini hayal ettim.

Bacaklarım titriyordu ve sanki artık banyoda değildim. Hayal gücümün kötü bir boyutunda, Rayne sırtımda kıvrılmış, parmakları içimde, bir eli boğazımda, dört ayak üzerindeydim. Nefes nefese, zevk artarken, onun adını yüksek sesle haykırdım ve gözlerimi zar zor açtım...

Banyoda biri duruyordu. Uzun, koyu saçlı, uzun boylu, kırmızı bir silüet, dönen buharla birlikte hafifçe değişiyor ve sallanıyor gibiydi.

Soğuk bir hava dalgası beni sardı. Işık titredi. Silüet hareket etti ve ben, çürümüş dudakları siyahlaşmış dişlerinden geri çekilmiş, zayıf, kanlı, ceset gibi bir yüz gördüğüme yemin ederdim.

Çığlık attım ve geriye doğru savruldu. Musluğa tutunmaya çalıştım ama musluk duvardan koparak kırıldı, kırık borudan su fışkırdı ve ben kayıp sırt üstü düştüğümde üzerime döküldü...

"Lanet olsun!"

Sert eller beni küvetten çıkardı. Tutulup banyodan çıkarıldım ve çok ıslak ve tamamen çıplak bir şekilde yatağa atıldım. Oturmak için birkaç saniye geçirdiğimde, bir kolumu koruyucu bir şekilde göğsüme doladım, Rayne çoktan banyoya geri dönmüş, suyu kapatmış ve şimdi kırık musluğu izliyordu.

"Birisi vardı," nefes nefese söyledim. "Bir kişi, banyoda —banyoda—"

Rayne yavaşça küvete uzandı ve vibratörümü sudan çıkardı. Tanrım, şimdi yere çökmek için mükemmel bir zaman olurdu

Yıkadı ve lavabonun üzerine koydu, sonra raftan bir havlu alıp bana getirdi ve titrediğim için omuzlarıma sardı.

"Biri odana mı girdi?" dedi, sesi şüpheciydi.

Çaresizce omuz silktilim. "Bilmiyorum! Orada biri duruyordu, ama kim olduğunu tanıyamadım!"

Elini yavaşça sırtımda gezdirerek, "Yaralandın mı?" diye sordu.

"Hayır." Yalan. Gururum incinmişti. "Yemin ederim birini gördüm. Gözlerimi açtım ve onlar... onlar oradaydı... tam orada." Parmaklarımla, o kişinin durduğu yerde, zeminde tam olarak aynı noktayı gösterdim.

Rayne tekrar banyoya girdi. Küveti boşalttı, kapının arkasına, dolaplara baktı. Hatta dolabı bile aradı. Her geçen saniye, kendimi yataklımin altında bogeyman diye ağlayan bir çocuk gibi hissediyordum.

Colin'in sesini duyabiliyordum sanki: "Hepsi kafanın içinde. Bu senin endişenin konuşuyor. Bir hap al ve sakinleş."

Aptal, endişeli Salem. Yine boş yere kendini korkutuyor.

Göğsüm sıkışmıştı ve adrenalin kaburgalarımın arkasında patlamıştı. Bana inanmamıştı. Beni yalancı, uydurucu, *deli* sanıyordu. Boğazım düğümlendi, gözlerim yanıyordu. Lanet olsun, onun önünde ağlamak istemiyordum.

"Ne gördüğümü biliyorum," dedim çaresizce. "Orada bir şey vardı."

"Sana inanıyorum," dedi nazikçe. "Nasıl göründüklerini hatırlayabiliyor musun?"

Çaresizce zihnimi geriye doğru zorlayarak başımı salladım. "Bilmiyorum. Sis vardı. Uzun saçları vardı. Sanırım kırmızı giyiniyorlardı."

Ondan tepki alabileceğim onca şey varken, bunun olacağını hiç beklemiyordum. Ama o sertleşti ve sonunda bana baktı. Sanki yüzümde sırlar yazıyormuş gibi, *gerçekten* baktı.

"Bir şey söylediler mi?"

Kafamı salladım. Korkum yavaş yavaş dağılıyor, yerine yorgunluk geliyordu.

"Her kimlerse, artık gitmişler," dedi Rayne, derin bir nefes alarak. "Ve eminim kırık küvetli bir odada kalmak istemezsin."

"Musluğu sertçe baktı ve ensesini ovuşturdu. "Benzer manzaraya sahip başka bir oda daha var. Üçüncü katta olduğu için konuklar genellikle orada kalmazlar, ama idare eder. Giyinmen için sana bir dakika vereceğim."

Bir sonraki tekneye binip ana karaya dönmeyi tercih ederdim. Tüm aşağılanmamı bu adada bırakıp, bu olay hiç olmamış gibi davranmak isterdim.

Bunun yerine, incinmiş gururumu toplayıp giyindim. Sanki elleri vücudumda izler bırakmış gibiydi: Beni kaldırırken dokunduğu yerler çok sıcaktı. Onun eşyalarını kırdığım için oluşan gerginliği hafifletmek için akıllıca bir şey, bir tür şaka bulmaya çalıştım, ama utançtan zihnim boşalmıştı.

Sadece bir gölge görmüş ve kendimi korkutmuş muydum? İstilacının net bir görüntüsünü hatırlamaya çalışsam da, bir türlü başaramadım. Sadece yorgun muydum? Halüsinasyon mu görüyordum?

Giyinip eşyalarımı topladıktan sonra, Rayne'in kapının dışında beni beklediğini gördüm. Dışarı çıktığımda bana tuhaf bir bakış attı, sanki benim yerimde başka bir şey hayal ediyormuş gibi bana bakıyordu.

"Bu taraftan," dedi ve ben de onu koridordan üçüncü kata kadar takip ettim. Önümde yürüyordu, sanki bir görevi varmış gibi adımlarını atıyordu. Üzerinde sadece çoraplar, eşofman altı ve uzun kollu siyah bir tişört vardı. Saçları biraz nemli, dalgalı ve dağınıktı, arkasında şampuanın taze kokusu yayılıyordu. Onun rahatlatıcı akşamını mahvettiğimden emin olmak beni daha da kötü hissettirdi.

Yine de, "Sadece Çalışanlar" tabelasını geçip üçüncü kata kadar onu takip etmek biraz heyecan vericiydi. Bir alt kat gibi, duvarları kaplayan apliklerle aydınlatılmış, tertemizdi. Ancak, evin geri kalanından farklı olarak burada portreler yoktu. Duvarlar tamamen boştu. "Musluk için gerçekten üzgünüm," dedim, özrümü daha fazla geri çekemeyerek.

"Onarım masraflarını ben ödeyeceğim..."

Kapalı bir kapının önünde durdu ve cebinde bir şeyler aradı. "Endişelenme. Her zaman bir şeyler bozulur. Eski bir evde yaşamamanın eğlenceli yanlarından biri de budur."

Anahtarı çıkarıp kapıyı açtı ve içerideki ışıkları yaktı. Oda benim öncekinden daha büyüktü, kuzeybatıda deniz feneri manzarası

kuzeybatıda deniz feneri manzarası ve güneyde bahçe ve serayı gören pencereleri vardı. Ancak odadaki mobilyalar o kadar modern değildi. Odada belirgin bir toz kokusu ve eski kitapların yumuşak vanilya kokusu vardı.

"Genelde misafirleri buraya yerleştirmiyorum, toz için özür dilerim," dedi. "Dekor biraz eski moda ama her şey temiz ve işlevsel. Sizin için ateş yakacağım."

Odun toplamak için uzağa gitmedi. Benim odamın yanındaki kapıyı açtı ve ben de odanın içini görebildim. Yeşil battaniyeli büyük bir yatak vardı ve Loki o yatakta uyuyordu. Eski vinil plaklarla kaplı bir kitaplık, pikap ve hoparlörlerin yanında duruyordu. Orası Rayne'in yatak odasıydı.

Benim odamın hemen yanında.

Ben sırt çantamın içindekileri yatağın üzerine boşaltırken, o kollarında bir sürü odunla geri döndü. Ben kıyafetlerimi düzenlerken, o ateşi yaktı ve ben omzumun üzerinden ona gizlice bakmaya devam ettim. Ateşi çıtır çıtır yanana ve soğuk oda ısınmaya başlayana kadar, acele etmeden ateşi besledi.

"Yan odadayım," dedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa."

"Tamam. Teşekkürler..."

Açık kapıda durdu, sanki söylemek istediği bir şey varmış gibi tereddüt etti. Ağzı, tehlikeli bir şekilde gülümsemeye yakın bir şekilde seğirdi. Sonra kapı koluna uzandı ve kapıyı kapatırken, "İyi geceler, Salem. Duş fantezilerinde çok fazla su harcamaya çalışma," dedi.

Rayne Hayalet

İKİNCİ KAT KORİDORU sessizdi. Saat 3'te bu olağandışı bir durum olmamalıydı, ama ben sessizlik ile sükunet arasındaki farkı çok iyi biliyordum. Sükunet normaldir.

Ama sessizlik? Nefes almayan, ayaklarımın altındaki tahtalardan tek bir gıcırta bile çıkmayan, dışarıda rüzgârın uğultusu duyulmayan bir sessizlik. Sanki bu alan gerçekliğin dışında, bir koza ile sarılmış gibiydi. Ama kozaların içinde genellikle bir şeyler yaşırdı.

Salem'in önceki odası buz gibiydi. Ateş sönmüş, duştan gelen nem gitmişti. Parfümünün kokusu bile kalmamıştı. Bunun yerine, havada küf ve çürümüş bitki kokusu vardı.

Kökleşmiş bir alışkanlık, boynumdaki haçı tutmamı sağladı ve banyoya girerken zincirini ileri geri çekiştirdim. Fayansların her yerine su sıçramıştı, musluk damlayan borunun altında bir su birikintisinin içinde yatıyordu. Dürüst olmak gerekirse, durum neredeyse komikti.

Salem'in söylediği bir şey olmasaydı.

Sanırım kırmızı giyiniyorlardı.

Çömelerek, Salem'in o figürü gördüğünü iddia ettiği tahtaları parmaklarımla okşadım. Balmumu kadar pürüzsüzdüler, ama garip bir renk değişikliği gözüme çarptı. Sadece doğru açıdan görülebiliyordu: çıplak ayakların soluk nemli izleri.

Yatak odasının kapısı çarparak kapandı ve ben ayağa fırladım. Işık düğmesine basmak hiçbir işe yaramadı. Bu lanet olası evin elektrik tesisatını kaç kez kontrol etmiştim? Prizleri ve ampulleri değiştirmek ve test etmek için kaç saat harcamıştım? Ama hepsi sürekli bozuluyordu. Sanki bu evde ışık yaşayamıyormuş gibi.

Bir şeyi kesin olarak biliyordum: Salem'in kapısı, içeri girmeye çalıştığımda kilitliydi. Neyse ki anahtarlığım yanımdaydı, yoksa onun çılgınlığını duyduğumda kapıyı kırmak zorunda kalabilirdim.

Onun gördüğü şey, kapılar ve kilitlerle durdurulabilecek bir şey değildi.

Midemdeki o ağır hisle kapıya yaklaştım. Kapı kolunu tuttuğumda buz gibi soğuktu. Nefesim havada buharlaşıyordu.

Kapı kilitliydi. Kapı kolu dönmüyordu.

Boğazımdaki gerginliği yutarak kulağımı kapıya dayadım.

Tık. Tık. Tık.

Sanki biri diğer tarafa parmaklarıyla yumuşakça ve sürekli olarak vuruyormuş gibi.

Sıkıca tuttuğum için küçük haç avucuma batıyordu. Dualar boğazımda düğümleniyor, seslenmek için çabalıyordu. Ama dilim artık o yakarışları telaffuz edemiyordu. Onları taşıyacak inanç kalmamıştı.

Pencerenin dışında, suyun karşısında, deniz feneri parıltıyordu. Sanki ateşi hala yanıyormuş gibi, sanki karanlıkta yol gösterici olacak kadar hala yeterli gücü varmış gibi. Bir yol gösterici... ya da bir düzenbaz. Blackridge çevresindeki denizlerde sayısız hayat kaybedilmişti. Bazıları, bizi çevreleyen okyanusun kendi mezarlıklarımızdan daha fazla insan kemiği taşıdığını söylüyordu.

Sonra, sanki biri dudaklarını kapı çerçevesinin çatlağına dayamış gibi, fısıltılar başladı. Sert, boğuk, boğulmuş. Çatlamış, çürümüş dudakların etrafında kan köpürdüğünü hayal ettim.

"Kemiklere, kemiklere, kemiklere, kemiklere..."

Bu böyle devam etti ve ben hareket etmeye cesaret edemedim, nefes almaya bile zorlandım. Ama yavaş yavaş, havası kaçan bir balon gibi, fısıltılar zayıfladı. Sönükleşti.

Sonra durdu.

Deniz feneri karanlıktı. Salon sessizdi. Kapı kolunu çevirdiğimde kapı kolayca açıldı ve boş salona çıktım.

Ama soğuk hala hissediliyordu.

"Onu rahat bırak," diye fısıldadım. "Bu onun suçu değil. Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

Tüylerim diken diken oldu. Hiçbir şey duymadım. Hiçbir şey görmedim. Yine de tam arkamda birinin durduğundan emindim.

Boynumda soğuk nefesini hissedebiliyordum. Kararlı bir şekilde yürümeye başladım. Yumruklarım sıkılı, başım dönmeyi reddediyordu. Pencerenin önünden geçtiğimde, ay ışığı gölgemi yere düşürdü. Başka bir gölge daha düşürdü.

Arkamda. Üzerimde belirgin bir şekilde. Sanki bana dokunmak istercesine uzanmış bir el.

Titredim. Dönmedim.

"Senden korkmuyorum. Onu rahat bırak."

Gölge daha da yaklaştı. Kokuşmuş nefesi yanağıma değdi. Çürümüş dilinden sert, soğuk sözler döküldü: "Kan... kan... kanda... ben... seni... çağırıyorum..."

Bakma.

Koşma.

Bir adım öteye, bir adım öteye, merdivenlere ulaşana kadar nefesimi tuttum. Ancak o zaman arkama baktım.

Ve yalnızdım. Çok yalnızdım.

Salem Gözcü

TOPRAK YOL ÖNÜMDE kıvrılıyordu, dar virajlar beni tetikte tutuyordu. Orman içinden hızla geçerken kollarım ağrıyor, uzuvlarım adrenalinle titriyordu. Alçakta sarkan ağaç dalları başımın üstünden geçiyor, yüzüme soğuk ve temiz hava çarpıyordu. Yol engebeliydi; kayalar, su birikintileri ve enkazlar geçmeyi daha da zorlaştırıyordu.

Orman temiz ve serin, killi toprak ve düşen çam iğnelerinin keskin kokusuyla doluydu. Ağaçların arasından hızla geçerek, her zaman patikadan sapmak üzereyken, tekerlekler her tümsek ve çukurdan uçarken, bir süreliğine her şeyi unutabiliyordum.

Rayne'in önünde kendimi tamamen küçük düşürdüğümü unutabiliyordum. Onun küvetini kırmış olmam yeterince kötüydü. Beni çıplak ve vibratörümle çığlık atarken bulması daha da kötüydü. Ama en kötüsü, ona verebileceğim tek açıklamanın tamamen uydurma olmasıydı.

Tabii ki bana inanmadı. Ben bile artık kendime inanmıyordum.

Bir setin etrafında hızla dönerken, sonra bir çukurun içinden geçince, lastiklerim yerden kalktı. Midem düğümlendi, yerçekimi beni tekrar aşağı çekmeden önce inanılmaz bir uçma hissi beni sardı. Nefes nefese, yol keskin bir virajla dik bir yokuşa dönüştüğünde, yosun kaplı çam ağaçlarının arasından kıvrılarak ilerlerken frenlere hafifçe bastım.

Yol ikiye ayrıldı ve ben daha dar olan yolu seçtim. Yolları işaretlemek için konulan tabelalar hala duruyordu, ancak eski ahşaplar hava koşullarından dolayı çürümüş ve yıpranmıştı, yazılar da çoktan silinmişti. Ama öğlen vaktiydi ve nereye gittiğimi umursamıyordum. Çantamda bir harita ve

p u s ula vardı, yeterince atıştırmalık da vardı.

Tek istediğim, risklerle dolu olsa bile bu özgürlük hissiydi. Bir ağacın etrafından döndüm ve yanlışı yola saptığımı ve patikadan çıktığımı çok geç fark ettim.

"Kahretsin!" Lastik bir şeye çarptı ve büküldü, ben de dengemi yeterince hızlı sağlayamadım. Yere düştüm, toprak ve yaprakların üzerinde kısa bir süre yuvarlandım ve nefesim kesildi.

Birkaç dakika boyunca sırt üstü yatarak ağaçlara baktım. Martılar gökyüzünde süzülürken çığlık attılar, ürkütücü sesleri denizden yankılandı ve rüzgar, çam iğnelerinin arasında fısıldadı.

İnleyerek ayağa kalktım, üzerimdeki dalları ve yaprakları silkeledim. Neyse ki birkaç çizik ve çürük dışında yaralanmam yoktu. Bisikletim böğürtlen çalısının dikenli dallarına dolanmıştı, onu kurtarmak biraz zamanımı aldı.

Lastik patlamıştı, bu da o günkü bisiklet gezimi sona erdirmişti. Bu patikaların ne kadar bakıma ihtiyacı olduğunu kendi kendime söylenerek, lastiğimi delen nesneyi aramak için patikadan geri yürüdüm.

Soluk gri ve pürüzlü bir şey topraktan çıkıntı yapıyordu. Daha yakından bakmak için çömeldiğimde, gözenekli iç kısmını gördüm ve hemen ne olduğunu anladım.

Lastik, bir kemik yüzünden patlamıştı.

Derinlere gömülmüştü, ama toprak gevşekti. Kemiği çekince, onu çıkarabildim. Ön kolumun yaklaşık yarısı kadar uzunluğundaydı. Ben uzman değildim; bu kemiğin hangi hayvandan geldiğini kesinlikle bilmiyordum, ama oldukça büyük bir hayvan olmalıydı.

Çok eski de görünmüyordu.

"Vahşi doğaya hoş geldin, Salem," dedim ve kemiği ağaçların arasına attım.

Bisikletimi yanımda sürükleyerek, sahile inen yolun başka bir çatallanma noktasını seçtim. Ayılar hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama sahilde hiç ayı görmemiştim, bu yüzden daha güvenli hissettim. Dalgalar, okyanustan çıkıntı yapan büyük kayalara çarparak, havaya onlarca metre yükseklikte su sıçratıyordu. Kumsalda, uzak bir ormandan kıyıya sürüklenmiş büyük, soluk renkli odun parçaları

uzaktaki bir ormandan kıyıya vurmuştu. Güneş bulutların arasından sızıyordu, neredeyse zirveye ulaşmıştı.

Bir dakika boyunca orada durup yüzümde rüzgarı ve güneşi hissettim. Dalgalar ayakkaılarımı ıslatıyordu, berrak suda köpük yığınları yüzüyordu. Yüzüm bana yansıyor, soluk ten ve kısa kahverengi saçlar. Ağaçlar arkamda yükseliyordu, sırtımda sallanan nöbetçiler gibi.

Dalgalar çekildi... ve tekrar geldi. Bu sefer, yansımama baktığımda, bir şey değişmişti.

Birisi arkamdaki sırtta, ağaçların hemen dışında duruyordu.

Başımı çevirip sırtı aradım. Patika kenara yakındı, bu yüzden biri geçiyorsa onu görmek oldukça kolay olurdu.

Ama orada kimse yoktu.

Ağzım birden kurudu, ellerim terledi. Soğuk bir rüzgar sahili süpürdü ve dikkatimi ufukta biriken kalın gri bulutlara çekti. Ne kadar çabuk eve dönersem o kadar iyi olurdu, ama beni tedirgin eden sadece yaklaşan fırtına değildi.

Biri beni izliyordu. Ensem karıncalandı ve gözümün ucuyla, o figürü yine sırtta görebiliyordum. Hareketsiz. İzliyordu.

Başımı çevirmeye cesaret edemedim. Derin, ilkel bir korku bana *hareket etmem* için bağıırıyordu, ben de öyle yaptım. Kum, bisikletimi sürüklemek gibi adımlarımı acı verici derecede yavaşlatıyordu. Her şeyi bırakıp koşma isteği giderek artıyordu.

Evden fark ettiğimden daha da uzağa gitmişim. Ön kapıdan içeri girip bisikletimi garajın sonundaki kulübeye koyduğumda mavi gökyüzü griye dönmüştü. Neyse ki yanımda tamir seti getirmiştim; yarın lastiği tamir edebilirdim.

Merdivenleri çıkarken yağmur yağmaya başladı. Ön kapıya vardığımda sırlıklam olmuşum ve titreyerek ve endişeyle içeri koştum.

Sıcak ve kuru giysiler giydikten sonra, evin arkasındaki bahçenin yanındaki üstü kapalı yürüyüş yoluna çıktım. Taş kemerlerin arasından yağmur damlaları sızarken, bir esrar sigarası yakıp yavaşça içime çektim, içimde kalan paranoyayı yakıp yok etmesini umarak.

Ama bu hissi bir türlü atamadım. İzlediğimi hissetmeye devam ediyordum, o kadar ki, sürekli sağa sola bakınıp orada birinin durduğunu görmeyi bekliyordum. Sigara içip volta attım, volta attım ve sigara içtim... Ta ki arkamı dönüp Rayne'e çarpmak üzere olana kadar.

"Tanrım!"

"Lanet olsun!"

İkimiz de aynı anda haykırdık ve o bana bakarken kollarını omuzlarıma dayadı. "İyi misin? Seni korkutmak istemedim."

"Ben, şey, hayır... üzgünüm, ben... yani, iyiyim..." Nefes nefeseydim ve kendimi toparlamaya çalışırken ellerim sinirli bir şekilde titriyordu. "Dışarıda bisiklet sürüyordum ve gördüm... Bilmiyorum..."

Gözleri kısılmıştı ve hala kollarımı tutuyordu. "Ne gördün?"

Soğuk bir rüzgar yürüyüş yolundan eserek omurgamdan bir ürperti geçirdi. İçgüdüsel olarak ona yaklaştım ve o da bana yaklaştı. Sırtım duvara, vücudu ise bana yakın olduğu için, beni ilk başta korkutan şeyin ne olduğunu hatırlamak çok daha zordu.

"O şey..." Tanrım, neden bu kadar güzel kokuyordu? Islak deri botlarının kokusunu, cildindeki yoğun vanilya losyonunun kokusunu alabiliyordum. Bir kaşını kaldırdı ve parmakları beklenti içinde kollarımı sıktı.

"Önemli bir şey değildi," dedim çabucak. "Sadece garip bir ses duydum ve kendimi korkuttum."

Hemen bırakmadı. Yalan söylediğimi biliyormuş gibi bana baktı, yüzümü inceledi. Birdenbire üşümedim. Tam tersine, gerginlikten terliyordum.

"Önemli bir şey değil mi?" dedi. "Emin misin?" Kaşlarını daha da çatarak başparmağını çeneme dokundurdu. "Yaralandın mı?"

Kalbim hala hızla atıyordu, ama bunun nedeninin korku mu yoksa başka bir şey mi olduğunu artık bilmiyordum. Döndüğümde aynaya bakma zahmetine girmedim, ama parmağının altında bir sıyrık olduğunu hissedebiliyordum.

"Küçük bir düşüş yaşadım," dedim. O da başını salladı. Ama yine de ikimiz de kıpırdamadık.

Ona esrarlı sigarayı uzattım ve o, anlamadığım bir ifadeyle bana baktı, bu da beni aceleyle "Üzgünüm, burada sigara içebilir miyim diye sormalıydım..." dememe neden oldu.

"Rahatla, güzel kız." Yumuşak bir kahkaha attı, esrarı aldı ve içti. "Genelde aynı kızla iki kez içmem. Beni biraz sarsmışsın, Salem."

Onu "sarsacak" bir şey hayal etmek zordu. Açıkçası, kadın sarsılmaz görünüyordu. Esrarı geri verdi ve anında sanki tekrar barın otoparkına dönmüş gibiydik. Sadece samimi bir yakınlık paylaşan iki yabancı.

"Tek gecelik ilişkiler senin tarzın mı?" dedim ve o bana haylaz bir gülümseme attı.

"Evet. Burada yaşarken başka seçenek yok. Uzun vadeli bir ilişki için birini buraya getirebileceğimi sanmıyorum."

"Adada hoşlandığın kimse yok mu? Birazcık bile olsa?"

Ona esrarı uzattım ve o alırken parmaklarımız birbirine değdi. Gözlerimiz buluştu ve bir an için bana sözsüz bir cevap verdiğine yemin ederdim.

"Buralarda biraz kara koyun gibiyim," dedi. Göz teması kurmayı bıraktığında, farkında olmadan nefesimi tuttum. "Buradaki diğer insanların çoğu... ailem gibidir. Onları özellikle sevmiyor olabilirim, ama sahip olduğum tek şey onlar. Birbirimize göz kulak oluyoruz."

Yanımdaki duvara yaslandı, omuzu omzuma değdi. Kuşlar bahçedeki su birikintilerinde yıkanmaya gelmişti ve biz de bir süre sessizce onların sıçrayışlarını ve cıvıltılarını izledik. Ama sağduyuma aykırı olarak, bakışlarım yine ona kaydı.

"Yani... aynı kızla iki kez birlikte olmadın mı?" Sözler ağzımdan çıkıverdi ve anında onları geri alabilmeyi diledim.

hiç bu kadar cesur değildim. Onunla ilgili bir şey, düzgün düşünmemi engelliyordu.

"Hiç," dedi, sanki hava durumunu konuşuyormuşuz gibi rahat bir şekilde. "İlk olmak mı istiyorsun?"

"Ben... şey... demek istediğim..."

"Benden korkuyor musun?" Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi, bakışları beni duvara çivilemişti. Neyim *vardı* benim? Aşırı uyarılmış, hormonları coşmuş bir ergen olduğumdan beri böyle hissetmemiştim.

"Evet." Sesim titredi, ama onun ciddi ifadesi değişmedi.

Dudaklarını esrarın üzerine kapattı ve göz teması kurmaya devam ederek yavaşça içini çekti. Burnundan dumanlar yükseldi ve "Durmamı ister misin?" dedi.

"Lütfen durma."

Rayne
Ne Seviyorsun

YANAN **BİR** KIRAZ TAŞLARA DÜŞTÜ ve ben onu botumla ezdim. Tekrar başımı kaldırdığımda, Salem'in gözleri kömür lekesine sabitlenmişti, ifadesini okumak imkansızdı. Kafasını açıp, onu harekete geçiren şeyi görmek, içsel entrikaları izlemek istedim.

"Eğer seni korkutuyorsam," dedim, "o zaman neden benimle ilgili fanteziler kuruyorsun?"

Dün geceki düşünceyle bacaklarım gerildi, çıplak hali, pürüzsüz teni ve kızaran yanakları aklıma geldi.

"Ben... Ben... şey... şey..." Sözcükler neredeyse boğazında düğümlendi. Hâlâ gözlerini kaldırmamıştı. "Ben... hakimiyet altına alınmayı seviyorum. Ben... şey... şey..." Yanakları kıpkırmızı oldu ve sonunda başını kaldırdı. Beni yutmak üzere olan iç patlama bir süpernova gibi patladı, mantığımı ele geçirdi ve ben hızla yürüyüş yolunu baştan aşağı süzdüm, sonra elini tuttum.

Onu birkaç basamak aşağı indirerek, bizi görünmez kılan küçük bir oyuğa sığındık. Sarı ve kırmızı yapraklar ayaklarımızın etrafında dönüyor, ayakkabılarımızın altında çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. Birbirimize sıkıca sarıldığımızda, arzu kalbimin çarpıntısını göğsümde kilitleyerek, korku ve arzu arasında kalmışken ciğerlerimi ezmekle tehdit ediyordu.

Bunu yapmamam gerekiyordu.

"Derin bir nefes al," dedim, hem kendime hem de ona. "Ben sayarken nefes al. Bir... iki..."

O da başını salladı, benimle birlikte nefes alıyordu. Göğsü benimkine yapışmıştı ve soğuktan sertleşmiş meme uçlarını gömleğinin üzerinden hissedebiliyordum. Nefesi gözleri kadar sıcaktı, beni kendine çekiyor, sessizce daha fazlasını istiyordu.

Uzaklaşmam lazım. Onu yalnız bırakmalıyım. Onu bu işe karıştırmamalıyım.

Tanrım, ama ben zayıftım. Yüzündeki çiziklere tekrar dokundum, parmaklarım çok soğuktu, çok sertti. Sanki zımpara kağıdıyla ipeğe dokunmak gibiydi. Ama dudakları yumuşak bir nefesle açıldı ve sanki bunu istiyor, bunu arzuluyormuş gibi dokunuşuma doğru eğildi.

Fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, "Bana neyi sevdiğini söyle" dedim.

"Hakimiyet kurmayı seviyorum," dedi. Onu duvara itip öpmek için tüm irademi kullanmam gerekti. O sözlerin beni nasıl etkileyeceğini, onun arzusu benimkine nasıl bir siren şarkısı gibi sesleneceğini bilemezdi. "Biraz korkmayı seviyorum. Serbest düşüş gibi. Okyanusa dalmak gibi."

"Okyanus seni canlı canlı yutacak," diye uyardım. "Boğulacaksın ve ne kadar derine gidersen, o kadar karanlık olacak."

Yapma, Rayne. O senden çok daha iyisini hak ediyor.

"Umurumda değil," dedi. "Ne istediğimi biliyorum."

Ağzı çok yakındı, vücudu... Henüz ona dokunmaya cesaret edemedim. Bir yanımla onu sarsıp, "*Tanrım, lütfen beni baştan çıkarma*" demek istiyordu. Diğer yanımla ise hırkasındaki küçük düğmeleri koparmak, altındaki gömleği yırtmak ve onu orada almak istiyordu. Bu düşünce bile işkence gibi tahrik ediciydi ve soğuk havaya rağmen terliyordum.

Bana baktığında, ruhumu görebildiğine yemin ederdim. Ben her zaman kapalı bir kitap olmuştum, ama o yine de beni okuyabiliyordu. Hırkasının düğmelerini açtı ve omuzlarından çıkardı, ben de yenilgiyi kabul ederek inledim.

"Sana iyi bir şey vaat edemem," dedim. "İnsanları buraya getirmediğim bir neden var, Salem. Sonunda ışık yok. Mutlu son yok."

"Boş vaatlere ihtiyacım yok," dedi. Parmağına dokundu, üzerinde yüzük izi olmayan parmağına. "Ve başka bir sona da ihtiyacım yok."

Belindeki kemeri gevşetti, pantolonunun düğmesini açtı. Keskin nefesim acı verici derecede sığıdı, ama onu izlerken başka bir nefes alamadım. Yaklaşarak ona yaslandım, avucumu boğazına koydum. Kalbi hızlandı, nabızı elime çarpıyordu.

Siktir.

Onu geri itip duvara yapıştırdım ve alnımı alnına bastırdım. O tatlı bal rengi gözler bana bakarken, hevesli ve istekli bir şekilde gülümsedi.

"O zaman neye ihtiyacın var?" Sesimdeki çaresizlik beni hazırlıksız yakaladı, sözlerim gergin ve sıkıydı. O hakimiyet istemişti, ama onun parmağında oynayan, her isteğine itaat etmeye hazır olan bendim.

"Sen," dedi, damarlarımda ateş yakan bir kibrit çakarak. "Hepsini."

Hüzünlü bir şekilde hafifçe güldüm. Kendimi kontrol edemiyordum artık; sadece onunla oynuyor, onun kıvranışını izlemenin her anının tadını çıkarıyordum. "Buna hazır değilsin."

"Deneyin. Neden korkmam gerektiğini gösterin."

"Bana ne yapmaya çalışıyorsun?" Bir anlığına boğazını sıktım, gülümsemesini genişletip gözlerini kırıştırmasına yetecek kadar. Dokunuşuma sanki onun için yapılmış gibi tepki verdi. "Sen tehlikeli bir kadınsın, Salem. Hiçbir fikrin yok..."

"Bence tehlikeli olan sensin. Biliyorsun, ben... ben binmeyi severim." Gömleğinin en üst düğmesine uzandı ve onu açarak yumuşak tenini yavaşça ortaya çıkardı. "Bazen midemi bulandıran bir parkur bulurum. Girişinde uyarı işaretleri olan ve insanlar ona sorduğunda biraz gergin görünen bir parkur." Boyalı tırnaklarını göğsünde gezdirerek gömleğini açtı ve çıplak göğsünün mükemmel eğimini ortaya çıkardı. "Ama en iyi sürüşler onlardır. Seni canlı hissettirirler."

"Yani uyarı levhalarını ve herkesin uyarılarını görmezden gelip, yine de yapıyorsun..."

"Evet, öyle." Onun ağzına baktım ve alt dudağının köşesini dişlerinin arasına çekişini izledim. "Bunu yapıyorum çünkü çok iyi hissettiriyor."

Aramızda bir anlık ağır bir sessizlik geçti. Omzumun üzerinden boş bahçeye son bir kez dikkatlice baktım, etrafta kimse olup olmadığını kontrol ettim. Bencilceydim. Onu tamamen kendime istiyordum.

"İyi hissetmek ister misin?" dedim. "Benim için kendine dokun. Tıpkı banyoda yaptığın gibi."

Yavaşça elini pantolonunun içine soktu. Titredi ve soğuk parmaklarının sinirlerini ateşlediğini, acıyla zevkinin arttığını düşünerek sııttım.

"Kaldığın yerin parasını ödemek için gerçekten yaratıcı bir yol bulmuşsun," diye alay ettim ve nefesini tuttu. "Benim için ne kadar güzel bir küçük sürtük." Parmaklarımı sıkıştırarak çenesinin hemen altındaki boğazını tuttum ve yüzünü bana bakacak şekilde yukarı doğru çevirdim.

O inleyerek elini ovuşturdu. "Lütfen... lütfen, bana dokun Rayne, ben..."

"Sana adımı kullanma izni verdim mi?" Yüzünde yıldırım gibi bir korku parladı. "O soğuk parmaklarla orgazm olmaya yaklaşmak istiyorsan, bana Madam diye hitap edeceksin, anladın mı?"

"Evet, Madam," dedi çabucak.

Bu saygı ifadesi tüm vücudumu titretti. Yumuşak sesler çıkarıyordu, küçük inlemeler ve nefes nefese kalmalar, dudakları en güzel ve şehvetli zevk ifadesiyle aralanmıştı.

"O ağzın neler yapabileceğini görelim," dedim, parmaklarım titreyerek kot pantolonumdan kemerimi çıkardım. Gerginlik ve arzu sözlerimi titretmişti, ama umarım fark etmemiştir.

Birçok kez biriyle birlikte oldum ama hiç kıyafetlerimi çıkarmadım; insanlarla yattım ama bana dokunmalarına bile izin vermedim. Vücudum bir araçtı, bir tapınak değil — ona özen göstermek yerine onu kullanmak daha rahat geliyordu.

Ama o dizlerinin üzerine çöktü, bir eliyle kalçamı kavradı ve diğer eliyle kendini tatmin etmeye devam etti. Kot pantolonumu ve iç çamaşırimi uyluklarımın ortasına kadar indirdiğimde gözleri fal taşı gibi açıldı ve içimi arzu ile dolduran bir nefes verdi. Kemerini boynuna dolamama ve sıkıca çekmeme izin verdi. Yüzünü bacaklarımın arasındaki koyu renkli tüylere gömdü ve ben onu izlerken elimle duvara tutundum.

"Devam et," dedim. "Ne kadar iyi bir kız olduğunu göster bana."

Beklenti, fantezilerimden bile daha iyi hissettiriyordu. Dilini kıvrımlarımın arasına kaydırırken bana bakışlarını kaldırdı ve ben onun dokunuşuna nefesimi tuttum. Benim ne kadar ıslak olduğumu tattığında inledi ve ağzını açgözlülükle açtı.

Gözlerini kapattı, kalçaları yavaşça sallanıyor ve vücudu da onlarla birlikte hareket ediyordu.

"Tanrım, mükemmel hissediyorsun," diye mırıldandım. Elime bir tasma gibi doladığım kemeri tuttum, ama ilmeğin onun boynunda değil de benim boynumda olduğuna yemin ederdim. Dili üzerimde dolaştı, bedenime ecstasy şiirleri yazıyordu.

Kırılmak üzereydim. Görüşüm daraldı, sadece o kaldı, küçük ölümümün öbür tarafındaki ışık. Kirpikleri kızarmış yanaklarına değiyordu, yumuşak dudakları ve kıvrılan dili bacaklarımı titretmişti. Başının arkasını kavradım, ağzına sürtündüm.

Dizlerim neredeyse çöküyordu. Her şey durdu, beynim titredi ve içim neredeyse dayanılmaz bir şekilde gerildiğinde dünya durdu. O benim yüzümü izliyordu, bana karşı inliyordu, ben boşalırken dili ecstasy'nin son saniyesini uzatıyordu.

Sonunda tekrar nefes alabildiğimde, kemer elimden düştü ve ben zayıf bir şekilde duvara yaslandım. O geri çekildi, dudakları ve çenesi benim uyarılmamla parlıyordu, yüzünde dağınık bir gülümseme vardı.

Daha da aşağı indi, botumun üzerine oturana kadar. Yıpranmış deri üzerinde yavaşça sallandı, uyluğuma yapıştı.

"Hanımefendi, gelebilir miyim?" Sesi çok tatlı, yalvaran ve yumuşaktı. "Tanrım, evet." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, başının tepesini avuçladım. "O botu benim için parlat. Siktir, işte böyle, aynen . Nasıl hissediyorsun, güzel kız?"

Kaygan deriden pürüzlü bağcıklara geçti, daha hızlı, daha sert bir şekilde sürtündü.

"Çok... çok iyi... çok... çok... iyi..." Sözleri inlemelere ve iniltilere dönüştü, hareketleri beceriksizleşti. Tırnakları çıplak uyluğuma batarak derimde hilal şeklinde izler bıraktı.

Nefes nefese bana yaslandı ve ben de başının arkasını okşayarak parmaklarımı ensesinde gezdirdim.

"Benim için derin ve yavaş nefes al," dedim. "Bu orgazmın her saniyesini hissetmeni istiyorum. Sürtünmeye devam et, sakın durma. Klitorisini dantellere bastır, acıtsın, biraz acı istersin, değil mi?"

O, sanki benim her sözüme bağıymış gibi bana bakarak, düşüncesizce başını salladı. Titreyerek, orgazm olurken bana sıkıca sarıldı. Orgazmın onu titreyen dalgalar halinde sardığını hissedebiliyordum, kalçaları bana doğru sallanıyordu, ta ki yığılana ve hareketsiz kalana kadar, nefes nefese. "İşte böyle, aferin kızım," dedim. Parmaklarımı yavaşça ve sabit bir şekilde saçlarında gezdirdim, bu hareket beni sakinleştirdi. Boynundaki kemeri gevşettim, kot pantolonumu yukarı çektim ve kemeri iliklere geçirdim, ellerim titriyordu.

Şimdi genellikle kaçıp ortadan kaybolmam gereken zamandı. Ama kıpırdamadım; onu kaldırmadım ya da gitmesini söylemedim. Bunun yerine, yarı şaşkınlık, yarı korku içinde ona bakmaya devam ettim.

Onu kucağıma almak, ona sarılmak istedim. Onu odama, yatağıma götürmek istedim. Birdenbire, benimkinden çok daha basit hayatları olanların yaptığı tüm o yumuşak, aptalca, gereksiz şeyleri yapmak istedim.

Salem başını kaldırdı ve gülümsedi, midem kıpır kıpır oldu.

"Bu unvanı sevdim," dedi yumuşak bir sesle. "Madam... çok hoş."

Genelde, seksin çılgın ateşinin dışında, bu isim beni neredeyse tiksindirirdi — utanç duyardım, görmezden gelmek için çok uğraştığım arzularımı hatırlatırdı. Ama o söylediğinde öyle olmadı.

"Birinin bana öyle demesine izin vermemin üzerinden epey zaman geçti," dedim. Ona elimi uzattım ve kalkmasına yardım ettim. Biraz sendeledi, ben de bir elimle kolunu, diğer elimle belini tutarak onu dengeledim.

O unvanı tekrar duymak istedim. Belki kulağıma fısıldayarak, boynuma nazik öpücükler kondurarak yumuşak bir sesle söylesin istedim. Onun sıcak ellerini ellerimde hissetmek istedim. İstedğim şey...

Çok fazla. Çok, çok fazla.

Parmağından kaybolan yüzüğü düşündüm ve öfkeli bir kıskançlık beni sardı. Başka birinin onun sevgisini ve sadakatini kazanmış, sonra da onu kaybetme cüretini göstermiş olmasına imreniyordum.

Boş vaatlere ihtiyacı yoktu ve ben de ona vaatlerde bulunmayacaktım.

Duvarlarımı yükselttim. Kapılarımı çarptım, kilitledim ve anahtarı yuttum. Ona süveterini giymesine yardım ettim, ama kemerimin onun güzel boynunda bıraktığı soluk kırmızı izler dikkatimi dağıttı.

"Umarım yolculuk güzel geçmiştir," dedim ve göz kırptıktan sonra arkamı dönüp uzaklaştım. Beni geri çağırmasını, bana pislik demesini istedim. Benim dikkatsizliğimle mücadele etmesini istedim.

Ama yapmadı.

Salem

Uyarı Zilleri

FWIP-THUNK!

Rayne durakladı, baltası kalın kütüğe saplanmıştı ve kestiği kütük yere yuvarlandı. Elinin tersiyle alnını sildi, omuz kasları gerildi ve şişti, baltayı tekrar kaldırdı.

Fwip-thunk! Bıçağının altında başka bir kütük daha parçalandı ve midem, yere düşen odun parçaları gibi altüst oldu.

Açıkçası, onun bu kadar dikkatimi dağıtması zihinsel sağlığım için haksızlıktı. Uzun saçları şapkası altında at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve kahverengi kargo pantolon ile kumaşın içinden karın kaslarını sayabileceğim kadar dar siyah bir gömlek giyiyordu.

O kadar seksi olmaya hakkı yoktu. Baltayı hiç zorlanmadan kullanıyor, kütükleri fırlatıp atıyordu.

Parmaklarım soğuktan uyuşmuştu, bu yüzden bisikletimden eski lastiği çıkarmaya çalışırken beceriksizdim. Marihope'a gidip kasabayı keşfetmek istiyordum, ama Rayne yanımdayken işimi yapmak zordu. Ben uyandığımdan beri buradaydı, tepenin eteğindeki yabani otları temizliyordu. Ona yardım edecek bahçıvan yoktu ve şu ana kadar aşçılar dışında malikaneyi yöneten başka bir çalışan görmemiştim.

Bunun anlamının, bahçe işlerini, peyzajı ve ev temizliğini tek başına yaptığı olduğunu varsayabilirdim. Yemeklere hiç katılmaması şaşırtıcı değildi.

Ama bu beni onu aramaktan alıkoymadı. Yalnız başıma yemek yedim, diğer konuklarla küçük sohbetler yaptım, ama görmek istediğim Rayne'di.

Ayaklarının yanındaki su şişesini aldı ve uzun bir yudum aldı. Çenesinden bir damla su süzüldü ve ben onun izini boğazından göğsüne kadar takip ettim...

Beni izlediğini fark etti. Aceleyle tekrar bisikletime odaklandım, ama bu kadar kolay kurtulamayacaktım. Arkamda ayak sesleri duyuldu ve gölgesi üzerime düştü.

"Nereye gidiyorsun?"

Dizlerimin üzerindeyken bana özellikle uzun boylu göründü. Baltasını omzuna dayamış, soğuk havaya rağmen kolları çıplaktı.

"Marihope'a gidiyordum," dedim. "Biraz keşif yapıp, orayı bir gezmek için."

"Seni götürebilirim," dedi. "Zaten musluğu tamir ettirmek için birkaç şey almaya kasabaya gidiyorum."

"Tekrar özür dilerim." Ayağa kalktım, ellerimi taytımın üzerine silerek, ne yaptığımı düşünmeden kendimi yağla lekeledim.

"Önemli değil." Arkasını döndü, ama yürürken konuşmaya devam etti, ben de onu takip etmem gerektiğini düşündüm. "Misafirler bir şeyler kırmasa, sezon oldukça sıkıcı geçerdi."

Beni bisikletimin saklandığı kulübeye götürdü ve iki kapıyı da sonuna kadar açtı. Brandayı geri çekerek çamurlu bir ATV'yi ortaya çıkardı.

"Blackridge'de bunlardan başka pek araç bulamazsın," dedi. Rafta duran bir kaskı aldı ve parmağını kıvrarak bana yaklaşmamı işaret etti. "Arazinin çoğu çok engebeli ve yollar neredeyse her kış yıkanıyor."

Kaskı kafama taktı ve ben de ona izin verdim.

"Görünüşe göre ada yerleşim görmek istemiyor," dedim. Bu sözüm onu biraz güldürdüğünde şaşırdım.

"Öyle görünüyor, değil mi? Hmm. Kafan çok küçük..."

Parmaklarını çenemin altına soktu ve çene kayışını ayarlayabilmek için başımı yukarı kaldırdı. Kayışın sıkı olduğundan emin olmak için kontrol etti ve bunu yaparken yumuşak bir sesle "Aferin kızım. Mükemmel" diye mırıldandı.

Kaskın vizörü kızardığımı gizlediği için Tanrı'ya şükrettim.

Dik ve dar yoldan, taşların üzerinden ve buzlu derelerden geçerek ilerledik. Gürültüden konuşmak imkansızdı. Başımı onun sırtına yaslayıp kollarımı sıkıca ona doladım. Loki de bizimle birlikte koştu, ya hemen arkamızda ya da yanımızda, dilini dışarı sarkıtarak ağaçların arasında sıçrayarak.

Bu bana bisikletimle patikalarda hızla ilerlediğim günleri hatırlattı. Altımda lastiklerimden başka hiçbir şeyin önemi olmadığı o heyecan verici, özgürlük hissi. Ama bu sefer yalnız değildim.

Rayne sıcaktı. Ceketini çam özü ve çiçekli sabun gibi kokuyordu. Kalbi sert ve düzenli atıyordu, büyük bir çukurdan geçtiğimizde veya bir virajı döndüğümüzde hızlanıyordu.

Sessiz çiftlik evleri ve eski ahırların önünden geçtik. Atlar, koyunlar ve keçiler başlarını çimlerden kaldırarak geçmemizi izlediler. Sonunda yolun bir çatallanma noktasına geldik ve Rayne kenara çekti. ATV'yi eski bir kamyonet ile büyümüş çitlerin arasına park etti ve anahtarları karabına kancasına taktı.

"Ben tutarım," dedi ve ben kaskımla uğraşırken ellerimi itti. Kaskımın kemerini çözdü ve kendi kaskını çıkarmadan önce benimkini başımdan çıkardı. Bu hissi nasıl adlandıracağımı bilmiyordum, ama neşeli ve coşkulu bir histi, sanki göğsümün arkasında patlamaya hazır bir şişe şampanya gibi.

Çitin ötesindeki orman o kadar gür ve vahşi ki, içinden geçmek için pala yardımı gerekiyordu. Yolun solundaki çataldan sonra, yol çakıl taşlı bir yola dönüştü. Ağaçların altında dik çatılı kulübeler ve tuğla duvarlı binalar vardı.

Yola devam eden Rayne'e yetişmek için acele ederek, "Burası çok sessiz" dedim.

"Bugün Pazar," dedi. "Kilise ayini var." Yine de birini görmeyi umuyordum. *Herhangi birini.*

Tüm pencereler kapalıydı; yollar sessiz ve boştu. Küçük ahşap çitlerin arkasında ön verandada uyuyan köpekler bile, Loki önlerinde koşarak çalılara işerken ve rastgele koku izlerini takip ederken havlamaya tenezzül etmediler.

Kasaba açıkça eski olmasına rağmen, beklenmedik bir modernlik vardı. Neredeyse her ev projektörlerle donatılmıştı. Bazılarında

bariz güvenlik kameraları vardı. Sokak lambaları yolları süslüyordu ve ben de bunlardan birine yapıştırılmış metal bir tabela gördüm.

Kış sokağa çıkma yasağı 1 Kasım'da başlıyor. 18 yaşın altındaki tüm kişilerin en geç saat 16:00'da saatine kadar evlerinde olmaları gerekmektedir. Yaşına bakılmaksızın tüm kişiler, saat 18:00 ile 07:00 arasında evlerinde kalmalıdır.

"Burada kışlar çok sert geçiyor olmalı," dedim. "Sokağa çıkma yasağı mı? Gerçekten mi?" "Daha sert hava koşulları olan yerler de var," dedi. "Ama seni etkileyecek olan soğuktan değil. Karanlıkta burada tek başına kaldığında, tüm ağaçlar aynı görünür ve kar, ayak izlerini saniyeler içinde kaplar." Ağzı sert ve acımasız bir çizgiye bürünmüştü. "Savunmasızdır. Hiçbir şey göremezsin. Ama onlar seni görebilir."

Geniş bir parke taşı yola saptık. Küçük bir kahve dükkânının önünden geçtik, penceresindeki tabelada "*Pazar günleri kapalıyız! Yarın görüşürüz!*" yazıyordu. Sokak ağaçlarla çevriliydi ve kediler çatıların üzerinde oturmuş geçmemizi izliyorlardı. Tavuklar yolun ortasında dolaşıyorlardı, yaklaştığımızda önümüzden kaçıyorlardı.

Andy's Hardware adlı küçük bir dükkana vardığımızda, Rayne kapıyı açıp "Günaydın Andy! Açıldın mı?" diye seslenmeden önce bir sürü tavuğu yolumuzdan çekmek zorunda kaldık.

Yukarıdan "Hemen iniyorum!" diye boğuk bir cevap gelmeden önce, Loki ve beni içeriye davet etti.

Dükkan küçüktü ama iyi stoklanmıştı. Taze kereste ve talaş kokusu belirgindi. Duvarlarda birkaç hayvan kafası süs olarak asılıydı: geyik, tavşan, sülün. Çivilerden vidalara, borulardan elektrik kablolarına kadar çok sayıda ev geliştirme malzemesi mevcuttu.

Aniden, hızlı ayak sesleri ve heyecanlı bir çığlık duyuldu. Uzun, dağınık kahverengi saçlı küçük bir kız, tezgahın arkasındaki merdivenlerden aşağı koşarak Rayne'in kollarına atladı.

"Ne haber, ufaklık?" dedi Rayne, kızı havaya kaldırıp sonra yere indirerek şakacı bir şekilde.

"Hayır, aptal, Seahawk, unuttun mu? Minik değil!" Kız, Loki yüzünü yalarken kıkırdadı, sonra yakınlarda duran beni gördü ve heyecanla el salladı. "Oh, merhaba! Ben Rebecca! Ama bana Becca diyebilirsin."

Sekiz yaşımdayım ve kardeşim Rachel sadece dört yaşında. Bu yüzden ben daha sorumluyum... şey, bekle..." Burnunu kırıştırdı. "Sorumlu... sorumlu..."

"Sorumlu," dedi Rayne, kelimeyi yavaşça telaffuz ederek. "Bu Salem. O benim misafirlerimden biri. Kız kardeşin nerede?"

"Babam yukarıda." Rebecca, Rayne'e hayranlıkla bakarak gülümsedi. Loki onu takip ederken, benim etrafımda zıplıyordu. Tam o sırada, kalın sakallı bir adam merdivenlerden aşağı indi. Kollarında, saçında eğri büğrü pembe bir fiyonk olan küçük bir kız taşıyordu. Kız parmağını emiyordu ve yarı uykulu görünüyordu.

"Selam Andy." Rayne, tanıdık bir şekilde elini tuttu. Rayne uzun boylu olmasına rağmen, Andy onun yanında küçük görünüyordu. Andy geniş omuzlu, göbekli ve nazik bir gülümsemeye sahipti. Rachel'a nazikçe dokundu ve "Selam ufaklık. Hala uykun mu var?" dedi.

Küçük kız uykulu bir şekilde başını salladı ve küçük eliyle gözlerini ovuşturdu. "Seni görmek güzel, Rayne. Rachel az önce uykusundan uyanı, henüz tam uyanmadı," dedi, küçük kızın sırtını okşayarak.

Bana onaylayarak başını salladı

"Günaydın bayan. Benim adım Andy Moss." "Salem Lockard," dedim, elini sıkarak.

"Yeni insanlarla tanışmak her zaman güzel," dedi, ancak sesinde heyecandan çok yorgunluk vardı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Beklenmedik bir tamir işim çıktı. Musluk bozulmuş." Rayne'in gözleri hafifçe bana doğru kaydı ve ben utançtan kendiliğinden alev almadan önce başımı çevirdim.

Andy ve Rayne tamiratı tartışırken, ben mağazanın arkasına doğru yöneldim. Duvar boyunca uzanan raflar metal bir ızgara ile kilitliydi ve içinde çeşitli mühimmat kutuları vardı. Kilidin üzerine yapıştırılmış el yazısı bir notta, "*Mühimmat satın almak için müdüre başvurun. Mermi tasarrufu yapın!*" yazıyordu.

Birkaç sararmış gazete kupürü çerçevelenmiş ve duvara asılmıştı. Manşetler on yıllar öncesine uzanıyordu. 1985, *Blackridge Avcısı Rekor Boyutlu Kara Ayı Avladı*. 1993, *Blackridge Deniz Feneri Hizmetten Çıkarılıyor*. 1997, *Korkunç Cinayet Ada Topluluğunu Şok Etti*.

Son manşet dikkatimi çekti ve makaleyi daha iyi görebilmek için parmak uçlarımda yükseldi. Ancak gazete eskiydi ve mürekkep

su hasarı nedeniyle akmıştı. Tarih ve manşet dışında geriye kalan tek şey Balfour Malikanesi'nin siyah-beyaz bir fotoğrafıydı.

Arka kapı aralıktı. Rebecca dışarıda, çimlerin üzerinde zıplayarak karahindiba koparıyor ve mırıldanıyordu. Kafamı dışarı çıkardığımda, Loki'yi verandada oturmuş, bir koruma gibi çocuğu izlerken buldum. Sol tarafta bir tavuk kümesi vardı, ama şu anda tavuklar yerine saksıdaki domates bitkilerini barındırmak için kullanılıyordu. Saksılara renkli fırıldaklar saplanmıştı ve rüzgarda dönüyorlardı. Tuğla ateş çukurunun etrafına birkaç katlanır sandalye yerleştirilmişti, sandalyelerin hepsi çeşitli bebekler ve pelüş oyuncaklarla doluydu.

Orman ile bahçe arasındaki tek engel, küçük bir çit idi.

"Rayne'in evinde mi kalıyorsun?" diye sordu Rebecca.

Ona gülümseyerek, yanardöner fırıldaklardan birini çevirirken, olumlu yanıt verdim.

"Rayne'in yanında bir sürü insan kalıyor, çünkü onun kahvaltısı daha iyi," dedi Rebecca, yanımda dururken kollarını sallayarak. "Ben de Rayne'in yanında kalmak istiyorum! Babam, gelecek yaz çok uslu olursam, sebzelerimi yerim ve kız kardeşimi çimdiklemezsem, onun yanında kalabileceğimi söyledi."

Gülmemi zor tutarak, bahçede dolaşırken onun konuşmasına izin verdim. Cümleler arasında neredeyse nefes almadan konuştu.

"Bir gün, Rayne gibi ben de kuleye gideceğim! O çok cesur. Karanlıktan bile korkmuyor!"

"Kule karanlık mı?" dedim, tam olarak ne demek istediğini merak ederek.

"Çok karanlık!" dedi. "Ama karanlık olduğunda gitmelisin, çünkü onu görebilmenin tek yolu bu."

"Neyi görebilmek için?" Sesimi komplo kurar gibi alçaltarak, beni dinlemesini umdum.

Rebecca bir an düşündü, sonra eğilip fısıldadı: "Meleği." Ağzını kapatarak hafifçe kıkırdadı. "Bunu söylememem gerekiyor."

"Melek sadece karanlık olduğunda mı gelir?"

Kız başını salladı. "Evet. Ama bunun hakkında konuşmamam gerekiyor." Bu sefer biraz daha sert bir şekilde söyledi. Ama tekrar konuştuğunda,

her zamanki gibi neşeliydi. "Çok fazla keçimiz var, biliyor muydun? Babama onların bakımında yardım ediyorum. Sadie, Daisy, Winnifred ve..."

Ağaçlara bakarken, bir şey gözüme çarptı. Uzun bir ip, çitin üstünden bahçenin etrafına kadar uzanıyordu. İpe, hava koşullarından paslanmış çanlar bağlanmıştı. Merakla ipi çektim ve tüm çanlar çınladı.

Hemen ayak sesleri duyuldu, ardından sessizlik oldu.

Döndüğümde Rebecca'nın ortadan kaybolduğunu gördüm. Rayne ve Andy arka verandada birbirlerine sokulmuş, endişeyle bana bakıyorlardı.

Andy, küçük kızı yerine bir tüfek taşıyordu.

"Hey, hey, her şey yolunda mı?" dedim, gergin bir şekilde etrafa bakarak.

"O çanlara dokundun mu?" dedi Andy. Sesi sert ve soğuktu, sanki mideme bir buz parçası yerleşmiş gibi hissettim.

"Evet, ben... çok üzgünüm, düşünemedim..."

Andy'nin omuzları gevşedi. Elini kaldırdı ve bana sabırlı bir gülümseme attı. "Endişelenmeyin bayan. Beni hazırlıksız yakaladınız, hepsi bu. Bunlar zararlı hayvanları uzak tutmak için. Geyikler, rakunlar. Çanlar, içeri girmeye çalıştıklarını bize haber veriyor. Ben, şey... bunu kaldırayım..." İçeri geri döndü, ama Rayne kaldı, gözlerini kısarak bana baktı.

Hayır, bana değil. Benim *arkamda*, ağaçlara doğru.

Sonunda içini çekti. "Hiçbir şeye dokunmamaya çalışın. Buradaki insanlar bazen..." Bir şahin başının üstünde çığlık atarak uçarken, Rayne irkildi ve gözleri tekrar ağaçları taramaya başladı, sonra nihayet sözünü bitirdi. "Sinirli olabilirler."

Rayne
Marihope'un Kayıp

Andy beni kenara çektiğinde kalbim hala çarpıyordu, kafamda çan sesleri çınılıyordu. Uykulu bir şekilde bacağına yapışan küçük Rachel'a baktı ve küçük kızın kulaklarını kapattı.

"Birisi kayboldu," dedi. "Önceki gece, Andrea adında on beş yaşındaki bir kız arkadaşının evinden eve dönerken kayboldu."

Anında kollarımda ürperme hissettim. Salem ve Rebecca dükkânın önünde, tezgâhta bulunan çeşitli tatlardaki şeker çubuklarını tartışıyorlardı. Sesimizi alçaltmış olduğumuz için ikisi de konuşmamızı duyamıyordu.

"Kimse bir şey gördü mü?" dedim. "Bir şey duyan var mı?"

Andy başını salladı. "Hiçbir şey. Şerif Keatin bir arama ekibi kurdu ve onu arıyor. Ama durum pek iyi görünmüyor."

"Henüz çok erken," dedim çaresizce. "Kasım ayından önce hiç görülmedi. Hiç."

Andy derin bir nefes aldı. Rachel ağlamaya başladı ve ona tutunarak kucağına alınmak istedi, Andy de onu tekrar kucağına aldı. "Biliyorum. Şerif, yakında kuleye bir gözcü koymamız gerektiğini düşünüyor. İz kameralarını açmamız gerekiyor."

"James'ten yapmasını isteyeceğim," dedim ve kasabada olduğumuz sürece kuzenimin evine uğramayı zihnimde not ettim. "Hala bakmam gereken misafirlerim olmasaydı kendim yapardım."

"Önemli bir şey olmayabilir," dedi Andy, Rebecca'nın Salem'in ceplerine gizlice şeker çubukları sokmaya çalışmasını izlerken. "O kız kaçmış olabilir. Bir gemiye binip gitmiş olabilir."

"Bir şekilde, on beş yaşındaki bir çocuğun bu adadan tek başına bir tekneyle ayrılacağını sanmıyorum. Özellikle de yılın bu geç saatlerinde."

"Henüz kendimizi korkutacak kadar bilgiye sahip değiliz," dedi, kızını kendine daha da yaklaştıracak sesini daha da alçaltarak.

Adanın genç neslinin çoğu, anakaraya yerleşmek için yeterli parayı biriktirmeye çalışmış ya da hiçbir şey almadan adadan ayrılmıştı. Ama hep geri dönmüşlerdi. Hiçbirimiz adanın köklerini zihnimizden söküp atamamıştık. Kabuslar bizi yoruyor, bedensiz fısıltılar ve çığlıklar gece gündüz peşimizden geliyordu.

Ne kadar uzun süre uzak kalırsak, durum o kadar kötüleşiyordu. Rebecca ve küçük Rachel gibi çocuklar bile bundan muaf değildi.

Burada doğduysanız, burada ölmekten başka seçeneğiniz yoktu.

Masalların yerine, çocukluğum kendi bahçemden gelen korkunç hikayelerle doluydu. Sel ve kar fırtınaları, heyelanlar ve yaz yangınları. Eski evler, taverna ve küçük kütüphaneye ilgili hikayeleri biliyordum. Kimlerin sahibi olduğunu, kimlerin inşa ettiğini ve kimlerin içinde öldüğünü biliyordum.

Tüm bunları Salem'e çok kasvetli görünmeden aktarmaya çalıştım, geçtiğimiz yerlerin hikayelerini anlattım, en kötü hikayeleri ise özenle atlardım. O sessizce dinledi, her zamankinden çok daha sessizce.

Bu beni şüphelendirdi, ama onun yaptığı her şey beni şüphelendiriyordu. Onun varlığı, başka hiç kimsenin yapamadığı şekilde beni şüpheli hale getiriyordu.

Onu izlediğim için kendimi iğrenç hissettim. Kapısının önünde durup, diğer tarafta hareket ettiğinin sesini dinlediğim için. Onu yatağıma götürüp, arzuladığı tüm müstehcen şeyleri bana itiraf ettirmek istediğim için.

Komutayı ele aldığımda yüzündeki o şaşkın, zevk dolu ifadeyi tekrar görmekten başka bir şey istemiyordum. O akşam bahçelerin yakınında bana çok değerli bir şey vermişti; bana güvenmişti.

Keşke ben de ona aynı güveni verebilseydim.

"Rebecca senden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor," dedi Salem, beni düşüncelerimden kopararak.

Boğazımı temizleyerek, "Andy'nin bebek bakıcılığını yapardım, o dükkanda çalışırken kızlarına göz kulak olurdum. Karısı vefat ettikten sonra

Gerçekten yardıma ihtiyacı vardı.”

Kızlarla benzer bir kayıp yaşamıştık. Annelerimizin çok erken vefat ettiği bir dünyada yolumuzu bulmaya çalışırken bu bizi birbirimize bağlamıştı. Ama en azından Rebecca ve Rachel'ın, onlar için dağları yerinden oynatacak bir babaları vardı. Onları korumak için elinden gelen her şeyi yapmıştı, ki bu benim babam için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

“Rebecca senin gibi kuleye gitmek istediğini söyledi.” Hafifçe güldü ve parmaklarını oynatarak mistik bir tonla konuştu. “Karanlıkta oraya gidersen bir melek görebileceğini söyledi.”

Neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşüyordum. Tanrım, neden böyle bir şey söyledi ki? Yapmaması gerektiğini biliyordu. Hiç önemi yoktu ama...

"Hayal gücü çok kuvvetlidir. Yangın gözetleme kulesini kastetti. Malikanede çalışmadığım zamanlarda, duman olup olmadığını kontrol etmek için kulede nöbet tutuyorum."

Neyse ki ATV'ye ulaşmıştık ve ben, kasklarımızı çıkarmadan önce satın aldığım malzemeleri yerleştirerek kendimi meşgul ettim.

"Şehrin diğer tarafına gideceğiz," dedim, kaskı çenesinin altına takarak. "Kuzenimin evine uğramam lazım, ama sana şehir meydanını göstereceğim. Orada birkaç kafe var, istersen öğle yemeği yiyebilirsin."

O belime sarılırken, Marihope'un doğu tarafına doğru yola çıktık. Herkesin hala kilisede olmasına şükrettim. Andy dışında biri beni biriyle birlikte arabada görseydi, bu akşam tüm kasaba bunu konuşuyor olurdu. Küçük toplulukların sorunu da buydu: İşlerin asla gerçekten *senin* işin olarak kalmazdı.

Ama paranoyama rağmen, Salem'in bana sarılması dünyadaki en güzel duygulardan biriydi. Sadece başının sırtıma yaslanmasının verdiği ağırlık bile bana o kadar dopamin salgılatı ki kendimi uçmuş gibi hissettim.

Innsmouth Tavern'ın önüne park ettik; barmenin yaşlı kedileri, sabah vaazından dönecek olan efendilerini beklerken, bulanık pencerelerden bizi izliyorlardı. Akşam olunca, kasabanın suçluluk duygusunu silip süpürmek için yeterince içki servisi yapacak, sonra da ertesi Pazar aynı şeyi tekrar yapacaktı.

Meydan çok uzak değildi. Ortasında uzun, kıvrımlı ve budaklı eski bir sekoya ağacı duruyordu. Dalları sanki sonsuz bir rüzgarda sallanıyormuş gibi eğilmişti ve devasa gövdesini tahta banklar çevreliyordu. Koruyucu brandalarla örtülü boş tahta

standlar, koruyucu brandalarla örtülmüş, ilkbahar, yaz ve sonbaharın başlarında burada ürünlerini satacak çiftçileri bekliyordu.

"Cadılar Bayramı festivali burada mı yapılacak?" Salem boynunu uzatıp devasa ağaca baktı, sonra kollarını açıp hafifçe döndü, eşarbi rüzgarda dalgalandı. "Çok heyecanlıyım. İnternetteki fotoğraflar çok sevimli görünüyordu!"

Hallow Festivali, Blackridge'in kış gelmeden, karla karışık yağmur, kar ve erken sokağa çıkma yasağı başlamadan önceki son eğlencesiydi. Bu festivali her zaman yerel bir etkinlik olarak tutmaya çalışmıştık. Adadan ayrılan son feribotun ertesi akşam kalkacağı düşünülürse, hiçbirimiz Cadılar Bayramı kutlamalarından sonra akşamdan kalma anakaralıları limana götürmek istemiyorduk.

Ama ona hayır diyemedim.

"Burada olacak," dedim. "Çocuklar bunun için kabak fenerleri oyup duruyorlarmış, duydum. Sokağa çıkma yasağı başlamadan önceki son gece, bu yüzden bütün kasaba geç saatlere kadar ayakta kalıyor. Ateş yakacaklar, gençler mezarlıkta koşuşturup birbirlerini korkutacaklar. Baharatlı elma şarabını da kaçırmamalısın."

"İlk tur içkileri ben ısmarlarım," dedi ve aniden onun o festivale tek başına gitmeye niyeti olmadığını anladım.

Açıkçası, gitse bile, ona eşlik etmenin bir yolunu bulurdum.

Kilise çanı saati çaldı ve Salem'in ağzı açık kaldı, çünkü dikkati meydanın karşısındaki katedrale çekildi. O kiliseden pek çok kötü anım olmasına rağmen, yine de nefes kesici olduğunu kabul etmek zorundaydım. Öyle olması gerekiyordu.

Açık gri taştan yapılmış, uzun, sivri bir çan kulesi ve özenle oyulmuş kemerleri vardı. Bir ada ormanının ortasında saklı kalmak için çok eski, çok güzel görünüyordu. İçindeki kötülük için fazla güzeldi.

"Buraya taşındığında büyükbabam inşa etti," dedim. "Tıpkı malikane gibi. Avrupa'da gördüğü mimariden ilham aldı ve geri döndüğünde onu taklit etmeye çalıştı. İçeriye bakmak isterseniz kapı her zaman açıktır."

Salem bunu yapmak için sabırsızlanıyor gibiydi, bu da benim gitme zamanımın geldiğini gösteren işaretti.

"Dinle, yaklaşık bir saat sonra burada buluşalım," dedim. "Caddenin karşısındaki çeşmenin yanında bir kahve dükkanı ve şarküteri var. Açsan, çorba ve sandviçleri çok lezzetlidir."

"Nereye gidiyorsun?" Gittiğimi görünce hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve onu da yanımda götürmeyi teklif etmemek için kendimi zor tuttum.

"Sadece kuzenim James ile konuşmam lazım. Sokağın yukarısında oturuyor. İstedğin gibi gezinebilirsin, ama çok uzağa gitme. Malikaneye dönüş yolu uzun."

"Gitmeyeceğim," dedi. "Bugün ayılar ya da melekler için atıştırmalık olmak istemiyorum."

Kıkırdadı, ama ben bunu komik bulmadım.

JAMES'in ailesi ve kardeşleriyle paylaştığı ev, çocukluğumda benim ikinci evim olmuştu.

İçeri girdiğimde ortam sessizdi, havada pişmiş ekmeğin hafif kokusu yayılıyordu. Babam öldükten sonra, amcam Gerard Marihope kilisesinde vaizlik görevini devraldı. Doğal olarak, tüm aile vaaz dinlemeye gitmişti: teyzem Veronica ve kuzenlerim Mark ve Jacob. Sadece James kalmıştı, sadık bir sürüdeki tek kara koyun. Çatı katına çıkan merdivene tırmanırken piposunun vanilya-tütün kokusunu alabiliyordum.

James'in odası, yerden tavana kadar kitaplar, dergiler ve örneklerle doluydu; camın altında iğnelenmiş sayısız böcek vardı.

Ama midemi bulandıran kelebekler ve böcekler değildi. Gazetelerdi. Duvarların her yerine yapıştırılmış, ilan tahtasına iğnelenmiş ve sararmış yığınlar halinde istiflenmiş gazete kupürleri.

KAYIP. KAYIP. KAYIP. Ödül verilir, soru sorulmaz, lütfen bebeğimizi eve getirin.

Onlarca tane vardı. İsimler ve yüzler hafızamda birbirine karışmıştı; bazılarını tanıyordum, bazılarını ise sadece duymuştum. Hepsi Blackridge'den kaybolmuştu.

Ama onlar kayıp değillerdi, aslında. Hepimiz onların öldüğünü biliyorduk ve James'in korkunç koleksiyonu, onlara sahip olabilecekleri tek anıydı.

"Dur tahmin edeyim," dedi, masasına eğilmiş, gözüne mikroskobu dayamış halde. İki cam levha arasında ezilmiş bir tür böcek kanadını inceliyordu. "Buraya kaybolan kız yüzünden geldin... Adı neydi? Andrea mı?"

Muhtemelen yakında onun anma duvarına eklenecekti.

"Bunu duyduğuna şaşırdım. Andy, Keatin'in insanların paniğe kapılmaması için bunu gizli tutmaya çalıştığını söyledi." Kollarımı kavuşturup loş odaya bakındım. Evin geri kalanı sarı çiçekli duvar kağıdıyla kaplıydı; buradaki duvarlar ise çıplak, koyu kahverengi ahşaptı.

"Mm, evet, ikimiz de buradaki haberlerin ne kadar hızlı yayıldığını biliyoruz." Başını kaldırıp kalın kola şişesi gibi gözlüklerinin arkasından bana bakarak iç geçirdi. "Ayrıca, rozet almayı umudumu kesmiş olabilirim, ama Keatin hala benimle konuşuyor. Özellikle endişelendiğinde."

James'in hayali, rozetini alıp adadaki küçük polis koalisyonuna katılmaktı — şu anda toplamda üç kişiydiler. Ancak akademi eğitimi için anakaraya gitmesi imkansız olduğu için, gönüllü orman bekçisi olarak çalışmaya karar verdi. Yürüyüş kameralarını kurmak onun fikriydi, böylece ada sakinleri yollarda ve orman yollarında yaklaşan tehlikeleri izleyebiliyorlardı.

"Bence kameraları erken açmalıyız," dedim ve Loki'nin yatağın altından kaçan beyaz tüylü kedinin peşinden koşmadan önce yakasından tuttum. "Sadece önlem olarak."

Ağzını sıkılaştırdı ve parmaklarını masaya sürekli vurmaya başladı. "Daha önce hiç bu kadar erken uyanmamıştı."

"Uyandığını söylemiyorum," diye fısıldadım. "Sadece önlem olarak."

Bana baktı, ben de ona baktım, aramızda sözsüz, çaresiz bir umut geçti.

Sonunda başını salladı. "Çarşamba sabahı gidebilirim. Walkie-talkie'yi de yanıma alırım."

"Teşekkürler. Çıktığında beni ara, tüm yayınların canlı olduğunu kontrol edeceğim. Yanına birini al, tamam mı? Aptalca davranıp tek başına gitme."

Kilise çanı ayinin bittiğini haber veriyordu. Perdeyi kenara çekip tepenin aşağısına baktım, insanlar şapelden akın akın çıkıyordu.

Salem'i göremiyordum ve bu beni tedirgin ediyordu.

Kendine bakamayacağı için değil. Belli ki bakabilirdi. Ama bu ada hakkında bilmediği çok şey vardı ve buralarda bilmediğin şeyler seni öldürebilirdi.

Balfourların Trajedisi

ÇİMENLİ KİLİSE MEZARLIĞI, katedralin taş duvarları içinde söylenen ilahilerin yumuşak sesi dışında sessizdi. Uzun, dar pencereler binayı çevreliyordu, camların üzerindeki kemerlere melek figürleri oyulmuştu.

Ailem hiçbir zaman özellikle dindar olmamıştı; büyükannem beni bir kez Paskalya ayinine götürmüştü, ama hepsi o kadardı. Annem herhangi bir dine bağlı kalamayacak kadar özgür ruhluymuş ve babam da hiçbir zaman dinle ilgilenmemişti.

İçeriye görmek istesem de, ayini bölmek istemedim. Bahçede dolaştım, birkaç piknik masasının ve üzerlerine tünemiş ciyaklayan martıların yanından geçtim. Bahçenin uzak tarafında, yüksek demir bir çitin içinde kavisli bir kemer vardı. Kemere, *Marihope Mezarlığı* yazan basit bir tahta tabela asılıydı.

Güneş ışığı, içeriye giden toprak yolu aydınlatıyordu. Yol, otlarla kaplıydı ve düzinelerce eğri mezar taşı, böğürtlen çalılarının dikenli dallarıyla sarılmış olarak çimlerin arasından çıkıntı yapıyordu. Bir tanesi özellikle dikkatimi çekti ve kilise çanı tekrar çaldığında, daha yakından bakmak için çömeldiğim.

Diğer mezarlar eğri sıralar halinde dururken, bu mezar tek başına duruyordu. Mezar taşı, üzerine *Picard Balfour* isminin kazınmış olduğu basit bir kare bloktu.

"Sizi tekrar görmek ne güzel, Bayan Lockard."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda, pazardaki kadın Ruth'un bana gülümsediğini gördüm. Onunla birlikte birkaç kadın daha vardı, hepsi benim yaşlarımda ve pazar günü giydikleri en güzel kıyafetlerini giymişlerdi. Ani bir

adrenalin patlamasıyla içlerinden birini tanıdım: Feribottaki kadın, üzgün ve ağlayan kadın.

Gözlerimiz buluştu ve gözleri büyüdü, hızla başka yere baktı. Saçları temiz ve taranmıştı, yüzü artık o kadar zayıf görünmüyordu.

Mezardan doğrulup, gergin bir şekilde, "Sen... sen..." dedim.

"Adada vakit geçirmekten hoşlanıyor musunuz?" diye Ruth sözümü kesti. "Şapelimizi bulduğunuz için ne kadar şanslısınız. Burası Blackridge'deki en güzel yer."

Diğer kadınlar hevesle başlarını salladılar. Beni bu kadar dikkatle izlemeleri sinir bozucuydu, sanki heyecanlarını zorlukla bastırabildikleri yeni bir tür örnekmişim gibi. Feribottaki kadın, sanki kasıtlı olarak benim bakışlarımdan kaçmak istercesine aralarına geri çekildi.

"Çok keyif aldım," dedim. Rahatsızlığım rağmen gülümsemeye çalıştım. Ama onların ve mezarlık çitinin arasında sıkışıp kalmaktan hoşlanmıyordum. "Burası gerçekten çok güzel. İçeri girmek isterdim, ama töreni bölmek istemedim."

Ruth, bir grup çocuk bahçede koşarak oynarken çığlık atarak hafifçe güldü. "Bunun için endişelenmenize gerek yoktu. Papaz Balfour misafirleri her zaman memnuniyetle karşılar."

"Papaz... Balfour mu?"

"Oh, bilmiyor muydun?" Yine güldü, arkadaşları da güldü ve ben bir şeyi kaçırmışım gibi hissettim. "Bayan Rayne sana söylemediğine şaşırdım. Amcası Gerard, tıpkı babası gibi bizim papazımız." Gözleri aşağıya kaydı ve Picard'ın mezarına doğru başını salladı.

"Rayne'in babası mıydı?" diye sordum.

"Evet. Hepimizi, bizim sürümüz için değerli bir çoban olduğuna inandırmıştı, ama ne yazık ki öyle değildi."

Kilise bahçesi birbiriyle sohbet eden cemaatle doluydu, ama dördümüz birbirimizden yeterince uzaktaydık, böylece sohbetimiz gizli kalıyordu. Fazla gizli. Ruth'un gözleri sanki ortaya çıkarabileceği sırlar arıyormuşçasına bana dik dik bakıyordu.

"Ne oldu?" dedim, ondan uzaklaşmaya çalışarak. Ama Ruth yine biraz daha yaklaştı.

"Tanrı onu vurdu," dedi. Eğer daha iyi bilmesem, sesinin neşeli olduğunu söyleyebilirdim. "Tam orada, vaaz verdiği kilisede."

Emin olamadan, "Tanrı... onu... vurdu mu?" diye tekrarladım.

"Cesedi kürsünün önünde yatarken bulundu," diğer kadınlardan biri fısıltıyla konuştu. "Bağırsakları deşilmişti. Birkaç saat önce vaaz vermişti."

"Diana," diye bağırdı Ruth. "Tanrı'nın yargısını sansasyonel hale getirmeyelim. Bu gülünecek bir konu değil. Picard, tüm erkekler gibi günahına kapıldı. Tanrı ruhunu affetsin."

Ruth'un sözlerini zar zor algıladım; Rayne'in babasının öldürüldüğünü yeni öğrenmiş olmanın şokunu hala atlatmaya çalışıyordum.

"Biri onu öldürdü mü?" diye haykırdım. "Tanrım, zavallı Rayne... Bu korkunç!"

"Evet, zavallı, zavallı Rayne," dedi Ruth küçümseyerek. "Neyse, hepimizin nesi var böyle? Ne kadar iç karartıcı bir konu. Salem, konaklamandan memnun musun?"

Hâlâ sarsılmış durumdaydım, cevap vermek için bir dakika bekledim.

"Kesinlikle... ilginçti," dedim. "Yani, malikaneye gidip Rayne'i gördüğümde büyük bir sürpriz yaşadım. Aslında, feribota binmeden önce kasabada onunla tanışmıştım. Ana karada."

Kadınlar birbirlerine bakiştılar.

"Anlıyorum," dedi Ruth, eliyle ağzını kapatarak. "Sen de o kızlardan birisin."

Bu, uzaklaşmak için harika bir fırsattı. "Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Onunla seks yaptın," diye cevapladı, o kadar düz ve soğukkanlı bir şekilde ki, neredeyse boğuluyordum.

"Anlamadım? Bunun seni ilgilendirmediğini düşünüyorum..."

"Oh, tatlım, alınma." Bir arkadaş gibi omzuma dokundu, sanki bana zor bir gerçeği söyleyecekmiş gibi. "Rayne sapık. Bunu sır olarak saklamıyor."

"Bununla övünüyor," diye araya girdi kadınlardan biri, gözlerini devirerek.

"Hepimiz ana karaya gittiğinde ne yaptığını biliyoruz," dedi Ruth ve omzuma hafifçe vurduktan sonra benden bir adım geri çekildi. "Ama daha önce hiç fahişelerinden birini Marihope'a getirmedim. Ne kadar da özel."

Bana gerçekten bunu mu söyledi? Kalbim çarpıyordu, avuçlarım terden kayganlaşmıştı. Çatışmalardan nefret ederdim. Kaba insanlardan nefret ederdim. Kasıtlı olarak yanlış anlaşılmaktan nefret ederdim.

Kendimi savunmak istedim. Bu korkunç kadının benim hakkımda ne düşündüğü hiç önemli değildi, ama yine de göğsümde bir balon şişiyormuş gibi hissediyordum. Dilim kurumuş ve işe yaramaz hale gelmişti, boğazım öfkeden tıkanmıştı.

Öfkeyle mırıldandığım "affedersiniz" sözleriyle kilise avlusundan aceleyle çıktım. Herkesin gözleri üzerimdeydi ve bu sadece paranoyaklığımdan kaynaklanmıyordu. Ne zaman başımı kaldırsam, bakışları hemen başka yere kayıyordu.

Buradan bir an önce çıkmam gerekiyordu.

Meydanı geçerken düzensiz parke taşlarına takılıp neredeyse düşüyordum, devasa, budaklı sekoya ağacının altında durup nefesimi topladım. Kilise avlusundaki sesler etrafımda yankılanıyordu: kahkahalar, çocukların çığlıkları, anlaşılmaz konuşmalar.

Sırtımda bir ürperti hissettim ve omzumun üzerinden arkama baktım. İnsanlar yavaş yavaş kilise avlusundan dağılmaya başlamışlardı, ama dikkatimi çeken şey çığlık atan martılardı. Küçük, tüylü ve ölü bir şey bulmuşlardı ve onu parçalara ayırıp kanlı parçaları yutarken birbirleriyle kavga ediyorlardı.

Kalbim çarpıyor ve iştahım kaçmıştı, geniş bir yola hızlıca saptım. Caddenin iki yanında dükkanlar sıralanmıştı. Kaldırım kenarına birkaç kamyon park edilmişti, ama tüm dükkanlar karanlıktı, vitrinleri boştu. ATV hangi yöne park edilmişti? Güneye mi... batıya mı?

Bu bulutlu havada, o yönün neresi olduğunu nasıl anlayabilirdim ki?

Rayne ile buluşma yerimden ayrılmamalıydım. Malikaneden hiç ayrılmamalıydım. Buraya gelmemeliydim bile.

Tamam, tamam, sakın ol Salem.

Derin bir nefes alıp, yumruklarımı sıktım ve aceleyle yürümeye devam ettim, her an tanıdık bir şey göreceğime kararlıyım.

. Bir köşeyi daha döndüm ve etrafıma yol levhası var mı diye bakındım

—
Karşıdan gelen birine yüzüstü çarptım. Özür dileme fırsatı bulamadan, ceketimden yakalanıp taş duvara çarpıldım. Soğuk ve keskin bir şey boğazıma bastırıldı, korkudan ciğerlerim anında dondu.

"Ben... Rayne?" diye inledim, beni tutan kişinin kim olduğunu fark edince. O da aynı anda benim kim olduğumu fark etti.

Yüzü endişeyle eridi, ağzı aşağı doğru çekildi ve gözleri fal taşı gibi açıldı, aceleyle bıçağını kaldırdı. Hiç kimseyi bıçakla bu kadar hızlı hareket ederken görmemiştim ve hiç bu kadar ölüme yakın hissetmemiştim.

Tanrım, bu adrenalin patlaması mıydı? Bana ne olmuştu?

"Salem, kahretsin, çok üzgünüm." Rayne kolunu aşağı çekip boynuma bastırdı ve beni kestiğini fark ettim. Farkına bile varmamıştım. Beni yolun kenarındaki uzun çimlerin arasına düşmüş bir kütüğe doğru yönlendirirken eli sıcaktı.

"Buraya otur," dedi, omuzlarımı aşağı bastırarak. Başımı kaldırıp boynumu inceledi ve yüzünü buruşturdu. "Bunun için çok kötü bir eleştiri hak ediyorum. Kahretsin, özür dilerim."

"On üzerinden yedi veririm," dedim, biraz nefes nefese. "En azından bıçak keskindi."

Bir an bana baktıktan sonra, alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Şey, hazırlıklı olmaya çalışıyorum."

"Neye hazırlıklı?" dedim, ama Rayne dikkati dağılmıştı. Uzun otların arasında dolaşarak belli ki bir şey arıyordu.

"İşte buldum," dedi ve koyu mor meyveleri olan kalın bir çalı önünde diz çöktü. Yeşil yapraklarından birkaçını kopardı, sonra onları bir araya toplayıp bana dönerken kuvvetlice çiğnedi.

"Bu salal," dedi, yaprak yığınına kesik yerime sürerek. "Doğal bir dezenfektandır. Evde uygun bir ilk yardım çantası var, ama şimdilik..."

"Sorun yok. Sadece küçük bir kesik, önemli değil."

Kaşlarını çattı. "Bana göre sorun. Neden bu kadar acele ediyordun?"

"Kalabalık yerlerde gergin olurum," dedim, elimi önemsizmiş gibi sallayarak. "Kilise ayini bitti ve ben kalabalık yerlerde pek iyi değilim."

konuşmalar." Bana attığı bakış inanılmaz derecede şüpheliydi — ya da belki endişeliydi. Aceleyle konuyu değiştirdim. "Neden bu kadar gerginsin? Yoksa sana çarpan herkese bıçak mı çekiyorsun?"

Kafasını salladı, ağzını ince bir çizgiye dönüştürdü. "Özür dilerim. Daha dikkatli olmalıydım."

Yaramdan otları çıkardı, çantasından bir su şişesi çıkardı ve kanı yıkayabilmek için bana eğilmemi söyledi.

"Evde uygun bir dezenfektan buluruz," dedi. "Gidelim. Yürüyebilir misin?"

"Ben... evet, yürüyebilirim." Ben kıkırdadım, o ise şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Sadece küçük bir kesik, Rayne! Kırık kemik falan yok. Bu arada, kırık kemik konusunda epey tecrübem var. Dağ bisikleti pek de güvenli bir spor değil."

Adımlar yaklaşıyordu, bir aile kiliseden eve dönerken yoldan geliyordu. Yakındaki bir dükkânın kepenkleri gürültüyle açıldı ve sonunda Marihope canlanmaya başlamış gibi görünüyordu.

"Tamam, Bayan Lockard," dedi Rayne, yaklaşarak, alçak sesle. Ağzından çıkan ismim beni titretti. Sesi sıcaktı, ama gözlerindeki vaat, beni kestiği bıçak kadar soğuktı. "Sen narin bir çiçek değilsin. Bunu bana zaten gösterdin. Ama benim çatımın altında kaldığın sürece, yaşayacağın tek acı, senin istediğin acı olmalı. Boynundaki o kesik senin isteğin değildi, bu yüzden olmamalıydı."

Onun sesindeki samimiyet, verebileceğim her türlü cevabı bastırdı. Aile yanlarından geçerken kibarca başını salladı, gözlerini çoğunlukla onlardan kaçırdı.

"Hadi," dedi. "Eve dönelim. Yemek yedin mi?"

Rayne Daha

En son ne zaman kendimden başka biri için yemek hazırladığımı hatırlamıyordum. Kesinlikle bir aşçı değildim, bu yüzden mutfak ekibi, onları istihdam etmenin maliyeti ne olursa olsun, her zaman yemekleri hazırlıyordu. Her şeyi kendim yapmak istesem de, misafirlerime kendi yemeklerimi yedirmek istemiyordum.

Ama Salem'in şah damarını neredeyse kesip açtığımı düşününce, en azından ona yemek verebileceğimi düşündüm.

Büyük endüstriyel mutfak, kesme tahtası üzerinde bıçağımın çıkardığı ses dışında sessizdi. Salem, yarasını kendi başına tedavi edebileceğini ısrarla söylemiş, benim endişelerimi gülerek geçiştirmişti, bu yüzden şimdilik yukarı çıkmıştı. Meydanı keşfetmeye çok hevesliydi; bu kadar çabuk ayrılması, bir şeylerin olduğunu düşündürdü bana.

Kim onunla konuşmuştu?

Salem sonunda mutfağa kafasını uzattığında, ona gelip bana katılmasını işaret ettim.

"Çok rahat görünüyorsun," dedim, o içeri girerken, sadece kırmızı tilki tulumu olarak tanımlayabileceğim, kabarık kuyruklu ve kulaklı kapüşonlu bir kıyafet giyyordu.

"Bugün yeterince heyecan yaşadım," dedi ve yanımdaki parlak metal dolapların üzerine oturdu. "Bu benim rahatlama kostümüm." Gözlerim hemen boğazına ve oraya yapıştırılmış çok belirgin bandaja takıldı. Aceleyle eliyle bandajı kapattı. "Benim için endişelenmeyi bırak, aptal! Ben iyiyim."

Bir yanımda ona tekrar özür dilemek istiyordu. Diğer yanımda ise özürlerin yararsızlığından rahatsız oluyordu. Boş sözler hiçbir şeyi düzeltmezdi,

bu yüzden başımı eğdim ve kabul edilebilir bir bruschetta hazırlayana kadar doğramaya ve karıştırmaya devam ettim.

"Marihope hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum, o ağzını üstüne soslu kızarmış ekmekle doldurup zevkle küçük bir dans yaptıktan sonra. Ben küçük konuşmalarda pek iyi değildim. Beni sıkıyor ve çok zaman alıyordu. Doğrudan konuya girmek isterdim: Onu meydandan kaçırın kimdi?

"Çok güzel," dedi, avuç içlerine yaslanıp bacaklarını sallayarak. "Gerçekten çok sessiz. Sanırım beklediğimden bile daha sessizdi."

"Burası küçük bir topluluk." Diğerlerinin sıkça kullandığı "sıkı sıkıya bağlı" gibi klişe ifadeleri kullanmaktan kaçındım. Topluluğumuz küçüktü, ama sıkı *sıkıya* bağlı değildi. Daha çok karışık bir topluluktuk. "Papazla tanıştın mı?"

Kaşlarını çatı. Belki de sorum biraz fazla doğrudan olmuştu. "Tanışmadım. O... senin amcan, değil mi?"

Ah. Birisi ona gerçekten söylemiş.

"Evet. Gerard. Babam öldükten sonra kiliseyi devraldı." Dilim o kelimeyi, yani "baba"yı telaffuz etmek zorunda kaldığında, ağzımda acı bir tat hissediyordum. Ama boğazımı temizledim ve "Buralıların ne kadar morbid olabildiğini düşünürsek, sanırım biri sana babam hakkında çoktan bir şeyler anlatmıştır baban hakkında bir şeyler söylemiştir, değil mi?"

Kaşlarını daha da çatarak, bunun istediğimden çok daha sert çıktığını fark ettim. Bitmek bilmeyen dedikodular son sinirimi bozmuştu, ama bu Salem'in suçu değildi.

"Mezarını gördüm," dedi yumuşak bir sesle. "Gerçekten çok üzgünüm, Rayne."

"Lütfen öyle olma." Ağzımı bruschetta ile doldurdum — çok fazla. Çiğnerken tek kelime bile çıkaramadım.

"O... Yani, Tanrım, bu çok korkunç, gerçekten o kilisede mi öldü?" Sanki ev, onun bu konuyu konuşmasından rahatsız olacakmış gibi sesini alçaltarak bana sordu. "Gerçekten biri..."

"O kilisede öldü, ocak ortasında bir pazar günü. O kadar çok kar vardı ki, bir sonraki ayın zamanı gelene kadar kimse onu bulamadı. Ruth adında bir kadın onu buldu."

"O mu buldu? Vay canına, bundan bahsetmemişti..."

İnlememeye çalıştım, gerçekten denedim, ama yine de çıkıverdi. "Ah, tabii, oradan kaçmana şaşmamalı. Ruth seninle mi konuşuyordu?"

Garip bir şekilde ensesini ovuşturdu. "Evet. O biraz... şey, o..."

"Bir kaltak." Onun yerine cümleyi tamamladım. "Söyleyebilirsin. Güven bana, biliyorum. Onunla aynı okula gitmek zorunda kaldım."

Gülümsedi. "Seni pek sevmiyor gibi görünüyor." "Hayır, sevmiyor." Artık sevmiyor.

Bunu nasıl anlatacağımı bilemedim; daha önce hiç bu konuyu derinlemesine konuşmamıştım. Ama bu durum bana hiç tanıdık gelmiyordu. Misafirlerle hiç vakit geçirmemiştım; onlardan kaçınırdım. İnsanlar buraya benim için değil, ev ve arazi için geliyordu.

Ama Salem'de bir şey dilimin çözülmesine neden oldu. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, o kadar çok gevezelik ediyordum ve nasıl duracağımı bilmiyordum.

"Babam ben gençken öldü," dedim. "Bana evi ve biraz para bıraktı. Onu özlemedim. Hiç özlemedim ve özlemeyeceğim de. Yakın değildik. Üzücü bir durum değildi. Nasıl öldüğünü bilmiyoruz."

Bunu duyunca kaşlarını kaldırdı ve sanırım ona başka bir şey söylenmişti.

"Dediğim gibi, şiddetli bir fırtına vardı. Hayvanlar kiliseye girip cesedi parçaladılar. İğrenç, ama olan bu." Hareket halindeyken daha iyi konuşabiliyordum, bu yüzden en iyi tatlıyı hazırlamaya başladım. Bu, ona bakmamamı da sağladı, çünkü yalan söylerken gözlerine bakamazdım. "Şahsen, bence intihar etti. Durumu iyi değildi. Uzun zamandır iyi değildi."

En azından son kısmı doğruydu.

"Bu konuyu açtığım için özür dilerim," dedi, ama ben hemen başımı salladım. "Özür dileme, cidden. Hava durumundan bahsetmekten daha iyidir."

Dolaptan bir bardak alıp, içine taze çilekler, birkaç dilim kek ve çırpılmış krema koydum.

"Öğle yemeğinde her zaman tatlı yapar mısın?" dedi. Gülümsemesi, cevabı bildiğini ve benim hava attığımı çok iyi fark ettiğini gösteriyordu.

"Zamanım olduğunda." Kaseinin kenarından biraz krema sildim ve ona uzattım. O anda bunu bulduğum için kendimle oldukça gurur duydum. Basit bir parfeydi, ama gözlerinin parlaması ve fotoğraf çekmek için telefonunu çıkarması, sanki bir ödöl kazanmış gibi hissettirdi.

Bir ısırık aldı ve yüzü mutluluktan eridi. "Aman Tanrım. Bu çok lezzetli. Bu meyveler çok tatlı."

"Arazinin kenarında yetişiyorlar," dedim. "Onlarla reçel de yapıyorum. Sana biraz vereyim."

Ben yemediğimi fark etmeden önce heyecanla bir ısırık daha aldı. "Sen yemiyor musun?"

Daha fazla çırpılmış krema çözene kadar elimizde kalmamıştı, ama ben sadece omuz silktim. "Çok doydum. Bir lokma daha yiyemem."

"Emin misin?" Kaşığı kaldırdı. Krem şanti, yumuşak, kabarık kekin arasına sıkıştırılmış, dolgun meyvelerden mor lekelerle kaplıydı. Elbette lezzetliydi, ama onun elinden sunulduğunda? Ambrosia.

Karşısındaki tabureye oturup, bana yedirmesine izin verdim. Çilekler dilimde patladı, krema ağızma bulaştı.

O buna baktı. Dilimle yaladım ve göz bebekleri büyüdü.

Gözleri aşağı indiğinde ve bir ısırık daha aldığında, ben de çok dikkatli bir şekilde izliyordum. Dudakları kaşığı kapattı, gümüşü temizledi ama dudağında krema bıraktı.

Çok yakındım. Çok dikkatle bakıyordum. Çok fazla istiyordum.

İtaatkar bir şekilde, bana bir ısırık daha teklif ettiğinde yedim. Bu sefer, başparmağıyla dudağımı temizledi, sonra parmağını ağızımın yanında tuttu. Başımı çevirip dudaklarımı onun dudaklarına kapattım. Parmağının ucunu dilimle okşarken yüzünü izledim. Tatlı krema ve vanilya ağızımda eridi.

Nefesi kesildi ve parmağını ağızımın biraz daha derinliklerine aldım. Gözlerinin zevkten kapanmasını, göğsünün zevkten inip kalkmasını görmek istedim. Dilimle onu tahrik ettim, göz teması kurdum ve parmağını ağızımdan yavaşça çıkardım.

Geniş, arzulayan gözleriyle bana bakarken rüya gibi görünüyordu.

Kimse bana hiç öyle bakmamıştı. Küçük bir kaşif gibi ruhumun karanlık mağarasını gözetliyordu, ışığı içimi aydınlatıyor ve karanlıkta saklanan her şeyi korkutuyordu.

Onu içeriye yönlendirmek istedim. Ona gölgelerimin içindeki güvenli yerleri göstermek istedim.

Onu duvarlarımın arkasında koruyup kollamak istedim.

Ama...

O benim değildi. Asla benim olmayacaktı. Onun benim olmasını *istemek*, kalmasını arzulamak o kadar bencilceydi ki utanmam gerekirdi.

Öyle değildim. Açgözlü, aç bir şekilde ona odaklanmışım.

"Rayne..." Sesi kesildi ve kalbim hızlandı. Ne istediğini biliyordum. Lanet olsun, ben de istiyordum. Yazın son kalıntıları gibi tatlı ve yumuşak bir tadı olacaktı. Sıcak hissedecek ve dokunuşumla titremeye başlayacaktı.

Ama ben çoktan çok ileri gitmişim, değil mi?

Yüzündeki hayal kırıklığı beni paramparça etse de ayağa kalktım.

"İşe dönmem gerek," dedim. "İstedığın kadar kal, ben sonra temizlerim."

"Oh, tamam." Birkaç kelime söylemekten başka bir şansı bile olmadı. Kendimden nefret ettim. Orada bırakıp uzaklaşmaktan nefret ettim, boğazımda hala birçok kelime dolanıp dururken.

İç organların çıkarılması ve gölgeler

AKŞAM KARANLIĞI ÇÖKMÜŞTÜ ve **ben** at sürüyordum.

Yol uzun ve dolambaçlıydı, ormanlık tepelerden geçip dik vadilere iniyordu. Ciğerlerim, okyanus esintisinden hafif tuzlu tadı olan soğuk hava ile doldu.

Rayne'i görmeyeli iki gün olmuştu. O, malikanenin bir yerindeydi. Onun varlığını, evin etrafında dolaşan soğuk bir sis gibi hissedebiliyordum. Ama yemek saatlerinde yemek odasına gelmiyordu, bahçede ya da koridorlarda da onu görmedim.

Dün gece, tamamen sessiz bir şekilde yatağımda oturup, yan odasından gelen sesleri duymaya çalışıyordum. Merakımdan kendimden nefret ediyordum, onu düşünmeden duramadığım için kendimden nefret ediyordum.

Ama düşünüy açtığını ya da yatağının yaylarının gıcırdandığını duyduğumda kalbim bir an durdu. Odanın içinde, düşük sesle çalan müziğin uğultusu eşliğinde ayaklarının yumuşak adımlarını dinledim.

Kalbim hala açık bir yara gibiydi; onu tekrar kesilip açılmak üzere gümüş bir tepside sunmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Kayarak durduktan sonra, sırtımı esnetmek için bir anlığına bisikletten indim. Soluk mavi gökyüzü hızla kararıyordu, cıvı cıvı kuşların seslerine cırcır böceklerinin şarkıları eşlik ediyordu. Havada yağmur kokusu vardı.

Bu güzel yerde sadece bir haftam kalmıştı.

Hiç de yeterince uzun gelmedi. Eve dönmek, anlayışlı iş arkadaşlarıma, arkadaşlarıma ve aileme aynı üzücü hikayeyi defalarca anlatmak anlamına geliyordu. Altar'da terk edilme konusunda bir tür şaka yapmam gerekecekti, çünkü acınmaktan gerçekten nefret ediyordum ve ne kadar acı çektiğimi itiraf etmektense gülmeyi tercih ederdim. Sonunda "tekrar dışarı çıkmak" ve kaçtığımı sandığım iğrenç flört dünyasına dalmak zorunda kalacaktım.

Belki de bir köpek almalıyım.

Rüzgar şiddetini arttırınca titreyerek, çıplak kollarımı ellerimle ovuşturdum ve ceketimi yanıma almadığım için kendime kızdım. Bisikletin üzerinde olduğum sürece sorun yoktu, ama çok uzun süre hareketsiz kalırsam, donmuş terden bir buzlu şeker haline gelecektim.

Ama bisiklete binmek üzereyken garip bir şey gördüm.

Yaklaşık on iki metre ileride, ağaçların arasından biri bana bakıyordu. Gözlerimi kısarak kim olduğunu anlayana kadar kalbim endişeyle çarptı.

"Aman Tanrım, Martin?" Kalbim deli gibi çarparken, ona doğru bir adım attım. Sabah erkenden George ile kahvaltıda eski avcıyı görmüştüm, yumurta ve çörek yerken kendi şakalarına gülerek kahkahalar atıyordu. Ama şimdi adamın ifadesi tuhaftı. Beni tanımamış gibi, sersemlemiş gibi bana bakıyordu.

"Bayan Lockard," dedi sonunda, hızla gözlerini kırptırıp başını ovuşturdu. Bir elinde tüfeği vardı, diğer eli ise dağınık bir şekilde bandajlanmıştı. "Siz, şey... yaşlı George'u görmediniz, değil mi?"

Kafamı salladım. İfadesi beni tedirgin etti; gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yüzü solgundu.

"İyi misiniz?" dedim, ona doğru yavaşça bir adım daha attım. Havada, sanki yakınlarda çürümüş bir şey varmış gibi korkunç bir koku vardı. "Yaralandınız mı?"

Açıkça yaralanmış olan elini tuttu, ama başını salladı. "Hayır. Hayır, ben iyiyim." Etrafına bakmaya devam etti; arkasına, yukarısına, yanlara. Gözlüklerini çıkardı, bir eliyle gömleğiyle temizlemeye çalıştı, ama eli titredi ve gözlükleri yere düşürdü. Küfrederek onları almak için çömeldiğinde, kokunun kaynağını aniden fark ettim.

Kokunun kaynağı onun arkasındaydı.

Uzun otların arasında bir geyik leşi yatıyordu. Karnı deşilmiş, bağırsakları etrafa saçılmıştı. Etrafındaki toprak kanla ıslanmıştı, sinekler leşin üzerinde vızıldayarak uçuyordu. Açık, cam gibi gözleri bana bakıyordu.

Kan hala tazeydi.

Aniden içimi kaplayan bir endişe, sırtımda soğuk terler dökülmesine neden oldu. "Martin, sen... nasıl...?"

"Ben yapmadım," dedi, parmağıyla parçalanmış geyiği işaret ederek. "Ben öyle avlanmam. Kendine saygısı olan hiçbir avcı..."

Alt dudağını ısırdı, dişleriyle çiğnedi. Parmaklarım sıkıca kenetlenmişti ve içgüdüsel olarak bisikletime doğru geri çekilmeye başladım. İçimdeki ilkel bir içgüdü bana gitmemi söylüyordu.

"George'u görmedin, değil mi?" diye tekrar sordu. Gözleri cam gibi parlıyordu.

"Hayır." Yavaşça bisikletime bindim, gözlerimi ondan ayırmadan. "Onu görmedim. Eve dönmelisin Martin. Yardım çağırmamı ister misin?"

"Hayır, hayır, o ortaya çıkacaktır." Sesi zayıfladı, ağaçlara bakarken neredeyse rüya gibi bir hal aldı. "O ortaya çıkacaktır."

Bu kadar geç saatlere kadar dışarıda kalmamalıydım, ama bu erken gün batımlarına alışık değildim. Karanlıkta eve dönmek, özellikle Martin ile karşılaştıktan sonra, korkunç bir deneyimdi. Bisikletimde far vardı, ama ışığı yolculuğu daha da ürkütücü hale getiriyordu. Ağaçların arasında gölgeler oluşturuyordu ve benim yan görüşümde bu gölgeler yüz­süz figürlere dönüşüyordu.

Yağmur damlaları düşerken, sonunda tepenin üzerinde malikanenin ışıklarını gördüm. Ne yazık ki, kendimi mülkün arka tarafında buldum ve demir parmaklıktan uzaktaki evi seyreliyordum. Yolda bir mil daha gitmek istemiyordum ve parmaklık boyunca ilerleyerek, tırmanıp bisikletimi de yanımda taşıyabileceğim bir yer buldum.

Devrilmiş kocaman bir ağaç tırmanmam için bir fırsat sağladı. Bisikletimi homurdanarak çitin üzerinden attım ve kendimi de çitin üzerinden geçirdim, alarmın çalmasını bekler gibiydim.

Benimle malikanenin sıcaklığı arasında sadece karanlık, açık bir tarla ve tek başına duran taş bir bina vardı.

Karanlıkta bile, açıkça harap olduğu belliydi. Eski bir kulübe ya da terk edilmiş bir atölye, diye tahmin ettim. Yağmur yağmaya başladı ve ben

çantamda ince yağmurlukumu ararken çatının çıkıntısının altına sığındım.

Tık. Tık-tık.

İlk başta dikkat etmedim, duyduğum sesin yağmur damlaları olduğunu düşündüm.

Tık-tık. Gıcirtı!

Camda keskin tırnakların çıkardığı inkar edilemez ses tüm sinirlerimi gerdi ve başımı hızla çevirdim. Yakınlarda bir pencere vardı, eski cam o kadar kirliydi ki ne kadar bakarsam bakayım içini görmek imkansızdı.

Hiçbir hareket yoktu. Ses kesilmişti.

Yutkunarak, bisikletimin ışığını pencereye çevirdim.

Pis camın arkasından, ışıpta kaybolan büyük bir siluet görebiliyordum. Bir gürültü, bir çarpma sesi ve ahşap üzerinde tırnakların hızlıca sürtünme sesi duyuldu.

Titreyerek nefes alıp, yapının ön tarafına göz attım ve kapıyı gördüm. Ya da en azından, *bir zamanlar* kapı olan şeyi. Giriş tamamen tahta ile kapatılmıştı.

"Ooh, hayır. Hayır, hayır, hayır." Kendi kendime mırıldanarak, aceleyle bisikletime bindim. Ayakkabılarım pedallarda kaydı ve hava koşulları nedeniyle neredeyse hiçbir şey göremiyordum, ama umurumda değildi. Martin, ölü geyik ve o kulübede yaşayan her ne haltsa, beni tamamen ürkütmüştü.

Rayne
Karanlıkta Terör

SALEM ÇOK UZUN süredir ortalarda yoktu.

Gözlerim saate kilitlenmişti, o kapıdan girmediği her dakika bacağım daha hızlı titriyordu. Saatlerce fuayede oturmuş, sıralanması gerekmeyen dosyaları sıralamış ve eski masaüstü bilgisayarda solitaire oynamıştım. Loki, protesto etmek için merdivenlerden yukarı çıkıp sahanlıkta uzanmış, sanki yatakta olmamamız *benim* suçummuş gibi bana bakıyordu.

Misafirlerin zamanlarını nasıl geçirdikleri beni ilgilendirmiyordu. Salem, Martin ve George bu sezon kalan son ziyaretçilerdi ve avcılarının ormanda kendilerine nasıl bakacaklarını bildiklerine güveniyordum.

Salem'in bisikleti kulübeden kaybolmuştu. Bunu biliyordum çünkü odasının önünde otuz dakika bekledikten ve içeriden hiçbir ses gelmediğini duyduktan sonra kontrol etmiştim. Kışın sokağa çıkma yasağı yaklaşırken ve kasaba halkı arasında paranoyak fısıltılar dolaşırken, Salem'in son dakika rezervasyonunu kabul ettiğim için pişman oldum.

Kayıp kız Andrea henüz bulunamamıştı. Onun kayboluşunun son olmayacağından korkuyordum.

"Lanet olsun, neredesin?" Giriş salonunda bir ileri bir geri yürüyerek kapıya bakıp, ATV'ye binip onu aramaya gitmemek için kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Duygularımın başka birine bağlı olmasını hiç sevmiyordum. Beynimdeki kaos bana huzur vermiyordu.

Gıcırıtı.

İrkilerek merdivenlere doğru döndüm. Loki başını kaldırmış, kulaklarını dikmiş, dikkatini üst kata vermişti.

Creeeak.

Köpeğin göğsünden düşük bir hırıltı yükseldi. Kalbim güm güm atıyor, öfke ellerimi titretirken merdivenleri hızla çıktım. Merdiven sahanlığına ulaştığımda, karanlık ikinci kata baktım. Ama karanlık olmamalıydı. Misafirler için ışıkları her zaman açık tutardım ve elektrik kesintisi ihtimaline karşı yedek jeneratörümüz vardı.

Ama gece kadar karanlıktı. Nefesim havada buharlaşıyor, omurgamdan bir titreme geçiyordu. Elimi cebime sokup, her zaman yanımda taşıdığım küçük kulaklıkları çıkardım, onları kulaklarıma takıp her şeyi unutmak için duyduğum dürtüyle mücadele ediyordum.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdım, sanki karanlığı korkutup geri çekilmesini sağlayabilecekmişim gibi. Loki inledi, bacağıma sürtündü ve hızla alt kata çekildi. Onun yanımda olmaması midemi bulandırdı, ama o bile benim deliliğime boyun eğmemenin daha iyi olduğunu biliyordu.

Hiçbir şey duymadım, ama sanki biri keskin bir nefes almış ve odadaki tüm oksijeni çekmiş gibi hissettim.

"NE İSTİYORSUN?!" Sesim öfkeyle kırıldı, ellerim yumruk oldu. Cevap yoktu. Ayak sesi yoktu. Sadece soğuk, durgun hava ve küf kokusu vardı. Önümdeki uzun kış, bu koridorlarda tek başıma dolaşmaktan başka seçeneğim olmayan karanlık günler aklıma gelince göğsüm sıkıştı.

Orada kalmaya dayanamazdım. Ama gitmeme izin verilmiyordu ve Tanrım, denedim.

Adadan ayrıldıktan yirmi dört saat sonra fısıltılar başlayacaktı. Boynumu gıcıklayan ve uyumama izin vermeyen, aralıksız, tıslayan soğuk nefesler. Adanın kökleri içimdeydi ve uzayabilirlerdi, ama asla kopmazlardı.

Fısıltılar benim gardiyanımdı; bu ev benim hapishanemdi.

Huzur bulabileceğim tek bir yer vardı. Serada, malikanenin kendisi kadar eskiydi ve büyükbabam Henry tarafından karısı olan büyükannem için inşa edilmişti. İçindeki bitkiler onlarca yıl boyunca toplanmış ve yetiştirilmiş, çeşitli bitki türlerinden oluşan bir orman oluşturmuştu.

Babam öfkelenildiğinde, annem beni buraya gönderirdi. Bana basit kesimler ve su dolu kavanozlarla bitkileri çoğaltmayı

ve su dolu kavanozlarla nasıl çoğaltılacağını, tohumların toprağa ekilmeye hazır hale gelene kadar nasıl bakılacağını, saksıya dikilip budanacağını öğretti. Ellerimle çalışmak, zihnimi sakın bir işe odaklamak beni rahatlatıyordu. Bu yüzden, bakmak benim kapasitemin ötesinde olmasına rağmen, bu bahçede saatlerce vakit geçiriyordum.

En azından, babam onları solup ölmelerine izin verirken, annemin bitkilerini hayatta tutmuştum. Bununla gurur duyuyordum.

Yağmur ve soğuk havaya rağmen, sera hoş bir sıcaklığa sahipti. Bir esrar sigarası yaktım ve bitkiler arasında dolaşarak, eski dostları selamlar gibi yapraklarına dokundum. Telefonum otomatik olarak çalışma tezgahımdaki Bluetooth hoparlöre bağlandı ve Siouxsie'nin "Love Crime" şarkısı çalmaya başladı.

Artık fısıltılar yoktu. Gıcırdayan ayak sesleri ve baskıcı bir hüznün de yoktu.

Eski bir hasır sandalyeye çöktüm ve sigara içerken ayaklarımı bir kovaya dayadım. Yanımda, birkaç çoğaltılmış monstera bitkisinin kil saksıları arasında, annemle benim çerçeveli bir fotoğrafımız duruyordu: Eski bir tek kullanımlık kamerayla çektiği, sahilde dururken bana sıkıca sarılan bir selfie.

O günü artık hatırlayamıyordum. Sesini ya da kokusunu hatırlayamıyordum; sakladığım giysileri artık eski parfümünün yerine naftalin ve toz kokuyordu. Beni kucakladığında nasıl hissettiğimi hatırlayamıyordum, ama bana mırıldandığı nazik ve yavaş melodiyi hala hatırlayabiliyordum.

O, her zaman başvurduğum kişiydi. Tüm sorularıma cevap veren ve tüm acılarımı dindiren kişiydi. Babam vaazlarında meleklerden bahsettiğinde, onları onun gibi hayal ederdim.

Bu, meleklerin ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmeden önceydi.

"Ne yapacağım anne?" diye fısıldadım. Küllüğümdeki sigarayı söndürüp kenara koydum ve sanki dikkatle dinlersem konuşacakmış gibi annemin fotoğrafına bakakaldım. Ama fotoğraf sessizdi, gülümsemesi tıpkı benimki gibi zamanda donmuştu.

Sonra, birdenbire, seranın dışında sallanan bir ışık gördüm.

Salem Sera

Tepeye çıkıp malikanenin bahçelerine vardığımda sıırıslıkam olmuştum. Titreyerek, her saniye korkuyla arkama bakarak, sağımdan yaklaşan ani ayak seslerini duyduğumda neredeyse çığlık atacaktım.

"Salem? Nerelerdeydin sen?"

"Rayne, ben..." Kollarını bana dolayarak göğsüne bastırınca, sözlerim paltosuna boğuldu. Anında eridim. Saatlerdir hissettiğim en sıcak şeydi ve çok güzel kokuyordu. Ağlama isteği beni boğmak üzereyken, "Bir sorun var. Ne olduğunu bilmiyorum, Martin'i gördüm ve..." dedim.

..."

"Dişlerin çok fazla takırdıyor, söylediklerini hiç anlamıyorum," diye mırıldandı, aceleyle ceketini çıkarıp bana sardı. Beni, kendisinin çıktığı seraya götürdü, sıcak hava bana öyle bir rahatlama verdi ki inledim. "Dışarıda öleceksin."

Yürürken damlayan suyla, onun rehberliğinde bitkilerin arasından geçerek küçük bir oturma alanına geldim. Yakındaki raflarda torbalar içinde toprak ve gübreler istiflenmişti, nemli, besin açısından zengin toprak havaya mineral kokusu yayıyordu. Büyük bir çalışma tezgahında çok sayıda fide, eski bir fotoğraf ve beni çok sevindiren bir elektrikli su ısıtıcısı vardı.

Rayne hemen su ısıtıcısını çalıştırdı ve yanıma geri döndü.

"Tanrım, donuyorsun!" Hasır sandalyemin arkasından kalın bir örgü battaniye aldı ve omuzlarıma sardı. Ellerimi tuttu, sıkıca kavradı, hatta eğilip bana sıcak nefesini üfledi. "Parmakların hep bu kadar soğuk mu? Sana eldiven örmem mi gerekecek?"

Titremem sonunda kontrol altına girince, ona Martin ile olan karşılaşmamı, kesilmiş geyiği ve George'un gizemli yokluğunu anlattım. Kulübede gördüğüm şeyi söylemedim. Şimdi geriye dönüp düşündüğümde, muhtemelen bir hayvan olduğunu düşündüm. Ya da, tıpkı banyoda bir şey "gördüğüm" zamanki gibi, belki de sadece hayal gücümün bir ürünüydü.

Rayne, kaşlarını çatarak dikkatle dinledi.

Anlattıklarım bittiğinde, "Şerife bildireceğim. O da birilerini gönderip onları arayacaktır. Merak etme." dedi. Ellerimi daha sıkı tuttu; ellerimin terli olmasından utandım. "Martin ve George pek öyle görünmeyebilirler, ama senin düşündüğünden daha fazla doğa tecrübeleri var. Blackridge'e daha önce gitmişler, orayı iyi bilirler."

Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, kendi sözlerine inandığını sanmıyordum.

Tezgahın yanına gidip, tuğla gibi büyük bir telsiz aldı. "Keatin, cevap ver. Ben Rayne." Sessizlik uzadı ve tekrar denedi. "Keatin, uyan. Bir misafir kayboldu."

Bu sefer, birkaç saniyelik sessizliğin ardından uykulu bir ses cevap verdi. "Seni duyuyorum. Devam et."

Rayne, Martin'in yaralanmasından George'un yokluğuna kadar ona anlattığım her şeyi ilette. Şerifin cızırtılı sesi aralıklı olarak cevap verdi, bilgileri netleştirdi ve sonunda derin bir nefes alarak konuşmayı bitirdi.

"Birini gönderip arama yaptıracağım," dedi. "Bu hiç iyi değil. Yılın bu geç saatinde..."

Rayne aniden boğazını temizleyerek sözünü kesti. "Yalnız değilim. Yarın konuşuruz. Bir şey bulursan haber ver, tamam mı?"

"Tamam. Tamam."

Telsizi yerine koydu ve bir an sessizce tezgaha yaslandı.

"Buraları iyi bilirler," diye tekrarladı, ama bu sefer bana söylediğini hissetmedim. "Muhtemelen biraz fazla içip yolunu şaşırmışlardır."

Kollarını kavuşturup bana döndü ve gözlerini kısarak sordu. "Hâlâ titriyor musun?"

"Evet, titriyorum, biraz endişeliyim."

Raftan iki lekeli kupa aldı ve içine birkaç çay poşeti attı. Onun sıcak içecekleri hazırlamasını izlerken, beynim sonunda onun söylediklerini kavradı.

"Örgü ördüğünü mü söyledin?" Renkli battaniyenin kenarını kaldırdım. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet. Şaşırdın mı? Oral seks yapmak ve pislik olmak dışında başka yeteneklerim de var."

Gülerek, sinirlerimin bozulmasından dikkatimi başka yöne çektiği için ona minnettar oldum. Çayımızı hazırladı ve bana karşı oturabilmek için bir tabure çekti. Kupayı iki elimle tutup derin bir nefes aldım. Nane ve bal kokusu başımı sardı, çarpıntılı kalbimi ve titrek nefesimi yavaşlattı.

"Seni endişelendiriyor muyum?" Rayne, fincanda yavaşça dönen çay poşetine bakarken aniden sordu.

"Hayır. Yani, biraz. Birazcık. Çok." Terli ellerim, ne kadar üşümüş olsam da bunun kanıtıydı. "Ama bu, kötü bir kaygı gibi farklı bir şey... Anlatabildiysem."

Bunu insanlara nadiren açıklamaya çalıştım. Bunu yaşamamış olanlar için, anksiyete bozukluğu genellikle pek mantıklı gelmezdi. Sadece "sakinleşmem" veya "daha iyimser bir bakış açısına sahip olmam" gerekiyordu.

Anksiyetemle mücadele etmek işe yaramıyordu. Her seferinde beni yeniyordu.

"On dört yaşındayken anksiyete bozukluğu teşhisi kondu," dedim. Bunu açıklamaktan hoşlanmasam da, bunu yapmak zorundaydım. "Bu, şey... birçok şeyi açıklıyordu. İlaç tedavisine başladım, ama işe yaramadı, birkaç kez reçeteyi değiştirdim. Bu, benim yaşamımın bir parçası."

"Yani, ben senin kaygını tetikliyorum," dedi. "Ama bu kötü bir şey değil mi? İçgüdülerine güvenmeye ne oldu?"

Ben burnumdan soludum. "Evet, içgüdülerime güvenilmez. Çok paranoyak."

Sessizlik uzadı, ta ki o yumuşak bir sesle, "Bana güvenmelisin, Salem," diyene kadar.

Hemen cevap verdim: "Güveniyorum."

İçgüdülerim ondan uzak durmamı söylemiyordu. Beni bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu ve ben direnmeye çalışırken titriyordum. Uzak durmamı söyleyen, hassas kalbimdi. Onu gördüğümde beni saran heyecan dalgaları, konuştuğunda kalbimin sıkışması... Colin'e baktığımda böyle hissetmemiştim.

Ve bu beni korkuttu.

Çayımı yudumlarken, çalışma tezgahındaki fotoğrafa daha yakından baktım. Uzun kahverengi saçlı güzel bir kadın çocuğunu sıkıca tutuyordu, yanakları birbirine yapışmış, kameraya gülümsüyorlardı. Arkalarında plaj vardı; kayalık kum ve sürüklenen odunlar bana buranın Blackridge'in sarp kıyısı olduğunu söyledi.

"O kim?" dedim.

"Melanie Balfour. Annem. Yirmi yıl önce öldürüldü."

Çayımı boğazıma kaçırđım.

"Sorun yok," dedi Rayne, endişeyle bana bakarak. "Uzun zaman oldu ve ben... ben iyiyim." Yine ona inanmadım, onun da kendine inandığını sanmıyordum.

Merakım yanıyordu, ama daha fazla ısrar etmedim. Bunun yerine, bir dakikalık sessizliğin ardından Rayne devam etti: "Annem akşamları gün batımını izlemek için eski deniz fenerine giderdi. En iyi manzarayı görmek için galeriye tırmanırdı. Ve bir gün... 1 Kasım'da... geri dönmedi."

Bunu tarih dersi gibi, uzun zaman önce yaşanmış bir trajedi gibi anlattı. Ama gözleri uzaklara daldı, dile getiremediğı bir duygu ile bulanıklaştı.

"O akşam, deniz fenerinin yakınında bulundu. Boğazı kesilmişti. Kan kaybından ölmüştü. Ölmeden önce... sürünerek... gitmiş. Sanırım kaçmaya ya da yardım çağırmaya çalışmıştı. Ben sekiz yaşındaydım." Boğazını temizledi. "Ondan sonra sadece ben ve babam kaldık. O hiç baba olmak istememişti, benimle ne yapacağını bilmiyordu. Hayatı kiliseydi ve annem öldükten sonra, tek odaklandığı şey buydu. Vaazlarını sanki katil için yazıyormuş gibi yazıyordu."

"Kim yaptı?" dedim ve o tekrar başını salladığında titredim.

"Bilmiyoruz. Muhtemelen asla bilemeyeceğiz."

Yavaşça, dikkatlice, elimi onun elinin üzerine koydum, çekip gitmemesini umarak. Çekmedi.

"Babam Blackridge'in cezalandırılmayı hak ettiğini düşünüyordu," dedi. "Hepimiz sefil günahkarlardık ve o bizden nefret ediyordu. Hepimizden. Vaaz kürsüsünü yargıç kürsüsü gibi, İncil'i de silah gibi kullanıyordu. Onunla büyümek yalnızlık demektir. Bu ada zaten izole bir yer, ama bu büyük evde durum daha da kötüydü. Sessizlik çok gürültülüydü."

Derin bir nefes aldı ve dikleşti. Ama elimi elinin üzerinde bırakmaya devam etti.

"Nefret bir yeri değiştirir. Birikir, iltihaplanır. Tüm öfke ve acı bir lanete dönüşür. Adanın iyileştiremediği bir yara izi gibi, sürekli yeniden açtığımız bir yara. O gitmiş olsa bile, hala burada."

Bir an durdu, parmağıyla benim nişan yüzüğümün bıraktığı izi dikkatlice okşadı. "Sana benim trajedimi anlattım. Şimdi sıra sende."

Hâlâ bana anlattıklarına dalmış bir halde, yavaşça cevap verdim. "O ölmedi. Düğünden bir ay önce nişanımızı bozdu. Meğer beni aldatıyormuş."

"Kahretsin." Rayne inanamıyormuş gibi başını salladı. "Trajik bir kaza daha iyi olurdu sanki."

Sanki tamamen unutmuşum gibi omuz silktim ve "Şikâyet edemem. Plana göre, şu anda Las Vegas'ta yeni evli bir çift olarak parti yapıyor olmam gerekirdi. Ama bunun yerine buradayım." dedim.

"Benimle." Sözleri o kadar yumuşaktı ki, zar zor duyabildim. "Vegas'ta düğün yapacak tipte birine benzemiyorsun."

"Benim tam bir parti hayvanı olduğumu anlamıyor musun?" diye alay ettim ve o bana şüpheli bir bakış attı. "Haklısın. Vegas benim fikrim değildi. Aslında beni çok endişelendiriyordu. Ama o öyle istiyordu." Diye iç geçirdim. "Sadece onun istediği şeylere odaklanarak çok fazla zaman harcadım. Ama yapmazsam, beni terk edeceğinden korkuyordum. Başka birini bulacağından. Sonuçta, yine de öyle yaptı."

"O zaman söyle bana," dedi. "Nerede evlenirdin?"

Bunu defalarca düşünmüştüm. Yine de, neredeyse her zamanki cevabımı verecektim: Doğru kişi için, bir karton kutuda bile evlenirdim. Yer ve büyük bir parti benim için önemli değildi.

Ama yine de bir hayalim vardı, gerçekleşmesi pek olası olmasa da arzuladığım bir düşün günü. İstedğim şeyleri bir kenara itmeye o kadar alışmışım ki, bunun hakkında konuşmak bile bana korkutucu geliyordu. Sanki sadece istediğimi itiraf etmek bile benim için çok zor bir şeydi.

"Küçük bir tören istedim," diye fısıldadım. "Sadece ailemiz. Birkaç arkadaş. Dağlarda, gün batımında. Her zaman böyle hayal etmişim. Alacakaranlığı aydınlatmak için fenerler ve mumlar. Ve yere sürünse bile uzun bir elbise giyerdim." Sipariş ettiğim, sonra hemen iptal ettiğim gelinliği düşündüm. O elbise bile tam olarak istediğim gibi değildi, Las Vegas temasına uygun olarak kısa ve dar bir elbiseydi.

Rayne elimi tutmaya devam etti, parmağıyla ileri geri okşuyordu. Ona aynı soruyu sormak istedim.

Cesaret edemedim.

Sonunda, başını kaldırmadan, "Bu ıslak kıyafetleri çıkarmalıyız" dedi. Ama kalkmadı, ben de kalkmadım. Bu anı geride bırakmak istemiyordum.

Gözlerimiz buluştu. Eli benim elimi sıktı.

"Beni kışkırtma," diye fısıldadı, sanki acı çekiyormuş gibi.

"Kışkırtmıyorum." O bana yaklaştığında kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

"Oh evet, yapıyorsun. Her zaman yapıyorsun ve bunu biliyorsun. Her zaman..." Elini bileğimin üzerine kaydırды ve kolumu çaresizce kavradı. "Beni izliyorsun."

"Sanki sen de aynısını yapmıyormuşsun gibi?"

Kafasını salladı, hafifçe güldü ama inkar etmedi. Onun beni tekrar sıkıca kavramasını istedim; onun aç sözlerini istedim.

Geldiğim andan itibaren her gün beni baştan çıkarmıştı. Bana baktığında gözlerinin üzerinde durması, konuşurken sesinin alçak tınısı. Onun elinde bir yo-yo gibiydim, beni itse de geri dönüyordum, ama sadece beni bırakmayı reddettiği için.

Colin'den sonra, istenmediğim yerlere gitmeyi ya da beni kabul etmeyen şeylere bağlanmayı reddettim. Ama onun isteğini, ihtiyacını hissettim. Bunu gözlerinde gördüm ve sesinde duydum.

"Anlamıyorsun," dedi. Sözleri beni yere serdi, ama parmağına dolanmış bir ip gibi, beni hemen geri çekti.

"Senin için güvenli değilim, Salem."

"Ben risklerden kaçmam." Ona doğru eğildim, cesaret edebildiğim kadar meydan okurcasına. "Onlarla nasıl başa çıkılacağını öğrenirim."

Salem

Pişmanlık

RAYNE'İN BAKIşLARI, seranın loş ışığında parlak ve tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Biliyorum. Adrenalin patlamasını seviyorsun. Bilinmeyeni. Korkuyu." Gözlerini kısarak beni açık bir kitap gibi okudu. "Buna takıntılısın. Bağımlısın. Tıpkı..."

Yüzünü buruşturdu ve sessizleşti, ama ben o söylenmemiş kelimeleri unutamadım. "Tıpkı ne gibi?"

Nefesini içine çekti. Parmakları kolumu takip ederek gömleğimin nemli koluna, sonra da soğuk, ıslak yakasına uzandı. Cevabı bir fısıltıydı, gözleri boğazıma sabitlenmişti. "Tıpkı benim sana bağımlı olduğum gibi."

Bu ada, benim anlayamadığım bir ürkütücölükle doluydu; burada hiçbir ışığın silemeyeceği gölgeler vardı. Ama en gizemli olanı oydu. Gizli duyguları, korkuları, arzusu.

"Sadece birkaç gün daha burada kalacağım," dedim. Parmaklarını yanağıma dokundurduğunda, vücudum adeta titriyordu, bana hiç olmadığı kadar yakındı. Sadece birkaç gün, ama hala pek çok şey mantıklı gelmiyordu. "Buradan pişmanlıklarla ayrılmak istemiyorum."

Eli çenemi kavradı, yüzümü sahiplenici bir şekilde tuttu, bu da kanımın yanaklarıma hücum etmesine neden oldu. "Beni pişman olacaksın. Herkes pişman olur."

Bana dokunma şekli, sert ama saygılıydı, mükemmeldi. Gözlerimi kapattım, eline yaslandım. "Yanılıyorsun. Seni pişmanlık duymuyorum. Daha fazla zamanım olmadığı için pişmanlık duyuyorum."

Boynumdaki bandaja dokundu; nefes verirken nefesi titredi. "Güvenlik kelimen ne?"

Tereddüt etmeden, "Kırmızı" diye patladım.

Yüzünde en lezzetli yırtıcı gülümseme yayıldı. "Kahretsin, bunu bana söylemek için ne kadar zamandır bekliyordun?"

"Çok uzun zamandır."

Beni vahşi hale getirdi, bir hayvan gibi ihtiyaç ve arzuya indirgedi. Açlıktan kıvranarak, parmak ucumla dudaklarını izledim. İsteyerek, merak ederek, endişelenerek.

Sözleri, sanki paslanmış gibi kaba çıktı. "Seni çok zorlarsam, beni durdur. Beni pişman etme, Salem. Lütfen."

Ağzımı kulağına yaklaştırdım ve "Seni istiyorum. Senin her acımasız, tehlikeli, berbat yanını. Hemen şimdi." dedim.

Ayağa kalktı, taburesini gürültüyle yana devirdi. Beni tuttu, parmakları kısa saçlarımı karıştırırken beni öptü. Boynumun arkasını kavradı ve ben onun ağzına inledim. Dili benim dilimin yanında kaydı — dokunarak, dolanarak, tadarak.

Ona doğru kalktım ve o beni çalışma tezgahına doğru itti, pürüzsüz eski ahşap gıcırdadı.

Elini boğazıma koydu ve parmaklarıyla boynumun yanlarını sıktı. Ağzı yine nefesimi keserken, başım dönerek mutluluktan kıkırdadım. Tüylerim diken diken oldu ve kafamın üstünde karıncalanma hissettim. Tadı elma gibiydi ve kokusu orman gibiydi; taze özsu, çürümüş odun, kan ve toprak gibi. Sanki adanın canlanmış bir parçasıymış gibi, içeriye girmesine izin verilmiş vahşi bir şey, evcilleştirilmemiş bir yaratık.

Beni avlayıp parçalayabilirdi, ama ben isteyerek av olmaya razıyım.

Dudaklarımı ısırırken seks ve şiddet iç içe geçmişti ve ben heyecanla elini bacaklarımın arasına yönlendirdim. Avucuna sürtünüyorduk ve şortumun kumaşı bile inlememi engelleyemiyordu.

"Hassasiyetini seviyorum," dedi, boynuma tüy kadar hafif öpücükler kondurarak. Titredim, tüm vücudum onun uyarıcı dokunuşuyla gerildi. "Sesini duymak istiyorum, güzel kız. O tatlı seslerini duymak istiyorum."

"Tanrım, lütfen, Rayne." Ağız ağıza, dudaklar birbirine değerek, çaresizce sözlerimi söyledim. "Durma, durma..."

O benim yalvarışımı yuttu, elleri beni keşfederken dili benimkiyle günahkar bir oyun oynadı. Gömleğimi yukarı itti, sonra

çıkardı. Göğüslerimi yoğurdu, başparmağı ve işaret parmağıyla meme uçlarımı çimdikledi. Sonra başını eğdi ve dili gergin bir tomurcuğun etrafında alaycı bir şekilde daireler çizdi, sonra diğerinin. Gözlerim kapandı, nefesim kesildi, ağzı göğsümü kapattı ve emdi.

Beni inlememe neden olan nazik ısırmalarla beni tahrik etti. Dilini ileri geri hareket ettirerek sinirlerimi kıvılcımlar gibi ateşledi, ta ki bacaklarım titremeye başlayana kadar. Elleri şortumla meşgulken, düğmeyi açıp fermuarımı indirerek beni bir ziyafet gibi tüketti.

"Tanrım, tadı çok güzel," diye inledi. Eli bacaklarımın arasına kaydı ve külotumun üzerinden amımı okşadı. "O ıslak amcığın tadı daha da güzel olacak, biliyorum."

Şortum ayak bileklerime kadar düştü. Gömleğini çıkardım ve sütyenini çözdüm, onu izlerken bir an için dilim tutuldu. Göğüsleri yumuşak ve ağırdı, ellerimle kavradığımda avuçlarımı dolduruyorlardı. Çatlak izlerini izledim, meme uçlarının mükemmel kahverengi rengi ve kızaran bordo tonuna hayran kaldım.

"Lütfen, Rayne, yapabilir miyim..." Onu çok fazla tatmin etmek istediğim için yalvarırcasına başımı eğdim. Ama onun izni olmadan zorlamayacaktım. Benim dokunuşumu istediğini bilmek istedim.

"Ne uslu bir kızsın," diye mırıldandı ve başımı aşağı doğru yönlendirerek meme ucunu ağzıma aldığımda durdu.

Gözlerimi kocaman açarak, şişmiş tomurcuğun etrafında dilimi gezdirdim. Dudakları zevkten aralanmış, küçük mutluluk çığlıkları atıyordu. Eli sıcaktı, avucuyla iç çamaşırlarımın ince kumaşından beni okşuyordu.

Elimi jogging pantolonunun içine kaydırduğımda, onu çıplak buldum — Tanrım, *sırılsıklamdı*. Ona dokunduğumda keskin bir nefes aldı, sonra beni vahşileştiren bir iniltiye dönüştü.

Parmaklarımı ağzıma götürdüm, onları temizleyene kadar yaladım ve o, sanki cennetten bir melek iniyor gibi beni izledi.

"Lanet olsun, çok seksisin." Beni yakaladı, kıcımlı kavradı ve beni kaldırarak saksı masasının kenarına oturttu. Ahşap altımda gıcırdadı ve ben cam duvara yaslandım. Sıcak ve soğuk, acı ve zevk hisleri çarpıştı.

Rayne bacaklarımı ayırdı ve kendini aralarına sıkıştırdı. Parmağını iç çamaşırlarımın etrafına doladı ve yana çekti, bana o kadar yoğun bir şekilde baktı ki yüzüm ateşle doldu.

"Şu güzel amcığa bak," dedi. "Siktir, çok güzelsin Salem. Bu tatlı küçük deliği benim için ağlatacağım."

Diz çöktü ve ben cevap veremeden ağzını üzerime kapattı, dili bedenimde şeytani bir büyü yapıyordu. İçime daldı ve ayak parmaklarım kıvrıldı, başını kaldırıp "Bacaklarını yukarı kaldır. Çıglık atana kadar seni yiyeceğim" dedi.

Dili açgözlülükle içime bastırdı. O okşarken, yalarken ve emerken gözlerim geriye yuvarlandı ve kapandı. Parmakları sahiplenircesine uyluklarıma gömüldü, beni sıkıca kavradı.

"Mm, benim için çok ıslaksın." Sözlerinin titreşimi ve sıcak nefesinin esintisi beni titretmişti. Bacaklarım her indiğinde durur, beni daha da yavaşça kızdırır, en çaresiz seslerimi çıkarırdı. "Pozisyonunu koru, Salem. Benim için uslu bir kız ol, yoksa o güzel bacaklarını başının üstüne bağlarım."

Tehditinde içimde kıvılcımlanan heyecanı görmüş olmalıydı. Boğazından gelen düşük bir kahkaha attı ve "Oh, bunu sevdin, değil mi? Seni bağlamamı ister misin?" dedi.

Sözleri zar zor çıkarabildim, ama "E-evet, hanımefendi, lütfen..." diye homurdandım.

Başımın üstündeki duvara metal kancalar takılıydı; bazılarına saksı bitkileri, bazılarına ise ip bobinleri asılıydı. O iplerden birini yakaladı ve beni izleyerek çözdü.

"Daha önce hiç bağlandın mı?" dedi, ben de başımı salladım. "Tüylü kelepçeleri saymazsak, hayır," dedim. Gülümsedi ve üzerime eğildi, bacaklarımın arasına sıkıştı.

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim," dedi. Sözleri şefkatli, sesi yumuşaktı. "Bileğini ver. Acırsa, güvenlik kelimesini söyle. Anlaştık mı?"

"Evet, hanımefendi."

Göğüsleri beni boğacak kadar yakındı. Ağzımı açtım, o bana yaklaştıkça inleyerek, sonra meme ucunu tekrar ağzıma aldım.

İpi bileklerime doladı, sonra diğer ucunu başımın üstündeki kancaya bağlayarak kollarımı yukarı doğru uzattı. Çaresizlik hissinin tadını çıkardım, ipi çektim ve sert lifler cildime batınca inledim.

"Aferin kızım," dedi. "Beni çok iyi hissettiriyorsun. Nasıl bu kadar masum bir yüze sahip olup da bu kadar kötü bir dilin olabilir?"

Dikleşti ve geri adım attı, kollarını kavuşturarak beni hayranlıkla seyretti. Onun gözleri çıplak vücudumu tararken, böyle izlenmek içimde bir ateş yaktı.

"Belki de seni böyle tutmalıyım," diye düşündü, parmaklarını iç uyluklarımın üzerinde gezdirerek beni titretirken. "Benim küçük evcil hayvanım, istediğim zaman kullanmak için bağlanmış."

Jogging pantolonunu çıkarıp bir kenara attı. Üzerimde dururken, ellerini nazikçe tenimde gezdirirken bir tanrıça gibi görünüyordu. Sonra uzanıp küçük bir bahçe makası aldı. Yavaşça kesti, metalin kazınmasının ürkütücü sesi beni ürpertti. Yavaşça, soğuk metal ucu kolumdan aşağı doğru sürükledi... sonra göğüslerimin arasına... ve göbek deliğimin hemen altında durdu.

"Bunlar pahalı mıydı?" dedi tatlı bir sesle, makası külotumun kenarını okşayarak. Kafamı salladım ve o ısrar etti, "Söz ver bana. Bunları mahvedebilir miyim, tıpkı geri kalanını mahvedeceğim gibi?"

"Evet, hanımefendi."

İki hızlı kesikle külotumu kesti. Külotu burnuna götürdü ve derin bir nefes aldı, yarı kapalı gözleri ruhuma bakıyordu.

"Kokunu asla unutmayacağım," dedi, mahvolmuş giysiyi atarken. "Tadını... sesini... Lanet olsun, keşke seni saklayabilseydim."

Vücudu benimkine yapıştı, sıcak ve ağır bir şekilde beni öptü. Bağlı kollarım titriyordu, o ise doğrulup bacağımı omzuna koyarken, diğer bacağım masanın kenarından sarkıyordu. Ben yayılmış ve tamamen çaresiz durumdaydım, o ise iki parmağını klitorisim üzerinde ileri geri masaj yapıyordu.

"İşte böyle, benim için inle. Çok yumuşaksın Salem. Mükemmel hissettiriyorsun." Ben titreyip, inleyip, *yalvarana* kadar, alay ederken konuşmaya devam etti.

"Lütfen, daha fazla istiyorum, lütfen..."

"Açgözlü kız," diye mırıldandı. "Tanrım, titrediğine bak."

O bir bacağını kaldırıp kalçama dayadığında masa gıcırdadı. Kısa bacaklarımla bunu asla yapamazdım, ama onun boyu ve yeni açısı sayesinde, sırlıslıkla amını benimkine bastırdı. Nefesi titreyerek bana doğru itti ve ben boğuk bir ses çıkardım. Onun sıcaklığı çok yoğun, üzerimde sürtünmesinin verdiği his gözlerimi geriye çevirdi.

İlk başta yavaş ve şehvetli hareketler yapıyordu, her derin nefes alışında göğüsleri şişiyordu. Büyüleyici ve sarhoş ediciydi. Basıldığım camdan yoğunlaşma damlıyordu, dışarısı soğuk olmasına rağmen etrafımızı sıcaklık sarıyordu.

"Durma!" diye yalvardım. İçimde derinlerdeki zevk düğümü zonkluyordu ve ben onun adını haykırdım.

"Adımı tekrar söyle," dedi nefes nefese. "Sesini duymak istiyorum."

"Rayne, lütfen!" Ne için yalvardığımı bilmiyordum, ama önemi de yoktu. Bana karşı sevişirkenki yumuşak ve kaygan hissi, cennetten başka bir şey değildi. Başını geriye attı, göğsünde ter damlaları oluşmuştu.

"Bu mükemmel amcığa boşalacağım," dedi. Başını çevirdi ve dişlerini uyluğuma geçirdi, tüm vücudu gerilip titrerken ısırdı. Nefesi kısa ve hızlıydı. Birbirine sürtünen bedenlerimizin ıslak sesleri, ruhumu canlandıran derin, karanlık ve vahşi bir şekilde ilkeldi.

O boşalırken gözleri kapandı. Boğazından çıkan inilti o kadar ateşliydi ki vajinal kaslarım kasıldı ve zonkladı. Dayanılmaz derecede hassastım, klitorisim uyarılmadan şişmişti ve Rayne bana sürtünmeye devam ediyordu...

"Rayne... Aman Tanrım... Beni orgazm olmaya zorluyorsun..."

Vücudumun merkezi gerildi, her kasımda gerginlik hissettim. Zevk dalgaları içimde yankılandı ve kendimi bırakarak inledim.

Sessiz kalmak imkansızdı. Parçalanıyordum, duygu ve arzunun girdabında sıkışıp kalmıştım. Kendimi kontrol edemiyordum,

görüşüm bulanıklaştı. Geriye sadece o kaldı, benim çöküşümü izliyor, bana mutluluğu anlatıyordu—"İşte böyle, bırak kendini. Benim için boşal. Lanet olsun, bu çok iyi, Salem. Şu haline bak."

Cam buğulanmıştı ve biz sıcaktan boğuluyorduk. Birbirimize sarılmış, terden yapış yapış. Rayne bacağımı omzundan indirip, uzandığım masaya ağır ağır yaslandı, saçları yüzüme sarkıyordu.

"Peki... pişman mısın?" dedi, beni çığlık atıp ayaklarımla tekmelemek istememe neden olan o derin, kaba sesiyle.

"Asla," dedim.

Eğildi, yumuşak göğüsleri benimkine değdi ve beni öptü. Dudaklarında kendimin tadını alabiliyordum, bu da benim hazımı daha da alevlendirdi.

Gerçekten açgözlü bir kız.

Rayne Uyanış

SALEM'in ıslak giysileriyle eve geri yürümesini istemedim. Onun yerine, onu battaniyeye sardım, sıkıca sardım ve bahçeden geçerek eve taşıdım.

Üçüncü kata vardığımda, başı göğsüme yaslanmıştı. Onu yatağa yatırdığımda gözleri zar zor açılıp kapandı. Ben battaniyeyi üzerine örterken o yanına kıvrıldı ve alnındaki birkaç kısa saç telini eliyle kenara itti. Boğazında her yerde mor izler vardı, dokunmadan duramadığım mor çiçekler gibi. Dudakları kırmızıydı, biraz şişmişti. Nefesi derin ve rahattı.

Tadı ağızımda, parmaklarımda, ruhuma kazınmıştı. Böyle olmamalıydı.

O, kavanozdan çalınan bir kurabiye, gece yarısı yenen bir dilim kekti. O, baştan çıkarma ve kurtuluştı. Kendime yasakladığım her şey; sahip olamayacağımı söyledikleri her şey.

Ve doğruydı: Ona sahip olamazdım. Ne kadar istesem de, o benim için burada değildi.

Bunlar çalınmış anlardı, bencilce zevklerdi. O gidecek, ben kalacaktım. O, kaderinde yazılı olan hayatı yaşayacak, aşık olacak, bir kariyer yapacak, belki çocukları olacaktı. Nişanlısının onu terk etmesinin acısı azalacak ve o hayatına devam edecekti. Peki ya ben?

Onu düşünerek kalacaktım. Kısa bir süreliğine yaşamama izin verilen rüyaya tutunarak. Normallik, güvenlik rüyası.

Ama burada hiçbir şey normal değildi. Blackridge'de güvenlik yoktu, benimle de güvenlik yoktu.

Bu ada, yaşayanlar için uygun bir yer değildi.

ŞERİF KEATIN, sonraki günlerde iyi haberler veremedi. Martin ve George daha önce Blackridge'e gelmişlerdi; burada avlanmaya yabancı değillerdi. Ama odalarını kontrol ettiğimde, çıkış tarihleri geçmiş olmasına rağmen çantalarının hala orada olduğunu ve onlardan hiçbir iz olmadığını gördüğümde, içimde bir korku hissi uyandı.

Belki zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişlerdi. Belki bir yaralanma yüzünden mahsur kalmışlardı. Ya da belki de eşyalarını bırakıp gitmişlerdi. Umuda tutunmaya çalıştım, ama umudum giderek azalıyordu.

Blackridge çok büyük bir ada değildi, ama yoğun bir ormanla kaplıydı. Bu, kayıpları aramayı daha da zorlaştırıyordu ve yaklaşan fırtınalar da işleri kolaylaştırmıyordu. Hava tahminleri yağmur, yağmur ve yine yağmur gösteriyordu, rüzgarlar uluyordu ve gök gürültülü fırtına ihtimali yüksekti.

Huzursuzluğum beni sinirli yapıyordu. Tek tesellim - ve kalbimi kıran şey - Salem'in yakında ayrılacak olmasıydı. Sadece birkaç gün sonra, bu adadan sonsuza kadar ayrılacaktı.

Güvende olacaktı ve ben de hayal dünyasında yaşamayı bırakabilecektim.

"Merhaba, Rayne, duyuyor musun? Burası çok ürkütücü, bize bir şarkı falan söyle!"

Telsizden gelen James'in cızırtılı sesi beni irkitti ve birden dikleştim. Öğlen vaktiydi, ama geceleri uyumakta zorlanıyordum ve sürekli uyuyakalıyordum. Esnememi bastırarak, telsizi aldım ve masamın üzerindeki raftan adanın kağıt haritasını çıkardım. Haritayı önümde açarak, Marihope çevresindeki ormanlık alanda iz kameralarının bulunduğu yerleri gösteren kırmızı noktaları buldum.

"Neredesin?" dedim, kalemin ucunu çiğneyerek. James ve kardeşi Mark kameraları açarken ben de onlarla telefonda konuşuyordum. Şerif normalde gönüllü koruculara yardım ederdi, ama şu anda üç kişi kayıptı ve şerifin eli kolu bağlıydı.

"Corrain Trail'deyim, yol ayrımını geçtim. Burada donuyorum."

"Sıcaklık kırk derecenin biraz altında," dedim, parmağımla yolu takip ederek. "Bebek gibi davranma."

"Senin için söylemesi kolay. Muhtemelen şu anda şöminenin önünde, seninle yaşayan o güzel kadınla kucaklaşmış oturuyorsundur."

Yüksek sesle boğazımı temizledim. "Dikkat et, James. Yoksa walkie'yi kapatırım."

"Tamam, tamam, tanrım, özür dilerim. Dedikoduları kaçırmak zor, hepsi bu." "O zaman kaçırmaya başla. Ya da lanet bir yetişkin gibi görmezden gel."

"Kahretsin, tamam. Birisi çok hassas."

James ve diğer birkaç orman bekçisi, adaya nihayet bir baz istasyonu kurulduğu sıralarda iz kameralarının yerleştirilmesine yardım etmişti. Cep telefonu sinyali çok iyi olmasa da, kameralar en çok kullandığımız yollar ve patikaların gecikmeli canlı görüntülerini bize sağlamak için yeterince iyi çalışıyordu.

Her yıl, hava soğudukça ve kış yaklaştıkça, kameraları açar ve bahara kadar çalışır halde tutardık. Fazla bir şey değildi, ama orada neler olduğu hakkında az da olsa bilgi sahibi olmak, hiç bilgiden iyiydi.

"Tamam, üç... iki... bir... ışıklar açılıyor." Hoparlörden yüksek bir tıklama sesi geldi ve James konsantre olarak homurdandı. "Canlı yayında mıyız?"

"Bekle, bir bakalım." Sandalyeyi köşeye çekip duvara monte edilmiş altı küçük ekrana baktım. İlk ikisi yanıp söndü, ardından James ve Mark'ın bulunduğu ormanın siyah-beyaz görüntüsü belirdi, gecikmeli yayın bir seferde tek bir görüntü verdiği için yüzleri donmuş gibiydi.

"Anladım. Corrain Bir ve İki yayında." Çerçeveler güncellendi, kuzenlerim yürüyüşlerine devam ederken görüntüden kayboldular. Arkama yaslandığımda sandalyem yüksek sesle gıcırdadı, eski yaylar emekliye ayrılmaya hazırdı. "O lanet şeyi öldürmeliyiz James. Bu yıl yapmalıyız. Yapmak zorundayız."

"Geçen yıl da öyle demiştin." Suçlayıcı bir şekilde söylemedi. Sesi yumuşaktı, ama devam ederken endişeyle alçaldı. "Her yıl kendini daha fazla zorluyorsun, Rayne. Kendini tehlikeye atıyorsun."

"*Yaşamak* kendimi tehlikeye atmak demek," diye hırıldadım. "Ve bunu bile zar zor yapabiliyorum. Hiçbirimiz yapamıyoruz." Alnımı ovuştururken, şimdiden

baş ağrısının geldiğini hissedebiliyordum. "Bu evde daha fazla kalmak zorunda kalırsam aklımı kaçıracağım."

Statik sesler çınladı, sesi birkaç saniye boyunca bozuldu. "... daha da kötüleşti mi? Evdeki işler nihayet sakinleşti sanıyordum." "Evet, sakinleşmişti." Ta ki o ortaya çıkana kadar. Salem'in gelişi bir şeyleri karıştırmıştı ve bunun tozu bir türlü yerleşmek bilmiyordu. "Onu

Onu tekrar görüyorum. Sesini duyuyorum."

Kırmızı kadın. Fısıldayan takipçim, asla kaçamadığım lanet. Müzik hayalet gibi sözleri engelleyebiliyordu ve fırını çalıştırmak soğuğu uzaklaştırıyordu. Ama ne yaparsam yapayım, o bana yapışıp kalıyordu. O acı verici varlık, ağlama, öfke. Bazı günler uzaktan gelen sessiz bir kükremeydi, bazı günler ise beni akıntısında boğuyordu.

"Hey, uh, Rayne..." Parazit devreye girdi ve James'in sesi kesildi. Sinirlenerek iç çekip, sesi geri gelene kadar antenle oynadım.

"Tekrar eder misin lütfen?" dedim. "Bir dakikalığına seni kaybettim." Sessizlik.

"James, tekrar eder misin?"

Sabırsızlıkla bacağımı sallayarak bekledim. Corrain Trail, sahil boyunca güneye doğru kıvrıldıktan sonra, liman yoluna ya da Marihope'a doğru doğuya dönen yola ayrılıyordu. Kısa bir süre sonra, benim mülkümün sınırından sadece bir mil ötedeki bir sonraki kameraya ulaşacaklardı.

"James, Mark, duyuyor musunuz?"

Bekledim. Bir dakika geçti ve çok uzun geldi.

"James, beni duyuyorsan iyi olur, yoksa peşine düşerim," dedim, sesim sert bir fısıltıya dönüştü. Cevap olarak bir statik parazit sesi geldiğinde omuzlarım rahatlamadan düştü. Ama onun söylediklerini duyduğumda rahatlamam kısa sürdü.

"Burada bir şey var."

Sırtımdan bir ürperti geçti. Kalbim gırtlığıma kadar çıktı, adrenalini başımı döndürdü.

"Ne görüyorsun?" Walkie'yi sıkıca tutarken parmaklarım ağrıyordu. "Görüyor musun?"

"Hayır, ben... hayır, ama... ah, Tanrım!" Sert bir öksürük sesi duyuldu, ardından boğulma boğulma sesi geldi. "Bir şey bir bir şey Kahretsın,

Rayne, ortalık berbat durumda, bu..."

Yine parazit kesildi ve midem düğüm düğüm oldu, kulaklarım çınılıyordu. "James, beni dinle: Kamerayı aç ve çık dışarı. Sen ve Mark gitmelisiniz."

"Tamam. Tamam, panik yapma, bu... Tanrım, kokuyor. Bu bir ayı, kocaman bir ayı. Tanrım, her yerde. *Her yerde* parçaları var."

"James, yemin ederim ki..." Sinirden saçımı tutarak, ekranlara bakarak bekledim. Üçüncü kamera aniden canlandı ve tüm vücudum tiksinti içinde titredi.

Siyah-beyaz görüntüde, bir ağaca yaslanmış büyük bir siyah ayı görünüyordu. Görüntü bulanıktı, ama kafasının şekilsiz olduğunu, uzuvlarının olmadığını ve göğsünden sanki dışarıya doğru yırtılmış gibi sivri kırık kaburgalar çıktığını görebiliyordum.

James ve Mark, kokudan yüzlerini korumak için gömleklerini yüzlerine çekmiş, ayının başında duruyorlardı. Mark botuyla ayıyı dürttüğünde, bir sinek bulutu havaya uçtu.

Telsiz tekrar cızırdadığında, neredeyse koltuğumdan zıplayacaktım.

"Onu başka bir ayı öldürmüş olabilir," dedi James, sesi kasvetliydi. "Bu mevsimde çok saldırgan olurlar."

Ama hepimiz o şeyin nasıl öldüğünü görebiliyorduk. Parçalanmış. Kırılmış ve yırtılmış, uzuvları ve eti sanki onu öldüren şey bundan zevk almış gibi etrafa saçılmıştı.

"Sadece eve dön," dedim. "Lütfen eve dön."

Başımı ellerimin arasına gömdüm. Onun teorisine inanmak istedim, bunun sadece büyük yırtıcı hayvanlar arasındaki doğal bir çatışmanın sonucu olduğuna inanmak istedim. Ama kemiklerimde hissedebiliyordum: Uzun, kanlı kış gelmişti. Blackridge Meleği'nin gazabı yaklaşıyordu. Ne kadar beklesem, ne kadar hazırlansam da, kendimi asla tam olarak hazır hissetmedim.

Aniden bir alarm patlamasıyla ayağa fırladım, sandalyemi neredeyse devirecektim. Salem'in nerede olduğunu, bugün evde mi kaldığını yoksa ata binmeye mi gittiğini bilmiyordum...

Onun güvende olduğunu bilmem gerekiyordu. Karanlık basmadan onu eve getirmem gerekiyordu. Binicilik yapmaya çıkmışsa, onu önce nerede arayacağımı bilmiyordum, ama yine de deneyecektim. Loki onu bulacaktı, bütün gece aramam gerekse bile.

Üçüncü kata ulaştığımda nefesim tamamen kesilmişti, panik o kadar derinleşti ki tüm vücudum karıncalanmaya başladı. Elime iğneler batıyormuş gibi hissettim, yumruğumu kapısına vurarak anahtarımı çıkarıp zorla açmak üzereydim ki...

Salem saçları dağınık, uykulu ve endişeli bir şekilde kapıyı açtı. "Oh! Rayne, iyi misin? Sen..."

"Yakacak odun," dedim çabucak ve o kaşlarını çattı. "Yakacak oduna ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim."

O iyiydi. Güvenli bir şekilde içerideydi, korunuyordu. Onu orada dururken görmekten duyduğum heyecan, bir an için konuşmamı engelledi.

Onu kucaklamak, öpmek istedim. Onu yatağa götürmek ve ona güvende olacağına, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin ona zarar vermeyeceğine yemin etmek istedim.

Bunun yerine, davetsizce yanından geçip doğrudan şöminesine gittim. Bol miktarda odunu vardı ve odayı ısıtmak için birkaç parça kömür yanıyordu. Ama ellerimi hareket ettirmem, *bir şeyler* yapmam gerekiyordu.

Bana yaklaştı, çıplak ayakları yumuşakça zeminde yürüyerek yanıma geldi. Kulaklıklarını çıkardı ve boynuna bıraktı, hoparlörlerden Amy Winehouse'un şarkısı geliyordu.

"Hâlâ bolca var," dedi. "Teşekkürler, gerçekten gerek yok

"Burada donacaksın," diye mırıldandım ve çakmağımı çakarak odunları yakmaya çalıştım.

İçimdeki küçük bir deli ses ona her şeyi anlatmak, onu uyarmak, neden onun gitmesini bu kadar çok istediğimi anlamasını sağlamak istiyordu. Ama o, karşı karşıya olduğumuz tehlikeye sürüklenmeyi hak etmiyordu; ne kadar az bilirse o kadar iyi olurdu.

Sadece birkaç gün sonra gidecekti. Bu çok acı vericiydi — Tanrım, onu bir daha asla göremeyeceğim, sesini duyamayacağım, ona dokunamayacağım düşüncesi, tahmin ettiğimden çok daha fazla acı veriyordu.

Ayağa kalktım ve o yumuşak bir sesle, "Kalmak ister misin?" dedi.

Ellerini birleştirmiş, dudaklarını ısırarak çok kararsız görünüyordu. Kalmak mı istiyordum? Her şeyden çok.

Onun yatağına uzanıp saatlerce onu dinlemek istedim. İlham kaynaklarını öğrenmek, hayallerini konuşmak istedim. Onu, başka hiç kimsenin tanıyamayacağı şekilde, çaresizce tanımak istedim. Onun tüm varlığını tüketmek, onu hazine gibi saklamak ve incelemek istedim.

Her geçen yıl, bu ada ruhumu biraz daha çürüttü. Ama Salem beni gelişmeye teşvik etti; belki benim için daha fazlası olabileceğini düşündürdü.

Ama...

"Yapamam," dedim.

Yüzü düştü, ama affedici bir gülümsemeyle bunu gizlemeye çalıştı. "A-ah, şey, tamam, üzgünüm..."

"Ama yarın görüşürüz," dedim çabucak. "Cadılar Bayramı festivali için. Ben..." Gülümsedim ve her şeye rağmen, bu gülümseme içtendi. Zorlamama bile gerek kalmadı. "Gitmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Seninle birlikte."

Yüzü, karanlığı aydınlatan bir mum gibi parladı. Uzun kollu süveterinin içine yarı gömülü, sıcak elini tuttum ve parmaklarını öptüm. Cildinin yumuşak kokusunu içime çektim.

Kafamdaki kabuslar geçene kadar onu sıkıca sarılmayı, beni dehşete düşüren tüm sırları ona anlatmayı hayal ettim. Bu, çok uzun zamandır taşıdığım yükü bırakmak gibi büyük bir rahatlama hissi verecekti.

Ama yapamadım.

"Tatlı rüyalar, Salem."

"Sana da." Kapısında durup benim gitmemi izledi. O rüyalarımda olduğu sürece rüyalarım tatlı olacaktı.

Ateşler ve Hayalet Hikayeleri

HALLOWEEN'I ÇOK SEVİYORDUM. Çocukluğumdan beri en sevdiğim bayramdı. Annem ve ben özenle kostümler yapar, ben de gururla okula giderdim. Genellikle gün boyunca kostümümden tinsel, parıltı ve keçe parçaları düşerdi. Neyse ki annemin el becerisini miras almıştım. Blackridge'e getirdiğim kostüm basitti ama bence çok sevimliydi.

"Ne oldun sen?" dedi Rayne, evden çıkmadan önce tamamen pembe kıyafetime bakarak.

"Bir aksolotl!" diye heyecanla cevap verdim. "Gördün mü?" Parlak fırfırlar ve iki büyük hareketli gözle süslediğim pembe kova şapkamı gösterdim. Ama Rayne hala tamamen kafası karışık görünüyordu. "Hani şu küçük pembe amfibiler var ya?"

"Yani sen... bir semender misin?" dedi yavaşça ve heyecanla başımı salladığımda başını salladı. "Peki, sen gördüğüm en güzel semenderisin. Aferin."

Onun garip övgüsü, beni giysilerimdeki renkle aynı renge boyadı. "Sen ne giyeceksin?"

"Kendim." Henüz evden çıkarken yanına almadığını görmediğim sırt çantasıyla meşguldü. Her zaman birkaç kilometre ötedeki şehre gitmek yerine, bir gecelik seyahate çıkıyormuş gibi hazırlanırdı.

"Hadi ama, geçen seneki kostümü giy!" "Geçen seneki kostüm yok. Hiç kostüm giymedim." "Hiç mi?" diye hayretle sordum. "Bir kez bile mi? Küçükken bile mi?"

Kafasını salladı. "Babam izin vermezdi. Festivalin devam etmesi bile bizim için şans. Bazı insanlar *hala* onaylamıyor."

Ruhum sarsılmıştı, ama Rayne'in bir yıl daha Cadılar Bayramı eğlencesini kaçırmamasına izin veremezdim. "Sana bir

Kaşlarını şüpheyle kaldırdı. "Hemen yaparım! Sadece birkaç saç tokası, kalem ve makyaj çantam lazım, orada bekle!"

Geri döndüğümde, o fuayede bir sandalyede oturuyordu. Elleri kucağında birleştirilmiş, yüzü o kadar ciddiye ki, sanki bir doktoru bekliyor gibi görünüyordu. Elimdeki makyaj çantasını gördüğünde, gözleri hafifçe büyüdü.

Onu rahatlatmak için, "Çok basit bir şey yapacağım. Sadece burnunun ucuna ve yanaklarına biraz eyeliner süreceğim..." diye söz verdim.

Siyah göz kalemi ile ona yaklaştığımda, "Beni kara kedi mi yapıyorsun?" dedi.

"Tabii ki! Cadılar Bayramı'nın başlangıcından beri ne giyeceklerini bilmeyenlerin tercih ettiği kostüm budur. Ve senin kişiliğine de çok yakışır."

"Ne... ne?"

"Boş ver, sadece kıpırdama." Konsantre olmak için dudağımı ısırdım ve elimi sabitleyerek burnuna çizim yapmaya başladım. Sol elimi çenesinin altına koyarak yüzünü tutarken, kedinin burnunu taklit etmek için nazikçe bir nokta çizdim.

O tamamen hareketsiz durdu ve ben işimi kontrol etmek için doğrulduğumda, "Gülünç görünüyorum, değil mi?" dedi.

"Çok güzelsin."

Şaşkınlıkla hızla gözlerini kırptı. Ben bile kendimi şaşırtmıştım. Şimdi telaşlanmış bir halde, bıyıklarını tamamlamak için tekrar eğildim. Ama aç zordu, bacaklarım sandalyesine çarpıyordu. Dengemi sağlamak için bir dizimi, onun uyluğunun hemen yanına, koltuğuna koydum. Eli belime dolandı ve bir anda beni kendine doğru çekti ve ben onun kucağına oturdum.

Göğüslerimiz birbirine değdi. Elini belimin altına koydu, gözlerini kapattı ve "Çok iyisin. Devam et" dedi.

Nasıl bu kadar sakin olabilirdi? Eyeliner elimden düşecek gibiydi. Kendimi sabitlemek için tüm vücudumu kasarak, bir şaheserin son fırça darbeleri gibi onun bıyıklarını çizdim. Yutkunduğunda boğazı sallandı ve elimi nazikçe boynuna koyduğumda kalp atışlarını hissedebiliyordum.

"Bitti," dedim yumuşak bir sesle. Gözlerini açıp burnunu birkaç kez kırıştırırken, sanki makyaja alışmaya çalışır gibi, elini belimden çekmedi. "Görmek ister misin?"

"Gerek yok," dedi gülümseyerek. "Nasıl görüdüğümü zaten söyledin."

Havai fişeklerin patlama ve çatırtı sesleri havayı doldurdu, bulutlu gökyüzünde turuncu ve kırmızı kıvılcımlar parıldıyordu. Marihope sokakları tarçın, hindistan cevizi ve karanfil kokuyordu, sanki tüm kasaba kabak baharatına batırılmış gibiydi.

Kasaba merkezi insanlarla doluydu, adaya geldiğimden beri gördüğüm en kalabalık durumdu. Jack-o'-lanterns neredeyse her kapının önünü süslüyordu ve kaldırımları kaplıyordu, titreyen mumlarıyla yolumuzu aydınlatıyordu. Kırmızı ve turuncu bayraklar ışık direklerinin arasına asılmıştı ve soğuk rüzgarda dalgalanıyordu. Çuval bezi gövdeli ve düğme gözlü ürkütücü korkuluklar yolu korurken, kartondan kesilmiş siyah yarasalar ağaçlardan sarkıyordu.

Kostüm giymiş çocuklar ortalıkta koşuşturmuyordu. Aslında, kiliseye yaklaşıp kadar hiç çocuk görmedim. Meydanda çadırli tezgahlar kurulmuş, unlu mamuller, sebzeler ve konserve meyveler satılıyordu. Birkaç küçük lunapark oyuncağı vardı, bunlardan biri de çocukların rengarenk sallanan sepetlere binip, paslı bir dişli gibi gıcırdayarak dönen minyatür bir dönme dolaptı.

Bir grup ilkokul çağındaki çocuk, özellikle hareketli bir tezgahın etrafında toplanmış, karamelli elmaları marshmallow ve çikolata parçacıklarıyla süslerken kıkırdayarak gülüyorlardı.

"Rayne! Merhaba!" Kalabalıktan küçük bir el havaya kalktı ve Rebecca aniden koşarak geldi, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Rachel onun arkasında koşuyordu, elindeki şeker kovası sallanırken ona yetişmeye çalışıyordu.

Rebecca, süveterine yapıştırılmış uzun tüylerle kaplı kollarını çırpı. "Ne olduğumu tahmin et! Tahmin et!"

"Tabii ki deniz kartalı," dedi Rayne. "Şu kanatlara bak!"

"Evet!" Rebecca ayağını şiddetle yere vurdu. "Amanda bana tavuk gibi görüdüğümü söyledi. Ben tavuk *değilim*."

"Rayne bir kedi!" Rachel, küçük eliyle Rayne'in bıyıklı yüzünü işaret ederek kıkırdadı ve dişleri aralıklı geniş bir gülümseme attı. Yünlü beyaz bir ceket, pantolon ve sarkık keçe kulaklarla koyun kılığına girmişti. Rebecca'nın gözleri heyecanla anında parladı.

"Kostümüne bayıldım!" diye bağırdı, heyecanla zıplarken tüyleri uçuşuyordu. Bana baktı ve utangaç bir şekilde ekledi, "Seninkini de beğendim."

"Salem bana yardım etti," dedi Rayne, ona yaptığım küçük karton kulakları düzeltirken. Onları eski bir kutudan kesip, siyah kalemle boyadım ve saçına takması için saç tokasına yapıştırdım. "Ne dersiniz, iyi bir kara kedi oldum mu?"

"Evet!" Kızlar hep bir ağızdan cevap verdiler. Rayne'e hayranlıkla baktılar ve küçük Rachel elini uzatıp onun elini tuttu.

"Gel bizimle şekerli elma yapalım!" dedi ve Rayne'i diğer çocukların yanına çekerek götürdü.

Rayne onun seviyesine çömeldi ve nazikçe, "Belki sonra, tamam mı? Salem ile biraz vakit geçireceğim."

Rebecca ikimizin arasına baktı ve aniden ağzını O şeklinde açarak anladığını gösterdi. Kıkırdadı, kız kardeşinin kulağına eğildi ve çok yüksek sesle fısıldayarak, "Babamın dediğini hatırlıyor musun? Onlar randevudalar!" dedi.

Rebecca kız kardeşini diğer çocukların yanına sürüklerken, kalbim hızla çarpmaya başladı. Randevu mu? İnsanlar bizim hakkımızda konuşuyordu... *Randevu* mu? Rayne'in yanakları kızarmıştı ve sinirli bir iç çekişle kollarını kavuşturdu.

"Küçük bir kasabada yaşamamanın zorlukları, değil mi?" diye alay ettim, belirsizliği gülerek geçiştirmeye çalışarak. "Herkes dedikodu yapar."

Şaşırtıcı bir şekilde, kızarmasına rağmen gülümsedi. "En azından onları eğlendiriyorum." Bana baktı, gözleri şenlik ateşinin ışığını yansıtıyordu. "Ve en azından bu sefer kötü bir dedikodu değil."

Yaşlı bir çift, yakındaki bir tezgahtan sıcak çikolata, elma şarabı ve sıcak baharatlı rom ikram ediyordu, biz de Rayne ile sıraya girdik. Kadın herkesi ismen tanıyordu, önümüzde duran kadınla sohbet etti, sonra sipariş verdiğimizde çifte selam verdi. Sohbet ettiği kişiler bana yan gözle ve uzun uzun baktılar, ama Rayne onların açıkça belli olan ama dile getirmediikleri sorularını asla tatmin etmedi.

Sıcak ieceklerimizle uzaklaşırken, Rayne aniden kolunu omuzlarıma doladı.

"İnsanlar yılın bu geç saatlerinde burada ziyaretçi görmeye alışkın değiller," dedi. "Onlara aldırma. İnsanlar sadece meraklıdır."

Kolunu çekmesini bekledim. ekmedi.

Yarın ayrılmak zorunda olduğumu düşünmemeye çalışıyordum. antam henüz hazırlanmamıştı, bu yüzden sabah muhtemelen panikleyecektim. Muhtemelen bir daha asla görmeyeceğim bu kadınla, burada geçireceğim son gecenin tadını çıkarmak istiyordum.

Onunla böyle yürürken, içkilerimizi yudumlarken kalabalığın arasında dolaşırken, neredeyse her şeyin farklı olabileceğini hissettim. Belki...

"İyi misin?" diye sordu Rayne aniden. Artan endişemi belli ettiğimin farkında bile değildim. "Neden nefesini tutuyorsun?"

"Hayır, değilim." Hızlıca birkaç nefes aldım, yavaş yavaş endişe dolu küçük bir top haline geldiğimi gizlemeye çalışıyordum. "İyiyim. Sadece biraz üşüdüm."

Bana inanmadı. Yüzündeki ifade bunu o kadar açıkça gösteriyordu ki, yüzüm kızarmaya başladı ve ondan saklanmak için içkimi bir dikişte içtim. Ama daha fazla sorgulamaya başlamadan, meydanın karşısından bir adam bize doğru yaklaştı ve selam vermek için elini kaldırdı. Sakalı açık kahverengi ve kalındı, teni solgundu ve yanakları kızarmıştı.

"İyi akşamlar, şerif," dedi Rayne, elini sıkarak. "Gece nasıl geçiyor?"

Yumuşak bir sesle konuşan adam kollarını kavuşturdu ve kalabalığı süzdü. "Sessiz geçti. Sadece birkaç ocuk şişe kırdı. Sanırım tanışmadık." Bana elini uzattı. "Adım John. Yılın bu saatlerinde pek misafir görmeyiz."

"Yarın ayrılıyor," dedi Rayne. Adam gerçekten rahatlamış görünüyordu.

şüphesiz ki baharatlı rom beni cesurlaştırmıştı, ama neredeyse herkesin neden benim gitmemi bu kadar çok istediğini sormak üzereydim.

Adada ilk kez bir subay görüyordum. Üniforma yerine sivil giysiler giymişti ve rozeti, numarası ve

adı, *John Keatin*, ceketine işlenmişti. Ancak pek konuşkan değildi ve şüpheli bir şey görmeyi beklermiş gibi kalabalığı gözetlemeye devam ediyordu.

"İyi eğlenceler," dedi, bana başını salladıktan sonra Rayne'e baktı. Sonunda onun giyinip süslenmiş olduğunu fark etmiş gibi görünüyordu ve bir an sessizce baktıktan sonra "Kara kedi, ha?" diye mırıldandı.

Rayne kollarını kavuşturdu ve rolünü tam anlamıyla oynadı. "Evet."

Gülme sesi gibi bir ses çıkardı, ama pek eğlenmiş görünmüyordu. "Özel olarak konuşmak için vaktiniz var mı, Bayan Balfour?"

Rayne kolumu tuttu ve eğilerek, "Çok uzağa gitme. Hemen döneceğim," dedi. O ve şerif kalabalığın içine girip uzaklaştılar, seslerini duyamayacağım kadar uzaklaştılar ve ben kaşlarımı çattım.

Burada bir tür gizli tehlike olduğu hissini bir türlü atamadım. Rahat ve huzurlu atmosfer, varsa bile oldukça ince bir kaplamaydı. Birisi ya da... bir şey... Rayne'in annesini öldürmüştü. Ve Martin ile George'un bulunduğu dair henüz bir haber almamıştım.

Orada içimi yudumlarken Rayne'in dönmesini beklerken, kilise bahçesinde bir şenlik ateşi gördüm. Burnumu ısırmaya başlayan soğuğu hissederek, ısınmak için ateşe doğru yürüdüm. Hoş bir odun dumanı kokusu etrafımı sardı ve yakınlardaki bir bankta oturan genç gruba garip bir gülümseme attım. Gürültüyle gülüyorlardı, belli ki birbirlerine uzattıkları şişelerden gizlice içki içiyorlardı. Göz teması kurmamak için elimden geleni yaptım, ama dikkatle dinledim.

"Ve onu bulduklarında, gözleri... oyulmuştu!" diye bağırdı çocuklardan biri zaferle, parmaklarıyla gözlerini ürkütücü bir şekilde açık tutarak. Çevresindeki kızlar çığlık attı ve kıkırdadı; erkekler sıırttı. Çocuk hikayesini bitirirken zaferle birkaç kez selam verdi ve arkadaşları isteklerini bağırmaya başladı. "Sırada hangisini anlatayım? Hadi ama, milyonlarca hikayem var, bana iyi bir konu verin, ürkütücü bir şey."

Etrafına bakarken gözlerimiz buluştu. Ve nedense, "Meleğin hikayesini anlat" dedim.

Tüm grup aniden sessizleşti. Gülümsemeler kayboldu ve birbirlerine şaşkınlıkla baktılar. İki kız birbirlerine fısıldayarak, bana şüpheyile baktılar. Ağzımı açtığıma pişman oldum.

Ama çocuk yavaşça başını salladı. "Tamam. Pekala. Blackridge'in Meleği'ni dinlemek ister misiniz?"

Arkadaşlarından biri ona sertçe dirsek attı. "Hadi ama Michael, biz..."

"Bugün Cadılar Bayramı, dostum! Sadece bir hayalet hikayesi, çocukluk yapma." Michael boğazını temizledi ve ayağa kalktı, ceketinin kapüşonunu çekip yüzünü gölgeye sakladı. Tekrar konuşmaya başladığında, sesini dramatik bir bariton tonuna indirdi. "Bu, Blackridge'in lanetinin hikayesi ve her şey bir vaizle başlıyor."

Mezardan Gelen Çağrı

"BU VAİZ, TANRI'YI ve karısını eşit derecede seviyordu. Ama karısı öldürüldüğünde, geriye sadece Tanrı kalmıştı. Vaizin karısı güzel bir kadındı, ama onu bulduklarında boğazı kulaktan kulağa kesilmişti." Başparmağıyla, sanki boynunu kesiyormuş gibi grotesk bir hareket yaptı. "Kan kaybından öldü. O kadar çok kan kaybetmişti ki, tüm vücudu parlak kırmızıya boyanmış, kanla sıırıslam olmuştu. Onu böyle buldu, bedeni deniz fenerinin altındaki kayalıklarda parçalanmış halde. Tüm ada onun çığlıklarını duydu derler. Tanrı'dan adalet diledi. Dua etti ve ağladı, ağladı ve dua etti, ta ki yüzü karısınınki gibi kemik sırtı ve *ölü gibi* görüne kadar." Michael, kızlardan birine hırslayarak saldırdı, kız çığlık atıp göğsüne vurunca güldü. "Ama ne kadar dua edip fedakarlık yaparsa yapsın, inancı ne kadar büyük olursa olsun, adalet gelmedi. Karısının katili asla bulunamadı."

Ateşin etrafında dolaşmak için durakladı ve dinleyicilerinde beklenti yarattı. Kabul etmek istemiyordum ama gergin bir şekilde onun devam etmesini bekliyordum.

"O, tam arkamdaki mezarlıkta, ona güzel bir dinlenme yeri inşa etti. Bir taş melek yaptırdı ve onu mezarının üzerine koydu, böylece sonsuza kadar korunacaktı. Artık kimse ona zarar veremeyecekti. Ve yine de dua etti. *Lütfen, Tanrım, lütfen. Sadık kulunu dinle. Bu günahkarları yok et, Tanrım, ki karımın ruhu huzur içinde yatsın. Onları hak ettikleri şekilde yargıla.*"

Omzumun üzerinden dikkatli bir bakış atarak Rayne'i aradım. Bu hikayeyi biliyordum. Bana anlatmıştı. Annesinin cinayeti ve babasının kederi. Bu hikayenin bir trajedi olarak değil, gençleri korkutmak için ürkütücü bir masal olarak anlatıldığını duyunca midem bulandı. Neredeyse ona durmasını söyleyecektim.

ama merakım giderilmemişti. Herkesin saklamaya kararlı olduğu şeyi bilmek istiyordum, hayır, bilmem *gerekiyordu*. Buradan ayrılıp sonsuza kadar merak içinde kalamazdım.

Eskiden gürültücü ve neşeli olan gençler, arkadaşlarının hikâyesini dinlerken sessizleşmişlerdi. Romum bitmişti ve bundan sonra olacıklara dayanabilmek için daha fazla içki olmasını diledim.

Hikayeyi anlatan kişi döndüğünde, yüzü titreyen gölgelere büründü ve içimde bir korku düğümü oluştu.

"Sonunda," dedi, "Tanrı onun dualarını duydu." "Bence bu kadar yeter."

Yanımdaki derin ses beni neredeyse korkudan ödümü koparacaktı. Dönüp baktığımda, düzgün kesilmiş sakalı olan koyu saçlı bir adam duruyordu. Yaşı annemle babamın yaşlarında olan adam, gençlere babamı hatırlatan bir bakış attı ve şöyle dedi: "Gidin, festivali keyfini çıkarın. Masallarınızla zavallı ziyaretçimizi korkutmayın."

"Evet, Bay Balfour." "Özür dileriz, efendim."

Grup uzaklaşırken mırıldanmalar ve özürler, adam elini uzatıp kendini tanıtmadan önce bile yanımda kim olduğunu anlamamı sağladı.

"Gerard Balfour. Sonunda tanıştığınıza memnun oldum. Sen Salem olmalısın." Gülümsemesi dostçaydı, eli sıcaktı. Gözleri Rayne'inkilerle aynı koyu orman yeşiliydi. "Adadaki son gecen, sanırım? Umarım keyifli vakit geçirmişsindir."

"Oh, evet. Çok güzeldi." Aynı zamanda tuhaftı, akıl almaz derecede sıcaktı ve rahatsız edici derecede ürkütücüydü, ama ona bunu söylemeye niyetim yoktu.

"Çocukları mazur görmelisin. Hayal güçleri çok kuvvetlidir, özellikle de ebeveynlerinin dolaplarından içki çaldıklarında." Hafifçe güldü, ama ben gülmedim. Hikaye, kendi kayınbiraderi, yani ölen kardeşinin karısı hakkındaydı. Bu trajedi ve onu çevreleyen hikayeler, artık onu hiç etkilemiyor muydu? "Eminim buraya yalnız gelmedin, değil mi?"

"Hayır, Rayne benimle birlikte. Şerifle konuşmak için dışarı çıktı."

Yavaşça başını salladı, yüzündeki nazik gülümseme donmuş gibiydi. "Yarın eve güvenli bir yolculuk dilerim, Salem. Bu gece dikkatli ol."

Rayne sana çoktan söylemiştir, ama çok uzağa gitme." Tekrar güldü, ama ilk seferki kadar rahat gelmiyordu. "Eski yollar ve ormanlar çok karanlık olur. Kaybolmak çok kolaydır."

O uzaklaşırken, üzerimde gözler hissedebiliyordum. Kalabalığın içindeki uzak yabancılar aceleyle başka yere bakıyorlardı, ama sanki fısıltıları cildimde kayıyormuş gibi hissedebiliyordum. Aniden kendimi bilinçli hissederek, şenlik ateşinin diğer tarafına kayboldum. Gençler gittikten sonra arkamdaki kilise avlusu boşalmıştı, sadece cırcır böceklerinin şarkıları duyuluyordu. Ama...

Omuzlarımın üzerinden mezarlığa doğru bakarak kaşlarımı çattım. Hayal mi görüyordum? Garip bir yankı mıydı? Midemde bir düğüm oluşturan, ısrarcı bir acı sesi gibi bir şey duyduğuma yemin edebilirim.

Rayne'in geri gelmesini gerçekten istiyordum. "Lütfen bana zarar verme."

Tüm vücudumu bir ürperti kapladı ve mezarlığa tekrar baktım. Ağaçlar gıcırıyordu, kuru yapraklar hışırdadı. Bir ses duymuştum, buna hiç şüphem yoktu.

"Aman Tanrım... lütfen..."

Kalbim endişeyle hızlandı. Ses uzaktaydı ve onda tuhaf bir şey vardı, ama tam olarak ne olduğunu anlayamadım. Ses tonu garipti.

"Merhaba?" Ağaçların arasına bakmak için birkaç adım yaklaştım. Kupamı yere bırakıp cebimden telefonumu çıkardım ve el fenerini açtım. "Orada kimse var mı?"

Kimse duyacak kadar yakın değildi. Ağaçlar çok yoğundu, mezarlığın çitinin ötesini pek göremiyordum.

"Lütfen yardım edin... biri, lütfen..."

Ses çok zayıf, çok küçüktü. Korkmuş genç bir kadının sesi. Boğazım endişeyle sıkıştı ve kararsızlıkla hareketsiz kaldım. Rayne hâlâ ortaya çıkmamıştı.

"Merhaba? Yardıma ihtiyacınız var mı?" Ağzımı avularımla kapattım ve ağaçlara doğru seslendim. Cırcır böcekleri sustu, ama arkamda karnaval oyuncaklarının neşeli an sesleri hala çalıyordu. Sessizlik uzadıkça, sonunda bunu hayal ettiğimi düşünmeye başladım.

Ama sonra...

"Yardım edin."

Birkaç adım geriye sıçradım. Ses hala boğuktu, ama daha sert, daha keskindi. Acıyla doluydu. Ellerim titreyerek el fenerimi kaldırdım ve mezarlık kapısına doğru yürüdüm, ışığı yolu aydınlatarak.

Orada kimse yoktu.

"Hadi ama Salem," dedim, kendimi cesaretlendirmeye çalışarak. "Yardıma ihtiyacı olan birini yüzüstü bırakmayacaksın, değil mi?"

Hayır, elbette bırakmayacaktım. Ama bu, yola çıkarken ellerimin titremesini engellemedi.

Mezarlığa doğru ilerledikçe, ortam daha da sessizleşiyordu. Kutlamalardan gelen neredeyse tüm sesler kesilmişti ve duyduğum sesler boğuk ve ürkütücüydü: çocukça çığlıklar ve sarhoş kahkahalar.

Yolun üzerinde çukurlarla dolu, budaklı kökler uzanıyordu. Böğürtlen asmaları kalın, uzun otların arasında dolanmış, dikenli dalları pantolonumun paçalarına takılıyordu. Telefonumu biraz daha yukarı kaldırarak etrafıma ışık tuttum.

Çıt.

Sesin geldiği yöne, sola doğru döndüm. "Orada kimse var mı?"

Ağzım çok kurumuştı. Alkol beni cesurlaştırmıştı, ama soğuk ve karanlık içimdeki son sıcaklığı da yok etmişti. Hiçbir şey göremiyordum. Kim ışık olmadan buraya gelir ki? Küçük bir çocuk mu kaybolmuştu?

Başka bir dal kırıldı ve beni durdurdu. Yapraklar yavaşça, sessizce hışırdadı. Sanki bir şey yaprakların arasında sessizce ilerliyordu.

"Seni duyabiliyorum!" diye bağırdım. Korkmuyormuş gibi davranmam gerekiyordu. "Az önce sesini duydum! Neredesin?"

Ardından gelen tam sessizlik, burada olan kişinin bulunmak istemediğini gösterdi.

Ama *beni* bulmak istediklerini hissediyordum.

Sırtımdan bir ürperti geçince, yeterince uzağa geldiğime karar verdim. Burada geçireceğim son birkaç saatin tadını çıkarmaya hazır olarak, arkamı döndüm ve ışığımı kaldırdım...

Ama karşımda parlayan kafatası yüzölü bir Şey belirdi.

Çığlık attım. Hayatımda hiç bu kadar çığlık atmamıştım. Açıkçası, kendimde böyle bir Şeyin olduğunu bile bilmiyordum.

Elimde sadece telefonum vardı, onu hemen saldırgana fırlattım. Ardından avuç dolusu dallar, yapraklar ve daha fazla çığlık attım. Elime ne geçerse onu fırlatıyordum. Ama ne kadar çok fırlatırsam, canavarın yüzünün çarpık olduğunu ve kırmızı parıltısının titrediğini o kadar çok fark ediyordum. Gülüyor ve nefes nefese kalıyordu.

"Sakin ol!" diye bağırdı, soluk beyaz elini kaldırarak. Bir taş alıp onu da fırlatma isteğı çok güçlüydü, ama genç adam maskesini çıkarıp tanıdık olmayan yüzünü gösterdiğinde direndim. "Bu sadece bir Şaka, bayan... Kahretsin!"

Yüzünün önünden bir Şey hızla geçip yanındaki ağaca çarptığında geriye doğru sendeledi. Büyük bir bıçak gövdeden çıkıntı yapıyordu ve ikimiz de hemen onu atan kişiye baktık.

Rayne bize doğru koşuyordu — hayır, *ona* doğru. O, ellerini kaldırdı ve Rayne aramıza girerken hızla bir tür mazeret uydurdu. Rayne bıçağı gövdeden çekip kınına geri soktu ve bıçak kaldırıldığında omuzları gözle görülür Şekilde çöktü.

Ama bıçak olmasa bile, Rayne'in o çocuğun yüzüne karşı söylediğı sözler beni titretti. "Ona dokundun mu lan?"

"Hayır! Hayır, yemin ederim, sadece onu korkuttum! Őakaydı, sadece Őakaydı, yemin ederim! Özür dilerim, Rayne. Özür dilerim, tamam mı?"

Ona, onu canlı canlı derisini yüzecekmiş gibi baktı. Yavaşça bana doğru baktı.

"Sana dokundu mu?" dedi, başını ona doğru sallayarak.

"Hayır," dedim çabucak. "Sadece beni korkuttu."

Kız başını salladı ve çocuğa son bir kez tiksintiyle baktı. "O zaman siktir git. Karanlıkta burada durmaman gerektiğini biliyorsun."

"Ö-özür dilerim. Özür dilerim." Kaçmadan önce bana aceleyle mırıldandı.

Rayne yerden telefonumu aldı, fener ışığı bir deniz feneri gibi parlıyordu. Telefonu bana geri verirken, "Onu bununla vurdun mu?" dedi.

"Evet. Tam aptal suratına."

Gülümsememek için o kadar uğraştı ki, bir an için dudaklarını dişlerinin arasına kısırdı.

"Buraya gelmemeliydin," dedi kendini toparladıktan sonra. "Sana dolaşmammanı söylemiştim sanırım."

Kaşlarımı çatıp kollarımı kavuşturdum. "Beni azarlıyorsun mu?"

O da kollarını kavuşturarak beni taklit etti. "Evet, öyleyim. Sana dolaşmammanı söylemiştim ama sen yine de dolaştın."

"Birinin ağladığını duydum sandım! Sonra o pislik birden ortaya çıktı." İç geçirdim. "Umarım gözü morarır." O anda Rayne'in el feneri getirmediğini fark ettim. Elimizdeki tek ışık kaynağı telefonumdu ve yüzünü derin gölgelere büründürüyordu. "Karanlıkta buraya kadar koşun mu?"

"Çığlığını duydum," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Benim olduğumu nasıl anladın?"

Alçak sesle, mizahsız bir kahkaha attı. Yaklaştığında, gözleri ışığı yakaladı ve ben geri çekilmeye çalıştım, ancak arkamda yüksek taş mezar taşı vardı. Elini mezar taşına dayadı ve beni tam olarak anlayamadığım bir ifadeyle aşağıya baktı.

"Senin sesini her yerde tanırım," dedi. "Unutma, seni benim için çılgılık attırdım. Bu adada, benim çatımın altında olduğun sürece, bunu yapmaya izin verilen tek kişi benim. Anladın mı?"

Yakınlığı beni nefes nefese bıraktı, ama hızla başımı salladım. "Anladım."

"Aferin kızım." Alnımı öptü ve elimi tuttu. "Festivale geri dönelim. Burada sadece ölüler var ve onların ağladığını duyarsan, bana güven: Onları rahat bırakmak en iyisi."

Rayne *Sürüklendi*

FESTIVAL gece yarısı kapanana kadar orada kaldık. Projektörler ATV'ye giden yolu aydınlatıyordu, sert ışıkları boğucu karanlığa karşı biraz koruma sağlıyordu. Salem'in duyduğunu iddia ettiği ağlama sesini duymak için kulak kabarttım, ama geceyi sadece cırcır böceklerinin şarkısı dolduruyordu. Bunun sadece gençlerin ona şaka yaptığı ve daha kötü bir şey olmadığı umuduyla çaresizce bekledim.

Ben sürerken Salem başını sırtıma yasladı ve ben, ellerini belime sıkıca sararken kalbimin ne kadar hızlı attığını duyup duymadığını merak ettim.

Karanlık yollarda ilerlerken rahat değildim, ama garip bir şekilde sakin hissediyordum. Belki de damarlarımda dolaşan alkolün etkisiydi, ama kendimi hayal kurmaya bıraktım. Bu gecenin Salem ile gerçek bir randevu olduğunu, pek çok randevunun ilki olduğunu hayal ettim. Onu en sevdiğim kafelere, barlara ve manzara noktasına götürmeyi, onunla küçük mutluluklarımı paylaşmayı düşündüm. Onunla birlikte anakaraya seyahatler yapmayı hayal ettim, geceyi bir yabancıyla değil onunla geçireceğimi bilerek.

Bunlar gerçekliğimin dışında kalan fantezilerdi. Çünkü araba sürerken hala çevremdeki her şeyi tarıyor, her gölgeyi izliyor, garip sesler dinliyordum. Sabah gideceği için hala rahatlamış hissediyordum.

Salem eve doğru yürürken yanımda kaldı. Her şeyden ve hiçbir şeyden bahsetti, sözleri adımları kadar dağınıktı. Yanıma çarptı ve kolu koluma değdi, parmakları benimkilerle tesadüfen temas etti, ama bu temas çok daha fazlası gibi geldi.

Sarhoş muydu? Sadece birkaç içki içmişti. Ama söylediğim her aptalca şey çok kolay gülüyordu.

Hâlâ o pembe, iri gözlü şapkayı takıyordu. Kendimi, sadece şapkaya baktığıma, aptal kostümün dikkatimi dağıttığına ikna etmeye çalıştım — gözlerindeki yumuşak ışığa, yanaklarındaki kızarıklığa ya da üçüncü kata çıkan merdivenlerdeki nefes nefese konuşmasına değil.

Kapısında durdu, esnedi ve kapı kolunu çevirmeden önce gerindi. Bakmak istememiştım, gerçekten istememiştım. Esnediğinde burnunun kıvrılması ve gerindiğinde çıkardığı yumuşak memnuniyet iç çekişi, göğsümün çöküyormuş gibi hissetmeme neden oldu. Ciğerlerim nasıl çalışacağını unuttu.

"İyi geceler," dedi ve bana gülümsedi. Bu gülümseme, eve kadar yol boyunca gösterdiği geniş, hayranlık dolu gülümsemelerinden daha yumuşaktı. Dudakları, sanki başka bir şey söylemek üzereymiş gibi, hafif bir nefesle açıldı. "İyi geceler, Salem." Bu sözler ağzından çıkmadan önce odama girdim.

Sırtımı kapalı kapıya dayadım ve birkaç saniye sonra onun kapısının kapandığını duyana kadar sessizce kendime lanet okudum.

Ben bir korkaktım.

O sadece bir kadındı. Karanlık varlığımda parlayan, güzel, zeki, iyimser bir güneş ışığıydı.

"Lanet olsun." Yüzümü ovuşturarak banyoya doğru ağır adımlarla yürüdüm ve karton kedi kulaklarımı yatağın üzerine attım. Sisli gecede araba sürerken biraz nemlenmiş ve şekilleri bozulmuştu; onları çöpe atabilirdim.

Onları saklayacaktım. Onları çöpe atma düşüncesi beni mantıksız bir şekilde öfkeliendirdi.

Musluğu açtım, buharlı sıcak su küveti doldurdu. Lavabonun kenarlarını sıkıca tutarak, yorgun halimin yansımasına baktım. Kedi bıyıkları ve siyah düğme burun bana bakıyordu ve kendime gelmeden önce ağzım bir gülümsemeye dönüştü. Kasabadaki herkes sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyordu, ama umursamadım.

Bu Salem'i mutlu ediyordu.

Yüzüme ılık su sıçratmak makyajı temizlemedi; ellerimle ovma sadece makyajı dağıttı. Ama sabun kalıbına uzanırken kendimi durdurdum.

Belki Salem'in bu şeyi temizlemek için bir hilesi vardı...

Belki de onun kapısını çalmak için bir bahane arıyordum.

Ancak koridora çıktığımda, o zaten oradaydı. Neredeyse çarpışacaktık ve ikimiz de garip bir kahkaha atarak geri adım attık. Sonra yüzümü gördü ve eliyle ağzını kapatarak kıkırdadı.

"Seni uyarmalıydım: Bu ürün su geçirmezdir," dedi. Bir şişe makyaj temizleyici ve bir pamuklu ped uzattı. "Bu yardımcı olacaktır."

Ben hemen almayınca, "Sen... benim yapmamı mı istiyorsun?" dedi.

Makyajımı temizlemek için yardıma ihtiyacım yoktu; tanıdık olmadığım ürünler olsa bile kendi yüzümü yıkayabilirdim.

"Evet, şey... evet..." Başımı salladım ve onu yatak odama, banyoya götürdüm. Küvet neredeyse doluydu ve aceleyle musluğu kapattım, buhar aynayı buğulandırmış ve cildimi yapış yapış hale getirmişti. Salem etrafına bakınıyor, yarısı boş şampuan şişelerini ve banyo tuzu kavanozlarını inceliyordu.

Odam birdenbire iç karartıcı bir şekilde boş ve sıkıcı gelmeye başladı.

"Cilt bakımı korkutucu olabilir," dedi, makyaj temizleyiciyle pedin üzerine hafifçe vurarak. Muhtemelen beni rahatlatmak için, bu konuda çaresizliğimin utanılacak bir şey olmadığını bana göstermek için söyledi. Ama ben onun ellerine odaklanmıştım: biri boynuma dolanarak yüzümü ona doğru eğiyor, diğeri ise pamuğu nazikçe yanaklarımın üzerinde gezdiriyordu. Kirpikleri titredi ve bir saniye boyunca gözlerime baktı.

Kesinlikle yutkunduğumu hissetmişti. Nefesimin kesildiğini de hissetmiş miydi? Nabzımın hızlandığını hissetmiş miydi?

Yüzüme ulaşmak için yakınımda durması gerekiyordu. Vücudumuz arasındaki birkaç santimetre, kendimi atmak istediğim bir uçurum gibiydi. Kostümünü değiştirmişti, saçları dağınıktı ve dudaklarında biraz pembe parlaklık kalmıştı. Gömleği boldu, üzerinde soluk çiçek desenleri vardı. Parmaklarımla dokunduğumda kumaş yumuşacık geldi, ama o bana yaklaşıp kadar yaptığının farkında değildim.

Burnumun ucundaki makyajı silerken tüm vücudu benimkine yapıştı. Aniden ellerimin tam olarak nerede olduğunu ve nerede olmadığını acı bir şekilde fark ettim. Ellerimin olmak istedikleri yerde acı verici bir şekilde yok olduklarını fark ettim.

"Nefesini tutmana gerek yok," dedi yumuşak bir sesle. Bana ne yaptığını gerçekten goremiyor muydu? Midemin arpması, ciğerlerimin donması ve ellerimin terlemesi konusunda seçim şansım yoktu. O bana öyle bakarken hava önemli görünmüyordu.

Sanki dikkat etmeye değermişim gibi. Sanki yüzümü nazik ellerle yıkatmak gibi basit bir şeye layıkmışım gibi.

Elini indirdi, pedleri attı. Ama geri adım atmadı, aramızdaki sıcaklığı bozmadı. Binlerce karışık cümle boğazımdan çıkmak için mücadele ediyordu, ama ağızımdan çıkan tek kelime "Yarın gidiyorsun" oldu.

"Evet." Bu sefer gülümsemesi gözlerine yansımadı ve nedenini bilmiyordum. "Bütün kış ne yapacaksın?"

Parmağımı kulağının kabuğunun etrafında gezdirdim, kıkırdağına takılı küpeleri ve kulak memesinde sallanan pembe süsü okşadım. "Seni düşünüyorum."

Gözlerindeki özlemi gördüğüm anda, sözlerimi geri almak istedim. Bencil ve korkaktım. Onun kalmasını istememeliydim.

Ama...

Eli enseme de kaldı, parmakları yavaşça okşuyor, duygularını tenime kazıyordu. Parmak uçlarında hafifçe yükseldi ve yanağıma tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. Nefesi kulağımı gıdıkladı; yüzü benimkine yakındı.

Elimi yan tarafına kaydırdım, gömleğinin altına, yumuşak bel kıvrımının üzerine ve sırtına doladım. Burnunu kulağımın altındaki yumuşak çukura bastırdı, nefesi yavaştı ama kalbi hızlı atıyordu; göğsüne bastırılmış göğsümde bunu hissedebiliyordum.

Ellerim onun sıcak tenine çok soğuk geliyordu. O benim Hades'imın Persephone'siydi, kışın soğuşunu uzaklaştırabilen yaz sıcaklığı. Benden çekinmedi; diğeri elimi de tuttu ve parmaklarımızı birbirine doladı, güneş ve ay birbirine kenetlendi.

"Senin de beni düşünmeni istiyorum," dedim, yarık dudaklarının arasına fısıldayarak. Öpücüğü derin, yavaş ve ilahi idi.

Sanki onu hafızasına kazıyormuş gibi, dudaklarını ve dilini ezberlemek istercesine keşfediyordu.

Ya da belki de bu sadece benim aptalca umutlarımdı, çoktan sona ermiş bir sonsuzluğa tutunmak.

Onu elde
edemezdin... Ama o
benimdi.

Onu tutamazdın...

Ama kalbim onu asla bırakmayacaktı.

Onun öpücüğünün sıcaklığında yaşamak istedim. Elleriyle yüzümü kavradı ve ağzıma bir şeyler mırıldandı, şehvetin ateşinde kaybolan sözler. Nefes nefese kemerimden çekerek, "Sizi tatmak istiyorum, hanımefendi. Son bir kez," dedi.

Başını eğdi, dudaklarımdan boynuma, göğsüme öpmeye başladı, elleri gömleğimin altında keşfe çıktı.

Lanet olsun, o mükemmeldi ve bu hiç adil değildi. O unvanı söyleme şekli tüylerimi diken diken etti — hayali bir otorite taşıdığı için değil, sesi onu olması gerekenden çok daha samimi hale getirdiği için.

Kollarını bana doladı, gömleğimin altından sırtıma kaydırıldı. Sütyenimi çözdü ve parmaklarını altındaki cildimde gezdirdi. Çenemi öptü, nefesi çok sıcaktı, geyik gözleri bana sözsüz bir yalvarışla bakıyordu.

Reddedemeyeceğim bir yalvarış.

Onu öptüm, sırtını duvara dayadım, vücudumu vücuduna yapıştırdım. Dili dudaklarımdan kayarak benimkine ulaştı, kapalı gözlerimin arkasında yıldızlar görmemi sağlayan bir dansla okşadı. Elleri kalçalarımı yoğurdu, sonra yavaşça pantolonumu aşağı çekti. Pantolonumu uyluklarımdan ortasına kadar indirdi, sonra kıcımlı kavradı, beni açgözlülükle, *açlıkla* tuttu.

Sadece birbirimizin gömleklerini çıkarmak için öpüşmemizi kesmiştik. Onu kollarımın arasına aldım ve ona sıkıca sarıldım, tüm hislerinde kendimi kaybettim. Parmakları saçlarımı çekiştiriyor, tırnakları kafa derimi açgözlülükle tırmalıyordu. Dudaklarımı önce nazikçe, sonra çaresizce ısırıyor ve ağzıma inleyerek ses çıkartıyor.

Çıplak kaldık ve birlikte buharlı banyoya girdik. Suyu battıkça cildi kayganlaştı. Bacaklarımdan ortasına oturdu

ve ritmik bir şekilde uyluğuma süründü. Bir elimi boğazına doladım ve dudakları açıldı, biraz daha zor nefes almaya başladı.

Beni tekrar öpmek için, boğazını sıkıca da elime bastırdı. Göğüs uçları dikleşmiş, göğüsleri yumuşak ve kaygandı.

"Seni tadabilir miyim?" Sesi gergindi, arzuyla doluydu.

"Yalvar bana," dedim, dudaklarım neredeyse ağzından ayrılmadan. "Bunu hak ettiğini bana ikna et, güzel kız."

Beni ikna etmesine hiç gerek yoktu. Ama Tanrım, özlem dolu sesini çok seviyordum. Bana karşı hareket ederken, kendini tatmin ederken, nefesi kesilirken çıkardığı yumuşak seslere bayılıyordum.

"Lütfen..." Sesim, elimdeki baskı altında boğuk çıkıyordu. "Sarsılmanı hissetmek istiyorum. Dilimde senin tadını almak istiyorum." Dudaklarımı onun için açtım ve o beni derin bir şekilde öptü. Dizi bacaklarımın tepesine kaydı ve ben ona süründüm, etrafımızda su sıçırıyordu.

Cildinin dokunuşu saf bir lüks gibiydi. Göğüslerimi avuçladı, başını eğip dilini meme ucumda gezdirirken başparmaklarıyla yavaşça daireler çizdi.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı, sözleri kalbime yıldırım gibi çarptı. "Senin için acı çekmek istiyorum... senin içinde boğulmak istiyorum..." Boğazını bıraktım ve başı daha da aşağı eğildi, karnıma öpücükler yağdırdı.

Ağız suyun yüzeyinin hemen üzerindeyken bana baktı. "Beni düşünmeni istiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Fantezilerinde beni hayal etmeni istiyorum."

"Seni unutamam." Parmaklarımla saçlarını okşadım, artık o kadar çaresizdim ki, onu yalvarttığım için pişman oldum. "Seni özlemek beni deli edecek."

Gülümsedi. "O zaman belki beni bulup geri getirmek zorunda kalırsın."

Suya daldı ve ağzını üzerime kapattı. Başım geriye düştü, küvetin kenarını tutarken parmak eklemlerim beyazladı. Dudaklarının emişi ve dilinin yalaması ruhumun derinliklerinden bir inilti kopardı.

O zaten zihnimde bir hayalet, kalbimde bir hayaletti. Tüm irademi sarsacak, özenle inşa ettiğim duvarları yıkacak güce sahipti. Beni deliye çevireceğini söylediğimde, bunu içtenlikle söylemişim: Zaten aklımı terk etmek, mantığımı bir kenara atmak ve imkansız olduğunu bilmeme rağmen onu elde tutmak istiyordum.

Nefes almak için başını kaldırdı, ama parmakları çalışmaya devam etti. Kalçalarım yukarı kalktı, karnım gerildi. Diğer eliyle, tırnaklarını iç uyluklarımın üzerinde yukarı aşağı gezdirdi, kollarımda tüylerim diken diken oldu.

"Seni hatırlamak istiyorum," dedi. "Aynen böyle." Göbeğimin yanına öptü, yumuşak dudakları ve sıcak nefesi beni titretti. "Adımı inlerkenki sesini hatırlamak istiyorum."

"Sen çok iyi bir kızsın, Salem." Parmaklarımı ıslak saçlarında gezdirdim ve o gülümsedi.

Yine başını suyun altına daldırdı, ama boğulmak ve onun gitmesini görmek istememek isteyen bendim. Uyluklarım onun başını sımsıkı kavradı ve ben onun adını iç çekerek söyledim, her nefesim bir öncekinden daha zor geliyordu.

O yazın güneş ışığıydı, ama ben kışın soğuydum ve tanıştığımızda bana sonbaharın tüm renklerini hissettirdi. Günlerim kısalıyordu ve o kayboluyordu, şu anda bile parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Çok geçmeden, geriye sadece uzun karanlık ve sorunlu zihnim kalacaktı.

Ama ondan önce, karanlık çökmeden önce, damarlarımdan ateş fışkırdı. Ağzına doğru sallanıyordum, diline sürtünüyör, o nefes almak için başını kaldırdığında yukarı doğru kıvrılıyordum.

"Siktir, evet..." Saçlarını tuttum, o yalayıp emdiğinde gözlerine bakarak, bacaklarım titriyordu. O benim zevkimin son damlasını da tüketene kadar nefesimi tuttum, ecstasy'yi bir uyuşturucu gibi yutarken.

Konuşursam, kalbimin derinliklerinde saklı olan tüm tehlikeli şeyleri söyleyeceğimden korkuyordum. *Gitme, sana ihtiyacım var, ben bencilim, ben korkunç biriyim, seni kollarımda tutmak için seni ölüme sürüklerim* gibi şeyler.

Yatağında uzanmış haliyle çok mükemmel görünüyordu. Bilekleri başlığımın kenarına bağlanmıştı ve bacakları katlanmış, baldırları uyluklarına bağlanmıştı. Heyecanla, beklentiyle bana bakıyordu, çıplak vücudu titriyordu, ben giydiğim pembe kayışa kayganlaştırıcı sürerken onu izliyordu. Acele etmedim, yavaşça hareket ettim, sırf onu olabildiğince uzun süre öyle izlemek istediğim için.

Vücudu, dikkatlice bağladığım iplerle bağlıydı — rahatsız olduğunu fark edersem diye güvenlik makası da yanımdaydı. Parmaklarını kıvrıp gererek bileklerindeki bağları deniyor, kıvranıyor, bağlanmanın tadını çıkarıyordu.

Saatın kaç olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi.

"Hazır mısın, güzel kız?" Yatağın üzerinde, bacaklarının arasına diz çöktüm ve penisin başını ona doğru ittiğimde, o hafifçe inledi. Ateşin ışığında, heyecandan ıslanmış, yumuşak ve parlak görünüyordu. Klitorisim, onun ağzından dolayı hala şişmiş ve hassastı, vücudum orgazmın ardından gelen hazın tadını çıkarıyordu.

Ben onun içine girerken, o iplere karşı direndi ve hafifçe küfretti. Yağlanmış silikon kayboldu, yumuşak, pembe et tarafından sıkıca yutuldu. Her seferinde biraz daha derine girip çıkararak ileri geri sallandım.

Bağlı bacaklarını kavrayarak, üzerine eğildim ve onları yukarı doğru ittim, beni için açtım. O çığlık attı, ben onu öperken ses iniltiye dönüştü. Kalçalarım uyluklarına çarptı ve ben onun amına gömüldüm - geri çekildiğimde kaslarının kayışa yapıştığını hissedebiliyordum, sonra yavaşça tekrar içine girdim.

Onun zevkini izlemek baş döndürücüydü. Bana verdiği tepki, dudakları aralanmış, nefesi ağır, vücudu titriyordu. Burnumu köprücük kemiği boyunca sürükledim ve yüzümü boynuna gömdüm, tatlı kokusunu içime çektim. Başını çevirdi, kulağıma yakın bir şekilde isteklerini ve övgülerini fısıldadı.

"Siktir, çok iyi hissettiriyorsun Rayne." Adımı fısıldadığını duymak beni titretti ve klitorisim zonkladı, amım kasıldı. Elimi uzattım ve onun sıcak, kaygan klitorisini masaj yaptım. O irkildi, bacakları seğirdi, başı yastığa düşerken karnı gerildi.

"Benim için boşal, bebeğim," diye inledim. "Aferin benim kızım, bu kayışın üzerine boşal." Kollarını gerdiğinde başlık gıcırdadı ve titreyerek bir çığlık attı. Ela gözleri boşluğa bakıyordu, kasları sertleşmiş, doruğa ulaşmıştı.

O nefes nefese kalırken, gözleri yarı kapalı ve ecstasy içinde kaybolurken ben hızımı yavaşlattım. Ama onunla işim bitmemişti. Çıkardım ve kayışa yapışan kaygan uyarılmasını hayranlıkla izledim. Parmaklarımı oyuncağın üzerinde gezdirdim ve ağzıma soktum, o izlerken onun lezzetli tadını tükettim.

"Tanrım, çok seksisin," diye nefes nefese söyledi ve ben parmaklarımın arkasından gülümsedim. "Yüzüme otur. Lütfen. Klitorisini emmeme izin ver, tadına bakmama izin ver," diye yalvardı.

Yumuşak bir şekilde güldüm, bir yanımda rüya görüp görmediğimi merak ediyordu. "Bebeğim, yapmak zorunda değilsin..."

"İstiyorum," diye çaresizce haykırdı. "Seni tatmak istiyorum. Her yerini." Bağlı ve çaresiz bir şekilde kıvranıyordu. Ama bakışları şehvetli ve talepkardı, onu reddedemedim.

Üzerine sürünerek, ellerini bağlarından kurtardım. İpler, bileklerinde güzel kırmızı izler bırakmıştı ve ben parmaklarımla bu izleri takip ettim. O, kalçalarımı kavradı ve ben onun yüzüne otururken tırnaklarını uyluklarımın üzerinde gezdirdi. Kayışı kaldırdım ve o beni ağzına çektiğinde inledim.

"Siktir, bebeğim..." Dili klitorisimi yaladı ve dudaklarını bana emdi. Hala daha önce yaşadıklarımın dolayısı hassastım; ağzının verdiği his içimi sarsarak kalbimin derinliklerinde zonklamaya başladı. Dişleri beni okşadı, ısırpı emmeyi sırayla tekrarladı. Nefes almakta zorlanıyordum, başım dönüyordu. Yüzündeki ıslak kayışla bana baktı, burnu içime gömülüydü.

Elimi geriye uzattım ve iki parmağımı amına soktum. Islak ve sıcaktı, ben onun yüzüne binip inerken, o da beni sıkıca kavradı, inlemeleri beni çılgına çevirdi.

Onun boşaldığını hissettim, kasları kasılmaya başladı, dili beceriksizleşti ve bu beni doruğa çıkardı. Ben bitene kadar yalamaya, emmeye devam etti, bana dalga dalga zevk yaşattı.

Onun yüzünü ılık, nemli bir bezle yıkadım — parıldayan dudaklarını temizledim, çenesinden benim uyarılmamın izlerini sildim.

Onun kucaklaması yatağımdan çok daha sıcaktı, kalbimden çok daha yumuşaktı. Kollarımda uykuya daldı, sırtı göğsüme yaslanmış, nefesi yumuşak ve yavaştı.

Ama kalbim hala çarpıyordu ve ciğerlerim ağırlaşmıştı. Yastığımdaki başını izledim, çarşaflarımdaki kokusunu içime çektim ve ruhum acıdı.

Onu avlayamayacağımı, geri getiremeyeceğimi anlamıyordu. Kaçış yoktu, kaçabileceğim bir yol yoktu. Kaçmak imkansızdı, geriye sadece savaşmak kalmıştı.

Onu uyandırmamak için yavaşça, dikkatlice yataktan çıktım. Paltomu giydim, bir esrar sigarası ve çakmak aldım ve odadan sessizce çıktım. Merdivenler ayaklarımın altında gıcırdıyordu, tavan arasına çıktım, yukarıdaki o eski, unutulmuş odada hava soğuk ve durgundu.

Soğuktan buğulanmış küçük, yuvarlak bir pencere, uzaktaki karanlık deniz fenerine bakıyordu. Acımasız kayalıklara çarpan çalkantılı denizi izlerken içim aydınlandı. Yanan esrarı kaldırıp bir gözümü kapattığımda, deniz feneri yanıyormuş gibi göründü.

Martin nerede?

Uyandığımda Rayne'in yatağı boştu. Yanımda uyumamıştı. Sevişmiştik ve o... gitmişti.

Önceki gece çok yorgundum, farkına varamadım. Şimdi kalbim göğsümdede belirsiz bir ritimle atıyordu. Endişe, acımasız elleriyle mideme saplanmıştı.

Yapmamam gereken şeyi yapmıştım. Ona aşık olmuştum.

Onun nadir gülümsemelerini düşündüm ve midem gergin bir şekilde kıpırdadı. Bazen yumuşak, bazen acımasız dokunuşlarını hatırladım ve titredim. Gözlerimi kapattım ve onun tadını hatırladım, sonra dudaklarımı yaladım, ondan bir iz kalmış mı diye bakmak için.

Düşüncelerim boşuna dönüyordu, zihnim bir girdap gibiydi. Doğru gelmiyordu, ama durum böyleydi. Yorganını burnuma kadar çektim ve nefes aldım, gözlerim beklenmedik gözyaşlarıyla doldu.

Şimdi olmaz, Salem. Kendine gel. Eve gitme zamanı.

Malikane sessizdi. Mutfak ekibi, ben kendimi yemek odasına sürükleyene kadar çoktan gitmişti. Bir bagel kızarttım ve pencerenin yanında tek başıma yedim, yağmuru izleyerek neden bu kadar üzgün hissettiğimi anlamaya çalıştım.

Bir bulmacayı yarıda bırakıyordum. Son bölümü okumadan bir kitabı bırakıyordum.

Ama bundan daha fazlası vardı.

Colin ayrıldıktan sonra hissettiğim duyguyla aynıydı. Belki bir şekilde farklı bir şey yapabilirdim ve her şey yoluna girebilirdi. Yalnızlığımın kendi hatam olduğu hissi.

Ama ben başından beri daha iyi biliyordum. Rayne ve ben birbirimiz için yaratılmamıştık; gerçek hayat öyle işlemiyordu. Yapmamız gereken işlerimiz,

yaşamamız gereken hayatlarımız vardı.

Yine de veda etmekten nefret ediyordum.

Rayne ortalarda yoktu. Loki girişte uyuyordu ve ben, eşyalarımı toplamam gerekirken, onun sahibesinin ortaya çıkmasını umarak çok uzun süre onun yanında oturdum. Ama ev sessizdi ve her zamankinden daha soğuktu.

Sonunda odama dönüp eşyalarımı aceleyle sırt çantama tıktırırken, kapısının dışında içeriden herhangi bir hareket olup olmadığını dinledim. Kendimi zavallı hissettim, ama elimde değildi.

Rayne beni bir daha görmek istemiyordu. Bunu kabul etmek zorundaydım. Kalbini çevreleyen aşılmaz duvarın arkasına küçük bir bakış atmamı sağlamıştı, ama kapıları asla açmamıştı. Duygularım, merakım, sorularım... Hepsi çözülmemişti.

Ve muhtemelen hep öyle kalacaktı.

Buraya yeniden başlamak için gelmişim. Geçmişimi silip geleceğe odaklanabilmek için. Ama kendimi fazla hissetmeye izin vermişim. Fazla bağlanmışım. Bunun olduğundan daha fazlası olduğunu düşünmeme izin vermişim.

Son umudum, çıkış yaparken Rayne'i resepsiyonda bulmaktı, ama hayır. Resepsiyon masasında tahta bir kutu belirmişti ve biri üzerine siyah kalemle "*Çıkış için oda anahtarını buraya bırakın*" yazmıştı.

Sanki karnıma tekme yemiş gibi hissettim. İşte bu kadar. Hayal sona ermişti. Anahtarımın kutuya girerken çıkardığı ses, giyotin'in düşmesi gibi hissettirdi, burayla olan son bağımı kopardı.

Loki'ye sarıldım, göğsünü okşadım ve ona çok iyi bir çocuk olduğunu söyledim. Kapıyı açtım ve büyük köpeğin itiraz ederek sızlandığını duysam da arkama bakmamam gerektiğini kendime söyledim.

Eve gitme zamanı gelmişti.

Yağmur yağıyordu, ben de bisikletimle dolambaçlı, çamurlu yoldan limana doğru gidiyordum. Kış sonuna kadar adadan ayrılan son feribota binmek için iki saatim vardı. Yağmurlukumun kapüşonundan su damlıyor, lastiklerim çamuru sıçratıyordu. Yolda başka kimse yoktu

yolda kimse yoktu; tek bir araç bile görmedim. Tarlalarda bile, muhtemelen sağanak yağmurdan korunmak için barınaklara sığınmış hayvanlar yoktu.

Uzaklarda şimşek çaktı, ardından gök gürültüsü duyuldu. Akşamüstü, fırtınalar adanın tam üzerinde olacak. Rayne'in penceresinin önünde oturup, elinde esrar sigarasıyla, müziğini dinleyerek fırtınanın yaklaşmasını izlediğini düşündüm.

Kalbim sızladı. Böyle olmamalıydı.

Kapüşonumu takmış, yüzümü atkıya sarmıştım, ani bir "İmdat! Lütfen, yardım edin!" çığlığını zar zor duydum.

Ani fren yaptığımda lastiklerim kaydı. Rüzgar ağaçların arasında hışırdadı, dallar gıcırdadı ve çırpılar kırıldı.

"İmdat!"

Bisikletimi yere bırakıp patikadan indiğimde içimi bir endişe kapladı. Ses uzaktaydı ama tanıdıktı: Martin'di.

Çevremdeki alan düz ama otlarla kaplıydı, eğrelti otları ve devrilmiş ağaçlarla doluydu. Avcıyı hiçbir yerde göremedim.

"Yardım edin! Lütfen!"

Sesi kulağıma garip geldi. Tanıdık bir sesdi, ama bir şeyler ters gidiyordu. Sesi sıkıntılıydı, sanki acı çekiyormuş gibi gergindi. Tam olarak neyin bu kadar yanlış geldiğini anlayamadım.

"Yardım edin!"

Ağaçların arasına doğru sendeleyerek ilerlerken, "Geliyorum! Seni duyabiliyorum! Konuşmaya devam et!" diye bağırdım.

Orman aniden sessizleşti, sanki ağaçlar bile hareketsiz kalmıştı. Çalılar ve dikenler arasında yolumu bulmaya çalışırken, başımı sağa sola çeviriyordum.

"Martin! Konuşmaya devam et!"

Yağmur şiddetini artırdı, yaprakları hışırdatarak orman zeminine damladı. Yağmurlukum olmasına rağmen sıırıslıklam olmuşum, ama Martin'in adını söyleyerek tökezleyerek ilerlemeye devam ettim. O da bazen yakın, bazen uzak bir yerden cevap veriyordu.

Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Yardım edin!"

Yardıma ihtiyacım var!"

Yeni bir korku dalgası beni sardı, o kadar ağırdı ki hemen yürümeyi bıraktım. Ciğerlerim ağırlaşmıştı ve kollarım tüylerim diken diken olmuştu. Martin'in sesinde ürkütücü bir şey vardı.

çok... tekrarlayıcıydı. Her seferinde aynı ton, aynı vurgu.

Geri dönme içgüdüme rağmen, son bir kez etrafa bakmak için setten aşağı indim. Adamı son gördüğümde yaralıydı ve şerif günlerdir onu ve George'u arıyordu. Tehlikede olan birinden uzaklaşırsam kendimi asla affetmezdim.

Ellerimi ağzımın etrafına koyarak bağırdım, "Merhaba? Neredesin? Martin?"

Sorum ağaçların arasında yankılandı. Bisikletimi bıraktığım yolu artık göremiyordum ve daha fazla gecikmem mümkün değildi. Limana gitmem gerekiyordu.

Ama geri dönmek için döndüğümde, yalnız değildim.

Ağaçların arasında çıplak bir figür duruyordu, sırtı bana dönüktü. İlk bakışta bir erkek gibi görünüyordu. Derisi balık karnı gibi solgundu, beli ve karnı büzülmüş ve dardı, göğüs kafesi geniş ve çan gibi bodurdu. Gergin derisinin altında kemikleri açıkça görülebiliyordu, her bir kaburgasını sayabilirdim.

Gözlerim gördüğüm şeyi anlamaya çalışıyordu.

Tüysüzdü, derisi beklenmedik yerlerde kırışık ve kalındı. Sırtından *dört adet* keskin omuz kemiği çıkıntı yapıyordu. Dizleri bükülmüştü, uzun, kaslı bacakları çatallı toynaklarla son buluyordu.

Dört tane çok uzun kolu yanlarında sallanıyor, ileri geri sallanırken yavaşça sallanıyordu.

Neye bakıyordum ben? "Hey!

Yardıma ihtiyacım var!"

Konuşuyordu, hayır, *çığlık* atıyordu. Ama bana dönmedi, hareket etmedi. Sadece Martin'in sesiyle, acı dolu sözlerle çığlık attı.

Bu mümkün değildi.

Doğal değildi.

Bu bir şaka değildi, kostüm giymiş biri değildi. Uzun pençeli parmakları seğirdi ve aniden döndü.

Gözleri yoktu, burnu yılan gibi yarık şeklindeydi. Ama midem ilkel, içgüdüsel bir dehşetle sarsılırken, onun bana baktığını *hissedebiliyordum*.

Ağız açık kalmıştı. Çene kemikleri arasında deri parçaları gerilmiş, ağız bir yılanınki gibi açılmıştı. Sivri, dil benzeri uzantılar, sivri diş sıralarının arasında kıvrılıp kıvrılıyordu.

Sonra yere düştü ve korkunç bir hızla bana doğru süründü.

Takip edecek bir yol olmadan ağaçların arasında koştum. Arkamda dallar kırılıyordu, soğuk hava ciğerlerimi acıtiyordu. Ne tarafa gideceğimi bilmiyordum. Bisikletim arkamdaydı, yol yok olmuştu. Bir kütüğün üzerinden atladım ve neredeyse dengemi kaybediyordum. Adrenalinim her şeyin yavaş çekimde hareket ediyor gibi görünmesine neden oluyordu.

Aniden, kırmızı bir ışık gördüm. Ağaçların arasında uzaktan hareket eden kırmızı bir parıltı ve soğuk bir sesin "Bu tarafa" diye fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirim.

Ne zaman omzumun üzerinden arkama bakmaya cesaret etsem, yaratık peşimdeydi. Ağaçların arasında sadece bir anlık görüntülerini yakalayabiliyordum: hastalıklı beyaz teni, çok fazla uzvu, açık ağız.

Bu gerçek olamazdı.

Bu *gerçek* olamazdı.

Kırmızı ışığa doğru koşmaya başladım, başka bir yön duygum yoktu. Bir uçuşuma ve aşağıdaki okyanusa doğru hızla ilerliyorum olabiliyordum, ama başka seçeneğim yoktu, duramazdım.

Bir an önce ayaklarım uçuyordu, sonra çamurda kayarak birbirine dolandı. Düştüm, yuvarlandım, vücudum ağaçlara ve taşlara çarptı, her darbe nefesimi kesiyordu. Aşağı, aşağı, aşağı, ta ki aniden...

Acı. Karanlık.

GÖKYÜZÜ, dönen gölgelerin oluşturduğu karanlık bir kütleydi.

Gece çökmüştü.

Ağızda toprak ve kan tadı vardı. Başımda zonklayan bir ağrı vardı, dengesizce ayağa kalkmaya çalıştığımda daha da kötüleşti. Sırılsıklam ve titreyerek, nerede olduğumu anlamaya çalışırken yavaşça daireler çizerek döndüm.

Ağaçların arasında zar zor görünen Blackridge deniz feneri, ay kadar soluk ve içi tamamen karanlık bir şekilde üzerimde yükseliyordu. Malikaneden kilometrelerce uzaktaydım

uzaktaydım ve telefonum kayıptı. Çamurlu, sırlıslıkla sırt çantam yakınımda duruyordu.

Saatler geçmişti.

Son feribot çoktan gitmişti.

Ne olduğunu hatırlamaya çalışırken midem bulanıyordu. Bir şey beni kovalamıştı. Ama onunla ilgili hatıralarım — grotesk vücudu, gözsüz yüzü — bir halüsinasyon mu görmüştüm? Altı uzuvuyla peşimden koşması, ağzının bir yılan gibi açılması. Bu gerçek olamazdı.

Bu bir kabustu. Ya rüya görüyordum ya da kafamı o kadar sert vurmuştum ki yanlış hatırlıyordum.

Boğazım kurumuş olmasına rağmen, "Hey! Beni duyan var mı? Yardıma ihtiyacım var!" diye bağırdım.

Ormanın sessizliği tek cevabımdı. Beni bu duruma düşüren yardım çığlıklarını hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. Martin'in çığlıkları gibi gelen, ama bir şekilde o *şeyin* ağzından çıkan çığlıklar.

Nefesim hızlı ve sığdı. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. En azından deniz feneri, nerede olduğum konusunda bana biraz fikir verdi. Malikâne güneyimde, Marihope ise doğudaydı. Yola geri dönmem gerekiyordu.

Ağaçların altında kıvrılmış, sırt çantamda el fenerimi ararken, deniz fenerini çevreleyen kayalıkların arasında bir hareket oldu. Hemen küçülerek kayaların ve bitkilerin arkasına çöktüm. Ellerimle ağzımı kapatarak, toprağa kazılmış dar bir tünelden imkansız bir şeyin ortaya çıkmasını izledim.

Altı uzuv. Gözleri yok. Toynakları ve pençeleri var. Rüzgâr ve yağmurun sesinin üstünde, onun sesini belli belirsiz duyabiliyordum: homurtular ve gırgır sesleri, fısıldayan heceler. Ve sonra...

"Beni duyan var mı? Yardıma ihtiyacım var!"

Sesim o şeyin ağzından çıktı. Canavar durakladı, yuvasının yanında çömeldi, sanki havayı koklamak istercesine başını kaldırdı.

"Yardım edin! Yardım edin!" Bu seferki George'un sesiydi. Yaratık, ses tonlarımızı mükemmel bir şekilde taklit ederek, ikimizin sesini birbirine karıştırıyordu. Yem gibi. Şüphelenmeyenleri tuzağa düşürmek için.

Nefesimi tutarak, yaratık ormana sürünerek uzaklaşana ve çığlıkları kaybolana kadar onu izledim. Sesini duyamayacak kadar uzaklaştığında hareket etmeye başladım, ağaçların arasında sendeleyerek. Kasabaya gitmeliydim. Bir doktor, bir itfaiyeci, bir polis bulmalıydım...

Rayne. Rayne'i bulmalıydım.

Ağaçların Arasında

"

KİLİSEYE GEL, RAYNE. Cesetler bulduk."

James'in sesi, yatağımın başucundaki telsizden cızırtılı bir şekilde geldi. Bu, uykumdan zorlukla uyandığımda duyduğum ilk sözlerdi. Rüzgâr ve yağmur bütün gece uğuldamış, gök gürültüsü evin eski kemiklerini sarsmıştı. Dinlenmek kolay olmamıştı, ama yine de biraz rahatlamıştım: Salem gitmişti.

Adadan güvenli bir şekilde ayrılmış, anakaraya dönmüş ve benden çok uzaktaydı. Bu acı vericiydi; lanet olsun, onu her düşündüğümde, her derin nefes aldığımda canım yanıyordu. Ama kaybın acısı alıştığım bir şeydi, nasıl başa çıkacağımı biliyordum.

Salem'e veda etmek için bile yüzleşmemiştim, ama yine de sabahın erken saatlerinde tek başıma, tüfeğim ve bıçağımla yola çıktım. Ondan saklanmıştım, tavan arasındaki pencereden malikaneden ayrılışını izlemiştim ve tüm bu süre boyunca kendimden nefret etmiştim.

O beni en çok korkutuyordu; onun *varlığı*, karanlıkta gizlenen her şeyden daha korkunçtu.

Ama o gitmişti.

Onunla geçirdiğim zaman sona ermişti.

Olabilecekler hakkında, az da olsa hayal kurduğum için aptaldım. Daha iyi biliyordum. Benimle hayatımın geri kalanı arasında büyük bir engel vardı ve bu engel canlı ve ölümcül bir engeldi.

Bütün bahar ve yaz boyunca, Blackridge'in normal bir yer olduğunu varsaymak zorunda kaldım. İşimi yürüttüm, eğlendim, sıcak mevsim bitene kadar en iyi şekilde yararlandım. Ama bir çocuğun hayal oyunu gibi, bu da sona erdi. Uzun, sıcak yaz günlerinde *yaşamadım*.

Bekledim.

Hayatımı kışın soğuk ve karanlık günlerinde yaşadım. Konuk odalarına bakmak ya da şömineleri temizlemek değildi, şiddetli yağmurların yağdığı sonsuz gecelerdi, silahımla ormanda avlanmak. Sessizlik içinde avlanmak ve iz sürmektir, sadece ben ve köpeğim uzun gecelere karşı.

O şeyi öldürmenin bir yolunu bulamazsam, bu cesetler uzun ve acımasız kışın ilk kurbanları olacaktı.

Erken saat olmasına rağmen, kilise aydınlıktı ve ben kasaba meydanını geçerken çanlar zamanı bildiriyordu. Cadılar Bayramı kutlamalarından kalan bayraklar rüzgarda zayıfça dalgalanıyordu. Ezilmiş balkabakları yere dağılmıştı. Pencereler panjurlarla kapatılmıştı; bazıları tahta ile kapatılmıştı.

Kilisenin kapıları açıktı. Birkaç kişi kilise sıralarına dağılmış oturuyordu, çaresiz duaları kürsünün üzerinde asılı duran altın renkli İsa'nın duymayan kulaklarına düşüyordu.

Mezarlık kapısının dışındaki avluda bir kalabalık toplanmıştı. Birisi ağlıyordu, kalabalığın içinden geçerken kulaklarımda yankılanan bu yürek parçalayıcı ses.

Çam ağaçlarının budaklı dallarında cesetler asılıydı. Biri buraya, diğeri oraya asılmıştı. Parçalar ve uzuvlar gıcırdayan dallardan sarkıyordu, bağırsaklar parti süsleri gibi etrafa dağılmıştı.

Kafaları orada asılı duruyordu, gözleri cam gibi ve boş, derileri gri ve çürümüş. İki tanıdık erkek ve bir genç kadın.

Martin, George ve Andrea. Kayıp kişiler bulunmuştu.

Arkamı dönerek, olabildiğince sessizce öğürmeye başladım ve ceketimi çekerek kuru öğürmelerimi gizledim. Bu manzarayı görmek hiç kolaylaşmadı, hiç de az korkunç hale gelmedi. Midem bulandı ve bu sabah yemek yememeyi seçtiğim için şükrettim.

Ağlama sesinin Andrea'nın annesinden geldiğinden emindim. Arkama baktığımda, zavallı kadının kızının yıkık kalıntıları altında durduğunu ve saçlarını o kadar sert çekiyordu ki, tutamlar halinde dökülüyordu. Bir adam, belki de kocası, onu tutmaya, teselli etmeye çalışıyordu, ama kadının kederi çok büyüktü, bastıramıyordu.

Aceleyle arkamı döndüm ve çimlere kustum.

"Dua etmeliyiz!" Ruth'u göremiyordum ama sesi kalabalığın üstünden geliyordu. "Bu adil yargı zamanlarında, Tanrımıza dönmeli ve onun merhametine sığınmalıyız. Şüphe duymamalıyız..."

Birisi "Siktir git dualarınla!" diye bağırdı.

Kalabalık bağırışlara boğuldu. Sıkıntı, belirsizlik ve öfke dalgaları içlerinde yayıldı, bir fırtına gibi büyüdü.

"Onları nasıl aşağı indireceğiz?"

"Çocuklar! Çocukların görmesine izin vermeyin!"

İnsanlar kaos ve tartışmalara boğulurken, kilisenin arkasında sigara içen James'i gördüm. Yanına gittiğimde yere bakıyordu, saçları ve kıyafetleri dağınıktı.

"İyi misin?" dedi ve sigarasını uzattı. "O adamlar senin misafirlerin, değil mi?"

"Evet. George Trager ve Martin Keen. Martin'in iki yetişkin kızı vardı." Sık sık sigara içmezdim, ama dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, bu yüzden kanser çubuğunu alıp içime çektim. "Ve George'un bir torunu olacaktı."

Avcılarım ayılar, bazen geyikler veya yabani hindiler için donanımlıydı. Hiçbir avcı, kendi seslerini taklit edebilen ve neredeyse hiç ses çıkarmadan hareket edebilen bir yaratıkla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Kurşun üstüne kurşun yiyip kendini iyileştirebilen bir canavar. Her yıl bizim hakkımızda daha fazla şey öğrenen, daha şiddetli hale geldikçe tahmin edilmesi daha zor hale gelen bir canavar.

"Baban nerede?" dedim ve James başını sallayarak onun yerini gösterdi.

Bakmak istemediğim halde, yine ağaçlara doğru göz attım. Amcam Gerard oradaydı, karısı Veronica da yanında, Andrea'nın perişan haldeki ailesini teselli ediyordu. Ölen kızın annesi yere çökmüştü ve teyzem sırtını okşayarak yumuşak bir ilahi söylüyordu. Amcam dua etmek için başını eğmiş, bir elini Andrea'nın babasının omzuna koymuştu. Ama adam dua etmiyordu. Sadece boş, cansız gözlerle yere bakıyordu.

"Bu yeni bir şey," dedi James, ağaçları işaret ederek. Sesi klinik gibiydi ve korkuya karşı savunma olarak hayali laboratuvar önlüğünü giydiğini biliyordum. "Bu davranış, bu... tuhaf. Daha önce böyle bir şey yapmamıştı."

"Bizi korkutmayı öğreniyor," dedim. "Bizi paniğe sevk etmeyi. Bizi zayıflatmayı." Sigara tekrar elime aldığımda elim titriyordu ve titremesi durana kadar ona sertçe baktım.

"Sence güçleniyor mu?" James'in soğukkanlı sesi bozuldu.

Kafamı salladım ve külleri yere attım. "Bence daha akıllı hale geliyor."

Şerif geldiğinde kalabalık hareketlendi ve ikiye ayrıldı. Şerifin ardından orta yaşlı siyahi bir kadın, Dr. Tasha Hale geldi. O, adadaki tek doktor ve dolayısıyla tek adli tıp uzmanıydı. Pijamalarının üzerine bir trençkot giymişti, belli ki yataktan yeni kalkmıştı, ama paniğe kapılmış ve dehşete düşmüş insanlara teselli sözleri söylerken sesi sakin ve soğukkanlıydı.

Yorgun yüzlerle dolu kalabalığı izlerken, kalbimin durmasına neden olan bir şey gördüm.

Salem.

*Rayne**Onun Koruyucusu*

SALEM'İN GÜZEL yüzünü görmek, ağaçlardaki cesetlerden daha çok beni dehşete düşürdü. Ama aynı zamanda beni anında ve sarsılmaz bir kesinlikle doldurdu.

Onu korumak zorundaydım.

Kutsanıyor muydum? Cezalandırılıyor muydum? Yoksa evren yine bana gülüyor muydu, çaresizce, çılgınca vazgeçmem gereken tek kadını bana getirerek kaosun içinde gülüyor muydu?

Kalabalığın kenarında duruyordu, gözleri fal taşı gibi açılmış, morarmış yüzünde dehşet okunuyordu. Ben ona doğru koşarken bile beni fark etmemişti. Ağaçlara, cesetlere bakıyordu, ağzı inanamama hissiyle açık kalmıştı. Parmaklarım kolunu kavradığında, bana hayaletmişim gibi baktı, sanki olanları anlayamıyormuş gibi.

Elbette anlayamazdı. Bunu görmemesi gerekiyordu.

"Rayne!" Sesi, ağlamak üzereymiş gibi titriyordu. Giysileri kirliydi ve çamurla kaplıydı. Şiddetli bir şekilde titriyordu ve konuşmaya çalışıyordu, ama dişleri o kadar çok takırdıyordu ki kelimeleri bir araya getiremiyordu. Onu soğuktan kurtarmam gerekiyordu.

Onu kiliseye getirirken, ayaklarıma dikkat etmekten çok ona bakarken eşikte neredeyse takılıp düşüyordum. Kilisenin orta kısmı, dışarıdaki bağırıslardan yalıtılmış, şükürler olsun ki sıcaktı. Kilise sıralarında toplanmış olanlar, boş gözlerle, ellerini sessizce dua edercesine kavuşturmuşlardı. Salem, anlayamadığım bir şeyler mırıldanarak ağlıyordu ve ben kendimi durdurup ona dönmek zorunda kaldım.

"Tanrım, Rayne, lütfen bana söyle... bana bunun... olmadığını söyle." Gözlerini sıkıca kapattı ve parmaklarını gözlerine bastırdı, sanki bu korkunç görüntüyü zorla uzaklaştırabilecekmış gibi. Kollarımı

ona sarıldım, onu sıkıca tuttum ama üzerimizde gözler hissedebiliyordum. Kilise sıralarında oturanlar başlarını kaldırmışlardı.

Melek yargıyı getirdi. Sadece kendi yargısını uygulamakla kalmadı, başkalarının yargılarını da etkiledi. Söylentiler ve dedikodular hızla yayıldı, insanların aklında tek bir düşünce vardı: Hepimiz günahkardık. Hepimiz ölecektik; mesele sadece ne zaman olacağıydı.

Titrek omuzlarını kollarımla sararak, Salem'i kilisenin arkasındaki dar bir koridora götürdüm.

Papazın ofisi her zamanki gibi kilitli değildi. Küçük ama rahat bir odaydı, pencereye bakan basit bir masa ve odun sobası önünde küçük bir oturma alanı vardı. Yine de bu odayı, ya da babamın bir zamanlar yaşadığı herhangi bir odayı hiç sevmemiştim. Farklı görünüyordu, farklı kokuyordu; ama havada gerginlik vardı, anıların ağırlığı altında ciğerlerim soluyordu.

Babamı sadece kürsünün veya masanın arkasında görürdüm. Kürsünün arkasında, sert sözleri tüm cemaate yöneliktir, ama masanın arkasında, sadece bana yöneliktir.

Rahatsızlığımı görmezden gelerek, Salem'i sobanın yanındaki rahat koltuklardan birine oturttum. Çenesini tutup başını ışığa doğru kaldırdım. Kulağının çevresinde kan, saçında çamur vardı. Parmaklarımla kafa derisini yokladım ve onu acı içinde inlemesine neden olan bir yumru buldum.

"Sana ne oldu böyle?" dedim. "Neden buradasın Salem? Yapamazsın... Yapmamalısın..."

Titreyerek, kelimeleri bulmaya çalışırken hızla gözlerini kırıştırdı.

"Martin'in sesini duydum. Onu bulmaya çalıştım, o... yardım için çılgılık atıyordu." Ağlamaya başladı. Elleri sürekli hareket ediyor, sıkıyor, yumrukluyordu, sanki içindeki tüm enerji bir yere gitmek istiyormuş gibi. "Orada bir... vardı." Kollarını salladı, sanki uzun, rahatsız edici derecede zayıf bir figürün hatlarını çiziyormuş gibi. "Bir şey vardı! Martin'in sesiyle konuşuyordu! Gözleri yoktu ve... ve bu kollar, ve toynakları... o..." Çılgınca, panik içinde, gömleğimi tuttu ve yalvardı, "Bana inanmalısın. Lütfen. Ne olduğunu bilmiyorum, ama yemin ederim, gördüm, duydum!"

Hıçkırarak ağladı. Gözleri kızarmış, yorgundu ve umutsuz bir umutla benimkilere bakıyordu.

"Sana inanıyorum, Salem." O ağlarken başparmağımla yanağını okşadım. "Bana odaklan, tamam mı? Derin bir nefes al. İşte böyle, aferin kızım." Gözlerimi onunla buluşturdu ve burnundan derin bir nefes aldı. Elimi göğsüne koyarak onu cesaretlendirdim. "Hadi, nefes almaya devam et. Korkman normal. Sorun yok. Direnme."

"Bana deli olduğumu söyle," dedi, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Bana bunun gerçek olmadığını söyle, lütfen." Hâlâ gömleğimi bırakmamıştı; parmakları kumaşı gittikçe daha sıkı kavriyordu. "Beni kovaladı ve düştüm. Kafamı vurdum. Öyle olmalı, değil mi? Sadece kafamı vurdum?" Sesinde inanamama duygusu vardı.

Ona bunun kötü bir rüya olduğunu söylemek istedim. Bir halüsinasyon, bir beyin sarsıntısı. Ama hayır.

O, benim soğuk, karanlık ve tehlikeli hayatımın ortasına atılmıştı. Gelecek olanlara hazırlıklı olması gerekiyordu.

"Sen deli değilsin, Salem."

Ağlamayı kesti. Yüzü bir an için okunamaz hale geldi, şokun maskesi.

"Gördün mü?" dedi.

"Evet. Neredeyse yirmi yıldır her kış."

"Siktir." Sesi kırıldı. Kısa ve hızlı nefesler alırken göğsü inip kalkıyordu. "Bu gerçek olamaz. Olamaz. Böyle şeyler yoktur, yoktur, yoktur..."

Ellerini tutup, parmaklarının ölümcül kavrayışını çözdüm ve ellerini tuttum. Cildi buz gibiydi, yanındaki sandalyeye oturdum, kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım.

"Benimle nefes al," dedim, elimi sırtında yukarı aşağı gezdirerek. "Ben yanındayım. Güvendesin, söz veriyorum." Başını omzuma yasladı, yüzünü boynuma gömdü. Sıcak gözyaşları cildimi ıslattı ve her titrek hıçkırıkta kalbim sızladı.

Sonunda, nefes alış benimkiyle aynı ritme geldi. Aldığı her derin, yavaş nefesle, vücudundaki gerginlik biraz daha azaldı. Burnunu çekip yüzünü elinin tersiyle silerken, vücudu hafif titremeler geçirdi.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm, ben sadece... Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum." Başını kaldırdı, gözlerine bakarken bana olabildiğince yakın durdu. "Dışarıda, ağaçların arasında... o insanlar..."

Kafamı salladım. "Düşünme, Salem. Onlar gitti. Acıları sona erdi."
Gözlerindeki o boşluğu görmekten nefret ediyordum: sadece acı ve dehşetin açabileceği karanlık bir boşluk.

"Odamda gördüğüm kırmızı figür," dedi aniden. Gözleri yüzümü aradı. "O da gerçek miydi?"

"Evet. O da gerçektir."

Neredeyse başka bir hıçkırığa dönüşecek bir rahatlama nefesini verdi. Onu temizlemem gerekiyordu; onu bu halde görmekten nefret ediyordum.

"Evdeki şeyden korkmana gerek yok," dedim. "O beni de korkutuyor. Ama sana zarar vermez."

"Biliyorum," dedi başını sallayarak. "Zarar vermeyeceğini biliyorum. Sanırım bana yardım etti."

Onu sorgulamak için uygun bir zaman değildi, bu yüzden daha fazlasını öğrenmek için ısrar etmedim, henüz değil. Ama bilmem gereken bir şey daha vardı ve bunu yüksek sesle söylemekten korkuyordum.

"Ormanda gördüğün yaratık seni gördü mü? Sana baktı mı?"

Bir an için, hatırladıkça kaskatı kesildi ve hareketsiz kaldı.

"Gözleri yoktu," dedi. "Beni gördü ama gözleri yoktu." Titreyerek nefes aldı. "Martin'in sesiyle beni çağırıp durdu. Hatta... benim sesimi de kullandı. Beni taklit etti. O *biliyor*, o... o..." Birisi pencerenin önünden geçerken şiddetle irkildi, ama sadece uzun bir merdiven taşıyan iki somurtkan yüzlü adamdı. "Kusacağım. Lanet olsun, bu *çok boktan*."

Elini ağzına kapattı, gözlerini sımsıkı kapattı. O korku hissini, paniği çok iyi biliyordum; onu çok iyi tanıyordum ve onunla savaşmanın bir faydası olmadığını biliyordum. Korku onu sararken, inliyor, titriyor ve inkarlar fısıldıyordu.

"Bana bak," dedim. Yüzünü avuçlarımla kavradım, ellerini aşağı indirdim, bir elimle bileklerini nazikçe tuttum. "Kimse sana dokunmayacak. *Kimse*... beni dinle... kimse sana zarar vermeyecek. Benim elimden gelirse olmaz. Anladın mı?"

O kadar yakındı ki. Başını salladı ve bana yaslandı. Ağızlarımız arasındaki kıl payı mesafe bir kanyon gibiydi ve ben o mesafeyi atladığımda midem düğümlendi. Ama ben düşmeden önce o bana ulaştı

beni çaresiz bir öpücüğe çekti. Bu bir sözdü, bir özürdü. Bu, yüksek sesle söyleyemediğim tüm korkulardı.

"Seninleyim," diye fısıldadım ve o çılgınca başını salladı. "Seni koruyacağım. Yemin ederim."

Salem Melek

Malikaneye döndüğümüzde Rayne bana banyo hazırladı. Kirli giysilerimi çıkarmama yardım etti ve sonra sıcak suda yıkanmam için bana mahremiyet sağladı. Kanı, kiri ve pisliği ovuşturarak temizledim ve banyo suyunu üç kez değiştirdim.

O kadar yorgundum ki, suda uyuyakaldım ve bir sarsıntıyla uyandım, sonra kendimi banyodan çıkardım. Sırt çantam ve tüm eşyalarım sırlıslıkla olmuştum. Ama yatakta büyük beden bir eşofman altı ve büyük, yumuşak bir gömlek buldum. Giydiğimde, onun kokusu geliyordu.

Neyse ki, diazepam haplarım çantamda, zarar görmemiş olarak duruyordu. Bir tane aldım ve yatağa kıvrılıp, kabuslar beni tekrar uyandırana kadar birkaç saat uyuyabildim.

Uykulu bir şekilde oturduğumda, komodininde bir not vardı.
Aşağıda buluşalım. Sana gerçeği anlatacağım.

Yatağın battaniyesini üstüme sararak, birinci kata indim. Rayne'in uzak sesini takip ederek, kısa süre sonra ortak salonun dışında durdum ve yarı açık kapıdan içerideki konuşmayı dinledim.

"Barry, lütfen, yalvarıyorum. Sadece bir kez daha buraya gel, ne istersen öderim..."

Kapının aralığından içeri baktım. Rayne telefonda konuşuyordu, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış, hattın diğer ucundaki kişiyi dinliyordu.

"Bir şey olmaz, yemin ederim, bunlar sadece batıl inançlar..."

Cevap o kadar yüksek sesliydi ki, öfkeli bir adamın "O tanrının unuttuğu adada bir lanet var ve şu anda oraya tekne götürecek kadar cesur bir denizci yok.

Eve dönmem gereken bir karım ve ailem var. Lanet olası sahil güvenliği çağırın!"

"Barry..."

Rayne telefonu kulağından uzaklaştırdı ve küfretti. Konuştuğu kişi telefonu kapatmıştı ve o da telefonu kanepeye fırlatıp kendini kanepeye attı.

Ama ayaklarımın altında zemin gıcırdayınca birden ayağa fırladı. "O kimdi?" dedim.

Saçlarını eliyle düzeltirken içini çekti. "Barry, adaya hizmet veren feribotun sahibi. Seni eve götürmek için acil bir sefer yapıp yapamayacağını sordum, ama..." Başını salladı. "Çok kötü bir hava dönemi yaşıyoruz, o da riske girmek istemiyor." Yüzünü buruşturdu ve ekledi: "Gemicilerin çoğu Blackridge konusunda batıl inançlı. Eskiden kış aylarında gemilerle malzeme teslimatı yapardık. Ama on yıl içinde altı gemi battı. Üç gemi ise ortadan kayboldu. Bazıları deniz fenerinde hayalet bir işaret ışığı olduğunu söylüyor. Diğerleri ise sudan gelen fısıltılar ve çığlıklar duyduklarını iddia ediyor."

Yine oturdu, ellerini ovuşturarak ateşe bakıyordu. Sehpadan yarısı viski dolu bir bardak aldı ve bir yudum içti, ben de yanına oturdum.

"Sana gerçeği söylemeliyim," dedi. Sesi sert ve kararsızdı. "Annem öldürüldükten sonra birçok şey değişti. Ama ilk olarak sesler duymaya başladım, hepimiz duymaya başladık. Sonra insanlar ölmeye başladı." Rayne durakladı, ağzı acı bir ifadeye büründü. "Üzgünüm. Bu konuyu konuşmaya alışkın değilim. Kimseye anlatmadım." Hiç tereddüt etmeden viskisini yudumladı. "Buradaki herkes zaten biliyor."

Battaniyeye sarılmış, karşısındaki kanepede oturmuş olmama rağmen, içimi bir ürperti kapladı. Bu adadaki herkes, ben hariç, bu dehşeti zaten biliyordu. Bu canavarın varlığını biliyorlardı. Öldürme yeteneği olduğunu biliyorlardı. Garip ve uzun bakışları, yabancılara karşı güvensizlikleri, dindarlıkları; hepsi anlam kazanmaya başlamıştı.

Şöminede odunlar çatırdadı ve dallar kırıldı. Gördüklerimi kafamdan silebilecekmişim gibi kıvrılan alevlere bakakaldım.

Ağaçlardaki o cesetler, bir zamanlar yaşayan, nefes alan insanlardı. Aileleri, arkadaşları, bütün bir hayatları olan insanlar. Benim kadar keskin bir şekilde korku ve acı hisseden insanlar. Öyle acımasızca, öyle vahşice ölmek ve sonra bir tür uyarı gibi asılmak...

Mide bulantımı bastırarak gözlerimi kısa bir süre kapattım. Gözlerimi tekrar açtığımda, Rayne endişeyle bana doğru eğilmişti.

"Sonra konuşabiliriz," dedi. "Dinlenmen lazım."

Ama ben başımı salladım ve kendimi daha dik oturmaya zorladım. "Ben iyiyim. Gerçeği bilmek istiyorum. Her şeyi."

O arkasına yaslandı, viskisini bardağında çevirirken yavaşça başını salladı. Havada viskinin baharatlı kokusunu alabiliyordum.

Bana değil, bardağına bakıyordu. "Annem öldükten sonraki kış, evde sesler duymaya başladım. Yalnızdım. Çok yalnızdım." Sesi giderek azaldı. Söylediği her kelimedede acısını hissedebiliyordum. "Ama sesler beni korkutuyordu. Acıdan bahsediyorlardı. Kan ve kemiklerden. Anlamıyordum. Babama anlatmaya çalıştım ama o..." Burnunu çekti, yüzünde acı bir ifade belirdi. "Bana kötü şeyler duyduğumu ve dinlersem cehenneme gideceğimi söyledi. Dua etmemi söyledi ve kapıyı yüzüme kapattı."

"Rayne..." Ne diyebilirdim ki? Onu ne tür sözler rahatlatabilirdi?

Boğazını temizledi, içkisini bitirdi ve aniden kalkıp kendine bir tane daha doldurdu. Bar arabasının başında, sırtı bana dönük dururken, "Annem öldükten sonra babam değişti. Hiç sevgi dolu biri olmamıştı, ama öfkeli ve acımasız oldu. Annemin cenazesinde bile ondan bahsetmedi, şeytandan bahsetti. Yargı ve lanet hakkında. Olanlar için adalet istemiyordu, ceza istiyordu. Her pazar kürsüye çıkıp bize Tanrı'nın her şeyin yargıcı ve jürisi olduğunu ve Tanrı'nın yargısının yaklaştığını hatırlatırdı."

"Tanrı'nın yargısı mı? Ne demek istedi?"

"Bunu bildiğinden emin değilim. Belki bilseydi, o şekilde vaaz vermezdi." Sonunda bana baktı ve gözlerinde yıllar öncesine ait bir dehşetin yansıması vardı. "Ben Tanrı'ya inanmıyorum, Salem. Ama bu dünyada anlamadığımız şeyler olduğuna inanıyorum. Bunların bazıları zararsızdır, ama bazıları da avcıdır. Ve

yırtıcı bir şey zayıflık sezdiğinde avlanmaya gelir." Sesini alçaltarak devam etti: "Babam Tanrı'dan bir melek, bir elçi, kutsal bir asker göndermesi için dua *etti*. Sonunda istediğini elde etti.

"O kış bir adam öldü: Greg Kennison. Ahırının dışında, hayvanlarının çoğu ile birlikte, bağırsakları deşilmiş ve başı kesilmiş halde bulundu. O iyi, nazik bir adamdı. Ama alkolle mücadele ediyordu." Kadehini kaldırarak hüzünlü bir şerefe dedi. "Kim yapmaz ki? Ama babam onun kötü olduğunu söyledi. Tanrı onu yargıladı ve yetersiz buldu. O ilkiydi.

"Her kış daha fazlası geldi. Ormanda bir canavar, bir yırtıcı hayvan olduğu söylentileri yayılmaya başladı. Geceleri, yağmurda, karda avlanan bir yaratık. İnsanlar, ölen sevdiklerinin ormandan kendilerini çağırdığını duyduklarını söylüyorlardı. Çok geçmeden, bir grup avcı bu şeyi videoya çekti. Babam ona Blackridge'in meleği adını verdi. Tanrı'nın kutsal yargısını uygulamak için gönderilmişti."

Korku içinde dinledim. "O *şeyin* kutsal olduğuna nasıl inanabilirler?"

"Bu onlara rahatlık veriyor," dedi. "Kendi doğruluklarına inanıyorlar. Biri öldürüldüğünde, bunu haklı gösterebiliyorlar. Bu Tanrı'nın isteği."

Battaniyeyi daha sıkı tutarak Martin ve George'u, dostça şakalarını ve aptalca esprilerini düşündüm. Böyle ölmeyi hak etmiyorlardı. Tanrı'nın işi böyle bir dehşeti haklı çıkaramazdı.

Rayne içkisini bıraktı ve bana yaklaştı. Kolunu omzuma doladı, ben de başımı onun omzuna yasladım. Kalp atışlarım yine hızlanmaya başladı, bacaklarım titremeye başladı. Bir hap daha almam gerekiyordu.

Ama tüm gerçeği öğrenmek istiyordum.

"Yani bununla yaşamayı öğrendin," dedim.

Rayne başını salladı. "Aşağı yukarı. Yıllar geçtikçe, insanlar canavarın alışkanlıklarını, zayıflıklarını, korkularını öğrendi. Güneş bulutlarla kaplı olmadığı sürece, gündüzleri nadiren ortaya çıkar. Yaz aylarında hiç görmeyiz. Parlak ışıklar ve ateş onu ürkütür, ama tamamen kaçırmaz. Gözleri yoktur, ama görebilir. Ve taklit eder." Bana daha sıkı sarıldı. "Duydun."

Ben başımı salladım ve o korkunç sesi titreyerek hatırladım.

"Kurbanlarının seslerini taklit ederek onları tuzak olarak kullanıyor," dedi. "Şerif, yolları devriye gezmek ve kameralar kurmak için gönüllü orman bekçileri koalisyonu kurdu. Bazılarımız onunla savaşmaya çalıştık. Kimse onu öldüremezdi, ama sonunda onu yaralayabileceğimizi anladık. Andy bir kış günü av tüfeğiyle onun uzuvlarından birini vurdu ve sezonun geri kalanında onu bir daha görmedik. Ama ertesi yıl, o lanet kolu yeniden büyümüştü."

"Onu yaralayabilirsen, öldürebilirsin," dedim, elimden geldiğince ikna edici bir şekilde. Açıkçası, bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Gerçekliğin kurallarının bu duruma uygulanıp uygulanmadığını bilmiyordum, ama uygulandığını inanmak zorundaydım. Umut bulmak zorundaydım.

Rayne onaylayarak başını salladı. "Evet. Bence öldürülebilir. Denedim. Birçoğumuz denedik." Diye iç geçirdi. "Ama bir yolu olmalı."

"Neden gitmedin?" dedim. "Hala burada çok insan var." Oturup, acilen kolunu tuttum. "Birlikte gitmenin bir yolunu bulabiliriz. Sen ve ben. Burada kalmak zorunda değilsin!"

Nazıkçe gülümsedi, ama ifadesi hüznünlüydü.

"Denedim," dedi. "Birçoğumuz denedik."

Kaşlarımı çattım. "Denediniz mi?"

"Sesler bizi takip ediyor."

Ayağa kalktı ve başparmağını ısırarak ileri geri yürümeye başladı. "Diğerleri gitti. Bütün aileler kaçmaya çalıştı. Birkaç hafta içinde geri döndüler. Uzakta kalmaya zorlayanlar... öldüler." Dişlerinin arasından yıpranmış tırnağını çıkardı. "Bir hafta boyunca anakarada kaldım. Beşinci gün, gece gündüz tek duyabildiğim şey çığlıklardı. Sanki sırtıma bir şey yapışmış, kulağıma kanlı cinayet çığlıkları atıyormuş gibi. Uyuyamadım. Yiyemedim. Durdurmak için kendimi okyanusa atardım." Bana sert bir bakış attı. "Bu hepimize oluyor, burada çok uzun süre kalan herkese. Kırmızı kadın, fısıldayan. Gördüğün kadın. Bizi bırakmayacak."

Yumuşak bir nefes gibi garip bir ses ikimizi de irkiltti ve koridora açılan kapıya dönüp baktık. Loki bile

başını kaldırdı, kulaklarını dikip bakıyordu. Yutkundum, sırtımdan soğuk bir korku dalgası geçti.

"Yani...?" Kelimeleri zar zor çıkarabildim. "Ben bile...?"

İlk başta cevap vermedi. Sessizlik acı verici bir şekilde ağırdı, mideme bir kaya gibi çöktü.

"Bilmiyorum," dedi sonunda.

Kalbim acı verici bir şekilde çarpıyordu, her atışı sıkışmış göğsümde yankılanıyordu. Bacaklarım titriyordu, onları sabit tutmaya çalıştım ama işe yaramadı. Battaniyeyi üzerime daha sıkı sardım ama soğuğu uzaklaştıramadım.

"O kim? Bir hayalet mi?" dedim, sözlerim sıkılmış, titrek dişlerimin arasından çıkıyordu.

"Bazen onun olup olmadığını merak ediyorum," dedi Rayne. "Ya da ondan geriye kalan ne varsa. Annem." Derin bir nefes alarak, zorlukla yutkundum. "Salem, bunların hiçbirini bilmeni istemedim, ben... İnsanları buraya getirmek, misafir ağırlamak riskli olduğunu biliyorum, ama başka ne yapabileceğimi bilemedim. Bu ev yıkılıyor ve babamın parası ölmeden çok önce bitmişti. Bu yüzden yaz boyunca her şey yolundaymış gibi davranıyorum. Misafir ağırlıyorum, bahçeyi bakımlı tutuyorum. Sonra herkes gittiğinde avlanmaya başlıyorum. Yolları gözetlemeye yardım ediyorum."

"Peki ya polis?" diye sordum çaresizce. "Şerif Keatin, bunu bildirebilir ve yardım isteyebilir mi?"

"Denedim. Ana karadaki yetkililere bunların basit vahşi hayvan saldırıları olmadığını söylediği için neredeyse akıl sağlığı nedeniyle izne çıkarılacaktı. Bu konuyla tek başımıza ilgileniyoruz. Bazı insanlar bu konuyla hiç ilgilenmememiz gerektiğini düşünüyor. Ruth gibi insanlar."

Şaşkın bir şekilde, "Ama neden? O nasıl..." dedim.

"Bu Tanrı'nın yargısı. Biz kim oluyoruz da Tanrı'yı sorguluyoruz? Kim ölürse ölsün, onlar günahkârlar. Hayatlarını yeterince derinlemesine incellerseniz, her zaman bunu hak ettikleri bir neden bulursunuz. Sadakatsiz. Yalancı. Hırsız. Alkolik. Sapık. Kimse kurtulamaz çünkü kimse suçsuz değildir."

"Melek kimseyi yargılamıyor," dedim. "Bir amaç uğruna seçip seçmiyor. Sadece avlanıyor."

"Aynen öyle. Bunda kutsal olan hiçbir şey yok, o sadece bir canavar. Bir canavar." Derin bir nefes aldı. "Onu öldüreceğim. Bir şekilde. Bir gün. Onu öldüreceğim lan."

Salem Kal

KANEPEDE UYUYA KALDIM, ıtır çıtır yanan ateşin sıcaklığıyla, odama dönüp tek başıma uyumaya korkarak. Rayne'in hareketlerini dinledim: ateşe odun atarkenki yumuşak adımları, sonra akmağının *tıklaması*, ardından esrarın ekşi kokusu. Kanepenin yanıma oturdu ve bir ara gözlerimi açtığımda, elinde örgü iğneleriyle soluk pembe iplikle örgü örerken tıklamalarını duyuyordum. Ses yatıştırıcıydı ve çalışırken yüzü yumuşaktı.

Gece geç saatlerde, yanımda yatıyordu. Ellerimi tutup öptü ve ben kıpırdadığımda, "Güvendesin. Ben yanımdayım" diye fısıldadı.

Şafak sökmeden önce kabuslar beni uyandırdığında, o hala uyurken bile beni tutuyordu. Yağmurla ıslanan pencerelere bakarken kalbim acı bir şekilde çarpıyordu, camın ötesinde o korkunç canavarın ortaya çıkacağı düşüncesiyle titriyordum. Titreyerek, gözlerim dolarken, ağaçlardaki o parçalanmış bedenleri hayal etmemeye çalışıyordum.

Ateşin yanında, Loki uykusundan uyandı ve yaklaştı. Yanıma oturdu ve yüzümü yaladı, ben de kolumu onun kabarık boynuna doladım. Rayne hafifçe iç geçirdi ve yüzünü saçlarıma gömdü.

"Ben yanımdayım," diye fısıldadı, uykulu sesiyle. "Ben yanımdayım, bebeğim."

arpıntılı kalbim yavaşladı. Loki uzandı, kolum kanepeden sarkarak onun kalın siyah kürkünü okşadı. Bir şekilde birkaç saat daha uyuyabildim.

Ertesi sabah, şiddetli bir fırtına adayı sarmıştı. Gök gürültüsü beni uykumdan uyandırdı, yağmur ve uluyan rüzgar evi sarsıyordu.

Bir süre hareketsiz yatarak fırtınayı dinledim. Kaslarım ağrıyordu ve başım acı verici bir şekilde zonkluyordu. Sonunda, gurultulu midem beni kalkmaya zorladı. Kıçım koltuktan daha yeni kalkmıştı ki Rayne şiddetle irkildi, gözleri açıldı ve bileğimi mengene gibi sıkıttı.

"Sorun yok," dedim hemen. "Üzgünüm, seni uyandırmak istemedim. Kahve ister misin? Ya da çay?"

On saniye boyunca bana tek kelime etmeden baktı, sonra mırıldandı, "Rüya görüyor olmalıyım. Burada olmamalısın." Beni bıraktı, elini yüzüne sürdü. "Kahve mi dedin? Ben getiririm, sen yaralısın, sen..."

Ayağa kalkmaya başladığında, hareketleri beceriksiz ve yarı uykulu olduğu için onu tekrar yere bastırdım. "İyiyim, söz veriyorum."

Kanepeye çöktü, başını sallayarak hafifçe güldü. "Kesinlikle rüya görüyorum. Güzel kadınlar sabahları bana kahve getirmez."

Bu benim kalbimi acıttı ve nedenini bilmiyordum. Gözleri kapalıydı ve ben eğilip soğuk yanağına öpücük kondurdum. Gözlerini açmadı ama keskin bir nefes aldı.

"Bu öper," dedim. "Hemen dönerim."

Misafir olmadığı için yemek odası boşaltılmıştı. Sandalyeler duvara dizilmişti ve hem sandalyeler hem de masalar tozlanmasın diye beyaz çarşaflarla örtülmüştü. Sanki oda sessiz hayaletlerle doluydu, ya da belki de bu sadece benim kalıcı paranoyamdı.

Zihnim gerçeküstü görüntülerle doluydu: yaratık, cesetler, kan ve kanlı sahneler. Mutfak kapısında gözlerim kapalı durdum ve kendimi yavaş ve derin nefes almaya zorladım. Beynim, "*Bu gerçek değil. Düşünme*" diyordu.

Ama ne kadar inanılmaz olursa olsun, gerçekliği kabul etmekten kendimi alıkoyamazdım. Kendi gözlerimle görmüştüm. Ölüm ve kanın kokusunu almıştım. Dehşete kapılmış tanıkların feryatlarını ve çığlıklarını duymuştum.

Son feribot gitmişti; kimse beni kurtarmaya gelmeyecekti. Bu noktada bunu düşünmek bile aptalca geliyordu, ama işten uzun süre uzak kalırsam kovulacağımı düşünerek aniden bir korku hissettim.

Belki bir helikopter kiralayabilirdim — birikimlerimi boşaltıp, bir veya iki kredi kartımın limitini doldurarak. Bir kayak bulup, sahil güvenliği arayabilirdim. Kurtarma ekibinin geldiğini, Rayne'e veda ettiğimi ve onu o canavarla baş başa bıraktığımı hayal ettim.

Bu doğru gelmiyordu. Ne kadar korkmuş olsam da, onu geride bırakmak istemiyordum.

Birine ihtiyacı vardı. İstemese de *bana* ihtiyacı vardı.

Devasa mutfakta yolumu bulmak beklediğimden uzun sürdü, ama sonunda diğer büyük erzak torbalarının arasında beş kiloluk bir kahve torbası buldum. En azından yiyecek sorunu olmayacaktı; Rayne, marketlere erişimi olmayan uzun bir kışa hazırlıklı ve iyi stoklanmış olduğu belliydi.

İki fincan dumanı tüten kahveyle salona geri döndüğümde, Rayne yeşil kadife koltuğunda oturmuş, kucağında bir şey tutuyordu. Ateşi yeniden yakmıştı ve yağmur pencerelerden aşağı akarken, odayı rahatlatıcı bir sıcaklık dolduruyordu.

"Teşekkürler." Kupayı yanındaki masaya koyduğumda bana gülümsedi. Aynı anda, onun neye baktığını da gördüm. Kucağında, gazete kupürleri ve fotoğraflarla dolu açık bir manila klasör duruyordu.

"Bu... Aman Tanrım." Kalbim çarparken, ciğerlerim sıkışırken aceleyle başka yöne döndüm. Sandalye gıcırdadı ve birdenbire Rayne arkamdan bana sarıldı, başımı çenesinin altına soktu. Titrek bir sesle, "Bunlar onun fotoğrafları, değil mi? Meleğin?" dedim.

"Evet. Çoğunu ben çektim. Hepsi bulanık; net bir görüntü elde etmek imkansız. Denedim. Bakmak zorunda değilsin."

Ama birkaç kez derin nefes aldım ve midemin çöküyormuş gibi hissetmeyi bırakana kadar bekledim. "Hayır. Bakmak istiyorum. Bakmam gerek." Elimde kahve fincanı titreyerek arkamı döndüm. "Görmek istiyorum."

O da başını salladı, tekrar yerine oturdu ve kağıtları karıştırdıktan sonra eski bir Polaroid fotoğrafı çıkardı. "Bu, çektiğim ilk fotoğraf."

Fotoğraf bulanıktı; neyin ağaç neyin ağaç olmadığını ayırt etmek neredeyse imkansızdı. Ama daha uzun süre baktıkça,

arkasını kameraya dönmüş, garip, uzun uzuvlu bir varlık olduğunu fark ettim.

Tıpkı ilk gördüğümdeki gibi.

"Siktir." Titrek bir nefes aldım ve kahvemi dökmeden masaya koydum.

"Babamı öldürdükten sonra, James onu yakalamak için küçük bir avcı grubu kurdu. Benim de onlara katılmamı istemiyordu, ama..." Omuz silktili. "Yine de onları takip ettim. Kendi silahım yoktu, bu yüzden içlerinden biri bana eski bir tüfek verdi. Ateş etmeyi öğrenmeye başladım."

Yaklaşık bir düzine fotoğraf vardı, bazıları küçüktü, bazıları büyütülmüştü. Bazılarında canavarın orada olduğunu zar zor anlayabiliyordum. Ama diğerlerinde, bulanık olsalar da, her şey çok açıktı.

"Rebecca sana neredeyse çok fazla şey anlatacaktı," dedi Rayne, son fotoğrafı kaldırarak. Fotoğraf, yüksekte çekilmişti, melek kayalık siyah kayalıkların üzerinde sürünürken aşağıya bakıyordu. "Bu, adanın kuzey ucundaki yangın gözetleme kulesinden çekildi."

"Oraya yangınları kontrol etmeye gitmiyorsun, değil mi?"

Kafasını salladı. "Oraya bunun için gidiyorum: bu şeyi aramak, yolları izlemek, görürsem insanları uyarmak için. Tek cep telefonu baz istasyonumuz da orada, bazen bakım gerektiriyor."

Aniden klasörü kapattı, kenara koydu ve kahvesini aldı. Uzun bir yudum aldı ve içini çekti. "Vay canına, sen yaptığında tadı çok daha güzel oluyor."

"İlk işim barista olarak çalışmaktı," dedim. "Bu, doğuştan gelen kahve yapma becerilerimle harmanlanmış."

O güldü ve bu beni de gülümsetti. Birkaç dakika rahat bir sessizlik geçti, sonra ben yumuşak bir sesle, "Burada olduğum için kızgın mısın? Kış boyunca kimseyi ağırlamayı planlamadığınızı biliyorum ve muhtemelen evinde birinin olması sana garip geliyordur, ama yemin ederim yemeklerin parasını ödeyeceğim..." dedim.

Ama elini kaldırarak beni susturdu. "Kızgın değilim. Hayır, ben... Lanet olsun, Salem, ben... Seni güvende tutmak istiyorum. Burada olmanın bana yük olduğunu düşünme sakın. Hiç de öyle değil. Bu... şey... " Sesini alçaltarak devam etti. "Bir yanımda burada olduğun için mutlu. Gitmeni istemedim. Kışın yalnız kalmak zor."

Kupasını masaya koydu ve yüzünü elleriyle ovuşturdu. "Seni bu duruma ben soktum. Seni bu durumdan da ben çıkaracağım."

İçgüdüsel olarak, elimi ona uzattım. O da elimi tuttu, parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçirdi ve elimin içini öptü.

"Burada güvende miyiz?" dedim. "Bu evde?"

O başını salladı. "Olabildiğince güvendeyiz. Çevrede kameralar ve projektörler var. Bugün çitlerin etrafını dolaşıp dikenli tel çekeceğim." Elim sıkıldı. "Seni güvende tutacağım, Salem. Ne pahasına olursa olsun."

GÜN YAVAŞÇA GEÇTİ. Rayne'in yapacak çok işi vardı ve kahvesini bitirdikten kısa bir süre sonra Loki ile birlikte ortadan kayboldu. Ama ben sadece oturup endişelenmekten başka bir şey yapamadım

—kahve fincanını boşaltarak endişelenmekten başka bir şey yapamadım. Okumaya çalıştım, ama kelimelerin içinde kendimi kaybedemedim. Çizim yapmaya çalıştım, ama parmaklarım titriyordu ve kalemimin ucundan sadece gölgeli karalamalar çıkıyordu.

Bunun yerine, odamdaki pencere kenarındaki koltuğa kıvrılıp bahçeyi izledim, onu görebilmek için bekledim. Jiletli tel dolu bir el arabasını iterek, rüzgarda ceketini dalgalandırarak, Loki peşinde koşarken geçtiğinde, kalbim sadece atlamadı, sprint yaptı.

Sonunda kütüphaneye gidip oradaki bilgisayarı kullandım. Masaüstü eskiydi, bağlantı ise son derece yavaştı. Sonraki birkaç saat boyunca, özel helikopter kiralamaktan sahil güvenlikinden acil kurtarma çağrısı yapmaya kadar her şeyi araştırdım. Yaklaşan kötü hava koşulları nedeniyle, en az bir hafta boyunca hiçbirisi bana ulaşamayacaktı.

Ve yine Rayne'i terk etmeyi düşündüm. Şimdi bildiklerimi bilseydim, o bana hiç düşünmeden gitmemi söylerdi.

Ama yapabilir miyim bilmiyordum. Beni korumaya yemin etmiş, kendimi görülmüş hissettiren, bana değer verildiğini hissettiren bu kadın... Onun karşı karşıya olduğu şeyi bilirken, onu tek başına mücadele etmeye nasıl terk edebilirdim?

Korkmuştum. Gördüklerimin yarattığı korku o kadar derindi ki, hiçbir ilaç onu ortadan kaldıramazdı. Olanların ve *olabileceklerin* korkusu. Bu adanın laneti beni de ele geçirebilirdi. Diğerleri gibi benim de beynimi etkileyebilirdi.

Belki de çoktan bulaşmıştı.

Bir hışırtı sesi beni döndürdü, ama kütüphane boştu. Işıkların yumuşak parıltısı titriyordu ve ben aceleyle bilgisayara döndüm, omurgamdan geçen ürpertiği görmezden gelmeye çalışarak.

Anneme birden fazla e-posta yazıp sildim, sonunda onu paniğe sevk etmeyecek bir şey yazmayı başardım. Onu korkutmanın bir anlamı yoktu. Mesajın gönderilmesini beklerken, başparmağımı tırnağımı çiğneyerek, sanki kendi ölüm ilanımı yazmışım gibi hissettim.

"Kal."

Keskin, tıslayan fısıltı beni irkitti ve koltuğumdan fırladım. Bacağım acı içinde masaya çarptı ve onu tutarken, sırtım kitap raflarının köşesine yaslandı ve dehşetle odanın etrafına baktım. Tıpkı önceki gibi boştu. Ama hissettiğim soğuk nefes boynumda karıncalanmaya neden oldu.

"Merhaba?" Sesim odada yankılandı. Kapının yanındaki yanan aplik hızla titredi, sonra söndü. Ağızım çok kurumuştı; yutkunmaya çalıştım ama başaramadım. Zar zor konuşabiliyordum. "Rayne? Sen...?"

Sözlerim bir iniltiye dönüştü. Uzak bir kitaplığın arkasında, zar zor görülebilen, kanla kaplı, çökmüş bir kadın yüzü vardı.

Boğazım düğümlendi. Sanki bayılacakmışım gibi başım dönmeye başladı. Kadın çökmüş, kırılmayan gözleriyle bana bakıyordu. Uzun saçlarından koyu kırmızı, kalın bir sıvı damlıyordu; bu sıvının yere düşerken çıkardığı uğursuz *damla, damla, damla* sesini duyabiliyordum.

Dudakları hareket ederken kan köpürüyordu. "Kal."

Dizlerimin titremesini engellemek için çaresizce rafa tutundum. "Ben... ben..."

Başımın hemen üzerindeki başka bir aplik titremeye başladı. Kadın, ara sıra küçük bir seğirme dışında kırıdamadı. "Kal."

Tüm ışıklar söndü. Bilgisayar ekranı beyaz renkte parladı, sonra tamamen kırmızıya döndü ve beni ışıyla kapladı. Artık kadını göremiyordum, ama yavaş, ıslak adımların yaklaşmakta olduğunu duyabiliyordum. Artık hiperventilasyon yapıyordum, gözlerim karanlıkta görmek için zorlanıyordu.

"Ben... kalacağım!" Panikle titrek bir sesle nefes nefese söyledim. "Lütfen... ben..."

Işıklar tekrar yandı. Bilgisayar kapandı. Nefesim soğuk havada buğulanıyordu, ama gördüğüm kadından geriye hiçbir şey kalmamıştı...
Tam önümde duran çıplak ayakların soluk ıslak izleri hariç.

Salem Yakın

O gece uyku kolay gelmedi. Ben yatağa girdiğimde Rayne hala dışarıdaydı ve ben soğuk yatağımda bir o yana bir bu yana dönüp durdum. O kadının yüzü aklımdan çıkmıyordu. Gözlerimi kapattığımda, onun yakınımda olduğunu, beni izlediğini, bana dokunacak kadar yakın olduğunu hissettim.

Bir ara gözlerimi açtığımda perdelerimden sızan bir ışık gördüm. Dışarı baktım ve yağmurun yağdığı yağmurda mülkü çevreleyen projektör ışıkları gördüm — canavarı uzaklaştırmak için bir ışık halkası. Uzaklardan bir gürültü geldi ve bunun ağır ön kapının çarpma sesi olup olmadığını merak ettim.

Endişem beni rahat bırakmıyordu. Orada uzanıp dönüp durdukça, uluyan rüzgarı ve yağan yağmuru dinledikçe kendimi daha kötü hissediyordum. Bu yüzden çoraplarımı ve süveterimi giyip aşağıya indim.

Loki, giriş holündeki bir halının üzerinde uyuyordu, kalın kürkü yağmurdan ıslanmıştı. Ortak salondan titreyen ateş ışığı geliyordu, ben de oraya doğru yöneldim.

Rayne kanepede oturmuş, ateşe bakıyordu. Bir elinde viski bardağı, diğer elinde esrar vardı. Odanın etrafına birkaç mum yerleştirilmişti, alevleri telefonundan çalan müziğe uyarak kıvrılıyor ve dans ediyordu. Kapı çerçevesine yaslanarak, Flower Face'in "Spiracle" şarkısının tanıdık sözleri beni gülümsetti.

"Uyuyamıyor musun?"

Rayne'in sorusu beni irkitti. "Üzgünüm, uyuduğumu sanıyordum..."

Döndü, ateşin ışığı yeşil gözlerinde yansıyor. Alevler beni canlı canlı yakacak gibiydi.

"Bana gizlice yaklaşılamazsın," dedi hafifçe sırıtarak. "Senden çok daha kötü şeyler tarafından takip edildim."

Yaklaşmamı izledi, gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü. Bir yudum aldı, buzlar bardağında tıkırdadı. Yavaşça yuttu, ben de boğazındaki hafif dalgalanmayı, sonra kolundan aşağı akıp kanepenin pürüzsüz kadifesine kaybolan yoğunlaşma damlasını izledim.

Kırık cam ya da erimiş metal gibi, benim anlayamadığım bir şekilde hipnotize ediciydi. Tehlikeli ve güzeldi. O arkasını döndüğünde, hava daha soğuk geldi ve ben titredim.

"Bir şey içmek ister misin?" Ben halının üzerine çıkıp çıplak ayaklarımla yumuşak kürkün içine gömüldüğümde, o boş bardağını kaldırdı. Başımı salladım, ama o çoktan kalkmış, içki arabasına doğru ağır adımlarla yürüyordu. Kanepenin yanında oturmak için bolca yer vardı, ama halı daha sıcaktı ve ateşe daha yakındı. Ayrıca, bana ölümcül şeyleri hatırlattığı gibi, onun yanında oturmak da bir panterle aynı alanı paylaşmak gibi ürkütücüydü.

Her iki elinde birer bardakla geri döndüğünde, yerde oturduğumu görünce kıkırdadı. "Kanepe rahatsız mı?"

"Hayır!" diye kekeledim, onu kırmamış olmayı umarak. "Sanırım ben biraz tuhafım. Kürk yumuşak ve daha sıcak..."

Yanımda çömelip bardağı uzattığında yanaklarım kızardı. "Üşüyorsan sana sıcak bir içki hazırlayabilirim. Sadece birkaç dakika sürer."

"Bu yeterli." Gülümsedim ve içkiyi aldım. Derin kehribar rengindeydi, birkaç buz küpüyle soğutulmuştu. Tarçın ve karamel kokusu ile zengin bir aroması vardı. "Bu ne?"

"Sorunlarına geçici bir çözüm." Kadehini benimkine çarptı ve tek yudumda kadehinin yarısını içti. Dilimde baharatlı bir tat bıraktı, ama yuttuğumda sıcak ve yumuşaktı. Tekrar kanepeye oturdu ve ben ateşe bakarken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Kurtarma helikopteri ayırtmayı başardın mı?" diye sordu birkaç saniyelik sessizliğin ardından. Bilgisayardaki çılgın arama geçmişimi görmüş olmalıydı.

"Hayır." İç geçirdim ve daha derin bir yudum aldım. "Anneme e-posta attım. Endişelenmemesini söyledim..." Boğazım düğümlendi ve bunu durdurmak için tekrar içtim. Belki daha fazla yazmalıyım; ona

onu ve babamı ne kadar sevdiğimi, bana her zaman destek oldukları için ne kadar minnettar olduğumu daha açık bir şekilde belirtmeliydim.

"Onları tekrar göreceksin, Salem."

Rayne'in güven verici sözleri nefesimi kesip tutmama neden oldu. Duygularım beni ele geçiriyordu, ama bunu saklayamazdım: Korkuyordum. Hayır, *dehşete* kapılmıştım. Ne yazık ki, vahşi doğada hayatta kalma rehberlerimin hiçbirinde doğaüstü canavarlarla başa çıkma konusunda bir bölüm yoktu.

"Bana inanıyor musun?"

Döndüm. Rayne'in gözleri benimkilere bakıyordu, okunamayan bir duygu ile örtülüydü. Birkaç saniye boyunca cevap veremedim.

Sonunda, "Martin ve George'u öldürdü" diye boğuk bir sesle söyledim.

"Onları korumuyordum," dedi. "Ama seni koruyorum."

Arkamı döndüm, içkimi içtim ve boş bardağı kenara koydum. Tekrar paniğe kapılmamak için ellerimi kürkün üzerinde ileri geri ovuşturdum ve boğazımdan aşağı kayan sıcaklığa odaklanmaya çalıştım.

"Onu gördüm," dedim yumuşak bir sesle. "Kırmızı hayalet. Kadın. Bana kalmamı söyledi." Derin bir nefes aldım ve omzumun üzerinden arkama baktım. "O yüzden kalacağım. Bu meseleyi çözmene yardım edeceğim."

Rayne'in dikkatli maskesi çatladı ve korku sızmaya başladı. "Salem, hayır. Hayır, beni dinle, sahil güvenliyle iletişime geçebildiğim anda seni alacağım..."

"Ben gitmiyorum."

Yüzü seğirdi. Nefes verirken, nefesi titredi ve içinden küfretti.

"Yalnız kalmamalısın," dedim, cesaretimi kaybetmeden, o itiraz etmeden önce. "Sana yardım edebilirim Rayne. Yardım etmek istiyorum. Ve sanmıyorum ki... Sanmıyorum ki öylece gidebileceğimi. Beni izlediğini hissediyorum." O anda bile hissettim: gözlerin üzerimde olduğunu, gölgeli köşelerden beni izlediğini, sanki görüş alanımın köşesinde her zaman var olan karanlık bir figür gibi.

Rayne bana uzun bir süre baktı. Çenesi sıkıydı, sanki dökülmek isteyen tüm kelimeleri tutmak istercesine.

"Beni yeterince tanıımıyorsun, sözlerimin bir anlamı yok," dedi sonunda, sesi duygudan boğuklaşmıştı. "Ama seni koruyacağım. Ben..." Aniden sustu. Artık bana bakmıyordu, gözleri uzaklara dalmıştı.

"Bu adanın benden birini daha almasına izin vermeyeceğim," dedi, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Bir daha olmaz. Sen olmazsın."

Onun ayaklarının dibine diz çökene kadar ona yaklaştım. O eğildi ve parmağıyla yanağımı, sonra çenemi okşadı.

"Hiçbir zaman istediğim şeyi elde edemedim," dedi. "Sen gelene kadar, bu olana kadar. Bu acımasız bir şaka gibi geliyor." İçkisini yudumladı, sonra bardağı başımın üzerine tuttu.

"Dünya zaten yeterince acımasız," dedim yumuşak bir sesle, ellerimi onun uyluğuna koyarak. "Kalmak istiyorum. Karanlıkla tek başına yüzleşmeni istemiyorum. Bir daha değil."

Umutla ağzımı açtım, bir içki bekledim, ama o boğuk bir nefes sesi çıkardı.

"Tanrım, Salem. Sen benim hayatımda gördüğüm ilk lütufsun."

Bardağı eğdi ve soğuk viski dilimin üzerine damladı. Yutarken beni ısıtan sadece alkol değildi, gözlerimi ondan hiç ayırmadım.

"Seninle ne yapacağım ben, güzel kız?"

Olasılıklar kafamda bir karmaşa yarattı. Sessizce ve yavaşça kanepeye tırmandım ve kucağına oturdum. Gözlerini benden hiç ayırmadı. Uyluklarım onun uyluklarını sıktığında, nefes alışını derinleştirdi ve parmaklarını saçlarımda gezdirerek tüylerimi diken diken etti.

Kulağına yaklaşırken karnımda gerginlik hissettim. Burnum onun cildine zar zor değecek şekilde nefes aldım ve "Ne istersen" diye fısıldadım.

Şaşırtıcı bir şekilde, o başını salladı.

"Yanlış. İstedğin her şey, Salem. Kafadaki tüm kirli fanteziler."

Başımdan ayak parmaklarıma kadar bir ürperti geçti. "O zaman istiyorum... Korkunun ne kadar iyi hissettirebileceğini bana hatırlatmanı istiyorum."

O yavaşça ve sıkıca saçımı tuttuğunda inledim. Beni kendine yaklaştırdı, dudaklarına sadece birkaç santim uzaklıkta kalana kadar, ve sert bir sesle dedi ki, "Şimdiye kadar her kış sefalet içinde yaşadım. Babam mezarında ters dönene kadar bu evdeki her yüzeyde seninle sevişmek, kulağa çok iyi bir fikir gibi geliyor."

Beni o kadar çok telaşlandırdı ki, tek söyleyebildiğim "Oh, lanet olsun" oldu.

Beni tadını çıkarır gibi yavaşça öptü. Dili dudaklarımın arasından kaydı, parmakları hala saçlarımda dolanıyordu, tutuşu acı verecek kadar sıkılaşıyordu. Onun uyluğuna sürtünmeye başladım, ağzına inleyerek. Bu uyarılma beni titretmeye başladı, nefesim hızlandı.

Dudaklarımız zar zor ayrıldı ve o fısıldadı, "İlk olarak ne yapalım, Salem? Seninle ne yapacağım ben?"

Boğazımdan boğuk bir ses çıktı. "Bana zarar verin, hanımefendi."

"İşte böyle, benim iyi kızım. Bu bir başlangıç." Beni serbest bırakmadan önce yüzümü sertçe salladı, sonra yüzünü buruşturarak, "Mm, ama kafana dikkat edeceğiz." dedi.

yüzümü sertçe salladı, sonra yüzünü buruşturup "Mm, kafana dikkat edeceğiz." dedi.

"Beyin sarsıntısı geçirdiğimi sanmıyorum."

"Gerçekten benimle tartışacak mısınız?" dedi ve inanamayan bir şekilde güldü. "Beni seni cezalandırmaya zorlama, Salem."

"Oh *hayır*," dedim alaycı bir şekilde. "*Cezadan* başka her şey..." "Siktir et, çok fazla giysi giyiyorsun."

Kazakımı başımdan çekip attı. Sütyen giymemiştım ve o yavaşça nefes verirken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Çok güzelsin," dedi. "Belki de sonunda bir melek gördüm."

Canavara yaptığı atıf beni titretti, ama o küçük adrenalin patlaması damarlarıma ateş gibi yayıldı.

"Güvenlik kelimesini hatırlıyor musun?" dedi. Aceleyle, dikkatsizce başımı salladım, ama o beni yavaşlatmaya zorladı. "Tekrar söyle, Salem. Hatırladığınızı kanıtla."

"Kırmızı," dedim sabırsızca ve o, sandalyesinin yanındaki küçük masadan mumu aldı.

"Siktir, bu... Tanrım..." Yüzümü alevden çevirerek kendimi hazırladım.

"Yüzünü çevirme," diye fısıldadı. Mumu yaklaştırdı, meme ucumun birkaç santim altına getirdi. "Sorun yok, yapabilirsin. İstiyor musun?"

"İstiyorum. Lütfen." Ateş yaklaşıp sıcaklık hafif bir ılıkliktan karıncalanmaya dönüşünce keskin bir şekilde inledim. Tırnaklarım onun uyluğuna saplandı, kalbim davul gibi çarpıyordu.

"O tırnakları hissetmeme izin ver," dedi. Kollarını belime doladı ve beni yerinde tuttu.

Alev çok yakındı. Titriyor ve kıvrılıyordu, her seferinde ben de irkiliyordum. Derin, nefes nefese nefesler ciğerlerimi doldurdu ve beklentiyle başım dönüyordu.

"Benim için korkularınla yüzleş. Bana ne kadar cesur olduğunu göster."

Çaresizce hızla başımı salladım. Alev meme ucumu yaladı, hissedilecek kadar hızlıydı ama yakmayacak kadar yavaştı. Rahatlama, adrenalin ve arzusun sarhoş edici karışımı damarlarımdan akıyordu, göğsüm hareketsiz kalmak için çabalarken inip kalkıyordu.

"Daha fazla ister misin?" dedi, sesi heyecandan hızlanmıştı. Beni pençesine almıştı, kesilmeyi bekleyen mazoşist bir kuzu gibi.

"Evet! İstiyorum... oh, lanet olsun..."

Alevleri meme uçlarımla üzerinde ileri geri hareket ettirdi. Her ısı kıvılcımı, içimden küçük, huysuz sesler çıkmasına neden oldu.

İhtiyaçtan nefes nefese, ter içinde, mumun kenara koyduğunda inledim.

"Bu kıyafetleri çıkar," diye mırıldandı aniden, ayağa kalkarken beni kaldırdı. Beni çıplak soydu, sonra halının üzerine yatırdı.

Beni dizlerimin üzerine çöktürdü, ellerimi başımın arkasında birleştirdi ve meme uçlarımla oynadı: emdi, çimdikledi, ısırarak alay etti. Kalçalarım titredi, onun eli bacaklarımla arasında oynarken, uyluklarımı okşarken ama asla daha yukarı çıkmazken, uyarılmayı arzuluyordum.

"Aferin kızıma." Bunu çok doğal bir şekilde, sanki gerçekten *onun kızıymışım gibi* mırıldandı. "Bana bak." Eli yüzüme uzandı ve çenemi hafifçe okşayan nasırlı parmaklarıyla yüzümü tuttu. Başparmağı ağzıma ulaştı ve dudağımı okşadı, sonra

içine bastırđı. Aynı anda, diğeri eli bacaklarımın arasına girdi, avucunun ii klitorisime sşrtşnşyordu.

Dudaklarımı başparmağına kapatarak, inleyip emdiğimde gözlerinin yuvarlanmasını izledim. Dilime bastırarak çenemi açmaya zorladı ve beni öyle tuttu. Ağızımın köşelerinde tükşrük birikti, içgşdşsel olarak yutmaya çalışırken dilim başparmağının altında kıvrılıyordu.

Kıkırdadı, başparmağını ağızımdan çekti ve yerine işaret parmağını ve orta parmağını uzattı. "Onları benim için güzelce ıslat," dedi. "şnkş bu parmaklar senin amına girecek."

Dilimle parmaklarını okşadım ve aralarına kaydırđım, gözlerimi ondan hiç ayırmadan. O geri çekildiğinde, dudaklarımdan parmaklarına uzanan ince bir tükşrük ipi parıldıyordu.

"Siktir, çok seksisin Salem. Seni hak etmek için ne yaptım ki?"

Bir parmağını içime soktu, parmak kaygan bir şekilde içeri girdi. Nefesimi tuttum, ama o çenemi kavradı, yanaklarımı sıktı.

"*Derin* nefes al... işte böyle." Benimle birlikte nefes aldı. Alnı alnıma değdi ve ben onun ateşli gözlerinin gecesine düştşm. Nefesimi verdim, sonra aramızdaki sıcaklığı içime çektim, ciğeriimi onunla doldurmasına izin verdim. Parmağı yavaş ve derin hareketlerle kıvrıldı ve okşadı, ta ki gözlerim geriye dönene kadar.

"Daha fazlasına hazır mısın?" diye fısıldadı. Hızla başımı salladım, sonra ikinci parmağı içime girerken inledim. Ben kalçalarını sallarken, o da eliyle beni okşadı.

"ok iyi gidiyorsun. Tanrım, kendine bir bak. Parmaklarımın üzerinde sşrşn, bebeğim.

Bunu ne kadar çok istediğini bana göster."

Yüzşmş kendine yaklaştırdı ve beni öptş, parmakları ve dili şeytani bir uyum içinde hareket ediyordu.

Nefesi hızlanırken, "Seni o kadar sert boşaltacağım ki, kendi adını bile hatırlamayacaksın," dedi.

Anlayamadığım bir nedenden dolayı, aniden endişem arttı.

Hayır, hayır, şimdi olmaz! Neden şimdi?

Ya yapamazsam? Ya orgazm olamazsam, ya çok uzun sürerse, ya sabırsızlanırsa? Hareketlerim beceriksizleşti ve nefesimi tekrar tuttum, gözlerimi onunkilerden kaçırdım.

"Hala yeşil miyiz, tatlı kız?" dedi, beni eritecek bir ses tonuyla. Çenemi bıraktı ve parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Konuş benimle."

Fazla düşünüyorsun. Düşünmeyi bırak. Neyin var senin? Neden her şeyi karmaşıklştırıyorsun?

Kafamı sallayarak kekeledim, "Önemli değil, iyiyim, ben iyiyim, biz hazırız..."

Parmaklarını bacaklarımın arasından nazikçe çekti ve ağzına götürüp emerek temizledi. Benim heyecanımı tatmasını izlemek, zaten bunalmış olan beynimin neredeyse kısa devre yapmasına neden oldu.

"Senin dürüst ve coşkulu oyunlarına izin veririm, Salem," dedi, parmaklarını ağzından çıkararak. "Anladın mı? Beni kendini yok etmek için kullanıyorsan, o zaman durdurmalıyız. Hemen şimdi."

Vücudum yay gibi gerilmişti.

"Hayır... Öyle değil...," dedim. "Sadece... Ben... Gergin oldum..."

İşte, her şeyi mahvettin, değil mi? Çünkü kafanda kaybolmak zorundaydın. İnsanlar seni bu yüzden sevmiyor, Salem. Bu yüzden...

"Seni ne gerginleştiriyor?" Sesi nazikti, rahatsız olmamıştı.

Ama onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissettim.

Yüzümü tuttu, her iki elini yanaklarıma koydu ve gergin çenemi yavaşça ovuşturdu. Bu, zihnimdeki fırtınanın ortasında tutunabileceğim sağlam bir şey verdi bana.

Tekrar etti: "Ne oldu? Bana dürüst ol. Sorun yok. Benimle güvendesin."

"Ben... şey..." Zorlukla yutkunarak, "Gelebileceğimden emin değilim. Sadece... Gelemeyebilirim... Bazen uzun sürer, bazen de endişeliysem hiç gelmez. Ve son birkaç gün... Sadece... Çok fazla. Beynim bazı şeylere takılıyor ve bazen sanki... Sanki takılmış bir plak gibi. Bu yüzden korkunç şeyleri hatırlamaya devam ediyorum." Cesetler ve canavarlar, kan ve hayaletler gibi şeyler.

Yutkundum, hala ona bakamıyordum. Bir böcek gibi kendimi kıvrılmak istedim.

"Anlıyorum," dedi. "Gerçekten anlıyorum. Hissettiğin şeyi hissetmen normal. Ne yapabilirim? Benden ne istiyorsun?"

Ciğerlerim açıldı. Nefesimi verdim, içimi derin bir titreme kapladı. "Yaptığın şey... mükemmel. Sadece biraz yavaşlamam gerekiyordu. Bunu seviyorum, gerçekten seviyorum ve devam etmek istiyorum... İstiyorum..." Gözlerimi kaldırdım ve bir an için, bakışlarındaki yumuşaklık nefesimi tekrar kesintiye uğrattı. "Seni istiyorum. Gerçekten."

Ellerimi tutup öptü. Beni kendine çekti ve kollarıyla sardı. Kucaklamasının sıcaklığı, sisin içinden sızan bir güneş ışığı gibiydi ve başımı ona yaslayarak iç geçirdim.

"Dinle beni: Bütün gece burada seninle oturmaktan çok mutluyum," dedi. "Seni kıvranıp yalvarana kadar zevk vererek... ya da sadece sana sarılmakla. Eğer gelemezsen, sorun değil. Bu benim egomu incitmez ya da beni sabırsızlandırmaz. Sen iyi hissedip eğlendiğin sürece, benim için önemli olan budur. Tek istediğim senin iyi olman."

Ona bu kadar yakinken düzgün düşünemiyordum. Sözleri göğsümdeki titrek endişe düğümünü yatıştırdı, tekrar derin nefes alabilene kadar gevşetti. Parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi ve saçımı kavradı, başımı şakacı bir şekilde sallarken, ayak parmaklarım kıvrılacak kadar kendinden emin bir şekilde sıırttı.

"Orgazm hedefine aceleyle ulaşmaya çalışmıyorum," dedi. "Zevkinin yavaşça ve kolayca, gelgit gibi yükseldiğini görmek istiyorum. O güzel gözlerinin, hissettiğin zevkten geriye doğru yuvarlanmasını istiyorum. Olduğun gibi, kendini güvende ve önemsendiğini hissetmeni istiyorum."

Yanağını yanağıma dayadı ve kulağıma yumuşak ve yavaş bir şekilde konuştu.

"Tek amacım, birlikte ecstasy'yi keşfetmek. Senin vücudunu kendi vücudum gibi tanımak. Tek istediğim, benimle konuşman. Nasıl hissettiğini, nelerden hoşlandığını söyle. Gerisini bana bırak."

Beni tekrar öptü ve beni kürklerin üzerine sırt üstü yatırdı, bacaklarımı okşarken yavaş ve derin nefes almamı teşvik etti. "Burada güvendesin," dedi. "Kapılar kapalı. Işıklar . Loki kapıyı izliyor." Eğilip köprücük kemiğimi, sonra boğazımı, göğsümü öptü. "Sana ben bakacağım, bebeğim."

Yavaşça hareket etti, her santimetremi öpüp okşamak için zaman ayırdı. Nefesim zevkten kesildiğinde durdu ve bulduğu hassas noktaya özel ilgi gösterdi. Başını karnıma yasladı, kalçalarımın ve uyluklarımın kıvrımlarını izledi.

"Bunu atlatacağız," dedi. "Sen ve ben. Birlikte." "Birlikte," diye tekrarlardım, bu kelime beni rahatlattı.

O otururken bacaklarımla onu sardım. Belki de sadece ateşin ışığıydı, ama bana bakışı hayranlık dolu gibiydi. Şefkatli ve sıcaktı.

"İyi misin?" dedi ve ben başımı salladım. Elini ağzına götürdü ve birkaç dakika önce içimde olan iki parmağını yavaşça emdi. Onu artan bir heyecanla izledim, içimden bir sıcaklık yükseldi. Tırnaklarını iç uyluklarımın üzerinde yukarı aşağı gezdirdi, bu his beni titretti.

"Şu haline bak, benim için ıslanıyorsun," dedi parmaklarını ağzından çıkardıktan sonra. "O tatlı amcığın daha fazlasını istediğini biliyorum. Güvenli kelimenizi unutmayın. Benimle konuşmayı unutmayın. Devam etmekte sorun yok mu?"

Hızla başımı salladım. Uyluklarımdan birini öptü, sonra diğerini, ve başını eğdi.

Bana yıldızları gördürdü. Parmakları ve dili uyum içinde çalıştı, pompaladı ve emdi, ta ki ben o kadar gerginleşene kadar ki, yerden havalanacakmışım gibi hissettim.

Ama sonra hareketleri yavaşladı. Parmaklarını sabit ve derin bir şekilde çalıştırdı, kalçalarımı öptü, burnunu hassas cildimde gezdirdi. Göbek deliğimin yanına bir öpücük kondururken gözlerini gözlerime kilitledi, nefesi tüylerimi diken diken etti.

Pürüzsüz ve parlak parmaklarını çıkardı ve onları temizleyene kadar emdi. "Siktir, tadı çok güzel. Cennet gibi." Beni tüketirken kollarını uyluklarımın etrafına doladı. Dili şeytani bir ritim çizdi, bacaklarım titreyene kadar her sinirimi uyandırdı.

"Siktir, işte böyle, devam et," dedi, dilini bana sürterek, sözleri dağınıktı.

Kenara doğru hızla ilerliyordum, durmak mümkün değildi. Tek yapabildiğim, saçlarını tutarken ve uyluklarımı sıkarken onun adını haykırmaktı, orgazm

bir dalga gibi üzerime çöküyordu.

Ruhumu bedenimden çıkardı. Benimle birlikte hareket etti, tepkilerimi övdü. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu, o kadar seksi bir sesle ki, neredeyse yine parçalanacaktım.

"Sana tekrar kayışımı kullanmayı sabırsızlıkla bekliyorum," dedi, gözlerim yuvarlanınca gülümsemesi genişledi. "Ve sen de benim için iyi bir kız gibi kabul edeceksin, değil mi?" Parmaklarını derin ve yavaşça soktu, beni dalgalar halinde uyararak işledi. Ben inledim ve kıvrandım, onun ifadesi vahşileşti.

Giysilerini çıkardı, her bir parçayı çıkarırken durdu çünkü ellerim onun her yerindeydi. Dokunuyor, keşfediyor, nefesini kesen yerleri buluyordum. Onu taparcasına, güzelliğine hayranlıkla. Ama o dikkatliydi; bana o kadar odaklanmıştı ki, bu beni sürekli hazırlıksız yakalıyordu.

"Seni tatmama izin ver," diye yalvardım.

Beni boğazımdan tutup yere yatırdı. Dizlerinin üzerine çöküp yüzüme eğildi, beni baştan çıkardı, alay etti.

"Eğer bu kadar çok istiyorsan, ona uzan," diye mırıldandı, ben onun eline karşı direnirken, kendi nefesimi keserek. Ama benim nefes almaya ihtiyacım yoktu; ona ihtiyacım vardı, sadece ona, beni boğmasına, beni doldurmasına, beni tamamen ele geçirmesine.

O büyüleyiciydi. Teninin dokunuşu. Heyecanının kokusu. Arkasını döndüğünde çıkardığı yumuşak uğultu, mükemmel kalçaları tüm görüş alanımı dolduruyordu. Sallandı, yüzüme oturmadan önce son bir seksi alay.

Onun tadı beni inlemeye zorladı. Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirdim, her nefesini ve titremesini tadını çıkardım. Uyluklarını kavradım, başımın etrafında daha sıkı sıktım.

"Siktir, çok iyisin," diye inledi. Ne yaptığını göremiyordum, ancak ağzının tekrar üzerime kapandığını hissettiğimde anladım. Kalçalarım yukarı kalktı, onun altında kıvranıyordum.

Kolumu bacağına doladım, iki parmağımla onu açtım ve dilimin ucunu klitorisine odakladım. Ben emip yalarken, o inledi, vücudu seğirdi ve sarsıldı. Dudaklarımı ona yapıştıırken, ihtiyaçtan şişmiş klitorisinin başlığını dikkatlice geri çektim.

"Ah, evet, tam orada!" O benim dilimin üzerinde geziniyordu ve ben cennetteydim, onun inlemelerini dinliyor ve titremesini hissediyordum.

Ben berbat durumdaydım, onunla sıırıslıkla, arzuyla sarhoş, zevkin sisinde kaybolmuştum. Kasları gerildi, bacakları titredi. O kadar da uzaklaşmamıştım ki dikkatimi vermiyordum. O yakındı ve ben onun dilimin üzerinde boşalmasını istiyordum.

Uzuvlarım titriyordu ve kaslarımın kontrolünü hızla kaybediyordum. Tüm iradem, tüm odak noktam, onun orgazmını kovalamaktaydı. Titreyerek, "Tanrım, Salem, beni boşaltacaksın "

Onun boğuk, çaresiz sözleri karnımı sıkıştırdı. Onun uyarılması tuzlu-tatlı, kaygan ve ağzımda, burnumda ve çenemde lezzetliydi. Onun sesi beni çılgına çevirdi ve ağzı ve dili benim amımda inlerken kontrolümü kaybettim.

Sert bir şekilde boşaldım, kaslarım kasılmaya başladı. O ise yalamaya, emmeye ve bana sürtünmeye devam etti. Vücudum ele geçirilmişti, kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Bacaklarımı yakaladı, kıvırdı ve kollarının altına takarak acımasızca beni tüketti.

Oda dönüyordu. Zamanın artık bir anlamı yoktu. Ben, uyanıklık ve rüya arasında bir yerde, neredeyse insan olmayan, kemiksiz bir uyarılma yığınıydım.

Yanımdaki halının üzerinde bir ağırlık ve yüzümde nazik bir dokunuş vardı. Rayne beni kendine çekti ve elinin tersiyle ağzımı sildi.

"Başaracağız, Salem," diye mırıldandı. "Her gece, lanet olsun, başaracağız."

Rayne Taş Ev

Ertesi sabah yağmur durmuştu, ancak hava hızla soğuyordu. Salem ve ben, malikanenin güneyine, Balfour arazisinin arka tarafına doğru uzanan dar ve dolambaçlı yolda yürürken, kalın bir sis araziye kaplamıştı. Loki önümüzde koşarak, nereye tuvaletini yapacağına karar verirken etrafı kokluyordu.

Kışın belirgin soğuğu havada hissediliyordu. Sis, gökyüzü ve üzerinde yürüdüğümüz kırılğan çimler, her şey soluk bir gri tonundaydı.

Salem yakınımda duruyordu. Kafasını sağa sola çeviriyordu ve tanımadığı bir ses duyduğunda tüm vücudu irkiliyordu.

Kolumu omuzlarına doladım ve onu yanıma yaklaştırdım. Uzakta, üstünde kalın, keskin teller bulunan çiti işaret ettim.

"Bir canavar bile oradan geçemez," dedim. "Bu sabah kameraları kontrol ettim. Bir sorun yok."

Utangaç bir gülümsemeye bana yakın durmaya devam etti. Onun korkmasını istemedim, ama onu rahatlatmak ve benim yanımda kendini daha güvende hissetmesi beni mutlu etti.

Belki de sadece onun varlığı yüzündendi, ama acı soğuğa rağmen, güzel bir sabahtı. Kuşlar ağaçlarda cıvıldıyor, çimler donla parıldıyor, örümcek ağları sabah çiyiyle ışıldıyordu. Her şey huzurlu ve sessizdi.

Ta ki Loki kalp durduran bir hırıltı çıkararak tarlada koşmaya başlayana kadar.

"Loki!" diye bağırdım, ama o tek bir şeye odaklanmıştı. Tepeden aşağı, babamın oraya inşa ettiği küçük taş yapıya doğru koştu: tek odalı, dar bir

baca ve kirli pencereleri olan tek odalı bir kulübeydi. Çatı çim ve yosunla kaplıydı, duvarlarına böğürtlen çalıları sarılmıştı. Tahta kapıya koştu ve öfkeyle havlayarak volta atmaya başladı.

Sinirlenerek homurdandım. "Oraya bir rakun girmiş olmalı. Aptal köpek... Salem? Hey, ne oldu?"

Yürümeyi bırakmıştı. Tamamen dehşete kapılmış bir ifadeyle binaya bakıyor, yavaşça başını sallıyordu.

"Kendime bunun gerçek olmadığını söyledim," diye fısıldadı. "Düşündüm ki... bunu hayal ettiğimi düşündüm..."

Omuzlarından tutup bana bakmasını sağladım. "Ne oldu? Neden bahsediyorsun?"

O kadar korkmuştu ki, gözleri yaşlarla kızarmıştı. "Taş evde... bir şey... büyük bir şey."

BİR SAAT SONRA, tepenin eteğine geri döndük. Ama bu sefer hazırlıklıydık. Ben tüfeğimi ve el fenerimi, Salem ise av bıçağını yanımıza aldık. Loki, sanki bir görevde olduğumuzu biliyormuş gibi, kulakları dik, burnu titreyerek önümüzde yürüyordu.

"Baban neden buraya kadar uzakta bir ofis inşa etti?" dedi. Sesi gerginlikten titriyordu.

"Ben doğduktan sonra inşa etti. Bebekken geceleri çok ağlardım ve o bundan nefret ederdi."

Taş ev, babam kilisede olmadığı zamanlarda çoğu zamanını geçirdiği yerdı. İçeride kilitli, Tanrı ile iletişim halinde, bazen malikaneye geri dönmeden önce günlerce burada uyurdu. Hayatının sonlarına doğru, gece gündüz orada kilitli kalırdı.

Oraya girmem her zaman kesinlikle yasaktı. Babam, kirli bir çocuğun eşyalarına dokunması fikrine tahammül edemiyordu ve bana aşıladığı korku şimdi bile devam ediyordu. O öldükten ve tüm mülk benim olduktan sonra, eski binayı yıkmakla uğraşmadım. Anahtarını hiç bulamadım, bu yüzden kapı yıllarca kilitli kaldı, ta ki sonunda onu tahta ile kapatıp çürümeye terk edene kadar.

Kapıya vardığımızda, Loki evin etrafında dolanmaya başladı. Burnunu yere dayamış, kuyruğunu sırtına kıvrımış, tüm evin etrafında dolaştı

sonra yanıma dönüp kapıyı uzun uzun kokladı.

"Ne var?" dedim, kalın yelesini kaşıyarak. "Ne var, oğlum?"

Gözlerini kapıdan ayırmadı, kuyruğunu da indirmede. Sadece burnunu seğirterek bakakaldı.

"O genelde böyle mi yapar?" dedi Salem.

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırarak, kolumla pencerenin kirini sildim ve içeriye baktım. Işık loştu, ama bana olağandışı gelen bir şey yoktu. Sadece tozlu, eski bir ofis.

"Bıçağını hazır tut," dedim, ona dönerek. "Yakında tut, böyle tut..." Silahı sıkıca kavrayana kadar elini düzelttim. "Koşmanı söylersem, koşarsın. Tamam mı?"

O başını salladı ve zorlukla yutkundu. Kapının yanında duran paslı eski bir baltayı aldım ve yosun kaplı tahtalara doğru indirdim. Tahta parçalandı, ben yolumu açarken parçalar etrafa saçıldı. İçeri girmenin en ince yolu değildi, ama kesinlikle iyi hissettirdi. Babamın beni uzak tutmak için özel olarak kullandığı kapıyı yok etmek tatmin edici bir şeydi.

Sadece parçalanmış ahşap kalıp karanlık iç kısım ortaya çıktığında, Salem yavaşça nefesini bıraktı.

"Vay canına," dedi. "Bu..."

"Üzgünüm. Kendimi kaptırmış olabilirim."

"Üzgün müsün? Hayır, üzülme. Çok ateşliydi. Her gün kapıları parçalamanı izlerim."

Bir an için, ona sadece sessizce bakabildim. Gözleri, ancak hayranlık olarak tanımlayabileceğim bir parıltıyla ışıldıyordu.

Beni arzulayan, bana iltifat eden birçok sevgilim olmuştu, ama nedense Salem bunu yaptığında, tamamen farklı hissettim. Sanki göğsümde bir ötücü kuş vardı ve uçup gitmeye çalışıyordu.

Yüzümün kızardığını görmeden önce, boğazımı temizledim ve "Ben önce gireceğim" dedim.

İçeri girdim, Loki hemen arkamdan geldi, eski ahşap ayaklarımın altında uğursuz bir şekilde gıcırdadı. Yılların kalın örümcek ağlarıyla kaplı kirişlerden toz yağmur gibi yağıyordu. İçerisi karanlıktı ve

küflü kokuyordu, pencereler o kadar kirliydi ki doğal ışık içeri giremiyordu.

"Iyy, bu koku da ne?" Salem, elini koluna çekip ağzını ve burnunu kapattı. Haklıydı; küf ve toz kokusunun altında çürümüş ve bozulmuş bir şeyin kokusu vardı.

"Burada bir şey ölmüş olmalı," dedim ve el fenerimi yakarak odayı aydınlattım. El fenerini odanın içinde gezdirirken ışığın içinde toz zerrecikleri uçuşuyordu. "Görünüşe göre çatı akmış."

Ahşap zemin küflenmiş ve rengi solmuştu, bazı tahtalar üzerine bastığımda eğiliyordu. Burada olmak tamamen yanlış geliyordu. Göğsümdeki şarkı kuşu ölmüş, duvarları kaplayan rafları incelerken kaburgalarımın arasında giderek ağırlaşan bir yük bırakmıştı.

Babamın geniş bir kütüphanesi vardı, ama bu kitaplar çok eski görünüyordu. Sırtları çatlamış, kapakları soyulmuş, bazılarının başlıkları silinmiş kitaplar. Erimiş mumlar, her yerde kendi balmumunun içinde gömülü duruyordu. Uzun zaman önce yanmış tek bir ampul, odanın ortasındaki kirli kare masanın üzerindeki bir zincirden sarkıyordu.

Salem masadan paslı metal bir aleti dikkatlice aldı. O aletin eskiden ne için kullanıldığını tahmin bile edemedim.

"Peki, baban burada tam olarak ne çalışıyordu?" dedi. Masa, ahşabı lekeleyen koyu renkli lekelerle kaplıydı. Bu koyu lekeler, sanki bir zamanlar masadan bir şey damlamış gibi, masanın etrafını ve zemini de çevreliyordu.

"Burada vaazlarını yazardı," dedim. Kirli bir pencerenin altında büyük bir masa duruyordu, yüzeyinde dağınık kağıtlar, kalemler ve kitaplar vardı. Yıpranmış deri bir İncil duruyordu, ince sayfaları küf lekeli. Romalıları Kitabı'nın açık sayfasında, vurgulanan bir pasaj vardı: *Acılarımızla da övünürüz, çünkü acıların sabır doğurduğunu biliriz.*

"Ne kadar neşeli," dedi Salem kuru bir şekilde. Etrafına bakarken ağzını bükerek, "Birini gördüğüme emindim. Ama görünüşe göre yıllardır kimse buraya girmemiş. Belki fareler hariç," dedi.

Ayakkabısının yanındaki kemirgen dışkısını tekmelediğinde yüzünü buruşturdu. "Buraya kimsenin nasıl girebildiğini bile anlamıyorum."

O haklıydı, ama ışığı yere tutarken zihnimde bir şüphe kalmıştı. Kalın toz, ayakkabı izlerimizi ve Loki'nin pençe izlerini gösteriyordu. Ama orada, uzak pencerenin yanında... Gözlerimi kısarak baktım.

"Salem, şuraya bak," dedim, ışığı zeminde tutarak. Daha yakından bakmak için çömeldi ve kaşlarını çattı. "Ne görüyorsun?"

"Bu... şey..." Sanki söylemek istemiyormuş gibi yavaşça başını salladı. "Parmak izleri var. Pencerede."

Ani ve keskin bir acı kulak zarlarımı yaktı. Şiddetle irkildim, başımı tutarak el fenerini yere düşürdüm, kafam çığlık sesleriyle doldu.

"Hayır, hayır, hayır, şimdi olmaz!" Korkunç çığlıklar beni boğarken nefesim hızlandı ve sığlaştı. Kulaklıklarım yoktu, müziğim yoktu, bunu engelleyebilecek hiçbir şeyim yoktu.

"Rayne? Ne oldu? Sorun ne?" Salem'in sesi panik içindeydi. Acı o kadar şiddetliydi ki gözlerimi açamıyordum. Kollarım sabit pozisyonda, başımı tutmuş, dişlerimi sıkmış, bunun durmasını diliyordum... Lütfen... dur...

Kafatasımın içinde uğursuz bir ses tısladı: *Kan, kan, kanla seni çağırıyorum.*

"Beni rahat bırak!" Acı içinde nefes nefeseydim. Üst dudağım ıslaktı ve ağızımda kan tadı vardı.

"Rayne? Ne... ne oluyor sana?"

Yine geldi, sanki biri kulağıma fısıldıyormuş gibi: *Kemiklere, kemiklere, çatlamış ve çürümüş kemiklerine kadar!*

Boğazıma safra yükseldi. Ses acımasız ve öfkeliydi, ama çığlıklar acı çekiyordu — işkence gören birinin sesleri.

Ve sonra...

İşte

burada.

İşte

burada.

Burada, burada, burada, burada, burada, burada, burada...

Ses ses ve çığlıklar çığlıklar bir bir
bir bir kakofoniye dönüştü ve her şeyi bastırdı. Nefes
alamıyordum, kan

burnumdan kan damlıyordu ve gözlerimi zorla açtığımda, dünya bulanık bir acı sisine dönüşmüştü.

"Aman Tanrım, Rayne... Sana yardım edeceğim, bırak da... Salem yaklaştı, elini bana uzattı.

Bu çok çok geç çok fark fark fark kırmızı
parlaklığı kırmızı yer döşemelerinin altında

Konuşmakta zorlanıyordum. "Salem, yapma..."

Ayağına ağırlığını verdiği anda, yüksek bir çatırtı sesi duyuldu ve zemin çöktüğünde ahşap parçalandı.

Mahzende Yatan Şey

"

SALEM! OH, TANRIM—SİKTİR—SALEM!"

Nefes nefese, hayatta olduğumu hissedene kadar ciğerlerime yeterince hava çekene kadar tahta gibi hareketsiz yatıyordum. Etrafımda toz uçuşuyor, sırtımda tahta parçaları batıyordu.

İlk olarak: *Ah!* İkincisi: Neredeydim ben?

İnleyerek, kendimi oturur pozisyona getirdim. Üzerimdeki ışığın altında bir gölge hareket etti ve yukarı baktığımda Rayne'in kulübenin zeminindeki kocaman deliğin kenarında durduğunu gördüm. Loki onun yanında dolaşüyor, sızlanıyor ve havlıyordu.

"Ben iyiyim!" diye bağırdım. "Yaralanmadım, sanırım, sadece ağrım var. Of. Çok ağrıyor." Ayağa kalkarken yüzümü buruşturarak, düşerken elimden fırlayan bıçağımı aldım. Üzerine düşmediğim için şanslıyım. Ağrıyan başımın arkasını ovuşturarak, Rayne'in silueti bana bakarken ışığa doğru baktım.

"Geri dönmenin bir yolunu görebiliyor musun? Tırmanabilir misin?"

Etrafa baktığımda, pek fazla seçenek yoktu. Yaklaşık 4,5 metre yükseklikteki karanlık bir mahzene düşmüştüm. Duvarlar topraktı ve eğri büğrü ahşap destek kirişleri evin zeminini tutuyordu. Bakır borular ve korkutucu derecede eski elektrik kabloları mekanın her yerine gelişigüzel uzanıyordu, ama tırmanabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Çıkış yolu göremiyorum!" diye bağırdım, sonra arkamda bir gürültü duyunca hemen arkama döndüm.

"Ne oldu? Salem?"

Orası mahzenden çok karanlık bir çukur gibiydi. Ağaç kökleri, eğri parmaklar gibi duvardan dışarı çıkmıştı. Parçalanmış ahşaplar, çökmüş kirişler ve ayırt edilemeyen küçük hayvanların taşlaşmış cesetleri kirli zemini kaplıyordu. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Hiçbir ses çıkmıyordu.

Ama beynim bana orada bir şey olduğunu söylüyordu.

"Hiçbir şey yoktu," diye bağırdım. "Ama buradan gerçekten, *gerçekten* çıkmak istiyorum."

"Seni buradan çıkaracak bir şey bulacağım. Al!" El fenerini aşağı attı ve ben onu yakaladım. "Hemen döneceğim!"

"Tamam! Ben burada bekleyeceğim..." Yutkunarak, el fenerinin ışığını etrafıma çevirdim. Toz, zayıf ışığın içinde uçuşuyordu. Hava bayat ve küflüydü, nefes aldığımda öksürüyordu.

Aniden, bir şey ayağımın üzerinden koştu. Çığlık attım ve el fenerini düşürdüm. Ama o sadece bir sıçandı ve gölgelerin içine kaçtı. Derin bir nefes alarak, çarpan kalbimin üzerine elimi koydum ve birkaç derin nefes aldım.

Işığımı almak için eğildiğimde, ışığın aydınlattığı bir şey gördüm: kirli bir kırmızı kumaş parçası, topraktan dışarı çıkmıştı. Daha iyi görebilmek için çömelerek yaklaştım. Kumaşı tutup çektim, zamanla sertleşmişti. Direnç, toprağın altında daha fazlasının gömülü olduğunu gösteriyordu.

Çıplak ellerimle hızlıca kazdım ve birkaç santimlik toprağın altında bir şey buldum. Kırmızı kumaşa sarılmış, hafifçe yumuşak, dikdörtgen şeklinde bir şeydi. Sarma kağıdını açtığımda, içinde iple bağlanmış küflü bir karton ayakkabı kutusu buldum. İçinde birçok şey sallanıyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Yalnız olmadığımı hissetmem, omurgamdan aşağı bir ürperti geçirdi.

Yavaşça arkamdaki ışığı çevirdim. Orada, toprak duvarda açık bir ağız gibi bir delik vardı.

Bir *yuva*.

Dar bir delikti, içine girebilecek kadar büyüktü — tabii bunu yapacak kadar deli olsaydım. Bunun yerine, içinde bir şey hareket ederken dehşet içinde sessizce ona baktım.

"Hayır, olamaz," diye fısıldadım. Aceleyle ayakkabı kutusunu tekrar sardım ve ceketimin içine soktum. "Tanrım, Rayne, lütfen geri dön..."

Önce, delikten uzun, kemikli bir uzuv uzandı. Sonra bir tane daha. Ardından geri kalanı da, örümceğin yumrulu uzuvlarını hareket ettirir gibi, peş peşe uzandı. Soluk,

gözsüz bir yüz ortaya çıktı, ağzı açık kalmış, boğazından böcek gibi bir cıvıltı sesi geliyordu.

Melek buradaydı.

Gözlerim yanıyordu; o kadar korkmuştum ki nefes alamıyordum. Melek yavaşça hareket ediyordu, başını yukarı aşağı sallayarak havayı kokluyordu. Yaklaşıyordu; geri çekilmekten başka seçeneğim yoktu, kirişlerin etrafından dolanıp boruların altından geçtim. Nereye gittiğimi göremiyordum. Bir an bile olsa gözlerimi canavardan ayırmaya cesaret edemedim.

Geri adım atıp ayağımın üzerine bastığımda, bir çıtırtı sesi duyuldu ve ardından keskin bir acı hissettim. Elimi ağzıma kapattım, ama şoktan çığlık atmadan önce melek başını bana doğru çevirdi. Çığlıklarım boğazımda düğümlendi, ayağımı hareket ettirdim ve az önce bastığım tahtadan kanlı bir çivi çıktığını gördüm.

"Geri döndüm, Salem! Neredesin... Hey, nereye gittin?"

Canavarın başı hemen yukarı doğru kalkarak sesin kaynağını aradı. Sessiz kalarak yavaşça geriye doğru topallarken, acıdan gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. Keşke bu şeyin etrafından dolaşıp, döşeme tahtalarındaki boşluğa geri dönebilseydim...

"Salem... nerede... nerede..."

Kalbim gırtlığıma kadar çıkmıştı. Bu Rayne'in sesi değildi, ama ona çok benziyordu. Neredeyse mükemmel bir taklitti.

Kırık tahtalar, benimle zemindeki boşluk arasında duruyordu. Karnımın üstüne yatarak, çamurun içinden sürünerek, tahta kirişlerin altından geçip önümdeki çöpleri iterek ilerledim. Fareler ellerimin üzerinden korkuyla kaçıştılar. Kocaman bir kirişin altından geçebilmek için yanağımı toprağa bastırmak zorunda kaldım, amonyak ve fare dışkısı kokusu ciğerlerimi tıkiyordu.

Sürünmeye devam etmeliydim. Sadece sürünmeye devam etmeliydim.

"Seni görüyorum, Salem! Bekle..." Rayne'in botları döşeme tahtalarını dövüyordu, gölgesi üstümde hareket ediyordu. Bir an için umutla dolmuştum, adrenalin patlaması beni daha hızlı sürünmemi sağladı.

Sonra, tam başımın arkasında, "Salem... Seni... görüyorum..." sesini duydum.

Titreyerek, cesaretimi toplayıp omzumun üzerinden baktım. Melek oradaydı, uzuvları kirişlerin arasında yayılmış, vücudu havada asılı duruyordu

ağız açık bir şekilde bana doğru sürünerek geliyordu. Avuç içlerime kıymık batıyordu, kaçarken ayağım acıdan çığlık atıyordu.

"Koş, Salem!"

Kaçışım için tek umudum olan tahta merdiven yere çarptı. Silah sesi duyuldu ve canavar korkunç derecede tiz ve öfkeli bir çığlık attı. Rayne tüfeğini tekrar ateşledi, kapalı alanda ses korkunç derecede yüksek çıktı. Loki'nin havlaması, acımasız hırlamalar ve dişlerini gıcırdatarak doruğa ulaştı.

Sonunda enkazın altından çıkabildim ve ayağa kalkmaya çalıştım, ama bileğim geriye doğru çekildi ve beni yere düşürdü. Bıçağımı sıkıca tutup, arkama döndüm ve kesiştim, beni tutan kemikli, pençeli eli görünce çığlık attım. Bıçak, yaratığın yüzünde kalın, kanlı bir yara açtı ve yaratık geriye doğru savruldu.

Bir an için, avcının önünde donakalmış bir tavşan gibiydim. Gözlerim onun doğal olmayan şekline sabitlenmişti, elim bıçağı ölümcül bir tutuşla titriyordu. Zaman yavaşlamış gibiydi, kalbim kulaklarımda çarpıyordu. Nefes alamıyordum.

Sonra o an geçti ve ben koştum.

Merdivenin eski ahşap basamaklarını kavradım ve tırmanmaya başladım, ama canavar hemen arkamdaydı. Pençeleri ahşabı tırmaladı ve altımdaki basamağı parçaladı. Sadece tutunmam sayesinde yere düşüp onun pençelerine kapılmaktan kurtuldum.

"Dikkat et!" Rayne'in uyarısı üzerine başımı eğdim ve o tekrar ateş etti. Üzerinde durduğum tahta parçası korkunç bir çatırtı çıkardı ve ben çığlık atarak bir sonraki basamağa tırmandım. Dengem bozuldu ama Rayne kolumu yakaladı ve beni tutmak için tehlikeli bir şekilde çıkıntıya eğildi.

"Dayan!" diye bağırdı, dişlerini sıkarak. Terli ellerim neredeyse kayıyordu, ama onun tutuşu morartacak kadar sıkıydı. Loki yanımda duruyordu, tüyleri diken diken, ağzından köpükler saçarak aşağıdaki meleğe meydan okuyor, yaklaşmaya cesaret etmesini söylüyordu.

Rayne beni yukarı çekti ve ben onun kollarına düştüm. Nefes nefese, neredeyse ağlayarak. Birlikte mahzene baktık, ama canavar yuvasına girip kaybolmuştu.

Rayne beni sıkıca tuttu, bir eliyle yavaşça saçlarımı okşarken, "İyisin. Lanet olsun, nefes al, iyisin," diye mırıldandı. Onun beni bırakmasını hiç istemedim ve ceketimin içine sıkıştırılmış garip kırmızı paketi neredeyse tamamen unuttum.

Ama ayrılırken, Rayne'in gözleri aramızdaki yumuşak kütleye kaydı. Ceketimin fermuarını nazikçe aşağı çekti ve paketi yakından incelerken kaşlarını çatı. "Bu ne?"

"Bilmiyorum," dedim, hala nefes nefeseydim. "Onu aşağıda buldum."

Onu aldı ve merakla kumaşı elledi. Yüzü düştü. Gözleri önce inanamama, sonra endişeyle doldu.

"Olamaz," diye fısıldadı. "Bu olamaz..."

Kumaş yırtılmış ve parçalanmıştı, ama onu açtığında, bunun bir giysi parçası olduğu anlaşıldı.

"Bu annemin paltosuydu," dedi. Sesi titriyordu, ama bunun öfkeden mi yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyordum. "O zamandan beri görmemiştim..." Kaşlarını çatarak, başını salladı ve elini kutunun tozlu kapağına sürdü. "Bu hiç mantıklı değil. Annem bu paltoyla gömüldü. Babam öyle demişti..."

Kutuyu açtı. İçinde, eski bir video kamera ve bir dizi VHS-C kaset vardı.

Rayne

Geride Bırakılan Mesajlar

Neyse ki, Doktor Hale, gece kar ve rüzgar yağacağı tahminine rağmen ev ziyareti yapmaya razı oldu. Kadın inatçıydı ve laf kalabalığına gelmezdi, bu da bizim çok iyi anlaşmamızın nedenlerinden biriydi. Tetanos aşısı yaptı, Salem'in ayağını temizleyip sardı ve bir saat içinde tekrar yola çıktı.

"Sen olmasan ne yapardık, Tasha?" dedim, ona ödemeyi yapıp kapıya kadar geçirdim.

O gürültülü bir kahkaha attı. "Ölüp gömülürdük, şüphesiz. Kız arkadaşın çiviye basmasa da yeterince derdimiz yok mu zaten?" Ama beni kucakladı ve başımın arkasını öyle bir okşadı ki, içimden bir duygu kabardı, ama bunu belli etmedim. "Kendine iyi bak, tatlım. O kadına göz kulak ol, sana sorun çıkaracaktır."

Giderken bana göz kırptı ve haklı olduğunu biliyordum. Ama Salem tam da istediğim türden bir belaydı.

Yatak odama döndüğümde, Salem'i yatağında battaniyelere sarılmış, bandajlı ayağını birkaç yastığın üzerine kaldırmış halde buldum. Esrar içiyordu ve pencere aralık olsa da, ekşi koku odaya yayılmış ve beni hemen sakinleştirmişti. Yıllardır esrar kokusunu seviyordum, muhtemelen beni sürekli sakinleştirebilen tek şey olduğu için.

"Nasılsın güzel kız?" dedim, yatağın kenarına oturarak.

Bana aptalca, uykulu bir gülümseme attı. "İki gün içinde iki kez ölümle burun buruna geldiğimi düşünürsek? Oldukça iyi. Çok daha kötü olabilirdi..." Sesi ve gülümsemesi yavaşça kayboldu. "Sence geri gelir mi?"

Pencereden dışarı baktım, ilk kar taneleri dūřmeye başlamıştı. Canavar, ışıkları ve dikenli telleri önlemek için çitin altından geçmişti. Arazinin herhangi bir yerine istediği gibi girebilirdi, bunu engellemenin bir yolu yoktu. Bu ada onun egemenlik alanıydı ve hepimiz bu ada içinde mahsur kalmıştık.

"Ona birkaç el ateş ettim," dedim yavaşça. "Umarım... bu onu birkaç gün yavaşlatır. Taş evi yıkacağım, ökerteceğim. Bu, altındaki tüneli tıkamalı."

Bana bakışından, ikimizin de aynı řeyi dūřündüğünü anladım: Kazmaya devam edecekti. Avlanmaya devam edecekti. Takip etmeye devam edecekti.

Elini tuttum ve sıkıca sıktım. "Sen dinlenirken, ben aşağıdaki pencereleri tahta ile kapatacağım."

"Kasetler ne olacak?" dedi. İkimiz de masamın üzerinde duran küflü ayakkabı kutusuna baktık. "Sence içinde ne var?"

Bunu dūřünmemeye çalıřıyordum, ama kutunun burada olması bile bana garip geliyordu.

Sanki beni izliyormuş gibi.

"Annemin bir video kamerası vardı," dedim. "Sanırım onundu. Kasetlerde ne varsa..."

Onları izlemeliydim, bilmeliydim. Annemin yüzünü tekrar göreceğimi hayal ettiğimde hissettiğim duyguyu tarif etmek imkansızdı ve çok rahatsız ediciydi.

"Sadece ev videoları olabilirler," dedim. "Ama babamın neden onları benim varlığından bile haberdar olmadığım bir mahzende sakladığını bilmiyorum. Ve annem o paltoyla gömüldü." şimdi kapı koluma asılı duran, sert, lekeli ve yırtık pırtık palto. "Bana öyle söyledi. Hiç mantıklı değil. Hiçbiri."

Salem esrarı uzattı, ben de minnetle kabul ettim. Elini sıktı ve sonra ağzına götürüp elin arkasını öptü. Bu basit dokunuş, onun anlayabileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu benim için. Kaç hafta, kaç ay boyunca başka birine dokunmadan, hatta sarılmadan geçirdiğimi bilmiyordu. Arzuladığım fiziksel teması kurduğumda bile, bu genellikle bir yabancıyla, ateşli ve yoğun, ama çok çabuk biten bir seks yoluyla oluyordu.

Onun en ufak dokunuşundan bu kadar rahatladığım için kendimi zavallı hissettim.

Alt kattaki pencereleri barikatlamak saatler sürdü. Loki yüksek alarmdaydı, arkamdan takip ediyor ve sürekli havayı kokluyordu. Tekrar yaklaşırsa beni uyaracağını biliyordum. Kar yağmaya devam ediyordu, işimi yaklaşan geceyi uzak tutan projektör ışıkları aydınlatıyordu.

İşimi bitirdiğimde tüm vücudum ağrıyordu, ellerim çizilmiş, morarmış ve soğuktan uyuşmuştu. Sonunda evin kalın ön kapısını arkamdan kapatıp kilitleyebildiğimde rahat bir nefes aldım.

Salem ve kendim için akşam yemeği hazırladım, konserve çorba ve tereyağlı ekmek, ve onu yatağına götürdüm. Onu masamda oturmuş, eski kutuyu açmış, içindeki kasetleri inceliyor buldum.

"Çok merak ediyorum," dedi. "Neden bunları saklasın ki?"

Korku ve kabullenmenin karışımı midemi altüst etti. Benim de aklımda aynı soru vardı.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedim.

Biraz aramam gerekti, ama sonunda tavan arasında saklanmış VHS-C adaptör kaseti ve eski bir VCR buldum. Onu yatak odamda kurdum; neredeyse bir saat boyunca eski teknolojiyle uğraşıp küfrederek uğraştıktan sonra, onu çalışır hale getirdim.

Kutuda altı kaset vardı, her birinin üzerinde bir etiket vardı, ancak üzerindeki yazılar okunamayacak kadar silinmişti. Nefesimi düzenli tutmaya ve kalbimi sakinleştirmeye çalışarak rastgele bir kaseti taktım.

Video oynatılmaya başladığında ses bozuktı. Nadir güneşli bir günde, rıhtımın yakınındaki plajdı. Kayıt titriyordu, odaklanırken ekranın üzerinde çizgiler geçiyordu.

O bendim. Dalgaların arasında koşuyor, su sıçratıyor, çığlık atıyordum. Pürüzsüz çakıl taşları topluyor ve onları okyanusa fırlatıyordum. Dört yaşından büyük olamazdım.

"Rayne! Dikkat et, küçük canım!"

Ses bozuk olsa da, annemin sesi kalbimi durdurdu. Kamera hafifçe yana kaydırılmıştı ve annem kadraja girdi. Ellerimi tuttu, dalgaların arasında benimle birlikte dönerek dans etti ve güldü.

Kasetin bitmesine sadece birkaç dakika kalmıştı ve ekran karardığında kendi boş ifademi izlemeye başladım.

"Rayne?" Salem dokundu omzuma omzuma
ve hatırladımhatırladım nefes almayı
hatırladım.

Çok uzun zaman olmuştu. Onun benim adımı söylediğini duymayalı çok uzun zaman olmuştu.

Rayne.

Geri çekildim, Salem de benimle birlikte geri çekildi. Kafamda yankılanan o ses, karanlık, acı ve soğuk, çok tanıdık.

Salem, şüpheli bakışımı takip ederek kapalı yatak odamın kapısına doğru baktı. Sessizce otururken, Loki de başını kaldırıp baktı ve göğsünden düşük bir hırıltı çıktı.

Kapının önünden ayak sesleri geldi ve Salem bana geniş gözlerle baktı.

"O mu?" diye fısıldadı. "Ayak sesleri... bu...?"

Neredeyse bir dakika boyunca ses çıkmayana kadar gözlerimi kapıdan ayırmadım.

"Ondan geriye kalan her şey," dedim. "Hayaleti, gölgesi... belki. Bilmiyorum. Onun neye dönüştüğünü bilmiyorum." O şeyde annemin sevgisi, şefkati, sıcaklığı, nezaketi yoktu. "Korkunç bir şekilde öldü. Acı çekti. Bütün bunlardan sonra hala huzur bulamadığını düşünmek çok acımasızca. Ve söylediği şeyler... korkunç şeyler. Dinlememeye çalışıyorum."

Bir kaset seçip VCR'a taktım ve oynat düğmesine bastım. Annemin yüzü tekrar ekranı doldurduğunda rahatsız oldum. Yatak odasıydı: eskiden üst katta, tavan arasında olan oda. Penceresi denize ve deniz fenerine bakıyordu. Annem onun gece lambası olduğunu ve sis düdüğünün ninni olduğunu söylerdi.

O zamanlar oda aydınlık ve temizdi. Yatağını yeşil bir battaniye örtüyordu. Ergenlik çağına gelene kadar, anne babamın hayatlarının ne kadar ayrı olduğunu fark etmemiştim. Aynı evde yaşıyorlardı, ama bunun ötesinde, benim doğmuş olmam bile bir mucizeydi.

Hamileliğin kazara olduğu, babamın Kanada seyahati sırasında yaptığı "düşüncesizce bir hareket" sonucu olduğu söylentilerini duymuştum. Bazıları, babamın günahını telafi etmek için onunla evlendiğini, onu buraya getirdiğini söylüyordu.

Bazen onun gelmek isteyip istemediğini merak ederdim. Gerçekten bir seçeneği olup olmadığını.

Annem gülümsedi ve kameraya el salladı. "Merhaba, Sophia Teyze! Umarım sen ve çocuklar iyisinizdir. Uzun zamandır görüşemedik. Yazmak istiyordum ama...

Aniden durdu, döndü ve kapalı kapıya bakakaldı. Birkaç saniye geçti.

"Picard? Sen misin, canım?" dedi, sesinde yüksek tonda bir belirsizlik vardı. Cevap gelmedi. Yavaşça kameraya döndü. "Neyse. Umarım yakında ziyaretine gelebiliriz. Sana ulaşabileceğin bir telefon numarası göndereceğim. Bu adadaki telefonlar sürekli kesiliyor." Garip bir şekilde güldü ve ben kaseti durdurdum.

"Bu doğru değil," dedim yumuşak bir sesle. "Babam evde ve kilisede her zaman bağlı bir telefon bulundururdu. Bu konuda paranoyaktı."

"Neden yalan söylesin ki?" dedi Salem.

Tekrar oynat düğmesine basarak sessiz kaldım.

"Ben, şey... Biraz paraya ihtiyacım olabilir. Ziyaret için." Annem artık kameraya bakmıyordu, yere, yana doğru bakıyordu. Kucağında ellerini ovuşturuyordu. "Rayne için de, o da gelmek istiyor, seni görmek ve kuzenleriyle tanışmak istiyor. O yalnız, biliyorsun değil mi? Buralarda başka çocuk pek yok ve ne zaman taşınmaktan bahsetsem, Picard bunu duymak istemiyor. Kilise çok önemli, o... şey..."

Annem derin bir nefes aldı. "Tanrım, bunu söylemekten nefret ediyorum. Buradan gitmeliyiz. Picard bunu bilmemeli." Sesi fısıltıya dönüştü. "Bir şeyler ters gidiyor. O değişti, o..." Başını salladı ve gözlerini kapattı. "Beni korkutuyor. Konuştuğu şeyler, yazdığı vaazlar. Hep *kızgın*. Rayne'e konuşma şekli, dayanamıyorum. O daha çok küçük, ama ona çok sert davranıyor. Çocukların günahkar olduklarını ve bu durumdan kurtulmak için eğitilmeleri gerektiğini söylüyor, bence bu saçmalık. Ona ne dersem diyeyim, umursamıyor. Dinlemiyor. Sana mektup yazmaya çalıştım ama sanırım o... beni izliyor. Mektupları açtığını düşünüyorum."

Midem bulandı. Nefesimi tuttum, annemin çöküşünü izlerken hissettiğim şeylerden korkarak. Korku yüzünü buruşturmuştu.

Sesi titriyordu.

"Bir süre uzaklaşmamız gerekiyor," dedi, gözleri yaşlarla doldu. "O yardım alana kadar. Lütfen beni ara. Lütfen. Mümkün olduğunca çabuk." Öne eğildi, kameraya uzandı ve kayıt sona erdi.

Rayne
Polaroid

TAŞ EVİN AHŞAP ZEMİNİ VE ÇATISI ALEVLERLE KARARIRKEN, HAVAYA KESKİN DUMAN YAYILDI. Bulutlar kalındı, ama seyrek kar yağışı, içini ıslattığım çakmak gazıyla yaktığım ateşi söndürmeye yetmedi.

Babamın eşyalarının çoğunu ortadan kaldırmıştım. Şu anda Salem'in etrafında yığınlar halinde duruyorlardı. Salem, onun için buraya getirdiğim sandalyeye oturmuş, kalın bir battaniyeye sarılmış ve şemsiyenin altında korunuyordu. Ayağının iyi olduğunu ısrarla söylüyordu; ben ise aksini iddia ediyordum.

Büyük bir fırtına, adayı son yirmi dört saat boyunca kapatmıştı. Sıcaklık düştü ve sezonun ilk karı hızlı ve yoğun bir şekilde yağdı, zemini ve ağaçları kapladı. Soğuk çok şiddetliydi; rüzgar da durumu daha da kötüleştiriyordu. Rüzgar o kadar şiddetli esiyordu ki, uyandığımda birkaç ağaç devrilmiş, dallar ve enkaz mülkün her yerine dağılmıştı.

Ancak dondurucu soğuğa rağmen, Salem, ben canavarın yuvasını ve onunla birlikte binayı yok etmek için geri döndüğümde, evde ısınmayı reddetti. Bu yüzden, donarak ölmeyeceğinden ve uygun bir şekilde barınacağından emin olduktan sonra, onu babamın eşyalarıyla meşgul ettim. Şu anda, babamın en sevdiği saklama yöntemi gibi görünen, küflenmiş bir karton kutuyu karıştırıyordu, kaşları konsantrasyonla birbirine yaklaşmıştı.

Onun eşyalarını duygusal nedenlerle saklamamıştım; yakılmasını tercih ederdim. Ama benden başka neler sakladığını bilmem gerekiyordu.

Annemin sözleri kafamdan çıkmıyordu. Kaset hiç gönderilmemişti ve babamın

sorumlu olduğu konusunda içimde mide bulandırıcı bir his vardı.

Annemin bu kadar korkmuş olduğunu hiç görmemiştim. Annemle babamın yakın olmadıklarını biliyordum, ama annemin babamdan korktuğunu, belki de benden daha fazla korktuğunu biliyordum.

Buradan gitmeliyiz.

Mektupları açıyor.

Beni izliyor.

Ateşi gözetliyordum, ama Salem ve Loki aynı anda bir şey fark ettiler. Salem irkildi, Loki ayağa kalktı.

"Uh, Rayne?" Onun endişeli sesi beni döndürdü, bize doğru yürüyen figürü gördüğümde sırtım gerildi. Kim olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü ve ancak o zaman rahatladım.

Andy kalın bir palto ve botlarla sarınmıştı, sakalı karla kaplıydı. "Ateş yakıyorsunuz, ha?" diye seslendi. "Bana haber verseydiniz! Kızları da marshmallowlarla birlikte getirirdim." Beni kucaklarken hafifçe güldü, sonra Salem'e selam verdi. "Blackridge'i ilk kez deneyimleyip hayatta kaldığınızla sevindim, Bayan Lockard. Gerçi biraz hasar görmüşsünüz ama..."

"Rayne'i tetikte tutuyorum," dedi Salem, onun durumundaki biri için fazla neşeli bir şekilde. Andy, ona gözlerimi devirdiğimi görmek için tam zamanında bana baktı. Uzun bir süre bana baktıktan sonra gülümsedi ve "Moralinin iyi olduğunu görmek güzel. Ruhumu biraz hafifletiyor," dedi. Tepeden aşağı, yanan ateşe bakarak, "Ona ne oldu?" diye sordu.

"Altında bir yuva vardı," dedim. "Neredeyse Salem'i de alacaktı. Ama artık o tüneli kullanamayacak. Her şeyi benzinle ıslattım."

Andy somurtkan bir şekilde başını salladı. "İyi. Sonuç daha kötü olmadığına sevindim."

"Buraya sohbet etmek için gelmediğini biliyorum Andy," dedim, onun iyi ruh hali rağmen endişem artıyordu. Nitekim, ifadesi daha ciddi hale geldi, gülümsemesi kayboldu.

"Dün geceki fırtına baz istasyonuna zarar verdi," dedi. "Adanın tamamında telefonlar ve internet kesik. Kar yağışı nedeniyle adanın kuzey ucuna gidip hasarı değerlendirmek birkaç günümü alacak. Ben yokken kızlara göz kulak olur musun diye sormak istedim."

Hiç tereddüt etmedim.

"Giderim." "Rayne, buna gerek yok..."

"Kızların sana ihtiyaçları var," dedim kararlı bir şekilde. "Ayrıca, ben daha iyi tırmanırım.

Kuleye tırmanıp düşersen sırtını kırarsın, o zaman ne olacak?"

Andy güldü, ama ısrar etti, "Ben yaşlı bir adam değilim! Hadi ama."

"Kızlarla kal," dedim. "Sabah ilk iş, bir sonraki fırtına gelmeden yola çıkacağım."

Hepimiz ufuktaki kara bulutlara endişeyle baktık. Daha fazla kar geliyordu, ancak adanın iletişim kanallarının çalışır durumda olması gerekiyordu. Ne Andy ne de ben profesyonel değildik, ancak önceki yıllarda kulenin tepesine çıkıp buz ve kar birikintilerini temizlemiştik. Başka kimseyi arayacak kimse olmadığında, işleri kendimiz yapmayı öğrenmek zorundaydık.

Andy biraz homurdandı ve mırıldandıktan sonra sonunda şöyle dedi: "Tamam. Yangın kulesi'nde erzak var; fırtınadan orada korunabilirsin. Koşum takımı ve halatlar da orada olacak. Beni haberdar et, tamam mı? Haber almazsam, seni aramaya gelirim. Başka kimseyi kaybetmemeliyiz."

Başımı salladım ve Salem'e baktım. Sesimi alçaltarak, "Ben yokken o ve köpek seninle kalabilir mi? Yalnız kalmamalı." dedim.

"Tabii ki yapabilir." Andy omzuma güven verici bir şekilde vurdu. "Kızlar muhtemelen çıldırır." Alaycı bir şekilde ekledi, "Miss Salem'i senin prensesin olarak görüyorlar. Becca bunun yüzyılın romantizmi olduğunu düşünüyor."

Buna cevap verecek söz bulamadım. Kalbim hafiflemişti ve Salem'e tekrar baktığımda, battaniye yığınınından bana mutlu bir şekilde gülümsedi. Yüksek sesle söylemedim ama Rebecca'nın haklı olduğunu hissettim.

"Seninle gelemeyim miyim? Lütfen? Sadece birkaç günlüğüne."

Tanrım, bu kadını kim reddedebilirdi ki? O büyük gözleriyle bana bakarken, o tatlı yalvaran bakışıyla, aşağı doğru kıvrılmış dudaklarıyla...

"Hayır," dedim ve bu beni biraz üzdü. Salonundaydık, şömine parlak bir şekilde yanıyordu ve dışarıdaki neredeyse donma noktasına yakın sıcaklıklara rağmen odayı sıcak tutuyordu. "Yaralandın, Salem. Seni ormana kadar yürüyüp, o merdivenleri tırmanıp, soğuk bir yangın gözetleme kulesinde oturmaya zorlamayacağım. Andy ile daha güvendesin. Ayrıca, fırtına başladığında, ben orada daha uzun süre mahsur kalabilirim. Rahat değil. Hoşuna gitmeyecek."

"Yürüyeblirim!" Hemen battaniyesini attı ve ayağa kalktı, ama ben onu tekrar oturttum.

"Eğer o ayağına basmaya devam edersen, seni sandalyeye bağlayacağım, yemin ederim," dedim.

Sanki ona meydan okumuşum gibi gözleri parladı. "İyi. Bağla beni, o zaman taşımak daha kolay olur."

Kafamı sallayarak, "Yeter. Bana bu kutularda ne bulduğunu neden söylemiyorsun?" dedim.

O, tartışmaya devam edip etmemeyi düşünür gibi dudaklarını büzerek iç geçirdi.

"Şey..." Her tarafı, kitaplar, kağıtlar, garip kavanozlar ve bol miktarda el yazısı notlarla dolu açık karton kutularla çevriliydi. "Günlüklerin çoğu vaazlar ve ilgili ayetlerden oluşuyor. Fransızca yazılmış birçok kitap var, onları okuyamıyorum ama hepsinin de dini metinler olduğundan eminim." Eğilip küçük bir kutuyu aldı ve kendine doğru çekti. "Bu çok güzel. Şuna bak!"

Kutuya uzandı ve heyecanla eski bir Polaroid fotoğraf makinesini çıkardı. Makineyi elime aldığımda, anılarım geri geldi ve gülümsedim.

"Bu annemin kamerasıydı," dedim. Vizörü gözüme götürdüm, Salem'e doğru çevirdim ve o da poz verdi. Şaşırtıcı bir şekilde, düğmeye bastığımda yüksek bir klik sesi duyuldu ve yuvadan gelişmemiş bir fotoğraf çıktı.

"Olamaz, hâlâ filmi var mı?" diye heyecanla sordu Salem, ben Polaroid'i ileri geri sallarken. Film kesinlikle eskiydi ve garip renkler ve su lekeleri bir göstergeyse, biraz da hasar görmüştü. Ama Salem'in filmde yakalanan aptalca gülümseyen yüzünü görmek beni mutlu etti.

"Giderken bunu yanımda götüreceğim," dedim ve fotoğrafı dikkatlice bir kenara koydum. Salem dudaklarını büzdü.

"Beni de yanına al," dedi tekrar. "Hiçbir şey söylemeyeceğim." Şüpheyle kaşlarımı kaldırdım ve o da "Tamam, hiçbir şey söylememeye *çalışacağım!*" diye kekeledi.

"Seni susturmalıyım," dedim, yüzünü tutup şakacı bir şekilde sallayarak. "Seni bağlayıp, o yaramaz ağzını başka bir şeyle doldurup sessiz kalmanı sağlayacağım."

Heyecanla gülümsedi. "Bu, seninle gelebileceğim anlamına mı geliyor?" "Hayır."

"Peki ya o seni bulursa?" Sesi titredi. "Ya gece yarısı orada mahsur kalırsan ve..."

"Ne yapacağımı bilmek ister misin?" dedim, onu yakalayıp kanepeye doğru iterek onu şaşırttım. Tanrım, bana bakarken gözlerinin büyümesi beni çılgına çevirdi. Yüzündeki heyecan, şehvet, beni aç kurt gibi yapmaya yetti. "Kendimi savunamayacağımı mı sanıyorsun, güzel kız?"

Çenesini kavrayarak başını geriye eğdim ve boğazını ortaya çıkardım. Yanlışlıkla kestiğim yerden hala hafif, ince kırmızı bir çizik kalmıştı. Elimizi uzatıp uyluk kılıfımdan aynı bıçağı çıkardım ve havaya kaldırdım.

Metal ışığı yakaladığında bıçağı bakakaldı, göz bebekleri büyüdü. Nefesi kesildi ve boğazındaki küçük hareket karnımı altüst etti.

"Keskinmiş," diye fısıldadım. Daha da yaklaştım, uyluğumu bacaklarının arasına sıkıştırdım. Kalçaları bana karşı yavaş, hipnotik hareketlerle sallanıyordu. "Bu bıçağı kolumun uzantısı gibi kullanabilirim. Kendimi savunmak için ilk kez kullanmıyorum." Dudaklarımla kulak kepçesini okşayacak kadar yaklaştım, titrediğinde sıırttım. "Öldürmeyi bilirim. Daha önce yaptım."

Nazikçe, şakağına, yanağına, çenesine öptüm. Nefesim, cildinde tüyleri diken diken etti. Vücudu benimkine yaklaştı, elleri kalçalarımı kavradı. Nefesi hızlandı, yüzünde sessiz bir yalvarış vardı.

"Tanrım, bana gerçekten güveniyorsun, değil mi?"

"Tabii ki sana güveniyorum," dedi. Neden bu sözler göğsüme saplanan oklar gibi acıttı? "Bana güvenebileceğimi gösterdin."

Yüzüme dokundu, o nazik dokunuşuyla kendimi üstün hissettim. Bu lanetli adada, bu perili evde, karanlık ve yalnız geceye karşı değildim. Sevgilimin kollarındaydım, o da benimkinde.

Parmakları hafifçe titreyerek ağzımın hatlarını izledi, sanki benim özelliklerimi hafızasına kazımak istercesine. Bileğimi tuttu ve hala bıçağı sımsıkı tutan elimi kendine doğru yaklaştırdı. Ağzını açtı, dilini uzattı ve bıçağın keskin ucunu yavaşça yalarken gözlerime bakmaya devam etti.

"Sana güveniyorum," diye fısıldadı. "Bana geri döneceğine."

Hızla bıçağı ağzımla değiştirdim ve onu derin bir şekilde öptüm. İçtiği sıcak çikolata gibi, sabah tostundaki çilek reçeli gibi tadı vardı. Yumuşak ve acı-tatlı.

Beni, hiç cesaret edemediğim her şekilde zayıf düşürdü.

Başka seçeneğim olmadığı için kışları katlandım. Asla ölmedim, ama asla gerçekten yaşamadım da. Hareketleri yaptım, ama savaşmak için gerçek bir nedenim yoktu. Bunun yerine, karanlığın kenarında durdum, geri çekilmeyi reddettim, yutulmayı bekledim.

Ama Salem her şeyi değiştirdi. İstmeden bile olsa yoluma ışık tutmuştu. Karanlığı o kadar da derin göstermiyordu. Belki de benim için gerçekten bir çıkış yolu vardı, kalbimin hala attığı ve yaşamaya değer bir hayatım olduğu bir yol vardı diye umutlandırmıştı beni.

Bir iç çekerek kanepeye uzandı, arzuyla bana bakarken gözleri yumuşadı. Parmakları nazikçe uyluklarımdan kalçalarıma doğru kaydı, belimin kıvrımına daldı. Kazakımı başımdan çıkardı, bir kenara attı, altında sütyen giymediğimi görünce geniş ve yaramaz bir gülümsemeyle baktı.

Vücudum bir araçtı, ama o onu bir sanat eseri gibi davranıyordu. Güzel ve nadir bir şey gibi.

Ama bunları somutlaştıran oydu. Ben onu giysilerinden soyarken, nazik olmaya çalışırken, aynı zamanda onun arzuladığı sertliği de vermeye çalışırken, o kıkırdadı. Tamamen çıplak, kanepede uzandı, kadife kumaşın üzerinde güzel vücudunu memnuniyetle gerdi.

Onun üzerine çömelerek, kamerayı bir kez daha elime aldım ve ona odaklandım.

Serbest kalan elimle göğüslerini, karnını okşadım. Onun hissettiklerini hafızama kazımak, gözlerindeki o bakışı zihnimde dondurmak istedim.

"Bana ne yaptığını bir bak, güzel kız," dedim, neredeyse nefes nefese, fotoğrafını çekerken. "Gitmemi çok zorlaştırıyorsun."

"O zaman gitme," dedi. "Kal." Yine bileğimi tuttu ve elimin arkasını öptü.

Kimse benden kalmamı istememişti. Kimse bunu istememişti. Bir an için neredeyse çekilip gidecektim. Onun arzusu bir hile, nazik sözleri bir tuzak olmalıydı.

Ama bu doğru değildi.

Bileğimi aşağı, bacaklarının arasına çekti. İçine girdiğimde dudakları açıldı ve en yumuşak sesler çıktı. İç kısmı parmağımı sıktı.

Onu korumak için her şeyi yapardım. Onu terk etmek bile.

"Gittiğim her saat seni düşüneceğim," dedim, ona eğilirken kulağına çaresizce fısıldadım. Göğüslerimizi birbirine değdirerek, parmağımı onun içine soktum. Vücudumuz yavaş bir ritimle ileri geri hareket ediyordu, her hareketimde ondan küçük inlemeler geliyordu.

"Sana geri döneceğime yemin ederim." Bu sözler ağır geldi, sırtımdan taşlar düşüp yuvarlanıyor gibiydi. O hevesle başını salladı ve kollarını omuzlarıma doladı.

"Öyle yapmalısın," diye nefes nefese, ikinci parmağımı içine sokarken kıvranıyordu. Tırnakları sırtıma batıyordu, acıdan inlememe neden olan hilal şeklinde izler bırakıyordu. "Sakın beni terk etmeye kalkışma." Bu sözleri hırıldayarak söyledi, ama içtenlikle söylenmişti.

"Asla." Bir parmak daha ekledim ve o çığlık attı, tırnaklarını sırtıma geçirdi. Kalçalarını sallayarak parmaklarımın daha derine girmesini teşvik etti. Saçlarım etrafımıza dökülerek yüzünü gölgesinde çerçeveledi.

Ateş çıtırdadı, bizim nefes nefese kalışlarımızdan başka tek ses buydu.

"Sana geri döneceğim, seni rahatsız etmek zorunda kalsam bile." Hala onun içindeyken doğrulup tekrar kameraya uzandım. Yanakları kızarmış, ağzı dayanılmaz bir şekilde büzülmüştü.

"Bir parmağını daha alabilir misin?"

Kafasını sallarken kıvrandı ve "Lütfen" diye fısıldadı.

Dördüncü parmağımı onun içine sokarken kamera flaşladı ve yüzündeki ecstasy ve ıstırapı yakaladı. Kendi kişisel ibadetim için ölümsüzleştirilmiş, tanrılaştırılmıştı. Kurnaz, küfürlü ve güzelliğinde kutsal.

"İçinde hissettiğim şeyi seviyor musun, güzel kız?" dedim ve o onaylayarak inledi. "Seni daha da derinden doldurmamı ister misin? Üzerime boşalana kadar bu amcığsı sikkemi ister misin?"

"Evet, lütfen, hanımefendi," diye nefes nefese söyledi.

Parmaklarımı onun içine derin ve yavaşça soktum, kaslarını gevşetip benim için açtı. "Birkaç dakika içinde kayışımı takacağım," diye fısıldadım,

ve göz bebekleri büyüdü. "Ve sen her santimini alacaksın. Seni dolduracağım, derin ve yavaş bir şekilde sikeceğim. Ve o kadar çok kez boşaldıktan sonra, düzgün göremeyeceksin, senin her lezzetli damlanı yalayacağım."

"Seni çok istiyorum," dedi, kulağıma adeta ambrosia gibi gelen bir sesle. Kalçalarına uzandı ve parlak kırmızı, tutkulu çizikler bıraktı. "Seni içimde istiyorum."

"Sakın kırırdama." Kanepeden kalkmak için acele ederken neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşüyordum. "Orada kal." Bana attığı gülümseme, merdivenleri koşarak çıkmamı sağladı. Oyuncakları daha uygun yerlere saklamaya başlamam gerekiyordu.

Geri döndüğümde, kemerimi belime takarken, Salem pozisyonunu değiştirmişti. Kanepede oturmuş, bacaklarını açmış, bir elini bacaklarının arasına koymuş, diğer elinde kamerayı tutuyordu. Bir fotoğraf çekti ve bir an için dilim tutuldu ve donakaldım. Kamerayı indirirken hafifçe iç çekti ve o kadar güzel inledi ki beynim tekrar harekete geçti.

"Benim için hazırlanıyor musun?" diye sordum, onun önüne geçerek. Bacaklarını biraz daha açtı ve beni baştan aşağı takdirle süzdü. Tanrım, çok güzeldi. Önüne diz çöktüm ve o parmaklarıyla kendini açtı. Gözlerimi ondan ayırmadım.

Ağzımı açıp, uzattığım dilimden tükürük damlamasına izin verirken onu okşadım. Onu okşarken derin bir nefes aldı ve her seğirdiğinde ve inlediğinde içim sıcaklık ile doldu.

"Bu çok iyi geliyor," dedi.

"Daha da iyi hissedeceksin."

Dilimi klitorisinin etrafında dolaştırdım, eti uyarılma ile şişmişti. Ağzıma doğru itti ve ben de kalçalarını geriye doğru ittim, iç uyluklarını kiraz kırmızısı bir iz bırakacak kadar sertçe tokatladım. Titredi, dudağını ısırdı ve huysuzca "Daha fazla, lütfen..." diye talep etti.

"Daha fazla acı mı?" diye alay ettim ve o hızla başını salladı. Diğer uyluğuna da bir tokat attım ve o sarsıldı, ısırarak gülümsedi.

"Tanrım, hanımefendi, lütfen!" Ben klitorisini ağzıma alıp emmeye ve hassas tomurcuğuna dilimi sürmeye başladığımda, titrek ellerle kanepenin minderlerini kavradı. Birkaç saniye sonra başımı kaldırıp her iki uyluğuna da birer kez vurdum. Parmak izlerim onun teninde çok güzel görünüyordu ve ben her birini öptükten sonra onu tekrar yalamaya başladım.

"Siktir, lütfen..." diye inledi, vücudu titriyor, sinirleri gerginleşmişti. Yakınlaşmıştı ama ben onu dikkatlice oyalamaya devam ettim, onu unutulmanın eşiğinde tutmaya çalıştım. Amcığı o kadar ıslaktı ki, her yaladığımda bana tanrıların ambrosiasını tattırıyordu.

"Hazır mısın, bebeğim?" Kanepeye tırmandım ve kayışı onun açıklığına sürterek onu tahrik ettim.

O, silikona sürtünerek kalçalarını hevesle salladı ve yalvardı: "Lütfen, Tanrım, kayışını istiyorum. Amımı sik, lütfen, beni derinden sik..."

Bir elimle boğazını, diğer elimle saçlarını tuttum. Onu aşağı çekerek sırt üstü yatırdım, bacaklarını açtım: Bir bacağını omzuma dayadım, diğer bacağı kanepenin kenarından uyluklarımın üzerine sarkıttım. Oyuncağı yavaşça içine soktum, her seferinde biraz daha derine ittim.

"Bu gerginliği hissediyor musun, bebeğim?" dedim, yüzünü izleyerek, yumuşak inlemelerini içime çekerek. "Seni ne kadar derinden sahip olduğumu anlıyor musun?" Ondan çıkardığım sesler güzel, çaresiz ve açgözlüydü. "Bu amcık benim. Bu güzel vücut tamamen benim."

benim, sikmek için benim. Daha önce seni kim siktiği önemli değil. Onların izlerini sileceğim. Sana onların asla veremediği zevki göstereceğim. Hepsi benim, siktiğimin hepsi benim." Her kelimeyle onu sikiyordum, gözleri geriye dönerken amacımı ona iyice anlatıyordum.

Onun benim için kıvranırları beni tamamen tüketti. Vücudumdaki her yaşam kıvılcımı, her acı şoku, her zevk anı için bana şükran duymamı sağladı. O kadar ıslaktı ki, tüm uzunluğumu içine alıyor ve ecstasy içinde inliyordu. Her çekildiğimde, kayış onun uyarılmasıyla parıldıyordu ve ben tekrar içine girdiğimde nefes nefese kalmıştım.

Oyuncağın onun içinde kaybolmasını izlemek neredeyse dayanılmazdı ve onun küçük zevk inlemelerine inledim. Şişmiş klitorisini okşuyordu, gözleri yarı kapalıyken bana bakıyordu. Yanakları kızarmıştı, dudakları benim adımları fısıldamak için aralanmıştı.

Üzerine eğildim ve terden tuzlu, kokusundan tatlı olan boynunu öptüm. Parmaklarını saçlarıma doladı, inleyerek daha fazlasını istedi. Kalçalarımı, gözlerini geriye devirecek bir açı bulana kadar hareket ettirdim.

"Nefes almaya devam et," diye hatırlattım ona. Elimi uzattım ve titrek elini kenara çekerek ona dokunabildim. Klitorisini ovuşturdum, ta ki o çaresizce elime karşı direnir kayışı daha derine itene kadar. Hareketleri beceriksizdi, vücudu kontrolünü kaybedip benimkine doğru kayıyordu.

"İşte böyle, güzelim," diye mırıldandım, vücudu gerginleşirken, kasları dalga dalga artan zevkle titrerken boynunu öptüm. "Seni yakaladım, her santimini. Benim için gel, işte böyle."

Onun gevşeyip titreyene kadar parçalanışını izlemek tam bir cennet gibiydi. Onu bu hale getirirken, zevkini uzatmak için hızımı yavaşlattım ve kayışı onun içinde derinlerde tuttum.

"Tanrım, Rayne, bu çok iyi geliyor." Gözleri açıktı ama odaklanamıyordu, yüzünde orgazmın sarhoşluğu ile bir gülümseme vardı. "Seni hissetmek istiyorum, lütfen."

Kayış içinden çıkarken nefesini tuttu. Aceleyle kayışı çıkarıp tekrar üstüne çıkmak için el yordamıyla aradım. Dayanamayarak başımı bir kez daha eğdim ve onu tattım, klitorisini emdim ve

dilimi onun zonklayan deliğine bastırdım. O inleyerek ağzıma doğru itti ve zar zor anlayabildiğim bir dizi kelimeyle zevkini mırıldandı.

Başımı kaldırıp bir yastık aldım ve onu belinin altına sıkıştırdım, sonra da açılmış bacaklarının arasına oturdum. Bacağını omzuma koydu ve ben ona karşı yan yana, yukarı aşağı hareket ettim.

Vücutlarımızın bir araya gelmesinin verdiği histen daha iyi, daha *mükemmel* bir şey yoktu. Ona karşı dönerek, ten tenine, klitorisi benimkine değdiğinde şişmiş ve hassaslaşmıştı. Kalçalarımın her hareketi, her sinirime yıldırım gibi zevk dalgaları gönderiyordu. Ritmimi buldum, yüzü mutluluktan gevşerken içimde gerginlik artıyordu. Bana karşı zonklaması mükemmeldi: kaygan ve lezzetli bir sıcaklık.

"Beni boşaltacaksın, güzel kız," dedim, sözlerim sıkıydı. Kalçalarını kavradım, onu biraz kaldırdım - klitorisimin onun klitorisinin üzerine kayması için mükemmel açı.

Nadiren zevke kapılırdım, ama onunla birlikteyken kapıldım. Kafamda onun görüntüsü, bana bakan gözleri, vücudunun benimkine yapışık hali dışında hiçbir düşünce olmadan o akıl almaz orgazma sürüklendim. Mükemmel güzellikte ve tamamen bana ait.

Ölülerin Fotoğrafları

Ertesi sabahın erken saatlerinde, güneşin ilk ışınları ağaçların arasından sızarken, Rayne beni karlı yollardan Andy'nin çiftliğine götürdü. İki katlı çiftlik evine doğru yürüyüş yolunda ilerlerken, yeni yağan kar botlarımızın altında çıtır çıtır sesler çıkarıyordu, yakındaki ahırdan tavukların gıdıklamaları ve keçilerin melemeleri geliyordu.

"Günaydın Rayne. Günaydın Bayan Lockard." Andy çoktan kalkmış ve verandanın kenarında eldivenli eliyle bize el sallıyordu, yanında korkulukta buharlı bir kupa duruyordu. "İsterseniz kahve hazır. Çantanızı ben alabilirim..."

"Ben alırım." Rayne gülümseyerek çantamı omzuna attı ve beni içeriye götürdü, Loki de arkamızdan geldi. İçerisi çok sıcaktı ve Loki kanepenin yanındaki odun sobası yanında hemen yerleşti. Çocuk kitapları ve oyuncaklar yere dağılmıştı ve mutfak masasında yarısı bitmiş bir yapboz vardı. Evin sessizliğine bakılırsa, Rebecca ve Rachel hala uyuyorlardı.

Rayne ve ben geri döndüğümüzde Andy, "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?" diye sordu. Rayne taşıdığı büyük sırt çantasını okşadı ve başını salladı. "Silah alıyorsun, değil mi? Mühimmatın var mı?"

"Yeterince var," dedi, ama cevap onu tatmin etmedi ve içeri girdi. Birkaç dakika sonra bir kutu .45'liklerle geri döndü.

"Bu yeterli olmalı," dedi, omzuna hafifçe vurarak. "Dışarıda dikkatli ol."

"Yarın akşama kadar dönmeye çalışacağım," dedi. Duygularımı kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyordum, ama bana döndüğü anda, gözyaşlarımı tutmak için verdiğim mücadele beni hıçkırmaya başladı.

Beni kucakladı ve başımı çenesinin altına aldı. Ağlamamaya çalıştım, ama başaramayınca en azından sessizce ağlamayı başardım.

"Ben iyi olacağım," dedi. "Söz veriyorum. Benim için endişelenme."

"Seni özleyeceğim," dedim. O da geri çekildi, alnını alnıma değdirecek kadar.

"Ben de seni özleyeceğim. Sadece birkaç gün. Hepsi bu. Sonra geri döneceğim." Yanağıma öpücük kondurdu ve kulağıma fısıldadı, "Cebimde senin fotoğrafların var. Onları yatağımın yanında saklayacağım ve seni düşüneceğim."

Yanaklarımda donmuş gözyaşlarını aceleyle sildim. Eldivenli elleriyle yüzümü tutarak dudaklarıma öptü.

Çok geçmeden, ATV'ye doğru yürüyerek uzaklaştı ve ormanda kayboldu.

ANDY beni misafir gibi ağırlamak istedi, ama ben çalışmam için ısrar ettim. Ellerimin meşgul olması ve zihnimin başka şeylerle meşgul olması gerekiyordu, aksi takdirde Rayne'in yokluğuna dair endişem beni yiyip bitirecekti.

Tavukları besledik ve keçiler için taze saman serdik. Kızlar nihayet uyandığında, Andy kahvaltıyı hazırlarken ben Loki'yi mülkün etrafında yürüyüşe çıkardım. Rebecca ve Rachel arkadaşlarının gelmesinden çok mutluydular, ama ben mutlu bir ruh hali içinde kalmakta zorlanıyordum. Tek düşünebildiğim, adanın kuzey ucuna tek başına yolculuğa çıkan Rayne'di. En azından bana orada bir radyo olduğunu söylemişti, böylece onunla iletişim kurabilirdim.

Dışarısı çok soğuktu, bu yüzden orada sonsuza kadar kalamazdım. Sonunda, mutlu maskemi takıp içeri girmek zorunda kaldım. Sinirli midemin itirazlarına rağmen, Andy'nin hazırladığı pastırma ve krepleri zorla yedim. Rebecca ve Rachel konuşmaya hevesliydi; Rachel bana çeşitli oyuncaklar göstermeye devam ederken, Rebecca anakara hakkında her şeyi duymak istiyordu.

Onlar tatlı çocuklardı ve onları eğlendirmek için daha fazla enerjim olmasını dilerdim. Endişem sürekli dikkatimi dağıtan, beynimin arkasında bir kaşıntı gibi duruyordu, özellikle de rüzgar esmeye ve kar yağmaya başladığında.

Gün yavaşça geçti. Andy, gerek olmadığını söylese de, elimden geldiğinde ona yardım ettim. Rebecca'ya kelime çalışmasında yardım ettim ve Rachel'ın uyku vakti geldiğinde ona hikâye kitabı okudum. Bu sırada dışarıda rüzgâr ve kar uğulduyordu. Akşam olduğunda, Loki tuvaletini yapmak için dışarı çıkarılmış olmasına rağmen, kapının önünde bekleyerek oturuyordu.

"O bu gece geri gelmeyecek, evlat," dedim. Bana uzun bir süre baktı, kapıya son bir kez hüzünlü bir bakış attı, sonra ateşin önündeki yerine geri döndü.

Andy kızları "sessiz okuma zamanı" için yukarıya çıkardı ve ben yalnız kaldım. Yumuşak, rahat kanepede rahat yastıklarla yatak olarak hazırlanmıştı ve şömine ortamı sıcak tutuyordu. Çiftlik evi rüzgarda gıcırdayıyordu, ama Balfour Malikanesi'ndeki gibi uğursuz bir his vermiyordu. İzlediğimi hissetmedim.

Dışarıda kar taneleri uçuşuyor, pencereler buzla kaplanmıştı. Güneş neredeyse batmıştı ve giderek artan karanlık kalbimin göğsümde acı bir şekilde çarpmasına neden oluyordu. Rayne, Andy'nin iyi silahlandığını, tüm pencerelerin parmaklıklı olduğunu ve ön kapının kalın bir sürgü kilidi ile donatıldığını bana temin etmişti. Ama endişelendiğim kendi güvenliğim değildi.

Andy bana etrafı gezdirmişti, bu yüzden CB telsizinin dar koridorun sonunda, ofisinde olduğunu biliyordum. Yukarıdaki kızları rahatsız etmemek için kapıyı kısmen kapatarak içeri girdim. Masadaki sandalyeye kıvrıldım, eski yaylar altımda gıcırdayıyordu. Loki ayaklarımın dibine uzandı; geldiğimizden beri yanımdan ayrılmamıştı.

Radyonun kanalını kuzey yangın gözetleme kulesinin istasyonuna ayarladım ve mikrofonu aldım.

"Rayne?" diye fısıldadım. "Orada mısınız?"

Cevap beklerken kalbim mide bulandırıcı bir şekilde hızla atıyordu. "Hey, güzel kız."

Onun sesini duyunca kalbim güm güm atmaya başladı. "Seni özledim. İyi olduğundan emin olmak istedim."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Ben iyiyim. Sobada ateş yaktım, burası çok sıcak. En sevdiğim tığ işi battaniyeye sarılmış durumdayım. Hatta hazır sıcak kakao bile var."

Kıkırdadım. "Mini marshmallowlu mu?"

"Tabii ki. Andy'nin de evde biraz vardır eminim."

"Yer çok soğuk, mutfağa yürüyemem," dedim, dramatik bir şekilde iç çekerek.

"Bak ne diyeceğim, hemen geri dönüp senin için hazırlayayım."

Gözlerim yaşardı. Onun geri döneceği düşüncesiyle bu kadar kolay gözyaşlarına boğulacak kadar gerçekten yorgundum.

Ya geri dönmezse? Ya baz istasyonundan düşerse, ya canavar onu bulursa, ya da...

"Salem, hâlâ orada mısın?"

"Evet! Evet, ben..." Boğazımı temizledim. "Üzgünüm, biraz yorgunum. Yolculuk iyi geçti mi?"

"Fena değil. Sessiz ve soğuktu," dedi. "Neredeyse huzurluydu. Çok fazla kar var, ama kuledeki sorunu görebiliyorum. Üzerinde enkaz var, ama kaldırması kolay olmalı."

"Oh, iyi, evet, bu iyi..."

Üst kattan çocukça kahkahalar, ardından Andy'nin yüksek sesli kahkahaları geldi. Mutlu bir evin sesleri beni çevreliyordu, ama kendimi çok yalnız hissediyordum.

"İyi misin, Salem?" Rayne'in sesi şefkatliydi ve beni bir kucaklama gibi sardı.

"Endişeliyim," dedim. "Midem ağrıyor. Ben sadece... Korkuyorum."

O benden çok daha büyük bir tehlike altındaydı. Şikâyet ettiğim için kendimi aptal hissettim, ama bu duygular beni tamamen ele geçirmişti. Bir canavar gibi, endişe beynimin her karanlık köşesinde, her bilinmezde, her acı hatırada bekliyordu. Hem gerçek hem de hayali tehlikelerde pusuda bekliyordu. Her endişeyi ortaya çıkarıyor, onu neon bir tabela haline getiriyor ve beynimin önüne yapıştırıyordu.

"Anlıyorum, bebeğim. Seni suçlamıyorum. Bu dünya çok korkutucu. Ama ben yanındayım. Şu anda yanında olamıyor olabilirim, ama söz veriyorum, ihtiyacın olduğu anda her şeyi bırakıp yanına geleceğim."

Sözleri beni o kadar şaşırttı ki, birkaç saniye sessiz kaldım. Su gibi akan gözlerimden hem suçluluk hem de sevinç gözyaşları döküldü

ve hızla yanaklarımı sildim.

"Hey. Beni duydun mu?"

"Duydum," diye fısıldadım, sesimin titremesini duymaması için. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür etme. Bunu yapmaktan mutluluk duyarım, Salem. Ben istiyorum ki..." Sesi birkaç saniye boyunca kesildi ve ben nefesimi tutarak bekledim. "Senin yanında olmak istiyorum. Bu durum çok berbat, ama senin burada olman..." Yine sesi kesildi. "Bunu sana yüz yüze söylemem gerekirdi. Sanırım çok korkak biriyim."

"Korkak değilsin," dedim. Mikrofonu kulağıma yaklaştırdım ve gözlerimi kapattım, sanki o yanımda duruyormuş gibi hayal edebiliyordum.

"Bana yeniden umut verdin, Salem. Kim bilir, belki bir şeyler değişir? Ama uzun zamandır yalnızım ve bir süre sonra, ne için savaştığını unutuyorsun."

"Yeniden buldun mu?" dedim. "Uğruna savaştığın şeyi?"

"Hayır, tekrar değil. Ama ilk kez, evet. Artık uğruna savaşacak bir şeyim var."

Elimde radyo ile sandalyede kıvrılmış olarak UYUYA KALDIM. Bir ara Andy içeri girip üzerime bir battaniye örttü, böylece uzun gece boyunca çok fazla titremezdim.

Sabah uyandığımda, Loki'yi işini görmesi için dışarı çıkardım ve verandadan onu izledim. Kar şimdilik durmuş olsa da, başımızın üzerinde sonsuz bir siyah bulutlar kümesi toplanmıştı. Ahırın önüne kabarık beyaz kar yığınları birikmişti ve hayvanlara yemlerini verebilmemiz için Andy'ye onları temizlemede yardım ettim.

Uykulu hissetmeme rağmen sakın kalmak için bir hap aldım. Loki'yi besledikten ve yumuşak haşlanmış yumurta ve tosttan oluşan geç kahvaltımı yaptıktan sonra, taş ev yanmadan önce oradan çıkardığımız çöpleri kataloglama görevime geri döndüm. Sırt çantama sadece küçük bir kutu sığdırabildim, ama bu beni meşgul etmeye yetti.

İçindekileri Andy'nin ofisindeki masanın üzerine yaydım. Rayne'in çocukluk fotoğrafları vardı, çoğu yıpranmış,

lekelenmiş ve yıllarca kötü saklandıkları için solmuştu. Bazıları onun ve annesinin, bazıları ise Melanie Balfour'un tek başına olduğu, açıkça kendi çektiği fotoğraflardı.

Picard'ın tek bir fotoğrafı bile yoktu. Kendi karısı ve çocuğuyla uzaktan yakından ilgisi olduğuna dair tek bir kanıt bile yoktu.

Kutunun en altında, büyük, kirli bir zarf kartona yapışmıştı. İğrenerek inleyerek, bir mendil kullanarak onu çıkardım ve üzerinde siyah küf halkaları olduğunu gördüm. İçinde daha fazla fotoğraf vardı.

Ama bunlar diğerlerinden farklıydı.

İlk birkaç tanesi o kadar karanlıktı ki, neye baktığımı zar zor anlayabiliyordum. Ama bu garip fotoğraflara ne kadar uzun bakarsam bakayım — kan kırmızısı, yağlı beyaz, soluk parçalanmış kemikler — midem o kadar bulanıyordu. Neye baktığımı bilmiyordum, ama bunda çok yanlış bir şey olduğunu biliyordum.

Bulduğum ilk net fotoğrafı, dehşet içinde ellerimi ağzıma kapatarak düşürdüm. Ölü hayvanlar, türlerini belirleyemeyeceğim kadar parçalanmış halde, tanıdık bir ahşap masanın üzerinde yayılmıştı. Taş evdeki masa.

"Aman Tanrım..." Bir tane daha, sonra bir tane daha aldım, gözlerim fotoğrafları artan bir dehşetle tarıyordu. Et ve kemik, kan ve organlar. Bazı fotoğraflar o kadar groteskti ki midem bulandı ve aniden kusmak üzereydim, kusmamak için kendimi zor tuttum.

Son birkaç fotoğraf en kötüsüydü. Fotoğraflarda bir hayvan yoktu.

Bir insandı. Bir fotoğrafta, kanla çevrili, genişçe açılmış, cam gibi bir göz vardı —kanla çevrili. Bir diğerinde, sanki otopsi için serilmiş gibi çıplak bir kadın vücudu vardı, yüzü görünmüyordu. Boğazı derin ve acımasız bir kesikle açılmıştı. Gövdesi açık yaralarla doluydu.

Son fotoğrafta, bazılarında et parçaları yapışmış kanlı kemikler yığılmıştı. Lekeli eller, yığından bir uyluk kemiğini yukarı kaldırmış, kemikteki bir dizi küçük oyulmuş sembolü gösteriyordu.

Her şeyi yere bırakıp ayağa kalktığımda ellerim titriyordu ve daireler çizerek yürümeye başladım. O cesedin kime ait olduğunu bildiğime dair içimde kötü bir his vardı.

Melanie'nin gömülmüş olması gerekiyordu; Rayne, annesinin toprağa verildiğini söylemişti.

Ama artık bunun doğru olduğuna inanmıyordum.

RAYNE, geri dönmeden önce bana telsizle haber vereceğine söz vermişti, ama saatler çok yavaş geçiyordu. O korkunç fotoğraflar zihnimde o kadar çok yer etmişti ki, onları gerçekten gördüğümde emin olmak için tekrar baktım.

Onların sahte olduğuna inanmak istedim, ama içgüdülerim bana onların gerçek olduğunu söylüyordu.

Rayne'e nasıl söyleyecektim? Ona *ne* söyleyebilirdim? O fotoğrafları görmek zorunda kalacağını düşünmek bile beni hasta ediyordu.

"İyi misiniz Bayan Salem?" Andy mutfak masasının karşısından endişeyle bana bakarak sordu. Yaptığı yemeğe neredeyse dokunamamıştım. "Rayne için endişelenmeyin. O eski kuleye birçok kez gitti. Akıllı bir kadın, hava kötü olursa geri dönemeyecek kadar kötü olursa orada kalır."

Onun güven verici sözlerine minnettardım. İkinci bir görüş almak için çaresizce ona bulduğum şeyi söylemek üzereydim, ama kızlar hemen yanımda oturuyorlardı. Bunun yerine, bir süre yemeğimi karıştırdıktan sonra, radyonun yanında bir fincan çay ile kıvrılıp, Rayne'in aramasını umutsuzca bekledim.

Ama akşam oldu, karanlık çöktü, hala ondan haber yoktu.

Ofis kapısının çalınmasıyla irkildim ve Andy kafasını içeri soktu. "Ben yatmaya gidiyorum. Sen de biraz uyumaya çalış. Hava çok kötü, muhtemelen onu meşgul ediyordur."

Belki de sadece endişemden dolayındı, ama onun güvencesi artık o kadar da *kesin* gelmiyordu.

Saatler sonra, Loki'nin keskin havlaması beni uykumdan uyandırdı.

Yine masada uyuyakalmıştım. Ağrıyan boynumu gerip, ellerimi kollarımın içine sokarak titredim. Radyonun beni uyandıracağından neredeyse emindim, ama yine de mikrofonu elime alıp yumuşak bir sesle, "Rayne? Orada mısın?" dedim.

Cevap yoktu. Loki de artık ayaklarımın dibinde yatmıyordu; muhtemelen ön kapıda, dışarı çıkıp işemek için bekliyordu. Tanrım,

dondurucu soğuktu. Ellerimi ağzımın etrafına kapatıp nefes vererek ısıtmaya çalıştım, ön kapıya koştum ve kapının yanında asılı olan sıcak paltolardan birini aldım.

Loki volta atıp sızlanıyordu, ben de aceleyle kapıyı açtım, sonra kollarımı ceketin kollarına sokup botlarımı giydim.

Verandaya çıkıp karanlık geceye baktım. Kar yine yağıyordu, şiddetli rüzgârla birlikte savruluyordu. Projektörler evi aydınlatıyordu ama yine de burada gereğinden fazla kalmak istemiyordum.

Ama bahçeyi tararken, Loki'nin ortada olmadığını fark ettim. "Loki?"

Onun evin yanından koşarak gelmesini bekliyordum ama gelmedi. Gözlerim karın üzerinde, bahçenin ötesine uzanan izlerini takip etti... ve uzaklaştı.

Ormana doğru.

Uzaklardan, dondurucu rüzgârla birlikte bir köpeğin havlaması geliyordu. Korku dolu, çılgınca bir hırlama sesiydi. Kalbim göğsümde çarpıyor, boğazım korkudan şişiyordu.

"Loki!" Çağrım uluyan rüzgârın içinde kayboldu. Havlaması daha da uzaklaşmış gibiydi.

Panik içinde, aceleyle içeri girip sırt çantamı karıştırdım ve Rayne'in bana bıraktığı av bıçağını bulana kadar aradım. Kınından çıkarıp fırtınalı geceye doğru koştum.

Yeni yağan kar, ayaklarıma çapa gibi ağırlık yapıyordu. Rüzgâr etrafımda esiyor, kar taneleri görüşümü engelliyordu.

"Loki!" Onu çağırmaya devam ettim, karın üzerinde bıraktığı izleri elimden geldiğince takip ettim. Dudaklarım ve parmaklarım soğuktan uyuşmaya başlamıştı, ama zavallı köpeği burada ölüme terk edemezdim. Neden kaçmıştı, ona ne olmuştu?

Artık onu duyamıyordum. Çiftlik evini de göremiyordum. Etrafımda sadece uzun ağaçlar ve donmuş çalılar vardı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, içimi korku kapladı. Geri dönüp Andy'yi uyandırmalı ve yardım istemeliyim. Ama etrafımda dönüp dururken, eve geri dönüş yolunu bile bulamayabileceğimi fark ettim. Karın üzerinde benim ve Loki'nin ayak izleri hızla örtülüyordu.

Nefesim hızlandı, ciğerlerim soğuktan ağrıyordu. Lanet olsun, köpek nereye kaçmıştı? Bu onun yapacağı bir şey değildi. Ellerimi ağzımın önüne getirip, uluyan rüzgara boşuna bağırmaya başladım.

Uzaktan hafif bir havlama sesi geldi. Umutsuzca, sesi takip ederek koştum. Ama ayağım karın altında göremediğim bir şeye takıldı ve yere düştüm.

Kendimi yukarı ittiğimde, önümde soluk kırmızı bir ışık gördüm.

Uzun, koyu renkli, kanlı saçlar rüzgârın esintisiyle dalgalanıyordu. Boş gözler beni izliyordu, çok uzun tırnaklarından kan damlıyordu, beyaz karda belirgin bir şekilde. Nefesimi tuttum ve sanki karnıma bir tekme yemiş gibi beni vuran bir hüznün dalgası soludum.

Her yerim ağrıyordu. Nefes almakta zorlanıyordum.

Bir saniyeden az, göz açıp kapayıncaya kadar, sonra o yok oldu.

Rüzgâr fısıltılarla doluydu, garip sesler birbirine karışıyordu. Göğsüm çok ağırlaşmıştı, başım dönüyordu. İçeri girmem gerekiyordu, ama nereye... nasıl...

Arkamı döndüm ve o oradaydı: yüzü çarpık, kanlı kolları uzanmış, ağzı korkunç bir çığlık atarken açık kalmıştı.

Fırtına, yere düşerken attığım çığlığı yuttu. Derin karda yere düştüm ve yuvarlandım, dik bir yokuştan aşağı kayarak bir vadiye düştüm.

Çaresizce ihtiyacım olan hava ciğerlerimden sıkışıp çıktı. Sanki göğsüm çöküyormuş gibi hissettim.

Tekrar tekrar, korkunç bir sıkışma hissi geldi. Çığlık atamıyordum, kalkamıyordum. Sanki boğazım sıvıyla dolmuş gibiydi ve iğrenç metalik tadı boğazımı tıkiyordu. Bir gölge önümde ileri geri, ileri geri sallanıyordu. Her sallanışında beni ezip geçiyordu. Göğsümü yumrukluyordu, böylece kanlı gölette kabarcıklar yükseliyor ve ağzımı dolduruyordu.

Uzakta biri çığlık atıyordu. Ne kadar sefil, acınası bir feryat. Fısıltılar devam etti, beni çevreledi, bana bulaştı.

Kemikler, kemikler, seni kemiklere bağlıyorum. Etle, etle, bu etle seni besliyorum. Kanla, kanla, kanla seni çağırıyorum.

Rayne
Işıklar Sönüyor

Ellerim sert ve soğuktu, eldivenlerimi çıkarıp tırmanma kemerimin yanındaki saklama kabına attım. Dondurucu soğuklar metali buzla kapladığı için, baz istasyonuna tırmanmak beklediğimden daha uzun sürmüştü. Büyük bir dal alıcı vericiye dolanmıştı, ama onu çıkardıktan sonra, canlı iz kameralarının hayalet gibi yeşil ışığı yangın kulesi'nin kare odasına geri dönmüştü.

Eski monitörler masanın üzerine dengesiz bir şekilde yığılmıştı, camları çatlamış ve eski plastik gövdeleri kırılğan hale gelmişti. Blackridge vergi gelirleriyle yüzüyor değildi; sahip olduğumuz araçlar topluluk tarafından finanse ediliyordu, ancak eskiydiler ve bozuluyorlardı. Her kış, bir yıl daha dayanmaları için onlara yalvarırdım ve şimdiye kadar hayatta kalmayı başarmışlardı.

Vücudum yorgunluktan ağrıyordu ve yüzüstü yatağa yığıldım. Güneş batmak üzereydi, ama fırtına bulutları ortalığı o kadar karartmıştı ki, sanki gece olmuştu. Bu gece eve dönmem imkansızdı. Yemek yemekten, dinlenmekten daha çok, Salem ile konuşmak istiyordum. Sesini duymak, iyi olduğunu bilmek istiyordum.

Ne kadar yorgun olursam olayım, sadece sesini duymayı iple çekiyordum.

Bende bir sorun mu vardı? Bu sadece bir takıntı mıydı, yoksa onu düşündüğümde hissettiğim sıcaklık tamamen başka bir şey miydi? Onun gülümsemesini hatırladığımda midem titriyordu. Yastığımın altından onun Polaroid fotoğraflarını çıkardığımda, tüm sıcaklık yüzüme hücum etti ve anında aptal gibi gülümsemeye başladım.

Tık.

Oda aniden karanlığa gömüldü. Sarsılmış ve kafası karışmış bir şekilde yataktan fırladım ve aceleyle ışık düğmesini kapatıp açtım. Hiçbir şey olmadı. Monitörler kapalıydı. CB radyo da öyle. Ceketimin fermuarını çekip yürüyüş yoluna çıktım ve zifiri karanlık ormana baktım.

Meleklerin yaklaşmasını engellemek için kulenin etrafını çevreleyen projektörler kapalıydı.

"Lanet olsun, elektrik kesilmiş," diye mırıldandım. Masadan el fenerimi alıp, kapının yanındaki elektrik panosunu açtım.

"Hadi ama!" Sigortayı açıp kapatmak hiçbir işe yaramadı. Tek seçeneğim kulenin tabanındaki yedek jeneratördü.

Kar artık yoğun bir şekilde yağıyordu. Silahımı doldurup hazır hale getirdikten sonra, yavaşça kuleden aşağı indim. Merdivenler gıcırıyordu, kule fırtınada inliyordu. Soğuk rüzgar yüzümü kamçıliyordu, ben de başımı eğik tutarak el fenerimle yolumu aydınlatıyordum. Kulenin dibinde beni bekleyen bir şey olsa bile, uluyan rüzgarın sesinden duyamazdım.

Karanlıkta göremiyordum.

Jeneratörü çalıştırmaya çalıştığımda cızırdadı ve umarım yakıt bulabileceğim malzeme deposunu aramak için el fenerini sallarken küfrettim.

Çat.

Bir dalın kırılma sesi anında dikkatimi çekti. Işığın huzmesi parıldayan kardan yansıyarak gölgeleri zar zor deliyordu. Ağaçlar rüzgarda sallanıyordu ve onların altında karanlık, fiziksel bir duvar gibi kalınlaşmıştı.

"Hayatım?"

Sırtım gerginlikten kaskatı kesildi, ama kaslarımı hareket ettirmeye cesaret edemedim. Gerçekten birini mi duydum? Yoksa sadece rüzgâr mıydı, ağaçların gıcirtısı mı?

"Neredesin tatlım? Seni göremiyorum."

O ses bilinçaltımın derinliklerine ulaştı, hala açık olduğunu bilmediğim bir yarayı delip geçti. Nefesimi tuttum. Konuşmadım, ışığımı bir santim bile hareket ettirmedim.

"Anneciğine dön, tatlım."

Dişlerimi o kadar sıkımdım ki, kırılmalarını bekliyordum. Bu annemin sesiydi. Ama olmamalıydı. *Olamazdı*. O, canavar gelmeden önce ölmüştü, canavar onun sesini bilemezdi.

Yine de...

"Rayne? Annemi üzme."

Gölgelerin içinden, el fenerimin ışığının birkaç metre solunda, uzun, solgun bir uzuv uzandı. Sonra bir tane daha. Sonra iki tane daha. Eklemler yerinden çıkıp yerine girerken, grotesk bir şekilde çatırdıyordu. Tuhaf vücudu dik durmak için bükülürken, kaburgaları sanki kendi kendilerine hareket edebiliyormuş gibi doğal olmayan bir şekilde dalgalandı. Gözsüz yüzü, fırtınalı gökyüzüne doğru bakıyormuş gibi yukarı doğru baktı, iğrenç ağzı açık kalmış, kısaç gibi dişleri havayı tırmalıyordu.

Yavaşça silahımı pozisyona getirdim.

"Oh, Tanrım..." Sesi dehşetle bozuldu. Bu, canavarın her zamanki monoton taklidinden farklıydı. Çok gerçekçi geliyordu. "Neredesin?"

El fenerini düşürdüm, silahımı tutmak ve ateş etmek için elimi hızla kaldırdım. Bir saniyeden fazla sürmemişti, ama mermim boşluğa gitti, hedefini bulamadı.

"Kahretsin!" Merdivenlere doğru koştum, ama aniden durdum. Aşağı inmenin tek bir yolu vardı ve yukarıdaki kapı sonsuza kadar dayanmayacaktı. Dar bir alanda sadece bir el feneri ve sınırlı sayıda mermiyle, kuleye tekrar tırmanırsam ölmüş sayılırdım.

Çıt.

Melek bana saldırdı, korkutucu bir kolaylıkla karların üzerinde sıçrayarak ilerledi. Merdiven korkuluğuna çarptı, pençeleri ceketimin arkasını yırtarken ahşabı parçaladı. Silahıma umutsuzca tutunarak yuvarlandım ve tam zamanında ayağa kalkarak, bana tekrar atladığında bir kurşun daha ateşledim. Kurşun göğsünü deldiğinde çığlık attı, geriye doğru sendeledi ve yarasına vurdu.

Nişan alacak zaman yoktu. Başka seçeneğim yoktu.

ATV'ye doğru koştum. Arkamda, melek benim adımları haykırıyordu. Anahtarı çevirip kontağı çevirdim, eski motorun beni yarı yolda bırakmamasını umarak. Motor gürültüyle çalışmaya başladı ve ben gaz pedalına bastım. Lastiklerimin altından karlar fırlarken, karanlığa doğru hızla uzaklaştım.

Karanlıkta Çığlıklar

KENDİME GELDİĞİMDE, şiddetli bir şekilde titriyordum. Vücudum şiddetli soğuktan ağrıyordu ve her nefes almam zorluydu. Hareket edemiyordum ve ölecek miyim diye merak ederken birkaç uzun saniye korku içinde geçti.

Şaşkın bir haldeyken, aniden sırtıma sıcak ve ağır bir şeyin bastırıldığını fark ettim. İnlediğimde, o şey hareket etti ve ıslak ve soğuk bir şey boynuma, sonra da yanağıma dokundu. Burun çekme sesi duyuldu, sonra sıcak, ıslak bir dil kulağımı çılgınca yaladı.

"Loki..." Ona bakmaya çalışırken gözlerim bulanıklaştı. Ne kadar süredir karda yatmış olduğumu bilmiyordum, ama onun vücut ısısı sayesinde hayatta kalabilmişim. Kollarımı onun kabarık boynuna doladım, yakasına tutunarak kendimi ayağa kaldırdım. Ben ona yaslanarak zar zor ayakta dururken, o sabırla bekledi.

Vücudum çok ağırdı, uzuvlarım uyuşmuştu ve büyük köpeğin sırtına yığıldım. Loki yürümeye başladı, ben ona tutunurken beni de sürükledi. Kararlı bir şekilde ilerledi, kulakları dik, bizi karın içinde dikkatlice yönlendirdi. Sonra durdu, bir kulağı öne, diğer kulağı arkaya dönük.

Tek duyabildiğim fırtınanın uğultusu ve gürültüsüydü. Loki karanlığa bakarken, kuyruğu dik duruyordu ve göğsünden düşük bir hırıltı geliyordu.

"Salem! Yardım et!"

Vücudum titremeye başladı. Midemde panik hissettim. Bu Rayne'in sesiydi, zayıf ama inkar edilemez. Anında, adrenalin tüm uzuvlarıma yayıldı. Birkaç saniye içinde uyuşukluktan kırmızı alarma geçtim, ama vücudum işbirliği yapmak istemiyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım, sadece birkaç adım yürüdüm ve tekrar karın üzerine yığıldım.

Loki nefes nefese kalmaya ve havlamaya başladı, onu tutan ellerime karşı direniyordu. Ama ben tasmaını bırakmayı reddettim. Ses Rayne'e benziyordu, ama melek ve onun alaycı sözleri aklımdan çıkmıyordu.

"Salem! Lütfen! Yardım et!"

Uzak sesinde acı dolu bir keskinlik vardı. Panik soğuk bir nehir gibi içimi kaplarken, "Rayne! Rayne, beni duyuyor musun?" diye bağırdım.

Rüzgâr sözlerimi alıp götürdü, fırtınada boğdu.

Loki öfkeli bir hırıltıyla öne atıldı ve beni alt etti. Islak tasmaı elimden kaydı ve ağaçların arasından koşarak gözden kayboldu, havlaması gittikçe uzaklaşıyordu.

"Loki! Hayır!" Işığım yoktu ve silah olarak sadece bir bıçağım vardı. Nerede olduğumu bilmiyordum. Adrenalin tek başına beni ayakta tutuyordu, ben ise sendeleyerek ilerliyordum.

"Salem!"

"Tanrım, Rayne..."

Ne yapabilirdim ki? Her saniye belirsizlik çok uzun geliyordu. Rayne'i bulmalıydım, *bulmak zorundaydım*. Yardım almadan devam etmek aptalcaydı, ama geri dönüş yolunu bulabileceğimden bile emin değildim. Buraya gelmemeliydim, evden hiç çıkmamalıydım...

Bu tehlikeliydi. Muhtemelen ağaçların arasında beni bekleyen tek şey ölümdü. Ama onun sesini görmezden gelirim, Rayne'in gerçekten orada olma ihtimali varsa, onu terk ettiğim için kendimi asla affetmezdim.

Soğuktan tüm vücudum ağrıyordu, sanki iğneler üzerinde yürüyormuşum gibi. Loki'nin havlaması uzaktaydı ve şiddetliydi, sanki bir şeyin peşindeymiş gibi. Rayne birkaç saniye arayla sesleniyordu ama ben cevap vermeye cesaret edemedim. Mümkün olduğunca sessizce hareket ettim, başımı sağa sola çevirerek.

Ben avcı değildim. Ben avdım ve her adım son adımım olabilirdi.

El fenerim, dönen karın içinden ürkütücü ışığını yayıyordu, ama etrafım gölgelerle çevriliydi. Paranoyam, sanki karanlık figürler ağaçların arasında koşuşturuyormuş gibi, orada olmayan şeyleri görmeme neden oluyordu. Rüzgarda fısıltılar duyduğuma yemin ederdim, yumuşak ağlama sesleri ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu.

Neyin gerçek, neyin hayal ürünü ve neyin beni öldürmek istediğini anlamak imkansızdı.

Işığım titriyordu. Yakınlarda bir Şey hareket ediyordu, ama hangi yöne dönersem dönsem göremiyordum. Loki'nin havlaması hiç olmadığı kadar yakındı. Panikle boğazım ŐiŐmesine rağmen, yumuşak bir sesle seslendim. "Loki? Rayne? Orada mısınız? Orada mısınız?"

Boynum, izlendiğimi hissetmenin korkunç duygusuyla karıncalandı.

Karanlıktan bir fısıltı geldi: "Salem... lütfen... yardım et."

Belirsiz bir siluet önümde çömelmiş duruyordu, ona doğru döndüğümde ışığım hızla titremeye başladı. Havada keskin, etli, metalik bir koku vardı. Açık, çürümüş bir yara gibi.

KonuŐamadım. Cesaret edemedim. Hayatımı savunmak için yeterli olmadığını bilsem de bıçağımı hazır tutuyordum.

Yavaşça, siluet ayağa kalktı ve melek gözsüz yüzünü bana çevirdi.

"Oh... Tanrım... hayır..." Geri çekildim, kollarım titriyordu, dizlerim çökmek üzereydi. Melek, bana doğru sürünürken başını hevesle sallıyordu, kokuşmuş nefesi havayı bulandırılıyordu. Burun delikleri genişledi ve çığlık attı, sesi o kadar korkunçtu ki kalbim dehşetle sıkıştı.

Rayne'i mükemmel bir Şekilde taklit ederek, "Yardım et bana, lütfen... yardım et..." dedi.

Beynim bacaklarıma *koş... koş... koş...* diye emrediyordu... ama bacaklarım itaat etmiyordu. ığlıklar boğazımda düğümlendi, vücudum korkudan kaskatı kesildi. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum, düşünemiyordum.

Yaratığın ağzı açıldı ve diŐlerle dolu boşluk gibi bir ağız ortaya çıktı. Üzerime atladı, bana çarptı ve beni yere devirdi. ılgınca bıçağı salladım, umutsuzca bıçağın ete saplandığını hissetmeyi umuyordum. Çürümüş tükürük üzerime damladı, pençeleri etrafımdaki karı kazıdı ve bıçak temas ettiğinde, ıslak ve sıcak bir Şey yüzüme sıçradı.

Ama duyduğum bir sonraki canavarca çığlık melekten gelmiyordu. Loki'den geliyordu.

Ağaçlardan fırlayan ve havada uçan bir gölge gibiydi. Saldırғанıma doğru koştu ve uzun uzuvlarından birini dişleriyle kapattı. Kar fırtınası ve korkunç sesler arasında

yere yuvarlandılar ve bu kaos içinde canavarı köpekten ayırt etmek imkansızdı.

Bir silah sesi duyuldu. Loki yalnız gelmemiştir.

Rayne titrek ışığının huzmesine adım attı, giysileri sıırıslıklam, saçları dağınıktı. Yüzüne kan sıçramış ve paltosu kanla ıslanmıştı, ama hızla hareket ederek nişan aldı ve tekrar ateş etti. Canavar, toynaklı arka ayakları üzerinde yükselirken çığlık attı. Göğsü kanlı yaralarla doluydu, ama meydan okurcasına kükredi ve pençelerini saldırdı . köpeğe saldırdı. dans ederken dans etrafında ayaklarının ayaklarının hırlayarak ve ısıırıyordu. Bana tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı ve tekrar bana dönmek için sallandığında, çığlık atarak öne atıldım ve bıçağı bıçağı

Melek çırpınıyordu, sefil çığlıkları kulak zarlarımı patlatacak gibiydi. Kaçmak için döndüğünde uzun uzuvlarından biri bana çarptı ve yere düştüm. Başım dönüyordu, karanlıkta kayboluşunu izledim, arkasında koyu kırmızı kan izleri bırakarak.

Güçlü kollar beni sardı ve tekrar ayağa kaldırdı. "Salem! Hadi, kalk, gitmeliyiz, *hemen* gitmeliyiz!"

Rayne beni sıkıca tuttu, bir koluyla beni sararken diğer koluyla silahını tutuyordu. Hızlı ve keskin bir ısılık çaldı ve Loki bize doğru koşarak geldi.

Karda sendeleyerek karanlıkta yol aldık. Loki hemen arkamızdan geliyordu, ara sıra durup gölgelere bakıyordu. Yaralı canavarın ürkütücü çığlıkları korkutucu derecede yakındı. Onu yenmemiştir, sadece kızdırmıştık.

"Rayne... Neredeyiz?" dedim.

"Tam olarak bilmiyorum," dedi dişlerini sıkarak. "Sadece ilerlemeye devam etmeliyiz. ATV'yi çarptım. Nereye gittiğimi göremedim." Tekrar ısılık çalmaya çalıştı, ama dudakları rüzgâr ve soğuktan çatlamıştı. "Loki! Eve! Eve git!"

Köpek, onun emrini dinlerken başını eğdi. Burnunu rüzgara, sonra yere koydu ve kararlı bir şekilde ağaçların arasından ilerlemeye başladı.

"Onu takip et," dedi Rayne. "O yolu bulacaktır."

Loki bize yol gösterirken, taze karın üzerinde zorlukla ilerlemeye devam ettik. Rayne'in bana doladığı kolu kanla ıslanmıştı;

kokusunu alabiliyordum, yapışkanlığını hissedebiliyordum ve aşağı baktığımda, eli kanla lekelenmişti. Taze, parlak ve kiraz kırmızısı.

"Rayne, kanaman var... yaralanmışsın..."

"Boş ver onu." Gözleri avlanan bir hayvanın gözleri gibiydi, geniş, temkinli ve vahşi. "Sen nasılsın?"

"Ben yaralanmadım." Bunun doğru olduğundan tam olarak emin değildim, ama o anda kendi yaralarım benim için önemli değildi.

"Tanrım, Rayne, çok kan var."

Aniden sendeledi, zar zor bir ağaca tutunarak dengede kaldı. Kolunun altına girerek, dişlerini gösterip acı içinde küfrederek onu destekledim.

"Durmamalıyız," dedi. "Buraya nasıl geldin? Andy'nin evinden ayrılmamalıydın." Gücü hızla azalıyordu. Gözleri geriye devrildi ve bacakları büküldü, neredeyse ikimizi de yere düşürüyordu. Loki inleyerek Rayne'in yanına geldi ve burnunu onun gevşek eline sürttü.

"Eve git, Loki," dedim, Rayne'i ayağa kaldırarak. Köpek havladı, omzunun üzerinden bakarak önümüze doğru koştu. Onun rehberliği olmasaydı, hangi yöne gideceğimi bilemezdim. Balfour Malikanesi'nin kapılarına ulaşana kadar, bir adım bir adım, acı içinde ilerlemeye devam ettik.

"Aferin Loki," diye nefes nefese söyledim. Kapının içinde yere yığılmak istedim. Merdivenler imkansız bir görev gibi görünüyordu. Buzlu taşlarda sayısız kez kayıp düşmeme rağmen, sırf irademle merdivenleri tırmandım. Rayne zar zor ayakta duruyordu. Tek kelime etmemiştir ve tam olarak bilinçli olup olmadığından emin değildim.

Parmaklarım o kadar soğuktu ki, kapıyı açmak için evin anahtarını zar zor tutabildim. İçeriye sendeleyerek girdik ve sanki eşiği geçmek bir düğmeye basmak gibi, Rayne yere yığıldı, bir eliyle yaralı kolunu tutuyordu.

Hızla kapıları çarptım ve kilitledim, sonra onun yanına diz çöktüm. "Doktora görünmelisin."

Gözlerini sıkıca kapatarak başını salladı. "Kasabaya gidemem. ATV olmadan olmaz. Adanın kuzeyinde... elektrik yok. Kesildi... bu yüzden bana oldu."

Endişem çılgına dönmüştü, ama beynim bir çözüm bulmuştu: Ona yardım etmek için paniğimi görmezden gelebilirdim. Kendimi soyutlayarak ama tuhaf bir şekilde sakinleşerek, bir an için gözlerimi kapattım ve kendimi bir sonraki adımlarımı mantıklı bir sıraya koymaya zorladım.

"Yarayı temizlememiz gerekiyor," dedim sonunda. "İlk yardım çantan var mı? İğne ve iplik?" O başını salladı. "Tamam. Seni ısıtmamız da gerekiyor, o yüzden... Tamam, hadi yapalım şunu."

Ellerim titriyordu ve midem düğümlenmişti, onu ayağa kaldırıp merdivenlerden yukarı çıkardım. Şiddetli bir şekilde titriyordu; her adımda acıdan nefesi kesiliyordu.

Doktor eve gelmeden önce yarası enfekte olursa ne yapardık? Ya yarayı yeterince temizleyemezsem ya da iğneyi derisine batırmaya çalışırken ellerim çok titrerse ne yapardık?

Son basamakta tökezledi ve dengede kalmak için bana daha sıkı sarıldı. "Annemin sesini kullandı. Onu... lanet olası taklit etti. Ben... anlamıyorum... nasıl bilebilir ki..."

Onu sırtımda koridordan taşımak zorunda kaldım. Onu banyoya sürükleyip duvara yasladığımda başı gevşek bir şekilde sallanıyordu. Küvet sıcak suyla dolarken, dolaptan gerekli malzemeleri çıkarmak için acele ettim.

"Bir içki istiyorum," diye inledi.

"İçki infüzyonuna başlamadan önce kanamayı durdurmaya odaklanalım," dedim. Şaka yapmak istememiştim, ama o hafifçe güldü ve ben bu sese neredeyse ağlayacaktım. Ne kadar acı vericiydi. "Giysilerini çıkarmam lazım. Yapabilir miyim...?"

"Hiç sormayacağını sanmıştım, tatlım." Konuşması belirsizdi, başı yorgunluktan sarkmıştı. Kazakını çıkardım ve altındaki gömleğin düğmelerini açtım. Omzundan pazısına kadar derin, şişmiş bir yara vardı.

"Dikiş atılması lazım," dedim ve botlarını çıkardım. Botları bir kenara attığımda çamur yere sıçradı, sonra pantolonunu indirdim. Onu banyoya götürürken cildi buz gibiydi. Gözleri kapalı, sırtüstü uzandı, buharlı suya kir ve kan karışıyordu.

"Kendim yaparım," diye fısıldadı. "Yardıma ihtiyacım yok, ben... iyiyim..."

"Saçmalama," dedim. Yumuşak bir bezle vücudunu yıkadım ve yarasının çevresine özellikle dikkat ederek kir ve kanı temizledim. Suyu boşaltıp yenisiyle doldurduktan sonra lavabonun altında ilk yardım çantasını aradım.

Rayne gözlerini kapalı tutuyordu, nefes alışı yavaş ve derindi. Birkaç dakika boyunca uyuduğunu sandım.

Sonra, "Beni aramaya geldin. Beni kurtarabileceğini düşündün..." dedi.

"Ama sen beni kurtardın," dedim. "Loki bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Seni bulmak için koşarak gitti." Yarası hala yavaşça kanıyordu, beyaz porselen küvette parlak kırmızı bir iz bırakıyordu. Eğer hemen müdahale etmezsem, çok geçmeden bilincini kaybedecekti. İrade gücü, biyolojiye karşı ancak bir süreliğine galip gelebilir.

"Rayne." Küvete yaklaştım ve bana baktığında gözleri odaklanmamıştı. "Benim... şey... yapmam gerek." Mide bulantısını bastırarak, kendimi sakinleştirip şöyle dedim: "Kanamanı durdurmak için yarana dikiş atacağım. Bunun için seni sudan çıkarmam gerek."

Gözlerini daha da açarak nefes aldı. "Tamam."

Küvetin kenarını titreyerek tuttu, ellerimin ona uzandığını görmezden geldi. Su ve kan damlayan, savaştan dönen bir tanrıça gibi dik durdu. Bir anlığına ona baktım, gözlerindeki soğuk kararlılığı gördüm ve zorlukla yutkundum.

Kolunu uzattı ve "Tek başıma geçemem" dedi.

Sözlerini söylerken önüne bakıyordu, sanki bu sözler kendi bağırsaklarına saplanmış bir bıçak gibiydi. Onu sabit tuttum, ama fayansın üzerine adım attığında dizi büküldü. Kollarından tutup onu yere yatırdım, aceleyle havluları getirip onu sardım ve sıcak tutmaya çalıştım.

Gözleri kapandı, ifadesiz bir şekilde mırıldandı, "Seni terk etmemeliydim. Ne yapardım... Ne *yapardım* lan... Eğer sen..."

"Gücünü sakla, lütfen," dedim. "Sessiz ol."

Yarasının etrafına dezenfektan sürdüm, bundan sonra olacakları düşünmemeye çalışarak. Kite kavisli bir iğne ve steril

iplik vardı, ama ellerim çoktan titremeye başlamıştı.

Rayne gözlerini açtı. Yorgunluktan kızarmış ve cam gibi parlayan gözlerle kolunu kaldırdı ve elini yüzüme getirdi. Parmakları yavaşça ve nazikçe yanağımı okşadı.

"Beni kurtarmaya gelmemeliydin," dedi, ama bu sözler onu yordu, balon gibi sönmesine neden oldu. Bana doğru yığıldı ve ben onu tekrar kaldırıp küvete yasladım.

"Şehitlik yapmayı bırak," dedim. "Uyanık kalmaya odaklan ki bana bunu nasıl yapacağımı anlatabilesin."

İğneye iplik geçirirken midem bulandı. Parmaklarım titriyordu ve dişlerimi sıktım.

"Tamam, tamam, ben... Bunu yapabilirim. Daha önce de bazı şeyler dikmiştim, küçük şeyler. Kostümler için."

"İnek," diye fısıldadı, gözleri yine neredeyse kapanmıştı. Dudaklarımı büktüm, ellerim biraz daha az titriyordu. "Yapabilirsin. Nasıl yapılacağını söyleyeceğim."

Rayne Bakıcı

SALEM BENİM YAPACAĞIM GİBİ BENİ DİKMEDİ. Yavaş ve dikkatliydi, acıdan küfrettiğimde özür dileyerek fısıldıyordu. Bana hiç olmadığım kadar nazikti ve bunun için ona nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyordum.

Bunun için ona nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyordum.

Yanımda çapraz bacaklı oturmuş, çenesini sıkmış, sadece işine odaklanmıştı. İğne, çek, iğne, çek. Altımda soğuk fayans zemin olmasına rağmen, acıdan terden sıırıslam olmuşum. Neyse ki, ya da neyse ki değil, yeterince kan kaybetmişim ki kendimi uçmuş gibi hissediyordum, şok hafif bir rahatlama sağlıyordu.

"Sana yemek getireceğim," dedi, endişeli bir şekilde yüzüme bakarak. Kendimi hissettiğim kadar kötü görüldüğüme eminim. "Bunu bitirir bitirmez."

"Viski, ibuprofen ve zolpidem lazım," dedim. "Ben... oh, lanet olsun..."

"Üzgünüm." O ipliği çekip çıkarırken yüzümü buruşturdum. "Bu işte pek iyi değilim."

"Harika gidiyorsun," dedim, dişlerimi sıkarak. Loki odaya girdi, kulaklarını dikip bana baktı. Zayıf bir şekilde elimi uzattım ve burnunu okşadım, sonra çenesinin altını kaşıdım. "Peşime düşmemeliydin, aptal çocuk. Sen de düşmemeliydin." Salem'e baktım, ama o sadece başını salladı.

"O şeyin orada olduğunu bilsem bile, senin sesini duyduğumda, ben..." Durdu, ipliği bağlamadan önce dikişin üzerinde parmağını nazikçe gezdirdi. "Onu görmezden gelemedim. *Gelemedim*. Sen gelebilirdin mi? Benim yerimde olsaydın?"

Göğsümde bir düğüm oluşurken ve gözlerimin arkasında bir ağrı hissederken, "Sen olsaydın, seni geri getirmek için dünyanın sonuna kadar giderdim. Ama ben senin hayatını feda etmeye değmem, Salem." dedim.

O, öfkeyle, "Bu doğru değil. Sen de benim kadar kurtarılmayı hak ediyorsun" dedi. Kolumu sıktı ve ben irkildim, ama o çok üzgündü ve fark etmedi. "Sen terk edilmeyi hak etmiyorsun, Rayne! Ben asla, ben..." Derin bir nefes aldı ve ben sanki bana vuracaktı gibi kendimi hazırladım.

O, eliyle değil, sözleriyle saldırdı. "Böyle hissetmene neden oldukları için üzgünüm. Küçükken ve korkmuşken, yalnız kalmamalıydın. Ama artık yalnız değilsin, hatırladın mı? Sana söz veriyorum, hiçbir yere gitmeyeceğim."

Göğsüm yumurta kabuğu kadar ince, kırılmak üzereymiş gibi hissettim. Bana bandaj yaparken sinirlerini yatıştırmak için konuşmaya devam ettiği için minnettardım. Annesi hakkında konuştu — "Sanırım biraz cadı gibiydi. Adımdan da anlaşılacağı gibi" — ve onun merhem ve tentür tariflerini daha dikkatli dinlemesi gerektiğini söyledi. Bilincim gelip gidiyordu, onun sesi bir şarkı gibi beni gerçekliğe geri çekiyordu, çok uzaklara sürüklendiğimde.

Denizin üzerinde süzülen, rüzgarda dalgalanan bir uçurtma gibiydim. Neredeyse özgürdüm.

Beni yatağa yatırıp başımı yastığa koyduğunda, bu şimdiye kadar yaşadığım en dini deneyime yakın bir şeydi. Sıcak hissediyordum. Ellerim titremezdi ve zihnim kutsal bir şekilde yavaşlamıştı. Gözlerim açamayacak kadar ağırdı, ama onun sesi hâlâ oradaydı, nazik ve sakin.

"İhtiyacın olduğu kadar uyu. Ben buradayım. Tam buradayım."

GEÇMİŞ GECE soğuk ve karanlıktı ve nereye gittiğimi göremiyordum.

Yağmur, görünmez ruhların acımasız ısırıkları gibi yüzüme çarpıyordu. İnce giysilerim sıırıksıkladı, boş ellerim sudan kaygandı.

Silahlarım neredeydi? Işığım?

Karanlıkta tökezlerken, omurgamdan bir ürperti geçti. Yakındaki ağaçların arasında bir şey sürünüyordu — göremiyordum, ama ağır adımlarını, çimleri ezip dalları kıran sesini duyabiliyordum. Sert nefes alışını duyabiliyordum.

"Salem..." Onun adını yüksek sesle haykırdım. Neredeydi? Neden benimle birlikte değildi? Kaybolmuş muydu?

Onun adı boğazımı doldurdu ve karanlığa doğru haykırmak istedim, ama cesaret edemedim.

"Salem!" diye fısıldadım, ama sesim çok yüksekti ve yakınımıdaki hareketler aniden kesildi. Burada olduğumu anlamıştı.

"Salem... hayır, hayır, neredesin? Salem!" Panik içinde koşmaya başladım. Ağaçlar uzayıp gidiyordu, karanlık çok yoğundu. Ayak sesleri yaklaşıyordu, sert nefes alıp verme hızlanıyordu.

"Salem!" diye bağırdım, artık koşarak, ağaçların etrafından sıyrılıp taşların üzerinden atlayarak. "Salem, nerede..."

"BURADAYIM. Buradayım, Rayne."

Nefes nefese uyanarak irkildim. Parmaklarım sıkı sıkı bir şeyi kavramış, kenetlenmişti.

Yumruğumun içinde Salem'in elini sıkığımı fark ettiğimde, hemen bıraktım.

"Üzgünüm." Yüzümü ovuşturdum, ama uzuvlarım titriyor ve güçsüzdü. Oda karanlıktı, sadece şöminedeki kömürlerin yanan ışığıyla aydınlanıyordu. Oturmaya çalıştığımda başım döndü ve yastığa geri yığıldım. Çarşaf lar terimle ıslanmıştı ve tamamen ıplaktım.

"Saat kaç?" dedim. "Benim... kontrol etmem..."

Ama Salem elini alnıma koydu, beni sakinleştirdi ve yumuşak bir sesle fısıldadı. "Hiçbir şey yapmana gerek yok. Sen iyisin. Doktoru aradım. Fırtına diner dinmez gelecek. Her şey yolunda. Güvendesin."

Hiçbir şey güvenli değildi. Ne duvarlar ne de kapılar beni koruyabilirdi. Öyleyse onu nasıl koruyabilirdim ki?

Yine elini sıkıyordum, ama bu sefer bırakamıyordum. "Gitme."

Neden bu sözler ağzımdan çıktı bilmiyorum. Ben... Onları planlamamıştım; durduramadan kalbimden dilime atlamışlardı.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Yanıma uzandı, başını yastığa dayadı ve nazikçe yanağımı okşadı. Benim sweatshirt'ümü giymişti; manşetleri bileklerinde toplanmış, göğsünde bol duruyordu. "Ben buradayım. Seni koruyorum. Sadece kötü bir rüya gördün."

Bütün rüyalar böyleydi.

Tavana bakarak, kalp atışlarımı sayarak, yavaşlamalarını bekledim. Bu sırada Salem benimle konuştu. Sesi yumuşaktı, dokunuşu kadar hassastı. Yanağımı okşadı ve parmaklarını boğazıma doğru kaydırđı. Çıplak göğsüme desenler çizdi. Dokunuşu cinsel değildi; hiçbir şey talep etmiyordu ama her şeyi veriyordu.

Uykuya dalmadan önce ondan duyduğum son sözler şunlardı: "Ben seninleyim Rayne. Ben seninleyim."

Salem İyi Kız

RAYNE NEREDEYSE YİRMİ DÖRT SAAT UYUDU. Ama birkaç saatte bir irkilir, bir çığlık atarak uyanır, yüzünden terler akardı. Panik içinde, yarı uykulu gözlerle bana bakardı, ben de onu sakinleştirir, ellerini tutar ve yanaklarını öperdim. Uykusunda çırpınmasını, zihninin dinlenememesini, parmaklarının sanki etrafında düşmanlar varmış gibi çarşafı sıkıca kavramasını görmek kalbimi parçalıyordu.

Loki'nin ihtiyaçlarını karşılamak ve Andy'nin panik içinde aradığı radyoya cevap vermek dışında, onun yanından ayrılmadım.

"Tanrıya şükür iyisin," dedi, çılgınca aramasına cevap verip olanları anlattığımda. "Uyandığımda seni bulamayınca kalp krizi geçirecektim. Bir şeye ihtiyacın var mı? O nasıl?"

"Hâlâ uyuyor," dedim. "Dr. Hale, kar dinince bugün eve gelmeye çalışacak."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi. "Bu arada, ben dışarı çıkıp ATV'yi arayacağım, eve geri getirebilir miyim diye bakacağım. Seni ulaşım aracı olmadan bırakmak istemiyorum."

Andy'nin bizi kolladığını bilmek endişelerimi biraz hafifletti. Rayne'i bulduğumdan beri neredeyse hiç uyumamıştım ve bir lokma bile yemek yiyememiştım. Dr. Hale'in sonunda onu muayene etmesi rahatlatıcı olacaktı.

Sonraki birkaç saati Rayne'in yanında geçirdim. Acımasız kabusları sonunda sona ermiş, hareketsiz yatıyordu. Yüzündeki endişe kaybolmuş, ağzı yumuşamıştı. Yanına uzanıp ağrıyan vücudumu dinlendirdim. Onu izledim, gözlerinin kenarındaki ince çizgileri ezberledim, yanaklarındaki çilleri saydım.

Onun ne kadar savunmasız olduğunu düşününce göğsüm sıkıştı. İkimiz de öyleydik.

Dün gece çok kolay bir şekilde farklı bir şekilde sonuçlanabilirdi. Bir saniye daha tereddüt etseydim, ya da Rayne tereddüt etseydi, ya da Loki orada olmasaydı, şimdi içimizden biri ölmüş olacaktı. Bu, zihnimi sonsuz bir "ya eğer" döngüsüne soktu. Her döngüde aynı duvara çarpıyordum: Ya bahar gelene kadar hayatta kalmak için savaşacaktık, ya da... canavara son verecektik.

Ama ben avcı değildim. Savaşçı da değildim. Bir örümceği öldürmeye bile dayanamazdım. Meleğe saldırıp bıçağı sapladığımda, tamamen panik ve adrenalinle hareket ediyordum. Rayne'in başaramadığını ben nasıl başarabilirdim?

Birlikte. Bunu birlikte yapmalıydık, bir yol bulmalıydık. Ve belki de bu yol, bulduğum tuhaf fotoğraflarda yatıyordu, Rayne'in henüz görmediği fotoğraflarda. Onları ona gösterme düşüncesi, boş mideimde soğuk bir çukur oluşmasına neden oldu.

Sonunda açlık beni yataktan kaldırdı. Rayne'in kilerde çok sayıda erzak stoklamıştı ve mutfağın devasa dondurucusunda daha da fazlası vardı, ancak kendimi içeri kilitlemekten korktuğum için kapıyı açmaya cesaret edemedim. Krem peynirli soğuk bir bagel ve bir fincan papatya çayı ile yetindim. Kaygım çok fazlaydı, kafein alıp kendimi daha da heyecanlandırma riskini göze alamazdım.

Yine de, uzaktan bir kapı çalma sesi duyduğumda, ardından mutfaktaki hoparlörlerden kapı ziline alarm verici sesi geldiğinde, adrenalinim tavan yaptı. Loki anında ayağa kalktı ve odadan koşarak çıkarken hırladı.

Büyük bir bıçak kaparak ön kapıya doğru yöneldim. Loki çoktan oradaydı, burnunu kapı aralığına dayamış, kuyruğunu yavaşça sallıyordu. Ama gözetleme deliğinden bakıp tanıdık bir yüz görene kadar rahatlamadım.

Kapıyı araladım ve Andy'nin orada, paltoyla sarınmış, sakalında karla durduğunu görünce yorgun bir gülümsemeyle karşıladım. Sırt çantamı taşıyordu.

"Bunu geri isteyebileceğini düşündüm," diyerek sırt çantamı uzattı.

Loki bahçeye çıkıp işemek için dışarı çıktı ve ben de o sırada kalbim ağzımda atıyordu. Gün ışığı vardı ve Andy

orada, tüfeğiyle silahlanmış olsa da, ön kapının açık olması beni korkudan hasta ediyordu.

"ATV'yi buldum," dedi, soğuk rüzgardan korunmak için kollarını kavuşturarak. "Lastiklerinden biri patlamış ve biraz hasar görmüş, ama yine de çalışır. Lastiği değiştirdim ve depoyu doldurdum."

"Teşekkürler, Andy." Aracı geri aldığım için rahat bir nefes aldım. "Gerçekten minnettarım. Bunları yapmak zorunda değildin..."

"Komşular birbirlerine göz kulak olmalı," dedi ve Loki içeri girerken köpeği okşadı. "Rayne benim ve kızlarım için her zaman elinden geleni yaptı." Bir an sessizce bana baktı, bakışını tam olarak anlayamadım.

"Kimse ona bakmadı, biliyorsun," dedi aniden. "Annesi öldürüldüğünden beri kimse ilgilenmedi." Sanki hoş olmayan bir anıyı silmek istercesine elini yüzüne sürdü. "Onu küçükken tanıyorum. Ciddi bir çocuktı, oyunlarla ilgilenmezdi. Ormanda ya da bahçede olmak isterdi. Yetişkinlerin yanına oturup onların konuşmalarını dinlemek isterdi. Yalnızdı. Asla gerçek anlamda çocuk olamadı."

Şaşırtıcı bir şekilde, bana sarıldı. Ben de o beni bırakana kadar ona sarıldım ve omzuna hafifçe vurdum. "Sen iyi bir kadınsın. Yıllardır zombi gibi yaşıyordu, Salem. Ama sen buraya geldiğinden beri öyle değil."

Öğle vakti kar yağışı durdu. Hava hala soğuktu ama Dr. Hale at sırtında hızla eve ulaştı.

"İyi bir atın değerini asla küçümseme," dedi, eve girmeden önce botlarındaki karları silkeledi. Geldiği kahverengi kısırak, tepenin eteğinde, kulübeye bağlı bir tente altında barınmıştı. "Beni herhangi bir araçtan daha kötü hava koşullarından kurtardı!"

Doktor onu incelerken, Rayne neredeyse hiç kıpırdamadı ve kaşlarını çatarak yarasını muayene etti.

"İyi iş çıkardın," dedi sonunda. "İlk kez mi?" Başımı salladım ve o ciddi bir şekilde, "Yapmaya çalışırken kустun mu?" diye sordu. Hayır diye başımı salladığımda, hafifçe güldü. "O zaman ilk kez birini tuzağa düşürdüğüm zamankinden daha iyi iş çıkarmışsın."

Ben eskiden hassas bir midem vardı. Artık yok!"

Bana merhem, fazladan bandaj ve bir şişe antibiyotik bıraktı.

"Gerçekten dinlenmesini sağlayın," dedi ceketinin fermuarını çekip gitmeye hazırlanırken. "Çok inatçı olduğumu biliyorum, ama hemen işe dönerse dikişleri açılır." Gözlerini kısarak eve baktı. "Pencereleri tahta ile kapattığını görüyorum. Bu iyi. Işıkları da açık tutun. O lanet şey ışıktan hoşlanmaz."

O gittiğinde ev çok sessiz geldi. Ne yapacağımı bilemeden koridorda volta atıyordum ki Loki yemek için sızlanmaya başladı. Onu beslerken, üst kattan hafif ayak sesleri gelmeye başladı. İleri geri, yavaşça yukarı aşağı. Rayne şimdiden dolaşmaya başlamış olabilir miydi? Her an kırmızı bir ışık görmeyi bekleyerek üçüncü kata doğru ilerlerken, endişe adımlarımı yavaşlattı.

Ama yatak odasına sorunsuz bir şekilde ulaştım.

Rayne yataktan kalkmıştı, düğmeleri açık beyaz bir gömlek ve gri pamuklu iç çamaşırı giymişti. Odasındaki içki dolabına yaslanmış, bacakları titreyerek kolunun altında bir şişe viski tutmaya çalışıyordu. Mantarını yere attı ve şişeyi sabit tutup içkiyi dökmeye çalışırken nefesini tuttu.

Elinden kaydı. Kehribar rengi sıvı sıçradı ve şişe neredeyse düşecekti, ama ben tam zamanında yakalamayı başardım.

"İyi misin?" dedim hemen, Rayne yatağın ayak ucundaki sandalyeye çöküp başını ovuştururken. "Beni çağırmalıydın. Ağrın var mı? Su ister misin? Dikişlerin..."

"Sakin ol, kızım," dedi nazikçe. "Ben iyiyim. Her şey yolunda. Acaba, şey... bana... " Boğazını temizledi. "Viski. Bana viski getirir misin, lütfen? Elindeki boktan şeyi değil. Ulaştığı tek şişe oydu."

O şişeyi kenara koyup başka bir bardak alırken, "Ne tercih edersin?" dedim.

"Cesur kadınlara ve kısa saçlı esmerlere bayılırım..."

Ona gözlerimi devirdiğimde onun sırtışını görmek rahatlatıcıydı. "Viski demek istedim, seni aptal."

"Blanton's. Yuvarlak şişeyi ara."

Buz yoktu, ben de sadece birkaç parmak döktüm. Arkanı döndüğümde, o beni izliyordu. Çenesini avucuna dayamış, dirseğini koltuğun koluna koymuş, bacaklarını genişçe açmıştı. Yaralı olmasına rağmen, karnımı titretiren bir özgüven ve otorite havası yayıyordu.

Göz teması kurmadan bardağı elimden aldı.

Hâlâ bana bakarak bardağı dudaklarına götürdü ve yavaşça bir yudum aldı.

"Neye bakıyorsun?" dedi. Suçlayıcı bir tonla değil, meraklı bir tonla.

"Sen sadece, şey... sen... görünüyorsun..." *Yaralı, morarmış ve bandajlarla sarılmış olsa bile, çok seksi görünüyorsun.*

Sandalyesine yaslandı ve hafifçe acı çekerek yüzünü buruşturduktan sonra bardağındaki içkiyi karıştırdı. "Berbat görünüyorum. Ama biraz daha iyi hissediyorum. Senin sayende." Bu sefer daha büyük bir yudum aldı.

Son yirmi dört saattir yatakta tamamen yardıma muhtaçtı, ama benimle konuşurken, en iyi şekilde, beni hala en küçük, kıvranan bir fare gibi hissettiriyordu. "Uyandığını gördüğüme sevindim. Seni özledim."

"Beni özledin mi?" Sözleri fısıldayarak tekrarladı. Sessizliğinde samimiyet vardı ve ben başımı salladım.

Sesi alçaldı ve titremeye neden olan boşuk bir tona ulaştı. "Tanrım, ben de seni çok özledim" dedi.

Beni kucağına çekti, ama ben zaten ona yaklaşıyordum. Sandalyeye oturmuş, ona bacaklarımı açmıştım. Çok sert, çok çaresiz davranmamak için bilinçli bir çaba sarf ettim. Onu yakalamak, kavramak, sıkıca tutmak istedim, böylece bir daha asla gitmesin diye.

"Seni kaybedeceğimi sandım," dedim, sesim kısıldı.

Bana bakarken durakladı, bir eliyle yüzümü kavradı. Zorlukla yutkundu ve gözlerinin duygularla bulanıklaştığını görünce şaşırdım.

"Senin üstünde o şeyi gördüğümde..." Titreyerek nefes aldı ve bir anlığına gözlerini kapattı. Sanki hala görebiliyormuş gibi,

"Kahretsin, Salem, seni öldüreceğini sandım. Bu, herhangi bir kabustan daha kötüydü. Yapamadım..." Durdu ve birkaç kez yavaşça, derin nefes aldı. "Bunun olmasına seyirci kalamadım. O hissi tarif bile edemem. Seni yerde yatarken görmek ve eğer atışımı yapmazsam..."

Yumuşak bir ses çıkardı ve başını eğdi. Yüzünü ellerimle tuttum ve gözleri benimkilerle buluştuğunda parladı.

"Seni kaybedemem," dedi. "Birçok zorluğun üstesinden geldim, ama bunu atlatamam. Beni aramamalıydın. Yapmamalıydın..."

Onu öptüm ve sözlerini keserek. Kollarını belime doladı, sanki ilk ve son kez gibi bana dokundu.

"*Her zaman* senin peşinden geleceğim," dedim. Yanağımı onun yanağına dayadım, sıcaklığını, yakınlığını tadını çıkardım. "Ve senin de benim peşimden geleceğini biliyorum."

Onun zayıf hissedeceğini düşünmüştüm, ama tam tersi oldu. Nasırlı elleriyle beni keşfetme şekli güçlü ve *açgözlüydü*.

"Yemelisin," diye fısıldadım, o benim boynumu öpüp emerek omurgamdan aşağı titreme gönderirken.

"Merak etme," dedi. "Yiyeceğim."

Küçük bir acı sesi çıkarana kadar öpmeye, alay etmeye, ısırmaya devam etti. Durmak istemiyordu ama onu sandalyeye doğru zorladım.

"Bana bırak," dedim. Ayaklarının dibine diz çökene kadar ne demek istediğimi tam olarak anlamamış gibiydi.

Parmaklarını saçlarımin arasına geçirdi, kısa tutamları kavradı ve başımı geriye çekti.

"Şu gözlere bak," dedi. "Çok güzeller. Ağzını aç. İyice aç, dilini dışarı çıkar." Sesi çok hoştu, karşı konulmaz bir otoriteye sahipti. Onun sözünü dinlemek, sırtımdan aşağı sıcak bir şehvet dalgası akmasına neden oldu, ama derin bir nefes alıp pozisyonumu korudum. Ağzım açık, dilim dışarıda, gözlerim üzerime eğilen kadına sabitlenmiş.

"İşte böyle. Bana bak." Her sözünü dinledim, gülümsediğinde midem kıpır kıpır oldu. "Seni bir daha asla terk etmeyeceğim, Salem. Benim iyi kızım."

Viskiyi yudumladı ve yavaşça, dikkatlice dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. İçki aramızda akarken, dilimde ateş gibi yandı ve boğazımı yakıp kavurdu. O doğrulduğunda, göğsümde bir alev ve kalbimde kıvılcımlar vardı.

"Senin uslu kızın olacağım," dedim ve iç çamaşırının bel kısmına uzandım. Onu aşağı çekmeme izin verdi, ayakta durup omuzlarıma yaslanarak iç çamaşırından çıktı. Üzerinde sadece beyaz gömleği vardı, düğmeleri açıktı, göğüsleri çıplaktı. Ellerimi karnında gezdirip onu yavaşça, şefkatle öperken meme uçları sertleşti.

Bacakları titremeye başlamıştı, bu yüzden yataktaki büyük yastıkların arasına uzandı, bacaklarını açtı. O beni izlerken, ben yatağın ayak ucunda durup süveterimi çıkardım. Tek tek giysilerimi çıkardım, son bir şakacıca alay olarak külotumu yüzüne fırlattım.

Onları yakaladı ve dişlerinin arasına sıkıştırdı. Bir eli bacaklarının arasındaydı, parmakları klitorisi üzerinde ritmik bir hareket yapıyordu. Bir an için sadece bakakaldım. Onun duygusallığına, her kıvrımına, her yara izine, her gamzesine kapıldım. Dokunmak, öpmek ve ezberlemek istediğim her mükemmel insan kusuru.

Yatağa tırmanarak ayaklarını öptüm. Dudaklarım ona dokunduğunda nefesi kesildi, ayak tabanından ayak bileğine kadar saygıyla ilerledim.

"Sakin bana ayaklara ilgi duyduğunu söyleme," diye alay etti ve ben güldüm. Orada oyalanarak her bir parmağını öptüm, parmaklarımla ayak tabanını masaj yaptım.

"Ayaklarına karşı bir zaafım var," dedim. "Senin her şeyine karşı bir zaafım var." O şakacı bir şekilde sıırttı ve ayağını yüzümün yan tarafına bastırdı. Beni yatağa itti, orada tuttu, topuğu "Ne kadar güzel bir yüz," dedi, topuğunu biraz daha bastırarak.

"Ne güzel bir yüz," dedi, topuğunu biraz daha bastırarak. Onun tarafından ezilme hissi çok hoştu. Karnım karıncalandı, beni ne kadar sert bastırırsa içim o kadar ısınırdı. "Bacaklarımda arasında daha da güzel görüneceksin."

İnledim ve bacaklarındaki yumuşak, koyu renkli tüyleri okşamak için elimi uzattım. Kafamı, onun cildinin cennet gibi kokusunu içime çekecek kadar çevirdim

ve ayak tabanını öpmek için uzandım. Tekrar ona baktığımda, kendini tatmin ederken gözlerini kısarak bana bakıyordu.

"Benim için kıvrın, bebeğim," dedi. Ben de öyle yaptım, onun topuğunun altında debelenerek, diğer ayağını yüzüme bastırduğında inleyerek. Nefesi hızlandı. "Kaçamıyorsun, değil mi? Şu haline bak, benim için çaresiz bir küçük sürtük."

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandım, o beni ezdiğinde sözlerim boğuk çıktı. "Ağzımda sana ihtiyacım var... lütfen... seni çok istiyorum..."

"Aç ağzını," dedi, ayak parmağının ucuyla dudaklarımı dürterek. Ben de itaat ettim, ayak parmaklarını yalayıp emdim, bu uyarılma karşısında keskin nefeslerini zevkle dinledim. Başımı aşağı bastırmaya devam etti, yumuşak ecstasy sesleri beni dayanılmaz bir şekilde tahrik etti. İki parmağını içime soktu ve inledi, bu da beni daha da çıldırttı, ayak parmaklarının etrafında anlamsız sözler mırıldanarak yalvardım.

"Ah, ne oldu, hm?" dedi. "Bu sana yetmedi mi, güzel kız? Daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Mm-mmph!" Onun kendini okşamasını izlemek içimdeki ateşe daha fazla yakıt döküyordu. Sanki içim ihtiyaçla doluydu, gerginlik gittikçe artıyordu, patlamaya hazır hale gelene kadar.

Sonunda başımı kaldırdı ve "Buraya gel. O ağzını çalıştır" dedi.

"Tanrım, yanında uyanmayı özledim," dedim, bacaklarının arasına sürünerek. "Seni rüyamda gördüm." Karnını öptüm, burnumu kalça kemiğinin çukuruna sürttüm. "Bütün gün seni düşündüm." Uyluklarına burnumu sürttüm, güzel altın rengi tenindeki çatlaklara hayranlıkla baktım. Onları yavaşça, nazikçe öptüm. "Seni bir daha yalnız bırakmayacağım. Bırakmayacağım."

Yüzümü, kasık kıllarını kaplayan kıvrıcık saçlara gömdüm, gözlerim onun uyarılmasının kokusuyla geriye yuvarlandı. Dilimi uzattım, o parmaklarını içeri sokarken klitorisini yaladım.

"Tanrım, sen mükemmelsin," dedi, sesi gergin. "Seni bu şekilde istemek beni öldürüyor, Salem. Bu yeterli değil."

"Ne yeter?"

"Sen, her zaman." Bu sözleri sanki onu korkutuyormuş gibi söyledi. Gözleri büyüdü ve sözleri titredi.

Elini çekip, parıldayan parmaklarını bana doğru uzattı.

"Bana ne yaptığını görüyor musun, tatlım?" dedi, ben parmaklarını emerek temizlerken. Kafamı aşağı bastırdı, dilim onun içine daldığında uylukları sıkıştı. "Benim için çok iyi. Sadece sana bakmak bile beni çok ıslatıyor."

Kafamı yönlendirdi, saçımı sıkıca tutarak bana talimat verdi, "Aynen böyle, devam et."

O, bacaklarını açmış, zevkle uzanmış bir kraliçe gibi görünüyordu. Dilimi klitorisi üzerinde ileri geri gezdirirken, iki parmağımı içine soktum ve çıkardığı sesle neredeyse eridim. İç duvarlarını okşadım, parmaklarımı sıkarken titredi. Tadı çok güzeldi - biraz tuzlu, biraz tatlı, tamamen ona ait.

"Aynen öyle, bebeğim. Lanet olsun." Yatakta kıvrıldı, ama acı içinde çığlık atıp tekrar geri düştü. "Siktir, siktir. Durma, Salem." Bir an durdu, saçımı sıkıca tutan eli bir an için gevşedi. "Durman gerekirse, bacağıma dokun. Tamam mı?"

"Tamam," dedim, tam o sırada başımı tekrar aşağı itti ve ağzımı kendi zevki için kullandı. Uylukları gerilene kadar üzerimde sürtündü, orgazm olurken her kasını sıktı. Tanrım, tadı çok güzeldi. Onun özüne sarhoş olmuştum ve sadece daha fazlasını istiyordum.

Bacakları gevşek ve titriyordu, ama bu onu beni çevirip kalçalarımı kavrayarak ağzına geri çekmekten alıkoymadı.

"Sana zarar verebilirim!" diye inledim, dilinin klitorisimi bulmasıyla kendimi tutamadım. Elini sırtıma bastırarak beni aşağı itti ve ben de yüzümü tekrar bacaklarının arasına gömmekten kendimi alamadım. Yanlışlıkla yaralarına çarpmamaya çalıştım ama o umursamıyor gibiydi.

Dili bedenimde şiirsel hareketler yaparken, göğsünden zevk dolu inlemeler geliyordu. Yavaşça iki parmağımı tekrar içine soktum, nefesini kesip "Aferin kızım, aynen böyle..." dediğinde midem titredi.

Uylukları başımı sımsıkı sardı ve ben ona karşı inledim. Tırnakları sırtımda izler bırakarak kaydı, tutkusu bedenime kazındı.

Birbirimize kilitlenmiş, büyülenmiş, görebildiğim, hissedebildiğim, duyabildiğim tek şey oydu.

İç duvarları zonkluyor, parmaklarımı sıkıyordu, tıpkı kolları belimi sıkıp beni yerinde kilitlemesi gibi. Dili klitorisimin etrafında kıvrıldı ve ben titredim, nefesim hızla kesildi.

"Ah! Rayne!" Yarı ağlayarak, yarı inleyerek bu kelimeleri söyledim. Orgazm olurken motor kontrolümü neredeyse tamamen kaybettim, tek hareket edebildiğim şey dilimi yalamak ve bacaklarımı titretmekti.

Onun yanına uzanmak için üzerinden yuvarlandım, ona sıkıca sarıldım. Derisi terden yapış yapıştı; dudakları, benim tadımı yavaşça yalarken parlıyordu.

"Bana söz ver," diye fısıldadım. "Artık bu işte birlikteyiz."

O başını salladı ve kolunu bana daha sıkı doladı. "Söz veriyorum, Salem."

*Rayne****Bir Babanın Kötülüğü***

En son ne zaman böyle dinlendiğimi hatırlayamıyordum. Tamamen isteyerek değildi; kalkmak istiyordum ama Salem acımasız bir kararlılıkla beni izliyordu, yataktan kalkıp mutfağa inmeme bile izin vermiyordu. Bunun yerine bana yemek getirdi, omlet, sosis ve waffle ile dolu bir tabak.

Her şeyi kendim yapmaya alışkındım. İlk içgüdüm, hatta *tek* içgüdüm, yardım kabul etmemek ve kendimi idare etmektir. Ama Salem başımda bekliyor, bazen ben farkına bile varmadan ihtiyaçlarımı önceden tahmin ediyordu.

Ben yemek yerken karnı yüksek sesle guruladı ve ben endişeyle ona baktım. "Kahvaltı yaptın mı?"

"Oh, sorun yok, hayır..."

Yanımdaki yatağı tokatladım ve battaniyeyi onun için geri çektim. "Buraya gel. Orada oturup aç kalmana izin vermeyeceğim."

Yanımda kıvrıldı ve utangaç bir şekilde, "Endişeliydim. Midem hassaslaşmıştı." dedi.

"O zaman küçük lokmalar al," dedim ve tereyağlı waffle'dan bir parça kestim.

Yavaşça çiğnedi, ama yuttuktan sonra biraz neşelendi ve "Sosis alabilir miyim?" dedi.

Tabağı birlikte temizledik. Günün geri kalanını yatakta geçirdik, uyuduk ve kart oynadık, o sadece bize daha fazla yemek getirmek ve Loki'yi dışarı çıkarmak için kalktı. Gündüz vakti olsa bile, benim olmadan kapıyı açmasından hoşlanmıyordum. Güneşi kapatan bulutlar varken, bunun güvenli olduğuna inanamıyordum.

"En azından silah kullanmayı biliyor musun?" dedim ve ona benim silahımı uzattım. Ama o silaha garip bir şekilde baktı.

"Ben, şey... bir kez havalı tüfekte ateş ettim," dedi ve ben iç geçirdim.

"Ben de seninle geliyorum. Yapma..." Onun itirazlarını susturmak için elimi kaldırdım. "Zaten bacaklarımı uzatmam lazım. Orada durup izleyeceğim, hepsi bu."

En azından bunu yapmama izin verdi, ama nefesim çok hızlandığında endişeli bir şekilde bana bakıyordu. Bu... sevimliydi. *Tatlıydı*. Kalbimi daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde çarpıtiyordu. Bana bu kadar ilgi gösterilmesine nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum.

Annem onu çok severdi.

Ama rahat tembelliğimiz sonsuza kadar süremezdi. Salem bana göstermemi istediği bir şey bulmuştu ve yüzünden bunun hoşuma gitmeyeceğini anlayabiliyordum.

Ertesi sabah, bana küf lekeli bir manila zarf getirdi.

"İçinde fotoğraflar var," dedi yumuşak bir sesle. "Onları nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

İlk Polaroid fotoğrafı çıkardığımda, neye baktığımı anlamadan midem bulandı. Dokunuşumla birlikte, fotoğrafın dokusu sırtımda tiksindirici bir ürperti yarattı. Siyah, kabuklu küf halkalarıyla kaplı olmasına rağmen, fotoğraf oldukça iyi korunmuştu ve netti.

Llekeli eller, üzerinde garip oymalar bulunan kanlı bir insan kemiği tutuyordu. Kan tazeydi, parlak kırmızıydı. Sanki kurban daha yeni ölmüş gibi. Sanki vücudu derisi yüzölüp parçalara ayrılırken hala sıcakmış gibi.

"Rayne?" Salem endişeyle kolumu tuttu ve ben yavaşça nefes aldım. "İyi misin? Sen..."

"İyiyim."

Fotoğrafı bir kenara bıraktım. Başka bir tane aldım. Çok fazlaydı. Salem'in bulduğu zarfın içinde en az bir düzine saklanmıştı. Parçalanmış hayvanlar, kaselere konmuş sakatatlar, etrafında mumlar.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldandım, gözlerim bir korkunçluktan diğerine geçiyordu. "Neden bunları saklıyor? Neden saklıyor ki?"

Salem alt dudağını ısırarak beni dinledi. Sorunlarımı kendime anlatmaya alışkındım; genellikle beni dinleyen tek kişi Loki olurdu. Ama o ateşin yanında uyuyordu, sanki beni sonunda başkasına devretmiş olmaktan rahatlamış gibi.

Odanın içinde bir ileri bir geri yürüyordum, sadece viski bardağını alıp bolca bir yudum almak için duruyordum. Ancak o zaman masanın üzerinde yatan çıplak bir kadının fotoğrafını elime alabildim.

Taş evdeki masaydı, onu hemen tanıdım. Ceset gerçek dışı, gri ve mum gibi görünüyordu. İnce boynu kesilmişti, o kadar derinden kesilmişti ki neredeyse kafası kopmuştu. Yüzü görünmüyordu, ama yine de damarlarımdan soğuk bir his geçti.

"Baban o cesedi nasıl ele geçirmiş olabilir?" dedi Salem, ama sesi bana çok uzaklardan geliyor gibiydi. Sanki uzun, karanlık bir tarlanın öbür ucundan bana bağıırıyormuş gibi. "Ve o semboller. Ne anlama geliyor olabilirler? Hiç böyle bir şey görmedim..."

Ölümün sertleştirdiği o narin eller. Tırnakları meydan okuyan bir kırmızı renge boyanmıştı. Midem kasıldı ve nefes alamadım. Viskiye bitirdim ama bir faydası olmadı.

Polaroid fotoğrafları sehpaye fırlatarak, "Üzgünüm, düşünmem lazım. Yapamam... bunlar... Yapamam" diye mırıldandım.

Odamdan çıkarken tek kelime etmedi. Vücudum patlayacakmış gibi hissediyordum, ellerim ve dişlerim o kadar sıkıydı ki canım acıyordu. Kaçmak istedim. Çığlık atmak istedim.

Onun beni bu halde görmesini istemiyordum.

Üçüncü katta, koridorun sonunda, tavan arasına açılan kilitli bir kapı vardı. Annemin eski yatak odası. O kilide anahtarımı soktuğumda kalbim her zaman hızla çarpmaya başlardı. Küçükken, annemin ölümünden sonra tavan arası merdivenlerinin dibine oturur, kulaklıklarımı takar, annemin yukarıda olduğunu, yanaklarına allık sürerken ve parfümünü sıkarken yumuşak bir şekilde şarkı söylediğini hayal ederdim. Her an aşağı inip bana sarılacak ve yanağıma defalarca öpücükler kondurup öpeceğini hayal ederdim.

Bugün ne yapalım tatlım? Benimle bahçeye gelmek ister misin?

Merdivenlerde, hıçkırıklarla boğulurken kendimi korkuluğa tutundum ve hıçkırıkları bastırdım. Toz, parfümünün kokusunu örtemiyordu;

hala havada kokusunu alabiliyordum.

Ya da belki de sadece kokuyu alabilmeyi dilemişimdir. Belki de nemli ve çürümüş kokuyu zambak, mandalina ve greyfurtun tatlı çiçek kokusuna dönüştüren kendi kederimdi. Annem parfüm şişesini babamdan saklardı ve o öldüğünde, ben de babamın onu almaması için sakladım.

Tavan arası tam da onun bıraktığı gibiydi. Hiç tanışmadığım büyükannem tarafından örülmüş yeşil ve siyah bir battaniye, ayak ucuna düzgünce katlanmıştı. Dantelli perdeler, deniz fenerine bakan yuvarlak pencereyi çevreliyordu. Raflarında şiir kitapları diziliyordu; bana okurdu, ama çoğu kitap artık benim için çok zordu. On beş yaşımdayken son öğretmenim ayrıldığından beri kitap okumadığımı bilse hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmek kalbimi kırıyordu.

Babam, makyaj malzemelerini ve ojeleri atarak makyaj masasını temizlemişti. Tozlu aynada yüzümü gördüm, morarmış ve yorgundu. Gözlerim yüz yaşında gibi görünüyordu, onun gözlerinden bile daha yaşlı.

Orada, yalnız başıma, yıkıldım.

Kollarımı kendime doladım, dizlerimin üzerine çökene kadar ağladım ve kederin ağırlığıyla eğildim, alnımı yere dayadım. Kendi ağlama sesimden nefret ediyordum, zayıf olduğum için kendimi lanetlemek istiyordum.

Tuhaf, beni kırdığım için lanetleyen ses babamın sesine çok benziyordu.

O her zaman uzak bir ebeveyn olmuştu, ama onun başkalarına, cemaatine sevgi gösterdiğini görmüştüm. Onun sürüsü. Onunla dua eden, onun liderliğinde ve rehberliğinde olan, onun sevgisinin ışığını hisseden herkes; hepsinden nefret ediyordum. Onu benden nasıl alabilirlerdi? Benim alamadığım onu onlar nasıl alabilirlerdi? Bana neredeyse hiç bakmaz, benimle konuşmazdı, ama onlara saatlerce vaaz verirdi.

Benim neyim vardı? Neden ben yetmiyordum?

"Sana burada ihtiyacım vardı." Kendi sesimi bile tanıyamadım. "Sana ihtiyacım vardı anne. Hala sana ihtiyacım var. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bilmiyorum..."

Bir an için, sırtımda soğuk bir esinti hissettiğime yemin ederdim, anlaşılamayacak kadar zayıf, ürkütücü bir fısıltı... ama sonra,

hayaletin ürpertici varlığı yerine, Salem'in kolları beni sardı.

Onun geldiğini duymamıştım bile. Hiçbir şey söylemedi. Ben orada diz çökmüşken, sırtımda ağırlığıyla beni kucakladı. Beni sıkıca tuttu ve ilk başta, kendimi toparlamak, ona güçlü olduğumu göstermek için çaresizce çabaladım.

Ama yapamadım. Kırılmıştım ve artık çatlakları saklayamıyordum.

Sonunda başımı kaldırıp ona bakabildiğimde, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Neden ağlıyorsun?" dedim, onu incitmiş olabileceğimden endişelenerek aceleyle yüzünü sildim.

Ama o ellerimi tutup öptü ve "Sen acı çektiğinde ben de acı çekiyorum. Ve bunun çok acı verdiğini biliyorum" dedi.

Onun kollarında, kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Suçluluk ve korku kafamda savaşıyordu, ama keder ikisinden de daha güçlüydü. Genelde bunu görmezden gelebilir, zihnimin karanlık köşelerine itebilir ve yokmuş gibi davranabilirdim. Ama iyileşmiş yaralar bile iz bırakırdı ve benimkiler hiç iyileşmemişti.

Bir süre, o benim ellerimi tutarken, birbirimize bakarak yerde oturduk. Tırnaklarındaki ojeye dokundum, burada geçirdiği haftalar boyunca aşınmış olsa da, hala güzel bir yeşil tonundaydı.

"Annem bu rengi severdi," dedim yumuşak bir sesle.

Gülümsedi. "Bence o da severdi. Gözlerinin rengiyle aynı."

Alnını öptüm, sonra da güzel dudaklarını. "O da seni severdi bence. Burada olduğun için mutlu olurdu." Derin bir nefes alıp, hüznün içimi kaplamasına izin verdim. Yorgun bir yaratık gibi kalbimde kıvrılıp dinlenmesine izin verdim.

Salem, yüzünü avuçladığımda elime yaslandı. "Sana söylemem gereken başka bir şey var," dedi. "Sen yokken olan bir şey."

Dinlerken, fırtınada Loki'yi aradığını anlattı. Hayaleti, uzun saçlarını, çarpık yüzünü tarif ederken,

fısıltılar yeniden başladı. Kulaklarımı kapatmamak için direndim, ama aniden sessizleşip etrafına bakmaya başladığında, anladım.

"Sen de duyuyor musun?" dedim ve o hızla başını salladı.

"Fısıltılar, çılgınlıklar, ağlamalar," dedi. "Ve Rayne... Hissettim. Bana dokundu."

Hayalet bana hiç saldırmamıştı; uzun zamandır onun bana sadece delirtme yeteneği ile zarar verebileceğine inanıyordum. Ama Salem'in boğulma hissini, kanın tadını, öleceğinden emin olduğunu anlatmasını dinlemek... Buna dayanamıyordum.

Onu, benim bile savaşımadığım bir şeyden nasıl koruyabilirdim?

Ona, uzun zamandır bana fısıldadığı aynı sözleri fısıldamıştı. *Kan ve kemikler, kan ve kemikler...*

"Bu ne anlama geliyor olabilir?" dedi. Ama ben çoktan parçaları birleştirmeye çalışıyordum, tüm bunların neden *şimdi* olduğunu anlamaya çaresizce çalışıyordum.

"Kan tadı aldığını söyledin," dedim yavaşça. "Boğuluyormuş gibi hissettiğini..." O başını salladı. "Annemin boğazı kesilmişti. Kendi kanında boğularak ölecekti."

Salem'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve inanamıyormuş gibi ağzını kapattı. "Rayne... sen... sen... sen gerçekten onun annen *olduğunu* düşünmüyorsun, değil mi? Fotoğraflardaki?"

"Bilmiyorum. Ama babamın sır olarak sakladığı, mezara götürdüğü bir şey yaptığını biliyorum." Geriye dönüp baktığımda, kürsünün arkasından defalarca haykırdığı ayeti hatırladım. "*Onlara kötü melekler göndererek öfkesinin şiddetini üzerlerine yağdırdı.*" Babam her zaman canavarın Blackridge'in kötülüğüne karşı Tanrı'nın yargısı olduğunu ve annemin cinayetinin bunun katalizörü olduğunu söylerdi."

Ölüler bile hala konuşabiliyordu ve benim ihtiyacım olan cevaplar onlardaydı.

"Salem." Ona döndüm, ona söylemek üzere olduğum iğrenç şeyi dişlerimin arasında sıkıştırdım. "Annemin mezarını kazmamız gerekiyor."

Mezar Kazma

KIZIL GÜNEŞ ufka doğru batarken, Ürkütücü bir sessizlik çöktü. Çamurlu yolda hızla ilerlerken, çukurları ve buzlu kar yığınlarını atlatarak, Rayne'in ATV'sinin arkasında ona sıkıca tutundum. Sürüşümüz devam ederken, alacakaranlık çöktü ve sokak lambaları yanarak yolumuzu ışıkla doldurdu.

Marihope'un sokakları boştu, dükkanlar kepenk indirmiş, kapılar kilitlenmişti. Neredeyse her kapının üzerinde bir haç asılıydı ve ön verandalarda projektörler yanıyordu, yaklaşan geceye karşı savaştan ateşli parlaklıkta fenerler gibi.

Nedense, bu durum ağaçların altındaki karanlığı daha da derinleştiriyordu.

Rayne silahını, ben de kürekleri taşıdım. Loki'yi itirazlarına rağmen evde bırakmıştık. Ama olabildiğince sessiz hareket etmemiz gerekiyordu; havlaması bizi yerlilere ele verebilirdi.

Paslı demir kemerin altından geçip mezarlığa girdiğimizde, sıcaklık düştü. Ağaçların altında, yosun kaplı, büyümüş mezar taşları dağılmıştı, yıllarca çürümüş yapraklar ve kirli kar yığınları onları gizliyordu. Bazı taşlar o kadar eskiydi ki, ağaçlar üzerlerinde büyümüş, kökleri altında yatan ölülerin izlerini tamamen örtmüştü.

Burada nesiller boyu aileler birlikte gömülmüştü. Ebeveynler ve çocukları. Yaşlı çiftler. Sevgili kızları ve oğulları, teyzeleri ve amcaları. Burası, Blackridge'in korku değil, izolasyonunda huzur bulan sakin bir topluluk olduğu başka bir zamanın yankısıydı.

Çarpık ağaçların altında sayısız dar yol kıvrılıyordu ve Rayne bana yol göstermiş olmasaydı asla yolumu bulamazdım. Yakınımda yürüyordu, kolu ara sıra benimkine değiyordu. Konuşmadık

konuşmadık, sadece dinledik, başlarımızı sürekli sağa sola çevirerek etrafı gözetledik.

Aniden Rayne durdu ve "O burada" dedi.

Önümüzdeki mezar diğerlerinden daha yeniydi. Sürünen sarmaşıklar henüz onu yutmamıştı ve parlak yeşil yosunlar soluk gri mezar taşını süslüyordu. Ağlayan bir melek heykeli taşın üzerine örtülmüştü, başı kollarının arasına gömülmüş, uzun bir peçeyle örtülmüştü.

Birkaç saniye boyunca ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Sadece mezarın önünde, elimizde küreklerle durduk ve yapmak üzere olduğumuz şeyin ağırlığı birden üzerimize çöktü.

Yakında güneş tamamen batacak ve gecenin karanlığında gizlenen her şeye karşı sadece biz kalacaktık. Zamanımız azalıyordu.

"Yapmalı mıyız...?" Mezarın yönünü işaret ettim.

Rayne keskin bir şekilde başını salladı. "Sadece kemikler. Sadece bir tabut."

Kürekle toprağı deldiğimde içimi bir acı kapladı; yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettim ve midem bulandı. Ama kazmaya devam ettim, dakikalar saatlere dönüştü. Küreklerimizin toprağı delip kenara atma sesleri, ürkütücü sessizliği bozan tek seslerdi. Rayne sık sık durmak zorunda kalıyordu; acı çektiğı belliydi, ama bunu göstermeyi reddediyordu.

"Biraz ara ver," dedim, o yine durup küreğine yaslandığında. Sanki pipetle nefes alır gibi nefesini içine çekti ve önerimi duyunca bana öfkeyle baktı. Israr ettim, "Hava kararıyor. Nöbet tutmalısın."

Neyse ki mantığımı kabul etti ve ben kazmaya devam ederken silahıyla ormana yöneldi. Sırtım ve omuzlarım ağrıyordu ve çukur hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Burada bir tabut var mıydı? Burası gerçekten bir mezar mıydı?

Güm.

Küreklerim tahtaya çarptı.

Beklenmedik bir şekilde boğazıma safra yükseldi ve içimi endişe verici bir rahatsızlık hissi kapladı.

"Rayne." Adını yumuşak bir sesle söyledim ve o hemen mezarın kenarına geldi. "İşte bu."

Elini uzattı ve ben çıkmadan önce bana yardım etti, sonra kendisi de atladı. Elinde kürekle tabutun üzerine oturdu, ama kıpırdamadı.

"Kapalı tabutlu bir cenaze töreniydi," dedi sonunda. "Çocukken bu tabuttan çok korkardım. Kilisede yanından geçerken, aklımda türlü türlü korkunç şeyler canlanırdı. Annemin yüzünün tamamen parçalanmış, dövülmüş, kanlar içinde olduğunu hayal ederdim. Bilmiyordum. Bilemezdim..." Omuzları bir an için çöktü ve ona uzanıp, bir şekilde yalnız olmadığını hissettirmek istedim.

Sonra kendini topladı ve kürekle tabutun kenarını kaldırmaya başladı.

Kapak açıldığında toprak kaydı. Rayne'in silueti görüşümü engelliyordu, bu yüzden deliğin kenarına kadar yürüyene kadar onun neye baktığını göremedim.

Boştu. Tabut boştu. Ama...

İçinde tek bir şey vardı ve o da bir ceset değildi. Yırtık pırtık eski bir kitaptı.

Rayne Sığınak

KİTAP, ufalanan deriye sarılmıştı ve sanki ateşte yanmış gibi garip bir duman kokusu vardı. Onu tutmaktan nefret ediyordum. Ağır, nemli ve küflüydü. Salem şaşkınlıkla beni izlerken, şapel kapılarını koruyan demir parmaklıklı kapıyı açarken onu kolumun altına sıkıştırdım.

"Babamın eski anahtarları," dedim. "Her ihtimale karşı saklamıştım. Şapel, Marihope'daki en güvenli yerlerden biri. Geceyi burada geçirebiliriz. Geri dönmek için çok karanlık oldu, riske atmak istemiyorum."

Kapıyı açarken eski menteşeleri gıcırdadı, ardından içindeki sağlam ahşap kapıyı açtım. Nef soğuk ve karanlıktı, tek ışık kaynağı duvarları çevreleyen uzun ve dar pencerelerden sızan ışıktı. Kapıyı ve arkamızdaki kapıyı kilitleyerek kendimizi içeriye kapattım.

Salem, fırın için odun bulmak üzere arka depoya giderken, ben kitabı kürsüye koydum, sonra çantamı karıştırarak eski ağırlı kesici şişemi buldum. Bir yudum suyla bir tane içtim ve kendimi toplamak için bir dakika bekledim.

Ağrı derin ve nefes kesiciydi. Ayakta kalmaya ve nefes almaya çalıştım, şokun veya adrenalin patlamasının etkisini göstermesini ve beni rahatlatmasını bekledim.

"Başarabilirsin," diye fısıldadım. "Sadece nefes al. Geçer. Sadece acı."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Birkaç dakika sonra kendimi toparlayıp gözlerimi açıp doğrulabildim.

Kitabı açtığımda ve cilt çatırdattığında içimi bir ürperti kapladı. Sayfalar sert ve kalındı, zamanla sararmıştı. Metin okunması zordu, ilk başta Latince sandığım kaligrafi yazıydı, ama sonra Eski Fransızca olduğunu tahmin ettim. Kenar boşluklarına, babamın

babamın tanıdık el yazısı birleşmişti o babasının çok eski yazarların. Kendi çevirileriyle yüzyıllara dayanan notları genişleterek.

Bir mutlaka bunu kullanarak uygun uygun teklifleri kullanarak SADECE sunular başarıyı garanti eder — bunun için ne gerekir?

Bağlayıcı nitelikte olmalıdır.

HER kemiği kullanın — mazeret yok.

Titizlikle, parmaklarımı kürsünün kenarlarından çözdüm ve salladım, terli avuçlarımı pantolonuma sürttüm. Babam hiçbir zaman okültizmle ilgilendiğini gösteren bir işaret vermemişti. O kutsal bir adamdı, Tanrı'yı her şeyin üstünde tutan bir adamdı.

Ancak bu notlar sadece öğrenme değil, uygulama niyetini de gösteriyordu.

Notlarından birinde, "göklerin yarattığı, kutsal yargının habercisi"nden bahsediyordu. Kanım dondu, ama yerinde durmaya dayanamadım. Kürsünün arkasında volta atarak, okumaya devam etmek istiyordum ama bu düşünce midemi bulandırıyor.

Babam Tanrı'nın adamıydı. Soğuk, ilgisiz bir adamdı, evet, ama kutsal bir adamdı. Hayatını kiliseye adadı, beni ya da annemi sevdiğinden daha çok Tanrı'yı sevdi. Annem öldüğünde, en azından ona olan sevgisini gördüm. Annemin öldürülmesi onu nasıl mahvettiğini, soğukluğunu kederinin derinliklerinde ateşli bir nefrete dönüştürdüğünü gördüm. Bir parçam, belki de intikam için çaresizce dua ederken, bir şekilde bu canavarı Blackridge'e çağırdığını bile düşünmüştü.

Ama babamın bu yaratığa olan ilgisi annemin ölümünden önce başlamıştı. Sadece bu kitaptaki çeviriler bile, yıllarca süren çalışma ve araştırmanın sonucuydu.

Cesedi neredeydi? Onu gömmemişse, ona ne yapmıştı?

Bu notların bana, onun cesedine tam olarak ne yaptığını ayrıntılı bir şekilde anlattığından korkuyordum.

Kemikler. Semboller. "Kurban"a yapılan atıf.

"Seni öldürdü mü anne?" Fısıltıyla söylense bile, bu sözler kaya kadar ağırdı.

Başımı ellerimin arasına gömdüm ve gözlerimi ovuşturdum. Düşünemeyecek kadar yorgundum. Vücudum kemiklerime kadar ağrıyordu ve başım dönüyordu. Salem kollarında odunlarla geri döndüğünde, bir kilise sırasına tökezleyerek oturdum.

Aldığım her nefes, yanımdaki yarayı ve ne kadar kırılgan olduğumu hatırlatıyordu.

"Rayne? İyi misin?"

Başımı kaldırdım ve o geniş kahverengi gözleriyle bana bakıyordu. O gözler bana sıcak yaz günlerini hatırlattı, güvende olduğumuz ve canavarların ormanda dolaşmadığı günleri.

Belki baharda onunla ağaçların altında yürüyebilir ve elini tutabilirdim. Belki pratikliği unuttur ve ayakkabılarımı çıkarırdım, o da sevimli bir yazlık elbise giyebilirdi. Onunla güler, gözlerimi kapatır ve çimlere uzanabilirdim. Onun güvende olduğunu bilirdim.

"Ben iyiyim," dedim yumuşak bir sesle. "Sadece düşünüyordum."

Kaşlarını çattı. Fırının önüne diz çöktü ve eski metal kapıyı açarak içine odun koydu, ama gözlerini benden ayırmadı.

"Okudun mu?" dedi, kürsüdeki açık kitaba şüpheli bir bakış atarak.

"Midenin kaldırabileceği kadar. Talimatlar... " Ben henüz ne anlama geldiğini tam olarak anlamamış olsam da, o bilmek istiyordu. "Bir şeyi çağırmak için."

"*Bir şeyi* mi?" Eski bina gıcırdadı ve Salem'in tüm vücudu titredi. Tekrar konuştuğunda sesi alçalmıştı. "Ne tür bir şey? Şey gibi mi? Dışarıdaki gibi mi?"

"Bilmiyorum. Metin çok uzun ve hepsi çevrilmiş değil." Ellerimi ovuşturdum ama soğuk acımasızdı. "Ama sanırım öyle. Sanırım aynı yaratık: kitapta bahsedilen ve adadaki."

Salem, sobayı yakmayı bitirirken sessiz kaldı. Odunlar alev aldı, eski metal ısının yayılmasıyla gıcırdayıp inledi. "Sence baban onu çağırdı mı?"

Bu soruyu soracağından korkuyordum. Cevabımdan daha da çok korkuyordum.

"Evet. Sanırım öyle yaptı." Bu çok ağırdı. Fazla ağırdı. Sonuçları o kadar derindi ki, bundan kurtulamayacağımdan korktum. Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim, sonra aniden ayağa kalkmaya çalıştım, kendimi kilise sırasından iterek...

"Kahretsin, ah." Omzumdan geçen zonklayan acı ile omzumu tutarak tekrar oturdum. Neredeyse anında Salem yanıma geldi.

"Dur, ben yapayım," dedi ve ceketimi çıkardı. Bandajımdaki büyüyen kırmızı lekeyi görünce nefesini tuttu.

"Ben iyiyim," dedim çabucak. İyiyken de değildim. En az bir dikişim açılmıştı, ama aldığım hap sonunda ağrıyı hafifletiyordu. "Daha kötüsünü de gördüm."

Bana bakarken kirpiklerinin titremesi mucizevi bir şeydi. "Öyle mi? Gerçekten mi?"

Yalanımın ortaya çıkmasından rahatsız olarak omuz silktim. "Acı acıdır, Salem. Hepsi aynıdır."

O, yanına getirdiği küçük çantaya uzanarak tsk diye ses çıkardı. Daha önce onun ne getirebileceğini düşünmemiştim, bu yüzden taze bandajlar, merhem ve bir matara çıkardığında şaşırdım.

"Blanton'ın," dedi, matara uzattı. "Sadece aşırıya kaçma."

Tanrım, bana bakışları onun için ölmek istememe neden oldu. Ama daha da korkutucu olanı, kirli bandajımı açmak için bana yaklaştığında, onun için *yaşamak* da istememdi.

"Gerçekten her şeyi düşünmüşsün, değil mi?" dedim, o kanlı bandajları fırına atarken. Yumuşak bir kahkaha attı ve bu ses, göğsümde ani ve tanıdık olmayan bir his uyandırdı. Adrenalin gibi hissettim, panik atak başlangıcı gibi, ama hayır, bu daha yumuşaktı. Kivılcımlar halinde patladı, göğsümü sıkıştırdı ve ısıttı. "Babam bana, annem gibi biraz sincap beyinli olduğumu söylerdi," dedi. "Önemli şeyleri unutturdum ama aptalca küçük detayları hatırlardım. Her şeyi düşünmemiştim..." Parmağına biraz merhem sıktı ve yarama nazikçe s ü r d ü. "Ben

seni düşündüm."

O çalışırken nefis ısınmaya başladı. Konsantre bir şekilde kaşlarını çatarak beni yeni bandajlarla sardı.

"Bana anneni anlat," dedim aniden. "Nasıl biridir?"

Sevgiyle gülümserken duyguları açıkça belliydi. "Colorado'da anaokulu öğretmeni. Asla emekli olmak istemediğini söylüyor; çocuklarla çalışmayı çok seviyor. Babamla üniversitede tanışmışlar ve *ona evlenme* teklif etmiş. Küçükken, onlarınki gibi bir aşk hikayesi istiyordum. Hala birlikteler. Babam emekli oldu ve çoğu zaman balık tutuyor. Annem, babamın tuttuğu balıkları sergileyebilmek için kendi kendine tahnitçilik öğrendi. Bazen onlara küçük kıyafetler dikeyor."

Acıtsa da kahkahayı bastım. "Şaka yapıyorsun. Kendini taksidermiyi mi öğrendi? Harika birine benziyor."

"Öyle! Ben... Onu gerçekten özleyorum." Boğazını temizledi, sesi biraz titriyordu. "Genelde bu zamanlarda onu görmeye gitmek için hazırlık yaparım. Çok iyi bir aşçı değildir, dikkati dağıtır ve yemekleri yakar, bu yüzden genelde babam bizim için yemek yapar." Bandajımı bağladı, elini omzumda gezdirdi. "Seni severler."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Karnım gergin bir şekilde kıpırdadı ve mataramdan küçük bir yudum aldım. "Bir gün onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Bana bakışlarından ne anladığımı bilemedim ve fazla varsayımda bulunduğumdan endişelendim. Elini yüzüme koydu. Yakınlaştığında nefesi sıcak ve yumuşaktı, dudakları benimkine dokundu, tam bir öpücük sayılmazdı ama çok daha fazlasıydı.

"Ben de heyecanlıyım," dedi. "Colorado'yu seveceğini biliyorum. San Francisco'yu da seveceksin. Sana göstermek istediğim o kadar çok yer var ki." Gözleri doldu ve nefes verirken titredi. "Umarım... Umarım biz..."

"Başaracağız." Yumuşak dudaklarını öptüm, iç çekip bana yaslandığında kalbim hızla çarpmaya başladı. O, tüm bunlardan kaçışındı. Asla bulamayacağımı sandığım kurtuluşumdu. "Bundan kurtulacağız. Sen ve ben. Ve bana her şeyi gösterebilirsin."

Tanrı'nın Yargısı Geliyor

Fırının yanında birbirimize sarıldık. Battaniyemiz yoktu, ama Rayne paltosunu üzerime örttü ve beni sıcak kollarıyla sıkıca sarıp sarmaladı. Ben pencereden karın yağışını izlerken, o bana şarkı mırıldanıyordu. Beyaz kar taneleri camda birikiyordu. Melodiyi tanımadım, ama yumuşak ve yavaştı. Elini sırtımda yukarı aşağı gezdirerek ritmi tutuyordu.

Ateşin sıcaklığı ve Rayne'in nazik dokunuşları arasında, kısa sürede uykuya daldım.

Scratch, scratch. Scratch, scratch.

Neredeyse bilinçsiz bir halde inledim. Loki bir çukur kazıyordu ve yavaş, ısrarcı ses beni rahatsız ediyordu.

Scratch. Scratch.

Gıcirtı.

Belki Rayne uyanmıştı ve onu durdurmaya gidiyordu...

Nerede olduğumu hatırlayınca gözlerim birden açıldı. Köpek bizimle değildi, ama başka bir şey vardı.

Rayne'in parmakları koluma batıyordu, yüzü fırının turuncu ışığıyla aydınlanmıştı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve başı dönmüştü. Yanımızdaki pencereye bakıyordu.

"Dışarıda bir şey var," diye fısıldadı. Buzla kaplı camdan karanlık pencereye bakarken tüylerim diken diken oldu. "Kıpırdama. Ses çıkarma."

Gıcirtı. Sıyrılma sesi.

Kaçmak isteyen korku dolu iniltiyi bastırmak için ağzımı kapattım. Pencerenin dışında bir şey vardı; ses çok

Yakın. Kilisenin dışını dolaşıyor, kokluyor, taşları tırmalıyordu.

Gıcırtı.

Rayne irkildi ve ben nefesimi tuttum, uzun pençeli parmaklar camı çizerek buzda izler bıraktı. Kalbim göğsümden fırlayıp kaçacak gibiydi. Organın çarpışını duyabiliyor muydu? Damarlarımda akan kanın kokusunu alabiliyor muydu?

Rayne koluma dokundu ve sessizce parmağını dudaklarına götürdü. Yavaşça —acı verici bir yavaşlıkla—ayağa kalktı ve silahını aldı. Bana baktı ve "Yere yat" diye dudaklarını oynattı.

Adrenalin bana oksijen için yalvarıyordu, ama nefes almam bile çok gürültülü geliyordu. Dışarıdan, ağustosböceğinin vızıltısı gibi tiz bir ses geliyordu. Dudaklarımı sıkıca ısırarak, korku yerine acıya odaklandım ve Rayne'in ceketini göğsüme sıkıca bastırdım.

Kar üzerinde ayak sesleri duyuldu. Hareket ettiler ve durdular. Hareket ettiler ve yine durdular.

Sonra kapının açılırken çıkardığı uğursuz bir gıcırta duyuldu.

Panik içinde fısıldadım, "Kapıları açabiliyor mu?" Rayne, kapı kolu sallanırken gözlerini kapıdan ayırmadı. Aceleyle silahını kaldırdı ve nişan aldı.

"İçeri girirse, arka kapıya koş," dedi. "Koş ve durma. Ne duyarsan duy, durma."

Kalbim gırtlığıma kadar çıkmıştı. Kapı açılırken menteşeler gıcırdadı ve soğuk bir rüzgar nefese girdi. Ruth Miller içeri adım attı.

Rayne keskin bir nefes vererek silahını indirdi ve ben rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktım. Ama Ruth bizi görünce çığlık attı ve ellerini ağzını kapatmak için kaldırdı.

"Rayne! Ne yapıyorsun, burada neler oluyor?"

"Sessiz olur musun?" diye bağırdı Rayne. "Lanet kapıyı kapat, dışarıda!"

"O mu?" Ruth kapıyı kapattı ama kilitlemedi. Rayne aşağı indi ve Ruth ona şüpheyle bakarken sürgüyü yerine geçirdi. "Meleği mi kastediyorsun? Ben hiçbir şey görmedim."

"O zaman dikkatini vermemişsin," diye tersledi Rayne. "Burada ne yapıyorsun?"

"Aynı soruyu ben de sana sormalıyım." Ruth dudaklarını büzerek paltosunu çıkardı ve koluna katladı. "Pazar günleri her zaman erken gelirim, ayın için sobayı yakarım. Ama sen bunu zaten yapmışsın galiba. Burası sıcak."

"Bütün gece burada kaldık. Eve zamanında yetişemedik." Rayne kapıya en yakın pencereden dışarı baktı. "Sokağa çıkma yasağı henüz bitmedi, güneş doğmadı. Dışarıda olmamalısın."

"Kötülükten korkmuyorum," dedi Ruth küçük bir gülümsemeyle. "İnancım var, Rayne. Tanrı en sadık kullarını korur."

"Hm. Bunu Job'a söyle."

Ruth'un gözleri kısıldı, ağzı sıkıca kapandı. İçeri girerken ayakkabıları zeminde tıklıyordu, sanki burayı tahrip ettiğimizi düşünüyormuş gibi gözleri kilise sıralarını tarıyordu. Rayne geri gelip beni ayağa kaldırdı, pencerelerden korkuyla bakarken beni onlardan uzaklaştırdı. Beni koruyucu bir şekilde kollarıyla sardığında, Ruth alaycı bir şekilde güldü.

"Bizler af ve merhamet için dua ederken, sen küçük fahişeni Tanrı'nın evine getiriyorsun," dedi, sesi ölümcül bir sessizlikte. "Ve biz de bu ölümlerin neden devam ettiğini merak ediyoruz. Rab'bin yüzüne tükürenlere merhamet olamaz."

"Hadi ama Rue," dedi Rayne yumuşak bir sesle. "Bunu yapma."

"Bana öyle deme!" Ruth neredeyse bağırarak beni korkuttu. "Çık dışarı. Evine git. Burada hoş karşılanmıyorsun."

"Güneş henüz doğmadı." Rayne sakın görünüyordu, ama sesi soğuktu. Kollarını bana daha sıkı doladı. "Güvenli olur olmaz gideceğiz."

Şaşkınlıkla, Ruth hemen kemerindeki kınından bir bıçak çıkardı. Küçük ama keskin bir bıçaktı ve kararlı bir şekilde tutuyordu. Rayne sertleşti.

"*Dışarı çık* dedim." Ruth dişlerini göstererek hırladı, ama o ve bıçağı pek tehditkar görünmüyordu.

Onun arkasında duran şeyi gördüğümde öyle değildi. Melek buradaydı.

Pencerenin dışında yükseliyordu, sıska uzuvları kiliseye yaslanmış, gözsüz yüzü camın arkasından bize ürkütücü bir şekilde sallanıyordu. Rayne de aynı anda onu gördü ve telaşla fısıldamaya başladı, "Ruth, beni dinle, yapman gereken..."

Korkunç bir gürültüyle cam kırıldı ve kiliseye cam parçaları saçıldı. Ruth çığlık attı ve aniden Rayne bağırmaya başladı, "Git, git, koş! Salem, kaçmamız lazım!"

Kapıya doğru koşarak, onu açmaya çalıştım ama Ruth beni şiddetle yere itti. Kilidi açıp kapıyı zorla açtı, sonra çığlık atarak şafak sökmeden önceki gri ışığa doğru koştu ve karda şok edici bir kan izi bıraktı.

Silah sesleri beni irkiltti ve başımı korudum. Rayne üzerimde durdu ve canavar dar kırık pencereden içeri girip, kilise sıralarını devirip, toynaklarıyla yere vurarak ilerlerken tekrar nişan aldı.

"Koş, Salem!" diye bağırdı ve bir el daha ateş etti. Ayağa kalkarak kilise avlusuna kaçtım. Rayne hemen arkamdaydı.

Sabah havası keskin bir soğuktu. Donmuş çiğ damlaları yapraklara yapışmış, buz ayaklarımızın altında çitirdiyordu. Güneş henüz dev ağaçların tepesine çıkmamıştı ve biz onların gölgesindeydik. Sokak lambaları, çaresiz böcekler gibi ışığa çekilen bizler koşarken, yetersiz bir aydınlatma sağlıyordu.

"Geliyor!" diye bağırdı Rayne. "Daha hızlı, git..." Bir çığlık atarak, yanımdan koparıldı.

"Rayne! Hayır!" Canavar onun üstüne çıkmıştı, pençeli uzuvlarıyla ona vururken, o yuvarlanarak kaçıyordu, tüfeği boynundaki kayıştan işe yaramaz bir şekilde sarkıyordu. Bir taş aldım ve fırlattım, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. "Hey! Buraya gel, seni pislik!"

Taşlar canavara çarptığında, canavar durdu, taşlar onun iğrenç vücudundan zararsız bir şekilde sekip gitti. Ama Rayne'in ihtiyacı olan tek şey o birkaç saniyeydi. Bıçağını meleğin yan tarafına sapına kadar sapladı ve yaradan koyu renkli kan fışkırdı. Canavar çırpındı ve kıvrıldı, uzuvları zehirle ıslanmış bir örümcek gibi çırpınıyordu.

Hayvan ağaçların arasına kaçarak uzaklaştı ve ben Rayne'in yanına koştum. "Ben iyiyim, sorun yok," dedi, ben onu ayağa kaldırırken nefes nefese kalmıştı
"Hızlıca yolumuza devam etmeliyiz."

Ceketini geride bırakmıştı, ama cildi ateşli bir şekilde sıcaktı. Dikişlerini kapatan bandaj kanla ıslanmıştı. Yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim, ama kasabanın kenarında park edilmiş ATV'ye kadar gidebilecek mi diye endişelendim.

Sokaklar, sanki köydeki tüm köpekler yaratığın varlığının farkında gibi, köpeklerin havlamaları ve ulumalarıyla doluydu. Rayne tetikte kalmaya devam etti, silahını hazır tuttu, ama adımları yavaşlamaya başladı.

"Biraz daha ileride," dedim, hem kendime hem de ona. "Yaklaştık, neredeyse vardık, biz..."

Önümüzde ani bir hareket oldu ve Rayne beni süveterimden yakalayıp duvara doğru sürükledi, ikimiz de eğildik.

"Hay sıçayım," dedi. "O Ruth mu?"

Kadın yol kenarında ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek ilerliyordu. Ona yetişmek için koştuk, ama ayak seslerimizi duyunca ayağa kalktı ve koşmaya çalışırken çığlık attı.

"Ne yapıyorsun sen?" Rayne, kadının kolunu tutarak tısladı. "Bağırmayı kes! O şey hâlâ peşimizde!"

Ama Ruth bize döndüğünde, gözlerinde sadece panik vardı.

Kalan tek gözünde.

Yüzü yarılmıştı. Alnı çökmüştü, sanki kafatası çökmüş gibiydi. Anlaşılmaz bir şekilde mırıldanırken dudaklarının etrafında kan köpürüyordu, parçalanmış göz çukuru bana cehennemin boşluğu gibi bakıyordu.

Korkuyla ellerimi ağızıma kapattım. Rayne titreyerek ona bakıyordu, kolunu Ruth'a doğru uzatmış ama artık ona dokunmuyordu.

"Sana yardım etmeliyiz," dedi, yaralı kadına dikkatlice bir adım daha yaklaştı. "Seni Dr. Hale'e götüreceğiz..."

Ama Ruth çığlık atmaya başladı. Sözleri anlaşılmaz bir şekilde birbirine karışıyordu ve bizim kim olduğumuzu anlayıp anlamadığını bile bilmiyordum.

"Lütfen sessiz ol!" diye yalvardım. Sisli sokakları baştan aşağı süzdüm, onun gevezeliklerinin ötesinde bir şey duyduğuma emindim.

Garip bir yankı...

Rayne, Ruth tekrar dizlerinin üzerine çökünce geri çekildi. "Akli başında değil, o şeyi tekrar üzerimize çağırarak..."

Sıkıca elini tuttum ve fısıldadım, "O zaten yaptı."

Melek yolun yanındaki taş duvarın üzerinden sürünerek geçti ve Ruth'un sesini ürkütücü bir ritimle taklit etti: "Tanrı korur... Tanrı korur..."

Burun delikleri genişledi, gözleri olmayan yüzü bir şekilde ruhuma bakıyordu. Ağız açık kalmıştı, dişlerinden kalın tükürük damlıyordu. Rayne'in bıçağı hala yan tarafına saplıydı, ama sanki yara hiç yokmuş gibi topallamıyor ya da o tarafa ağırlık vermiyordu.

Doğrudan yolumuzun üzerinde duruyordu.

Rayne kendini benim önüme attı ve bizi acı verici derecede yavaş adımlarla geriye doğru çekmeye başladı. Ruth, ona doğru yaklaşan canavara bakarken, ağız boş boş açık kalmıştı.

"Ruth, *çekil!*" Rayne çaresizce tısladı. Bizi daha da aceleyle geriye doğru çekti, ama ortaya çıkan korkunç manzaraya sırtını dönmeyi reddetti.

Yaratık Ruth'a bakıyordu, başını bir yandan diğer yana eğerek "Tanrı korur. Tanrı korur." diye mırıldanıyordu. İnsanlar perdelerini çekiyor, kapılarını aralıyor, dışarıya bakmaya cesaret ediyorlardı.

Ruth'un başı zayıf bir şekilde göğsüne düştü. Canavar saldırdığında, Rayne ve ben koştuk.

Kalbim kulaklarımda o kadar hızlı atıyordu ki, arkamızdaki korkunç sesleri neredeyse bastırıyordu. Ama Rayne beni keskin bir köşeden çekip çevirdiğinde, arkama baktım ve duyduğum şeyin ne olduğunu anladım.

Ruth'un parçalanma sesleriydi. Yırtılan et ve kırılan kemik sesleri, acı dolu çığlıklar. Sadece bir saniye sürdü, ama o görüntü gözlerime, zihnime kazındı.

Uzuvlarım çok halsiz, çok ağırdı. Dünya yavaş çekimde hareket ediyordu, sanki bacaklarım kurşuna, hava da bataklığa dönüşmüş bir kabus gibiydi.

Geriye bakmaya cesaret edemedim. Görüşüm daralmıştı ve tek hissedebildiğim Rayne'in elinin tutuşuydu, beni gerçekliğe bağlayan tek şey.

Nereye gidebilirdik ki? Ne kadar uzağa kaçabilirdik? "Burada!"

Açık bir kapı. El sallayan bir adam ve bizi kendisine doğru çağıran yaşlı bir adamın yüzü.

"Koşun! Hadi!"

Melek çığlık attı. Kapıya, güvenliğe doğru koşarken zemin korkutucu bir şekilde sallanıyordu.

İçeriye düştük ve kapı çarptı — ama canavar diğer tarafa çarptığında menteşeleri gıcırdadı.

Rayne

Şeytanın Kitabı

"KAPIYI TUT! Tut onu, lanet olsun!"

Kapı tekrar omzuma çarptığında omzum ağrıdı. Göğsümde bir acı patladı, ama adrenalin beni yeterince uyuşturdu ki buna dayanabildim. Pençeler diğer tarafta çizik ve çizikler bıraktı, sanki kocaman bir köpek ahşabı delmeye çalışıyormuş gibi. Ben ve kuzenlerim kapıyı tutsak da, canavar daha güçlüydü.

"Dikkat edin!"

Amcam kalın bir tahta kirişi kapının üzerine çarptı ve kuzenlerim ve ben geri atlarken kapıyı barikatladı. Gerard'ın saçları dağınıktı, gece kıyafetinin üzerine yün bir palto giymişti. "Şimdi ışıkları kapatın. Hepsini! James, tüfeği getir!"

O ve kuzenlerim evin dış projektörlerini açmaya başladıklarında, Salem'i koridorda dururken buldum. İki eliyle merdiven korkuluğunu tutmuş, geniş, korku dolu gözlerle kapıya bakıyordu.

Işıklar açıldığında, vurma sesi kesildi. James üst kattaki pencereden yaratığa ateş ederken, üst kattan silah sesleri geldi. Yaratık kaçarken tiz bir çığlık ve gürültü duyuldu, ardından evi ürpertici bir sessizlik kapladı.

Ardından gelen sessizlikte, Salem'in gözleri benimkilerle buluştu ve gözyaşlarıyla doldu. Dizleri titriyordu, ama düşmeden onu yakaladım.

"Sorun yok, sorun yok, ben buradayım." Titreyerek, gergin vücudunu sarsan titremelerle onu sıkıca tuttum.

"Ruth... Tanrım, onu gördün mü, o... onu parçaladı." Hızlı ve keskin birkaç nefes aldı. Elimi sırtında yukarı aşağı okşayarak onu yavaşça salladım. "O... Tanrım, kimse bir şey yapamaz mı...?"

"Bunu düşünme, Salem." Sırtını okşamaya devam ettim, Ruth'un çığlıklarının benim kafamda da yankılanmadığını varsaymaya çalışarak. Kan kokusu burnumu tıkiyordu. Ölümü kaç kez görmüş olursam olayım, bu hiç kolaylaşmıyordu.

Bu tür şeyleri görmek normal değildi. Alışmamız gereken bir şey değildi.

Başının üstüne öpücük kondurarak, bildiğim tek ninni mi mırıldandım: Annemin çocukken bana söylediğı ninni mi, sözlerini bilmiyordum ama melodisini hatırlıyordum.

Ağzımı Salem'in kulağına yaklaştıarak, "Ben yanımdayım. Söz verdiğim gibi. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Sen iyisin. Güneş neredeyse doğmak üzere. Burada güvendediz" dedim.

Silah sesleri kasabanın her yerinde yankılandı. James ikinci kattan gözcülük yapıyordu ve ara sıra telsizinden, diğer gözcülerden gelen canavarın hareketleriyle ilgili güncel bilgilerle birlikte çatırtı sesleri duyuyordum.

Kısa bir süre sonra Salem'i yatak odalarından birine taşıyabildim. Veronica teyze bize su, sonra da çay ve bir tabak kurabiye getirdi. Yirmili yaşlarının başında olan küçük kuzenlerim Mark ve Jacob, bir süre koridorda garip bir şekilde durduktan sonra, James'in yanına gitmek için yukarı çıktılar.

"Teşekkürler, V Teyze." Bir kurabiye alıp iki ısırıkta yedim. Aç değildim ama ayakta kalmak için bir şeye ihtiyacım vardı. Gözlerimi açık tutmak çok zordu.

Salem, cam gibi gözlerle çayını yavaşça yudumladı. Bir kolumu onun omzuna doladım ve o da ağır ağır bana yaslandı. Keşke o görüntüleri onun zihninden silebilseydim. Artık o korkunç görüntülerle yaşamak zorundaydı ve ben onu onlardan koruyamıyordum.

"Zavallı şey," diye mırıldandı teyzem, endişeyle kapıda durarak. Salem onun orada olduğunun tam olarak farkında değildi. Sessizce çayını yudumlarken, ara sıra titreyerek, tek kelime etmeden.

"Şerif Keatin ve adamları Dowton'dan buraya geliyorlar," dedi amcam, karısının yanına kapının eşiğine gelerek. "Ruth'a ne yapacaklarına karar verecekler."

Salem küçük bir ses çıkardı; hıçkırık mıydı, hıçkırık mıydı, emin değildim. Tek istediğim, onunla birlikte eve dönmek, yatağımıza dönmek, o hayaletli taş duvarların ve tahta kaplı pencerelerin arkasında güvende olmaktı. Onu buradan uzaklaştırmak, onu bu dehşetten korumak istedim.

"Yaralanman ciddi mi?" dedi Veronica teyze, omzumdaki kan lekesinin kötüleştiğini görünce nefesini tutarak.

"Birkaç dikiş atıldı," dedim. "İyi olacağım..."

"Ona doktor lazım," dedi Salem aniden. Sesi güçlüydü ama sakindi. "Bana da lazım. Bu lanet adada eczane var mı bilmiyorum ama diazepam lazım. Lütfen."

Veronica teyze kararlı bir şekilde başını salladı. "Hemen Dr. Hale'i arayacağım. Siz burada bekleyin, canlarım."

Amcam, orada durup onun yokluğunda benimle konuşamayacak kadar garip hissederek, kilitleri kontrol etmekten bahsederek mırıldandı ve onu koridorda takip etti.

Sonunda baş başa kaldığımızda, Salem'in yüzünü ellerimle tuttum. Cildi soğuktu, gözleri kızarmıştı. Bana o kadar yorgun bir bakışla baktı ki, kalbim sızladı.

"Unutamıyorum," diye fısıldadı. "Gördüğüm tek şey bu."

Gözlerinden yaşlar süzülürken yüzünü öptüm. Onu kucağıma aldım ve hıçkırarak ağlarken onu sakinleştirdim. Şaşırtıcı bir şekilde, benim de gözlerim yaşardı. Onun acısı sanki benim acımmış gibi içimi yakıyordu.

Birkaç dakika sonra gözyaşlarını sildi. O yavaşça bir kurabiye daha yerken ve soğuk çayının kalanını yudumlarken onu kucakladım.

"Burası eskiden benim yatıya kaldığım odaydı," dedim, yatağın tanıdık yorganını elime alarak. Salem etrafına bakındı, tavana yapıştırılmış plastik, karanlıkta parlayan yıldızları, eski kitap rafında yığılmış masa oyunlarını inceledi. "Kuzenlerimle mutfaktaki tüm sandalyeleri buraya getirip üzerlerine battaniye örtüp kale yapardık. Ben savaşçı kraliçeymişim gibi davranır, onları askerlerim yapardım. James hep kral olmak istediğini söyleyerek benimle tartışırdı ama ben ona asla izin vermezdim."

Rahatladım, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Battaniye kaleleri yapmayı özledim," dedi.

"Eve döndüğümüzde, dünyanın en muhteşem battaniye kalesini yapacağız. Bütün evi battaniyelerle kaplayacağız."

"Ev." Bu kelimeyi sevgiyle ama aynı zamanda hüzünle tekrarlardı. Sessizce, süveterindeki gevşek bir ipliği çekiştirerek, "Ruth eskiden Rue miydi?" diye sordu.

Onun takma adını duymak göğsümde beklenmedik bir sızı yarattı. "Evet. Ortaokulda ona öyle derdim."

"Arkadaş mıydınız?"

"İster inan ister inanma, biz çok yakındık. Sekizinci sınıftaki son yazımızda her şeyi birlikte yaptık. Çocukken farklıydı, o... şeydi... şeydi..." Kahretsin, bu acı vericiydi. Acıyı böyle uzattığım olmazdı; onu bir kenara iterdim ya da geride bıraktırdım, üzerinde durmaya vaktim yoktu. Ama sanırım Salem'in buna ihtiyacı vardı. Belki benim de vardı. "Beni öpen ilk kız oydu."

Salem nefesini tuttu. "Ne? *Ruth mu?* Ama o... söylediği şeyler..."

"O çok fazla nefret miras aldı," dedim.

Ruth ve ben kış boyunca ayrıldık ve onu baharda tekrar gördüğümde değişmişti. Ailesiyle birlikte evde geçirdiği uzun, soğuk günler onun bakış açısını değiştirmişti.

"Ruth uzun zaman önce kendini kaybetti," dedim. "Onun bir kısmının öldüğünü zaten görmüştüm, bugün de geri kalanının da gittiğini gördüm." Sesim küstahça çıkmıştı, ama bu sözler sadece göğsümü parçalayan acıya karşı bir kalkan görevi görüyordu. "Bu ada insanları yiyor, Salem. Hayatını çiğniyor ve seni kurutunca kabuğunu tükürüyor. Ve sonunda öldüğünde, etini çürütecek ve kemiklerini parçalayacak. Ama sen ve ben, Salem..." Alnımı alnına dayadım. "Burada ölmeyeceğiz. Sana söz veriyorum. Blackridge seni asla ele geçiremeyecek."

Dr. Hale geldiğinde Salem uyuyordu. Doktor göğsümdeki yarayı temizleyip yeniden dikerken, ben oturma odasındaki eski çiçek desenli kanepede oturuyordum. Ardından doktor, vücudumdaki diğer birçok kesik ve çiziklere dezenfektan sürdü. Neyse ki, kopmuş dikişler ve yeni morluklar dışında, bu sefer canavar beni yaralamamıştı.

"Onu uyandırmak ister misin?" diye sordu Dr. Hale, Salem'in uyuduğu yatak odasına doğru başını sallayarak.

Ama ben başımı salladım. "Bırak uyusun. Yeterince uyuyamıyor zaten. Onun için ilacınız var mı?"

Başını salladı, çantasından turuncu bir ilaç şişesi çıkardı ve bana uzattı.

Şişeyi ellerimde defalarca çevirerek, "Annem öldürüldüğünde otopsi yaptınız mı?" diye sordum.

"Hayır. Baban buna şiddetle karşı çıktı," dedi, kırışık ellerinden vinil muayene eldivenlerini çıkararak. "Başından beri evde özel bir cenaze töreni istediğini bana açıkça belirtti. Eddie'nin ona dokunmasını bile istemedi."

Eddie, Dr. Hale'in rahmetli kocası, Blackridge'in tek cenaze evinin önceki cenaze levazımatçısı ve müdürüydü. Onu pek hatırlayamıyordum; annemin cenazesindeydi, ama o gün hafızamda kabus gibi bir sis bulutu gibiydi.

"Özel bir cenaze töreni mi?" dedim ve o başını salladı. "Anlıyorum. Teşekkür ederim."

"Kendine iyi bak," dedi, sırt çantasını omuzlarına kaldırarak. Ruth'un ölümünün dehşeti dışarıya yayılıyordu. Boğuk ağlama ve çığlık sesleri duyuluyordu, ama ben onları duymazdan gelmeye çalıştım. "Sakin olmaya çalış." Ben alaycı bir cevap veremedim elini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum. Sen iyisin. Ama *sakin ol*, tamam mı? Kız arkadaşının haplarından birini al ve biraz dinlen."

"Tamam, tamam. Bu hafta melekler tarafından yeterince dövüldüm zaten."

O gittikten sonra uzun süre kanepede kaldım, düşüncelerimle ve kederin yankılarıyla baş başa.

Kapı çerçevesine hafifçe vuran bir ses, amcamın geldiğini haber verdi. "Sana katılabilir miyim?"

Başımı salladım. "Burası senin evin."

Karşımdaki büyük yeşil koltuğa otururken derin bir nefes aldı. Babama çok benziyordu, ancak yüzü daha yumuşak, gözleri daha nazikti. Bana karşı her zaman nazikti — mesafeli, ama nazikti.

Kilise cüppesini giymişti, beyaz yakasıyla sert ve rahatsız görünüyordu. "Yakında kiliseye gideceğim. İnsanların teselliye ihtiyacı var, özellikle şimdi. Belki sen..."

"Kilise kırık camlarla dolu," dedim. "Her şey orada başladı. Kilisede. Salem ve ben dün gece orada kaldık ve bu sabah Ruth geldiğinde melek de geldi."

Yavaşça başını salladı. "Görünüşe göre vaaz vermek yerine hasar kontrolü yapacağım. Gece yarısı dışarıda kalmak sana göre değil, Rayne. Neden kiliseye gittin?"

Sessizce kalktım ve içeri girdiğimizde kapının yanına bıraktığım çantaya gittim. Kiliseden kaçmadan önce sadece bir şey almaya vaktim olmuştu. Çantamdan çıkardım ve amcamın görebilmesi için uzattım.

Elimde tuttuğum kitabı görünce yüzü gerildi. "Onu nerede buldun?" diye fısıldadı.

"Annemin mezarına gömdüğün tabutta."

"Tanrım." Sesi çatladı. "Onu mezarından mı çıkardın?"

"Orada değildi." Yüzündeki bariz dehşete bakılırsa, bu onun için yeni bir bilgiydi. Kitabı uzattığım halde ona doğru yürürken, onun gerginleştiğini ve geri çekildiğini görünce durdum. "Bu ne? İçinde babamın el yazısı var, tanıyorum. Büyü mü? Cadılık mı?"

Bir an gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Sanırım bu çok eski bir büyü."

Onun bunu itiraf ettiğini duymak beni şaşırttı. Bir parçam mantıklı, zararsız bir açıklama umuyordu.

Amcam koltuğundan kalktı ve duvarda asılı olan tahta haçı aldı. Kitabı ona uzattığımda, haçı eline aldı. Haç avuçlarına oturduğunda nefesini tuttu.

"Ah, beklediğimden daha ağır. Sayfalarını hiç incelememiştim. Bu kitap, büyük büyükbaban tarafından I. Dünya Savaşı sırasında alınmış." Elini kitabın kapağına sürdü ama açmadan aceleyle bana geri verdi. "Baban ve ben çocukken, bize taburunun Fransız kırsalında yanmış bir evle nasıl karşılaştığını anlatırdı. O evin altında bu kitabı bulmuştu."

döşeme tahtaları. O, bunun Tanrı'dan korkanlara verilen bir armağan olduğuna ve yanlış ellere geçmemesi için korunması gerektiğine inanıyordu. Eve döndüğünde ve inancına göre bir cemaati yönetmeye başladığında, bu kitap onun adanmışlığının merkezindeydi. Bu onun mucizesiydi."

"Neden?" Elimde kirli ve iğrenç bir şey gibi hissettim. Onun ilham kaynağı olabileceğini anlayamıyordum.

"Kim bilir?" Amcam, yakasını çekiştirerek odada volta atıyordu. "Tedavi edilmeyen travma sonrası stres bozukluğunun etkileri onu çok yıpratmıştı. Eve döndüğünde durumu iyi değildi. Kitap bizim evde hiç görülmedi; onu sakladı. Gizledi. Ama görünüşe göre baban onu bulmuş."

"Peki onu kullandı mı?"

dedim. Amcamın kaşları daha da çatıldı.

"Benden bildiklerini saklama," dedim öfkeyle. Öne eğildim, parmağımı parmaklıklı pencereye doğru uzattım. "O şeyin buraya nasıl geldiğini bilmem gerek. Ne *yaptığını* bilmem gerek."

"Rayne, sana yemin ederim, bildiğim her şeyi anlatacağım," dedi. "Ama fazla bir şey bilmiyorum. Seni tatmin etmeyecektir."

"Hiçbir şey tatmin etmez. Anlat gitsin."

Amcam dikkatlice haçı duvara geri astı. "Sen doğduktan dört ay sonra, baban beni ziyarete geldi. O, kendi deyimiyle... inanç krizi hakkında konuşmak istiyordu. Aile hayatıyla mücadele ediyordu. Hamilelik planlanmamış bir şeydi, düğün de öyle, ama baban yeni ailesiyle daha mutlu olacağına inanıyordu. Bunun yerine, yorgun ve mutsuzdu."

Sanki hala şaşkınmış gibi başını salladı. "Henüz kendi çocuğum yoktu. Sadece empati kurabilirdim. Ama bu bana garip geldi; Picard, Tanrı'nın kendisinden daha fazlasını, daha büyük, daha önemli bir şey yapmasını istediğini ısrarla söylüyordu. Harekete geçmesi için çağrıldığını söylüyordu."

"Bu ne anlama geliyordu?" Dizim titriyor, parmaklarım masayı tıklıyordu. Kaynayan bir su ısıtıcısı gibi.

"Keşke bilseydim. Onunla konuştuğumda gergin görünüyordu, kilise veya cemaati hakkında konuşurken neredeyse çılgına dönüyordu. Ama

annen hakkında konuşurken her zaman sakindi. Annenin seni terk edeceğinden korktuğunu söyledi."

"Beni terk etmek mi?" diye gülerek sordum. "Asla yapmaz. Asla. Neden böyle bir şey söylesin ki?"

Hemen cevap vermedi. Kendisi ve babamın şapel merdivenlerinde yan yana durdukları soluk eski fotoğrafa bakıyordu.

"Picard annen hakkında birçok çılgın iddia ortaya attı," dedi yavaşça. "Evet, ben de çılgın diyorum. Söylediklerinin yarısına bile inanmadım. Annenin gece geç saatlerde ormanda dolaştığını, öfke nöbetleri geçirdiğini, eşyaları kırdığını, kendine veya sana zarar vermekle tehdit ettiğini iddia etti."

Öfkeden neredeyse konuşamayacak hale gelmiştim. *Neredeyse.*

"Hayatta olmaz. Asla. Annem nazikti. İyi kalpliydi. Beni önemseyen tek kişi oydu! Beni *seviyordu*. Bana asla zarar vermezdi. Asla."

"Buna inanıyorum," dedi. "Gerçekten inanıyorum. Onlara birlikte danışmanlık almalarını önerdim. Cemaati bana bırakıp bir süre izin alabilir, anakaraya gidip ailesiyle ilgilenebilir."

"Onun için ne korkunç bir fikir," dedim alaycı bir şekilde. "Ailesiyle baş başa vakit geçirmek."

"O, benden son kez tavsiye istediği zamandı. Yıllar sonra annen öldüğünde, babanın kederi o kadar büyüktü ki, aralarındaki tüm sorunları çözdüklerine gerçekten inandım."

"Peki şimdi?" dedim. "Ne düşünüyorsun?"

Amcam elimdeki iğrenç kitaba baktı. "Neye inanacağımı bilmiyorum Rayne. Annenin cesedi mezarında değildiyse, o zaman..."

"Cesedinin fotoğrafları vardı. Ofisindeki bir zarfın içinde. Çıplak, ölü halinin eski Polaroid fotoğrafları."

Amcam kusacakmış gibi görünüyordu.

"Neden öyle bir şey yapsın ki?" dedim çaresizce. "Neden üzerine işaretler kazınmış kemiklerin fotoğraflarını saklasın ki? Neden onu değil de kitabı gömdü?"

"Keşke cevaplarını bilseydim. Biliyorum..." Derin bir nefes aldı. "Kilisenin seni hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum..."

"Kiliseye ihtiyacım yoktu! *Aileme* ihtiyacım vardı. Annemin hayatta olmasına ihtiyacım vardı, beni önemseyen bir babaya ihtiyacım vardı..."

Öfkelenmek üzereydim, ama ani, küçük bir ses dikkatimi çekti. Aceleyle, Salem'in uyuduğu yedek yatak odasına geri döndüm ve kapıyı araladım. Gözleri kapalı, yatakta titriyordu ve uykusunda hafif bir acı sesi çıkarıyordu.

Hemen yanına gittim. Parmaklarımı saçlarında gezdirerek, tekrar sakinleşene kadar onu okşadım.

Başımı kaldırdığımda, amcam kapının eşiğinde duruyordu.

"Sen hiç yakın arkadaşlık kuran biri olmadın," dedi, sesini alçaltarak. "O özel biri olmalı."

Ona bakarken, uyurken bile parmakları benimkilere tutunmuş halde, yine o tuhaf mide bulantısını hissettim. Sanki bir uçurumun kenarında sallanıyor ve düşmekten korkuyormuşum gibi, ama atlamam gerektiğini biliyormuşum gibi.

Ama ben çoktan düşmüştüm.

"O her şeyi değiştirdi," dedim. "Cevaplara ihtiyacım olmasının sebebi o. Onu öldüreceğim. Bir yolunu bulacağım. Yirmi yıldır Tanrı'ya inanmıyorum, amca. Ama bu... " Salem'in elini kaldırıp parmak eklemlerini öptüm. "Buna inanıyorum."

Salem Kale

Acı dolu uykumdan uyandığımda, Rayne ve ben amcasının evinden ayrıldık. Dışarı adımımı attığım anda kalbim deli gibi çarpıyordu; o kadar endişeliydim ki, yürürken sürekli durup kusmak için duruyordum. Rayne yanımda durup beni teselli etti ve ATV'ye ulaşana kadar devam etmem için cesaretlendirdi.

Güneş parlıyordu ama hava hala soğuktu ve tüm vücudum titriyordu. Rayne sürerken ona sıkıca sarıldım ve Balfour Malikanesi'nin kapısından geçtiğimizde biraz rahatladım.

Yine de, Rayne kalın kapıları arkamızdan kapatıp kilitlediğinde tekrar ağlamaya başladım.

Rayne beni, fuayenin ortasındaki yerde, kucakladı. Kendimi sakinleştiremiyordum; tüm duygularım, tüm korkularım, bir anda ortaya çıkmıştı. Yine, ölümden sadece birkaç saniye, birkaç santim uzaktaydık.

Rayne beni yatağa taşıdı ve sıcak battaniyelerinin içine soktu. Bana bir hap verdi ve yanıma uzandı, ben yıkıldığım için özür dilerken bana nazikçe konuştu.

"Sorun yok, bebeğim. Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Özür dileme, özür dileycek bir şey yok." Ben titrerken, panik her yerimi sararken, kolları beni sarmaya devam etti. Göğsüm ağrıyordu; sanki vücudum artık takip edilmediğimi anlayamıyormuş gibi, adrenalin patlamaları devam ediyordu.

Hapin etkisi başlaması sonsuzluk gibi geldi, garip ve rahatsız edici bir uyuşuklukla endişemi örtbas etti. Midem hala bulanıyordu ama en azından titremem durmuştu. Yorgunluk beni sardı. Gözlerim artık açık tutamayacak kadar ağırlaşmıştı.

Ertesi sabah uyandığımda, yatakta tek başıma yatıyordum.

Rayne'in boş yastığı ve geriye atılmış battaniyeleri gördüğüm ilk şeylerdi ve kalbim o kadar hızlı bir şekilde boğazıma kadar çıktı ki, kusacağımı sandım.

Hâlâ yarı uykulu haldeydim, beynimi alarmin sisinden çıkararak gerçeğe döndürmeye çalıştım.

Bir rüya gibi, Rayne'in o sabah yataktan kalkıp odadan çıkmadan önce yanağıma nazikçe bir öpücük kondurduğunu hayal meyal hatırlıyordum. O benden önce uyanmıştı, korkacak bir şey yoktu. Ama onun yokluğu kalbimi soğuk bir iğne gibi deliyordu. Neredeydi? Ne yapıyordu? Güvende miydi?

Gözlerimi sıkıca kapatıp, kıvrılıp kollarımı başımın etrafına doladım. Derin, garip baskı bir şekilde yatıştıracıydı. Nefesime ne kadar odaklanırsam, o kadar bayılmak üzereymişim gibi hissediyordum. Ama kendimi tekrar tekrar sakinleştirdim.

Yatağımda güvende ydim.

Rayne aşağıda güvende ydi.

Güvendeydik...

Kilisenin penceresinden içeri dalan meleğın hatırası, başa çıkma çabamı paramparça etti. Burada hiçbir şey güvenli değildi. Belki de hiçbir şey bir daha güvenli olmayacaktı...

Bir çınlama sesi duyuldu ve yatakta ani bir baskı hissettim. Gözlerimi açmadan önce Loki'nin tanıdık hırıltısını tanıdım, köpeğın büyük kafası tam yüzümün önündeydi ve bana bakıyordu.

"Annen nerede?" dedim yumuşak bir sesle, kabarık göğsünü okşayarak. Elimi yaladı ve şaşırtıcı bir şekilde, derin bir nefes alarak yanıma uzandı. Onu sadece Rayne yanındayken uzanırken görmüştü m. Benimle uzanacak kadar güvende hissetmesi, ciğerlerimden büyük bir yük kaldırdı ve titrek bir nefes verdim.

"Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım, yüzümü onun kürküne gömerek. "Çok korkuyorum. Ölmekten korkuyorum. Ben... lanet olsun..." Onun büyük, sıcak vücuduna sarılarak hıçkırıklarımı bastırdım. "Onu kaybetmekten çok korkuyorum."

Bir süreliğine duygularımı dışa vurmam gerekiyordu. Kendimi umutsuzluğa, korkuya, her şeye kaptırdım.

Sonra derin bir nefes aldım. Oturup yüzümü sildim ve Loki başını kucağıma koyarak derin kahverengi gözleriyle bana baktı.

"Bu günü atlatacağız, değil mi?" dedim, sesimi güçlü tutmaya çalışarak yataktan kalkarken. Her şey sallanıyordu. Islak, sıkılmış bir bez gibi hissediyordum. "Her nefes bir nefes."

Duş aldım. Yüzümü nemlendirdim. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve ne kadar dağınık olduklarına hayıflanarak. Loki tüm bu süre boyunca benimle kaldı, Rayne'i koruduğu gibi beni de korudu. Sonunda odadan çıktığımda, birlikte aşağıya, yemek odasına indik.

Güneş ışığı   gözüktü   göz   göz   tahta
pencerelerden   Bahçede   bahçede kuşlar
civıldıyordu. Mutfak çoktan kullanılmıştı; oda tereyağı, vanilya, tarçın
ve kahvenin sıcak kokusuyla doluydu.

Yakınlarda bir yerden hafifçe müzik geliyordu. Yemek odasından çıkıp, sesin geldiği yere doğru salona doğru yürüdüm.

Ama oda tamamen değişmişti.

Battaniyeler, yastıklar ve sandalyeler yumuşak, parlak bir kaleye dönüştürülmüştü. Stevie Nicks, kalenin girişine yerleştirilmiş bir Bluetooth hoparlörden çalıyordu ve Rayne tam da oradan çıkıyordu.

Beni görünce utangaç bir şekilde gülümsedi ve bu, kalbimi kıpır kıpır etti. "Günaydın," dedi. Bol beyaz tişörtü, ve bana sarılıp öptüğünde neredeyse eriyip gidecektim. "Nasılsın? İy misin?"

"Ben iyiyim." Onun kucağına kendimi bıraktım. Onun yanımda olması nefes almamı kolaylaştırıyordu. Alnımı, sonra iki yanağımı, burnumu öptü... Ağzıma geldiğinde ben kıkırdamaya başlamıştım. "Ne zamandır bunun üzerinde çalışıyorsun?" dedim, kaleye hayranlıkla bakarak.

"İnanılmaz!"

"Sadece birkaç battaniye, yastık ve Noel ışıkları," dedi ve gözlerini kaçırsa da sesindeki gururu duyabiliyordum. "Seni uyandırmadan tavan arasından Noel kutularını çıkarmak kolay olmadı. Ama bekle, bekle." Heyecanla ellerini kaldırdı, gülümsemesini zorlukla bastırdı. "Gözlerini kapat."

Gülerek, ama dediğini yaptım. Ellerimi tuttu ve beni birkaç adım ileri götürdü, döndürdü ve "Tamam, bakabilirsin" dedi.

Yastık kalesinin önünde, büyük bir örgü battaniyenin üzerine piknik gibi serilmiş bir kahvaltı sofrası vardı. Meyve kaseleri ve çırpılmış krema yanında, tereyağı ve şurup ile parıldayan yığınlarca krep vardı. Loki, çıtır çıtır domuz pastırması ve kokulu sosislerin bulunduğu tabağa özlemle bakıyordu.

Elime köpüklü bir mimosa bardağı tutuşturulduğunda çenem neredeyse yerinden çıkacaktı.

"Rayne, sen... bu..."

"Beğendin mi?" Boynuma nazikçe ve yavaşça öptü. Tişörtü ve bol kot pantolonuyla yumuşak ve rahat görünüyordu ve onun sükuneti kalbimi kabarttı.

"Bayıldım. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum, ben..."

"Bir şey söylemene gerek yok, yemek yemelisin," dedi, yastık yığına uzanarak. "Bir yatak ve kahvaltı işletmesinin sahibi olmanın avantajlarından biri, doğal olarak muhteşem bir yastık kalesi yapmak için gerekli tüm malzemelere sahip olmam."

O şaka yapmıyordu ve ben de çaresizce içeri girip etrafa bakmak istiyordum. Ama midem yemek istiyordu, bu yüzden mutlu bir şekilde yemeğe başladım. Kreplerimin üzerine çilek ve krema koyup rulo yaptım ve elimle yedim. Tabak çok dağınık oldu ama Rayne güldü ve ben de böyle bir lezzet için ellerimin yapış yapış olmasını seve seve kabul ettim.

"Ne kadar erken uyandın?" diye ısrar ettim, dirseğimle onu dürterek. "Ciddi ol. Bu saatler sürmüş olmalı!"

Rayne sadece omuz silkti. "Ben her zaman erken kalkarım. O kadar uzun sürmedi."

Ama ben biliyordum. Bunun için saatlerce çalışmıştı. Saatlerce özen göstermişti. Yaralıyken ve dinlenmesi gerekirken bile, o...

"Salem."

Hızla gözlerimi kırıştıtarak tabağımdan başımı kaldırdım ve Rayne'in bana yaklaşmış olduğunu gördüm.

"Bütün bunları ve daha fazlasını hak ediyorsun," dedi. Yüzüme dokundu, parmaklarını çenem boyunca gezdirdi ve sonra saçlarımı taradı. "Keşke daha fazlası olsaydı. Keşke sana her şeyi verebilseydim. Bunun zor olduğunu biliyorum, ama ben... bir parçam..." İçini çekti ve yüzümü tutarak, "Burada olduğun için mutluyum. Bunun için mutlu olmak çok bencilce

mutlu olmak çok bencilce, ama elimde değil. Artık uyanmayı iple çekiyorum, sırf senin yüzünü görebilmek için."

O sabah ikinci kez beni suskun bıraktı.

"Keşke tüm korkularını ortadan kaldırabilseydim," dedi. Konuşurken dudakları benimkilere değecek kadar yakındı, ama yine de bir şekilde yeterince yakın değildi. "Keşke sana güvenliği vaat edebilseydim. Sana verebileceğim her şeyi vereceğim..."

Kafamı salladım ve sessizce kıkırdadım. "Tek istediğim sensin." Gözleri fal taşı gibi açıldı ve onu öptüğümde daha da büyüdü. "Sadece sen."

Yiyecek tabaklarını unutmuş, beni battaniye kalemizin sığınağına çekti. Elektrikli fenerlerin sıcak ışığı altında, yığılmış yastıkların arasında yere yığıldık. Beni her yerimden öptü, giysilerimi yukarı çekip çıplak tenimi okşadı. Saçları duştan dolayı hala nemliydi ve soğuk saç telleri üzerime düştüğünde titredim ve nefesim kesildi.

"Şurup gibi tadı var," dedi beni öperken, dudaklarını yalayıp ödülünü almış bir kedi gibi sırıtarak. "Çok tatlı." Dili dudaklarımı, ağzımı keşfetti. Sırt üstü yatarken, o üstümdeyken, bacaklarımı kalçalarına doladım. Üzerimde sürtünmeye başladığında, tüm vücudu yavaş bir ritimle hareket ederken nefesim kesildi.

Boynumu öptü, dudakları tenimde kalakaldı, nefesi sıcak ve gıcıklayıcıydı. Kulak mememi ısırması omurgamdan aşağıya doğru bir heyecan dalgası gönderdi. Parmakları nazik dokunuşlarıyla kollarımda tüylerimi diken diken etti. Gömleğimi çıkardı, dikleşip bana bakarken geniş bir gülümsemeyle, ben de ona baktım.

Dağınık saçları yüzünün etrafına dökülmüştü. Yumuşak teni taze sabun gibi kokuyordu. Bir rüya gibiydi, bu kabusta benim güvenliğim.

Şaşırtıcı bir şekilde, aniden gözlerini kaçırdı ve ensesini ovuşturdu. Elimi yanağına koyup onu geri çektim, bakışları ağaçların arasından sızan sabah güneşi gibiydi.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım. Yanakları en güzel pembe tonuna büründü. "Seni ilk gördüğüm andan beri, aklımdan çıkmadın. Gözlerin. Gülümsemen. Sesin."

"Bunları içten söylemiyorsun," diye fısıldadı. Onu kendime doğru çektim, ellerimle yüzünü kavradım. Onu yavaşça öptüm, her nefesini takdir etmek, dudaklarının tatlı yumuşaklığını tatmak için zaman ayırdım.

"Gözlerin bana ormanı hatırlatıyor," dedim, öpücükler arasında sözlerimi sürdürdüm. "Güneş ağaçlara ilk dokunduğunda, gölgeler hala derin ve sabah sessiz ve vahşi hissettirirken. Sesin, hiç bitmesini istemediğim bir şarkı. Ağzın..." O beni sertçe öpüp pantolonumu aşağı indirirken, eli uyluğuma konduğunda kıkırdadım. "Ağzın, hayal edebileceğim en iyi şekilde yaramaz. Saçların..."

"Tanrım, beni utandırmayı bırak!" O güldü, pantolonumu bir kenara attı ve parmaklarını bacaklarımın üzerinde gezdirdi. "Kimse bana senin gibi bakmadı, Salem. Kimse beni... senin gibi... görmedi."

Öpücüklerin beni onunki gibi mest edebileceğini hiç bilmiyordum. Ağzının benimkine alaycı bir şekilde yaklaşması, dudaklarının en ufak bir dokunuşunu bile heyecan verici bir his haline getiriyordu. Göğüslerime dokundu, nazikçe sıktı, okşadı, parmakları meme uçlarım dikleşene kadar üzerinde gezdirdi. Gömleğinin kenarını buldum ve başından çıkardım, öpüşmemizi sadece birkaç saniye için kesintiye uğrattım, sonra ağzı her zamankinden daha aç bir şekilde geri döndü.

Dili ağzıma girerken, parmakları bacaklarımın arasında okşadı.

"Mm, benim için çoktan ıslandın mı?" dedi. Açıklığımı okşayarak, heyecanımı yaydı ve parmaklarını kayganlaştırdı. "İçine girmemi ister misin, bebeğim?"

"Evet, lütfen..." O içime girerken inledim.

Parmaklarının hareketlerini öpücükleriyle yansıtarak, beni uyumlu bir şekilde çalıştırdı. Dili benim dilimin yanına kayarken, parmakları da daha derine kaydı. İçimde derin ve sert bir şekilde okşarken, açıklıktan ölüyormuş gibi beni öptü.

Ben hala başım dönüyor ve nefes nefeseyken, aniden pozisyonumuzu değiştirdi. Yastıkların üzerine uzandı ve beni üstüne çekti, şeytani bir gülümsemeyle, "Soyun beni, güzel kız" dedi.

Ben de hevesle pantolonunu indirip bir kenara attım. "Vay canına," dedim yumuşak bir sesle. "Tanga mı giyiyorsun?"

"Sadece senin için," dedi ve çıplak kıcını sergilemek için yuvarlandı. Beynimde bir şey kısa devre yaptı; anında, o mükemmel kıçtan başka bir şey istemeyen, salya akıtan bir aptal oldum

yüzümü kaplamasını isteyen salya akıtan bir aptal haline geldim. Her iki elimle kalçalarını kavradım, kalın kaslı uyluklarına hayranlıkla baktım. Eğildim, yumuşak öpücükler yağdırdım, ara sıra ısırđım. Tırnaklarımı her bir kalçanın üzerinde gezdirerek kıkırdadım ve bir desen çizdim.

Omzunun üzerinden bana bakarak sırtıttı. "Ne yapıyorsun?"

Telefonumu alıp bir fotoğraf çektim ve ona gösterdim: Dağınık bir kalbin içine kazınmış *S+R*. Gözleri parlayarak, "Kahretsin, beni gerçekten aşık etmeye çalışıyorsun, değil mi?" dedi.

Kalbim hızla çarptı. Telefonumu bir kenara bıraktım ve parmağımı yanaklarının arasına gömülü tangayı çekip çıkardım.

"Hmm, belki de öyledir," dedim. "Bence sen de aynı şeyi yapmaya çalışıyorsun."

Kıçını ayırdım ve kıvrılmış girişinin etrafında dilimi dolandırdım. Yumuşak bir iniltiyle beni teşvik etti. Dilimi yukarı aşağı gezdirerek yüzümü yumuşak etine gömdüm. Elini arkaya uzattı, elini başımın arkasına koydu ve kalçalarını yukarı kaldırdı.

"Evet, aynen öyle," dedi. Onun zevk sesleri doğrudan kalbime işledi, tahrik olmaktan bacaklarım yapış yapış oldu. Dilimi onun sıkı deliğine soktum, seslerini dinleyerek ve onun elinin beni yönlendirmesine izin verdim.

Sırtını kavisleyerek kendini biraz daha yukarı kaldırdı ve klitorisini dilimle yalamama izin verdi.

"Tanrım, bebeğim, beni boşaltacaksın," dedi ve ben ona cesaret vermek için inledim. Dilimi içeri soktuğumda, çekirdeği titredi, kasları zonkladı. Dudaklarımda onun tatlı uyarılmasıyla, bana karşı sürtünmesine izin verdim, beni zevk için kullandı, ta ki çığlık atıp titreyene kadar.

"Nasıl bu kadar masum bir yüzün ve bu kadar kirli bir ağzın olabilir?" dedi, sırt üstü dönerek bana bakarken. Dudaklarımı yalayıp temizledim ve zaferle sırtıttım.

Bana bir sürprizi daha vardı.

Başının yanındaki yastık yığınının altına uzandı ve vibratörümü kaldırdı.

"Bunu hatırlıyor musun?" diye alay etti. "Çok yaramaz bir kız olup, benim küvetimde boşalırken musluğumu kıldığını hatırlıyor musun?"

"Tanrım, hatırlatma bana," diye inledim, ama o parmağını kıvrarak bana yaklaşmamı işaret etti ve tabii ki ben de itaat ettim. Bacaklarını kelebek gibi açtı ve beni uyluklarının üzerine oturtmak için konumlandırdı. Bir düğmeye bastı ve vibratör canlandı, eşek arısı gibi vızıldamaya başladı. Vibratörü iç uylukları boyunca yavaşça sürükledi, titreşimlerden titreyerek. Sonra aynı şeyi bana da yaptı, karnımın üzerinde vibratörü gezdirerek beni tahrik etti.

Uyluklarına sürtündüğümde, cildi kadifemsi yumuşaklıkta ve sıcaktı. Vibratörü göğüslerime getirdi ve meme uçlarımın etrafında döndürdü, bu stimülasyon doğrudan kalbime ulaştı ve içimde titreşmeye başladı.

"Şu kirli kıza bak, daha fazlasını istiyor, değil mi?" dedi. Elini uzattı, boynumun arkasını avuçladı ve beni kendine çekerek öptü. Vibratörü aramıza koydu, klitorisine değdiği anda bacakları gerildi. "Bana sürtün, bebeğim. Aynen böyle, boşaldığını görmek istiyorum."

Bunu iki kez söylemesine gerek yoktu.

Vibratöre sürtünerek onu daha sert bastırdım ve ben hareket ettikçe nefesi kesildi. Beni övdü, sözleri hayal edebileceğim en tatlı afrodizyak gibiydi. Onu derin bir şekilde öptüm, kalçalarımı salladım, çaresizce vibratöre doğru ittim. Nefesi kesilen küfürler mırıldandı, kısa saçlarımı kavradı ve sıkıca tuttu.

"Bana bak," dedi ve ben zevkim doruğa ulaşırken gözlerine daldım. "Kime ait olduğunu söyle."

"Size, hanımefendi," diye nefes nefese söyledim. Gözleri ecstasy içinde kapanınca, bu beni doruğa ulaştırdı. Orgazm dalgalar halinde üzerime çöktü, vücudum coşkuyla doldu.

Birkaç saniye boyunca, tüm dünyam sadece oydu. Vücudumuz mükemmel bir uyum içinde, ilkel bir coşkuyla birbirine kenetlenmişti.

"Tek istediğim bu," diye fısıldadım, kızarmış yüzünü okşayarak. "Sadece sen ve ben. Birlikte ve güvende."

Elini benimkinin üzerine koydu, gözlerini kapatarak avucuma yaslandı. "Ben de, güzel kız. Ben de."

Salem
Işığı Takip Et

Bütün gün KALEMİZDE YATTIĞIMIZ. Yavaşça ve açgözlülükle yedik, istediğimiz her şeye bolca şurup, tereyağı ve reçel sürdük. Birbirimizin parmaklarından kremayı yaladık ve çıplak olarak yastıkların üzerinde uzanıp birbirimize dokunduk ve öpüştük.

Arada sırada uyuduk, istediğimiz zaman uyandık ve öğle ve akşam yemekleri için battaniyelere sarınarak mutfağa gittik. Pencereler karardıkça endişe beni sardı, ama Dr. Hale'in bana verdiği haplardan bir tane daha aldım ve bu, en kötü korkularımı yatıştırdı.

Kaleye uzandık, ellerimizi birbirine kenetledik, sessiz seslerle hayatlarımızdan hikayeler anlattık. Chelsea Wolfe ve TV Girl dinledik, Rayne şarkı söylerken başımı göğsüne yasladım ve sesinin yankılarında kendimi kaybettim.

Uyuduğumda, uykum yumuşak ve rüyasızdı ve saatlerce uyanmanın eşiğinde kaldım.

Ama sandığımdan daha derin uyumuş olmalıyım.

Soğuk bir ürperti beni uyandırdı. Birkaç dakika boyunca gözlerim kapalı, hareketsiz yatarak huzurlu uykuma geri dönmeye çalıştım. Ama Rayne yanımda yatıyor, Loki ayaklarımın dibinde ve üzerimde battaniye olmasına rağmen, o kadar üşümüştüm ki titremeye başladım.

Gözlerimi açtığımda dünya renksizdi. Battaniyelerden duvarlara kadar her şey siyah-beyazdı. Yanımda derin uykuda yatan Rayne'in yüzünde bile garip bir solgunluk vardı ve bu durum kalbimi sızlattı.

"Rayne. Rayne, hey, uyan." Omzunu kuvvetlice salladım ama kıpırdamadı. Nefesi aynı yavaş ve düzenli hızda devam ediyordu. "Rayne!"

Hiçbir şey. En ufak bir hareket bile yoktu. Kaleyi terk edip, sıradaki Loki'yi denedim. Ama köpek de ne kadar sallarsam sallayayım kıpırdamadı.

"Rüya görüyorum," dedim aniden, ve bu sözlerin ağırlığı dünyaya biraz renk kattı.

Noel ışıkları. Biri onları yastık kalemizden çözmüş ve odadan çıkarıp köşeye sürüklemişti. Işıldıyorlardı, renkli parıltıları koridordaki tek aydınlatmaydı.

Işıklar, sanki biri ucunu hafifçe çekiyormuş gibi hareket ediyordu. Üzerimi saran soğuk bir endişeye rağmen, ışıkları takip etmem gerektiğini hissettim ve ayaklarım hareket etmeye başladı. Koridor zifiri karanlıktı: Tek görebildiğim, karanlığa doğru uzanan ve sonra gözden kaybolan renkli ışıklardı.

Çıplak ayaklarımın altında zemin garip bir şekilde nemliydi. Cebimden telefonumu çıkarıp el fenerini açtım ve dehşet içinde geriye doğru sendeledim. Koridor, çürük kokan kalın, çamurlu bir çamurla kaplıydı. Güzel filigran duvar kağıdı, rüzgarda kül gibi duvarlardan dökülüyordu. Altında ahşap yoktu; pasla kaplı kemik beyazı metal vardı.

Okyanus dalgalarının çarpması, sanki eve vuruyormuş gibi, inanılmaz derecede yakındı. Bir şamandıra fırtınada olduğu gibi çınılıyordu ve martıların çığlıkları kulaklarımı dolduruyordu. Su, soğuk ve tuzla yapışkan bir şekilde ayaklarımın üzerine sıçırıyordu.

Harap olmuş girişe ulaştığımda, sonunda ışık dizisinin diğer ucunu tutan şeyi gördüm. Çığlığımı zar zor yuttum.

Ölü gibi solgun bir kadının vücudu, odun parçaları ve deniz yosunları ile kaplıydı. Kadın, zayıf ve kanlı yumruğuyla ışıkları sıkıca tutuyordu. Çıplaktı ve kesilmiş boğazından akan kanla sıırılsıklamdı. Vücudu, sanki yüksekte düşüp bir yığın halinde yere çarpmış gibi, doğal olmayan bir şekilde bükülmüş ve kırılmıştı.

Rayne'in gözlerine çok benzeyen gözleriyle doğrudan bana bakıyordu.

"Melanie," diye fısıldadım. "Sen... Melanie Balfour musun?"

Boğazından tiz bir inilti çıktı ve ışıklar titremeye başladı.

"Yardım... edin... bana..." diye boğuk bir sesle konuştu.
"Kemikler... benim... kemiklerim..."

Etrafında sadece odun parçaları yığılmış değildi. *Kemikler* de vardı. Şekilsiz, çatlak ve garip sembollerle oyulmuş kemikler. Onu bir kafes gibi çevreliyor, etine batıyorlardı.

"Lütfen... Yapamıyorum... Durduramıyorum... Yardım edin..."

Ben uzaklaşırken, damarlarımdan korku titriyordu, kadının çığlıkları daha da çılgınca hale geldi ve gözleri şişti. "Yardım edin! *Lütfen!*" Ses o kadar korkunçtu ki kulaklarımı kapattım, midem bulandı, gözlerim yandı. Etrafındaki kemiklerin arasında kıvranıyor, sanki diri diri yakılıyormuş gibi çığlık atıyordu.

"Beni bırakmıyor... Bırakmıyor... Bırakmıyor..." Sesi her kelimeyle daha da bozuluyordu. Kalın ve derin, sert ve tiz bir hale geldi. "Beni bul... O bırakmayacak..."

Etin yırtılması ve kemiğin kırılması gibi iğrenç bir sesle, kadın gözlerimin önünde dönüştü. Derisi patladı, nemli sinirler oyulmuş kemikleri sardı. Fazladan uzuvlar çıktı; uzun, budaklı parmaklardan siyah pençeler uzadı.

Melek ayağa kalktı, çenesi yerinden çıkmış, korkunç dişleriyle bana doğru ağzını açtı. Çığlık attı, çürümüş tükürüğü yüzüme sıçradı. Adrenalin beni sardı ama sanki bacaklarım diz boyu katrana batmış gibiydi. Hareket edemiyordum, nefes alamıyordum.

Başım dönüyordu, dünyam altüst olmuştu. Canavar üzerimde duruyordu, iki et yığını titreyen ruhuma bakıyordu. Yüzüme bakmak için eğildiğinde omurgası çatırdadı ve karanlık boğazından boğuk bir kadın sesi çıktı: "Beni yok et, yoksa onu öldüreceğim."

Gözlerimi kapattım, nefesim ciğerlerimde dondu, öleceğime emindim. Acıya hazırlandım. Ruth'un son anlarında neler hissetmiş olabileceğini hayal ettim ve korkudan kusacağımı düşündüm.

Ama sadece sessizlik geldi.

"Salem? Ne yapıyorsun?"

Hızla gözlerimi kırptırarak arkama baktım. Salonda duruyordum ve Rayne kale girişinden uykulu gözlerle bana bakıyordu. Yerde su yoktu, duvarlar paslanmamıştı. Döndüğümde

Geri döndüğümde, ne melek ne de kadın oradaydı.

Ayaklarımın dibinde bir kutu Noel süsleri dökülmüştü. Parçalanmış cam süsler yerde parıldıyordu, karışık ışıklar etrafa saçılmıştı. Rayne yanıma gelip sırtımı yavaşça ovuşturdu. "Uykunda mı yürüyordun? Bir çarpma sesi duydum. Dikkat et, her yer cam parçalarıyla dolu."

"Korkunç bir rüya gördüm," dedim nefes nefese. "Sanırım anneni gördüm. O dedi ki..."

Gözleri fal taşı gibi açılmış hali beni susturdu. O da ben de, kutunun dibinde, eski süslerin altında ne olduğunu aynı anda fark ettik ve birbirimize baktık.

Üzerinde sadece "*Rayne için*" yazan bir VHS-C kaset.

Rayne
Son Kaset

VIDEODA kar yağıyordu. Gökyüzü gri ve soğuk görünüyordu, kar taneleri ağaçların arasında hafifçe süzülüyordu. Annem parlak kırmızı paltosunu giymiş, güzel uzun saçlarını kalın bir fularla sarmış, ormanda yürüyordu. Kamerayı elinde tutuyordu, titriyordu. Gözleri kızarmış, altında koyu halkalar vardı, sanki günlerdir uyumamış gibi.

Yorgun görünüyordu. Yenilmiş. Ama kameraya gülümsemeye çalışıyordu.

"Merhaba tatlım. Ben annen."

Sessizlik içinde kalbim parçalandı. Salem elimi sıktı.

"Bunu izliyorsan, muhtemelen artık seninle birlikte değilim." Sesi titriyordu ve bir anlığına kameradan gözlerini ayırdı. "Belki birkaç yıl oldu. Belki sen büyümüşsündür. Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istiyorum. Senin minik elini ilk tuttuğum andan itibaren seni çok sevdim, Rayne. Ve senin için her zaman sadece mutluluk ve güvenlik istedim. Seni korumak için her şeyi yapardım." Gülümsedi, ama üzgündü. "Dünyadaki her şeyi."

Kargalar başının üzerinde cıvıladı ve o irkildi, kamera odaklanamadı. Bir an için, tek ses onun derin ve panik dolu nefesi idi. Sonunda kamerayı tekrar kaldırdığında, sırtı bir ağaca yaslanmıştı ve sanki biri dinliyor diye korkuyormuş gibi sesini alçaltmıştı.

"Bu önemli, tatlım. Beni dinlemelisin. Bana inanmalısın. Eğer şimdi ölürsem, bunun sebebi babanın beni öldürmesidir."

Sözleri, karnıma saplanan bir bıçak gibi beni parçaladı. Salem dehşete kapılmış bir ses çıkardı, ama bana yaklaşıp kollarını bana doladı

beni korudu.

"Söz veriyorum, elimden gelen her şeyi yaptım. Her şeyi yapıyorum..." Sesi kesildi. Başını çevirdi ve ormana doğru baktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, avlanan bir hayvanın ifadesiyle. "Baban, tam olarak anlamadığı işlere bulaştı. Sana karışmamasını söyledim. Sadece bir çocuk... kendi çocuğu..." Gözlerini kapattı ve derin bir nefes verdi. "O, Tanrı'nın konuştuğunu düşünüyor, ama ben sadece şeytanın sesini duyuyorum."

Kollarımdan soğuk bir ürperti geçti. Yavaşça yürümeye başladı, her adımında taze kar çığırıyordu.

"Mektuplarımı ele geçiriyor," dedi. "Aylardır böyle yapıyor. Evden her çıktığımda beni izliyor." Sürekli arkasına bakıyordu. Onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. Çocukken bile anne babamın aralarındaki uçurumu görmüştüm, ama bu kadar derin olduğunu bilmiyordum.

Annem ondan çok korkuyordu. Nasıl fark etmemiştim? Nasıl olur da kimse, ne teyzem ne de amcam, olanları fark etmemişti?

Ama sonra amcamın söylediklerini, babamın ona annem hakkında anlattığı "çılgın" hikayeleri hatırladım. Onu tuzağa düşürüyor, sabote ediyor, onu buraya hapseden zehirli kökleri ekiyordu.

Kalbimde daha önce hiç hissetmediğim kadar derin ve soğuk bir öfke uyandı. "Bu kaseti onun asla bulamayacağı bir yere saklayacağım," dedi. "Seni

Seni seviyorum, tatlım. Bana dair ne söylerse söylesin, lütfen buna inan. Keşke seni bu dünyadaki tüm kötü şeylerden koruyabilsem."

Tırnaklarım avucuma acımasızca battı. Dudaklarımı o kadar sert ısırıyordum ki kan tadı aldım.

Annem kameraya yaklaştı. Klostrofobi hissi ciğerlerimi sıkıştırdı. "Bana dair sana ne söylediği önemli değil, inanma. Kimse bana inanmıyor, ama sen... *sen inanmalısın*. O kutsal bir adam değil, Rayne. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum, ama sana söz veriyorum, bizi buradan çıkarmaya çalıştım, *çalışıyorum*. İnsanlara benim deli olduğumu söylüyor." Gözleri yaşlarla doldu.

Kasetler. Kitap. Fotoğraflar ve fısıltılar. Uzun ekmek kırıntıları izi doğrudan babamın suçluluğuna götürüyordu.

"Sen olmadan gitmeyeceğim," dedi sertçe. "Eğer gidersem, şunu bil ki: Seni asla terk etmek istemedim."

Ekran statikle doldu.

Onu öldürdü. Onu benden alan, umudumu, hayallerimi, aşkımı çalan katil, benim kendi babamdı.

Hareketsizce bakakaldım, öfke ve kederin arasında sıkışıp kalmıştım. Bunca zaman...

"Bana anlatmaya çalışıyordu," dedim. "Ben dinlemek istemedim. Onu görmezden geldim, ona bakamadım. Fısıltıları dayanamıyordum. Onlar çığlıklara dönüşene kadar onları görmezden geldim." Gözlerimi kapattım, müziğin sesini yükselttiğim, kulaklarımı tıkadığım, gözlerimi kapattığım tüm anları hatırladım. Onun ölü sesinin yankıları dayanabileceğimden fazlaydı.

Babam pek çok kişiyi kandırmıştı, ama sonunda kendi kibri yüzünden öldürüldü. Hala onun bunu nasıl yaptığını ya da meleği buraya getirmek için ne tür kötü bir anlaşma yaptığını tam olarak anlamış değilim. Ama o yaratık hem anneme hem de onun mezarından çıkardığımız kitaba bağlıydı.

"Bu senin suçun değil, Rayne." Salem'in sesi, hayatım boyunca özlemimi çektiğim tüm şefkatle doluydu. "Çocukluğunu onunla birlikte gömdün. Bunca zaman içindeki korkmuş çocuğu korumaya çalıştın, çünkü bunu yapacak başka kimse yoktu."

Suçluluk duygusu içimde bir dalga gibi yükselirken elini sıktım. Öfkemle birlikte bir girdap oluşturdu ve beni boğmakla tehdit etti, ama Salem batmamı engelledi. "Kendi korkumdan onu duyamadım. O da senin yanına gitti."

Salem kollarıyla beni sardı, ben de hemen aynısını yaptım ve onu sıkıca sarıldım.

"Bunca yıldır onu kimin öldürdüğünü merak ettim. Babam yalan söyledi. Bana yalan söyledi... herkese yalan söyledi." Bir kez olsun ağlamayı umursamadım. Bu üzüntüde bir rahatlama, bu ıstırapta bir doğrulama vardı. Artık gerçeği biliyordum.

"Seni korumak istiyor," dedi Salem. "Bana öyle söyledi. Sen zarar görmeden onu durdurmamız gerektiğini söyledi. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama sanırım melek onun bir parçası. Ya da o meleğin bir parçası."

Yüzümdeki gözyaşlarını sildi. Ona bakmak, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzel bir şekilde canımı yakıyordu.

"Sen beni korudun," dedi. "Ben de seni koruyacağım." Onun sözü, acımın karanlığında bir ateş yaktı. Beni seçmişti, tekrar tekrar, ve tüm o korkunç olaylardan sonra bile, burada olmaya kararlıydı. Kendi korkusuyla yüzleşmiş, hayatını riske atmıştı... benim için.

"Seni seviyorum," dedim ve gözlerinin ışıldadığını gördüm. Nefesi kesildi, parmakları beni daha sıkı kavradı.

Yaklaşarak, nefesi benim oldu. Çenesini kaldırıp kulağına "Sana tapıyorum" diye fısıldadığımda, vücudu hafifçe titredi. Dudakları çok yumuşaktı. İç çekişi, *inlemesi*, lanet olsun. "Sana bakıyorum ve nihayet neden hayatta kaldığımı anlıyorum. Beni açtın ve artık sahip olmadığımı sandığım bir şeyi buldun. Senin benim olduğunu söylediğimde, bunu içtenlikle söyledim. Ama sana söylemem gereken şey... söylemem gereken şey... *benim senin* olduğumdu."

"Tanrım, ben de seni seviyorum," dedi. "Seni çok seviyorum."

Aynı anda gülümsemek, gülmek ve ağlamak ne garip. Dehşetin ortasında umut hissetmek, kederime rağmen sevinç duymak ne tuhaf. Uzun zamandır ilk kez, boş kalbim dolmuştu.

Bana yaslanarak, "Şimdi ne yapacağız?" dedi.

Ve hiç tereddüt etmeden, "Bu adadan çıkacağız. Yaşayacağız" dedim.

Rayne
Çocuklar için geldi

AKŞAM ÜSTÜ, BAŞKA BİR KAR FIRTINASI daha başladı. Ama dışarıdaki soğuk bile Salem'in içimi doldurduğu sıcaklığı yok edemedi.

O beni seviyordu. Bu güzel, zeki, cesur, mucizevi kadın *beni* seviyordu. Günün geri kalanında, kendimi ona bakarken yakaladım ve nasıl, neden diye merak ettim. Onu hak etmek, onun tarafından seçilmek için ne yaptım?

Tüm hatalarım, kusurlarım, çok bariz görünüyordu. Yine de o, sanki hiçbir şey yokmuş gibi, bisikletiyle hiç zorlanmadan atladığı tümsekler ve çukurlar gibi, bunlarla yüzleşti. Burada yaşadığı dehşet, kaçmak için yalvarmasına, benden olabildiğince uzaklaşmak için çaresizce çabalamasına neden olmalıydı.

Her zaman bir yük gibi hissetmiştim. Aldığım her nefes çalınmış gibi geliyordu, kalbimin her atışı bir isyan gibiydi. Hiçbir şeye ihtiyaç duymamaya ve kimseye bağımlı olmamaya çalışıyordum.

Ama Tanrım, ona ağaçların güneşe, gelgitlerin aya ihtiyaç duyduğu gibi ihtiyacım vardı.

Bir parçam, sabah olunca onun da şafak vakti kalın sisi gibi ortadan kaybolacağına inanıyordu. Ama uyandığımda öpebilecek kadar gerçektir, kahvaltı yaparken birlikte gülecek kadar gerçektir. Elinden bana elma dilimleri yedirdi ve parmaklarını dişlerimin arasına aldığımda çığlık attı.

Yüzümü kendine yaklaştırdı ve beni sevdiğini söyledi. Cehennemde geçirdiğim onca yıldan sonra, sonunda cennete giden merdivenleri bulmuşum gibi hissettim.

Ama o merdivenler kapılıydı ve ölüm meleği tarafından korunuyordu.

Annemin cesedini bulmam gerekiyordu. O, bu yaratıkla bir şekilde bağlantılıydı; belki de onun kalıntıları, onu yok etmenin sırrını barındırıyordu.

Babam, kasetleri ve fotoğrafları sakladığı gibi, annemi de asla bulunamayacağına inandığı bir yere saklamış olmalıydı. Ama nereye? Blackridge çok büyük bir yer değildi, ama yoğun bir orman ve engebeli bir araziyle kaplıydı. Onun son dinlenme yerini bulmak için kaç hafta, kaç ay, kaç yıl aramam gerekecekti?

Yaşlanıp saçlarım ağarana kadar aramak ve kazmak zorunda kalsam bile, bunu sona erdirecektim. Bir yolunu bulacaktım. Adalet için ağlayan sadece ölümler değildi; ben de ağlıyordum.

Salonun yanında bulunan kalabalık kütüphane, sonraki birkaç gün boyunca benim sürekli sığınağım oldu. Babamın eski kitabını orada, ahşap masanın üzerinde açık bir şekilde tutuyordum ve saatlerce onu inceliyordum. Elimde birden fazla Fransızca sözlük ve internetin yardımıyla, çeviri yapmak için elimden geleni yapıyordum, ancak okumak hiç bir zaman benim güçlü olduğum bir alan olmamıştı. Sabrım yoktu ve o siyah-beyaz sayfaya bakarken, tüm harflerin birbirine karıştığını görmek beni bu kadar yetersiz hissettiren çok az şey vardı.

Ama Salem yanımda olduğu için, uzun ve sinir bozucu saatler boyunca sakin kalabildim. Kahvem bittiğini fark etmeden önce yeniden doldurdu, açlıktan ellerim titremeye başladığında yemek yememi sağladı. Gözlerim yorgunluktan odaklanamaz hale geldiğinde, kitabı elinden aldı ve kaşlarını çatarak konsantre bir şekilde kitabın gizemlerini yavaş yavaş ortaya çıkardı.

Sayfalar, ayrıntılı ritüellerle doluydu. Çevirilerimiz en iyi ihtimalle kaba saba olsa da, bunun bir ibadet kitabı olmadığı açıktı. Kitapta mitler ya da benzetmeler yoktu, sadece talimatlar vardı. Çoğunu deşifre etmek imkansızdı, ama babam bizim için bazı çalışmaları önceden yapmış ve kenar boşluklarına notlarını bırakmıştı.

Bu ritüeller korkunç fedakarlıklar gerektiriyordu. Masumların işkence görmesi, çocukların öldürülmesi.

Babamın notları, ilk çocuğun kurban edilmesini gerektiren bir bölümün her yerine dağılmıştı. Notlar klinik ve soğuktu: Mumların bileşimi önemli miydi? Ya da ateş için kullanılan odunlar? Kurbanın bilinçli olması gerekiyor muydu?

Kan onu yaklaştırır, ölüm ona güç verir, diye yazmıştı. Et kemiklerden sıyrılmalı ve yok olmaya bırakılmalıydı.

Okumak beni hasta etti, ama devam ettim. Bu sayfaların içinde bir yerlerde aradığım cevap vardı: Canavarı çağırmanın yolunu anlatıyorsa, onu geri göndermenin yolunu da anlatıyordu.

Sonunda, kenar boşluklarına karalanmış olarak buldum. Babamdan bir not vardı, üzerinde şöyle yazıyordu: *Kemikler onun bağlarıdır. Yazı bozulmamalıdır. Kemikler kırılırsa veya yanarsa, üzerlerindeki runeler okunamaz hale gelirse, canavar geri gönderilir. Onları yuvasının içinde iyi sakla. Onları koruyacaktır.*

Oradan uzaklaşıp kütüphanede bir aşağı bir yukarı dolaşmak zorunda kaldım. *Onları yuvasında koruyacaktır.*

Özgürlüğüm aslanın ininde yatıyordu.

Kendime iki parmak viski doldurdum, zihnim saatte bir milyon mil hızla çalışıyordu. Yardıma ihtiyacım olacağına şüphem yoktu. Şerif bir arama ekibi toplayabilirdi; silahlı ve hazırlıklı giderdik. Ormanı arardık, ta ki...

Yumuşak bir statik ses dikkatimi çekti.

Birkaç dakika sonra, Salem kafasını kütüphaneye soktu ve "Sanırım biri seni telsizden aramaya çalışıyor" dedi.

Fuayeye vardığımda, hoparlörlerden neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir fısıltı geliyordu. Sessiz olmasına rağmen, onu tanıdım ve mikrofonu almak için son birkaç adımı koşarak attım.

"Rebecca, tekrar etmeni istiyorum," dedim, sesimi yavaş ve sakın tutarak. Cevap gelmedi.

Kaşlarımı çatarak düğmeyi basılı tuttum ve tekrar ettim, "Rebecca, cevap ver. Beni duyuyor musun?"

Hoparlörden zayıf bir ses geldi. Çatırtı. Yavaş, çaresizce sığ nefesler.

"Rayne?" Çocuğun sesi çok zayıf bir iniltiydi. "Yardım et."

Kanım dondu. Sesini alçaltıyordu, duyulmaktan korktuğu belliydi. Birkaç saniye boyunca, mikrofona tekrar konuşmaya cesaret edemedim.

"Neredesin?" diye fısıldadım. Elim titriyordu ve Salem fuayeye girdiğinde şiddetle irkildim. Yüzümdeki ifadeyi görünce yüzü düştü.

"Kulübede. Rachel ve ben babama tavukları içeri sokmasına yardım ediyorduk, ama o bir şey duydu ve bana içeri girmemi söyledi, ama ben korktum ve..." Burnunu çekerek, sesi soğuktan titriyordu. "Kulübeye saklandım. Onun telsizini aldım. Rachel babamla ahırda, ama hayvanlar çok tedirgin. Missy çığlık atıyordu."

Missy. Onların dost canlısı, şişman domuzu. İçimde, onun çığlık attığını duyduğu hayvanın domuz olmadığına dair kötü bir his vardı.

Aniden, hoparlörden başka bir ses geldi. Rebecca'nın sesinden daha da boğuk, sanki duvarın diğer tarafından geliyor gibi, Andy'nin sesi bağırdı: "Becca! Neredesin? Becca! Dışarı çık."

"Bu babam değil," diye fısıldadı Rebecca telaşla. "Bunun babam olmadığını biliyorum!"

"Olduğun yerde kal." Ben çoktan eşyalarımı topluyordum. Sırt çantası, silah, GPS... "Ne duyarsan duy, içeride kal. Anladın mı? Ne duyarsan duy."

"Rayne, ne oluyor?" Salem'in sesi endişeyle doluydu. Loki, sırt çantamı takarken bir şeyler olduğunu anladı ve kapıda sızlanmaya başladı.

Kalbim çarpıyor, midem bulanıyordu. Salem'e dönüp, "Melek Andy'yi kaçırdı. Kızların yardımımıza ihtiyacı var," dedim.

"Lütfen acele et," diye inledi Rebecca. "Beni çağırıp duruyor. İçeride olduğumu biliyor."

"Olduğun yerde kal, Seahawk," dedim. "Seni almaya geliyorum. Dayan. Dayan, lütfen. Lütfen." Mikrofonu bıraktığımda bile bu sözleri tekrarlamaya devam ettim. Benim yalvarışlarımı duymasına gerek yoktu, ama bu lanetli dünyada bir şeyin duyması gerekiyordu.

Eğer Tanrı varsa, bu zavallı çocukları kurtarmazsa, o zaman lanet olası bir pisliktir.

Dönüp kapıya doğru koşmaya hazırlandım, ama Salem çoktan oradaydı, ceketinin fermuarını çekiyordu. Botları, bere ve eldivenleri giymişti. Av bıçağını kemerine takmıştı ve gerçekten koşmuş olmalıydı, çünkü bahçe kulübesinden küçük bir dirgen de almıştı.

"Salem..." Ona doğru giderken başımı salladım ve ellerimle başını okşadım. "Lütfen, tatlım, lütfen burada kal, ben yapamam..."

"Yalnız gitmeyeceksin," dedi, kararlı bir şekilde. "Onların yardımımıza ihtiyacı var. Vakit yok." Kapıyı açtı, soğuk, karlı hava giriş salonuna doldu. "Birlikte gidiyoruz."

SALEM sırtımda ATV'ye tutunmuş halde, fırtınanın içine doğru hızla ilerledik.

Loki önümüzde koşarak, aracın geçemediği kar yığınlarının üzerinden atladı. Yolda kuzeye doğru ilerlerken, tasmaındaki yanıp sönen ışık yolumu gösterdi.

ATV'yi Andy'nin çiftliğini çevreleyen tahta çitin yanına park ettim. Uzaktan, evin ön verandasındaki ışığın hafif parıltısını görebiliyordum. Rüzgârla birlikte keçilerin korku içinde meleme sesleri geliyordu. İnekler ağaçların altında dağınık bir şekilde duruyordu, farların ışığında gözleri ürkütücü bir şekilde parlıyordu. Fırtınaya rağmen, hepsi ahırın sıcaklığından uzak duruyorlardı.

"Loki, yanıma gel." Köpek anında yanıma geldi ve bir sonraki emrimi bekledi. "Salem, bana yakın dur. Bahçeye girdiğimizde, eğil ve sessiz ol. Beni takip et."

Salem başını salladı. Kapüşonunun ve sardığı atkının altında sadece gözleri görünüyordu. Bana güveniyordu. Tereddüt etmeden fırtınaya, tehlikeye doğru beni takip edecekti.

Şimdi son şansımdı, bu yüzden onu kendime yaklaştırdım. "Seni seviyorum."

Eşarbını aşağı çekti, kollarını boynuma dolayarak beni öptü.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. "Başaracağız, Rayne."

Uluyan rüzgar, soğuk olmasına rağmen, çitin altından geçerken ayak seslerimizin sesini bastırıyordu. Ahır kapıları aralıktı ve içeriden zayıf bir ışık gördüğümü sandım. Ev aydınlıktı, perdeli pencereler sıcak bir ışık yayıyordu. Ön verandadan yaklaşık elli metre uzaklıkta kulübe duruyordu.

Rüzgar bir an için kesildi ve sadece hayvanların gergin böğürmeleri ve rüzgarda çıtırdayan ağaçlar ürkütücü sessizliği bozdu. Silahımı hazırladım, gerginliğimden dolayı sabit durmakta zorlanıyordum. Lanet şey neredeydi? Buraya gelmemiz için geçen sürede neler olmuş olabileceğini düşünmek midemi bulandırıyor.

"Kulübeye gitmen gerekiyor," diye fısıldadım ve Salem'i küçük binaya doğru yönlendirdim. "Tek amacın Rebecca'yı alıp eve gitmek, tamam mı? İçeri girdiğinde onu doğrudan bodruma indir ve beni bekle, anladın mı?"

Yavaşça başını salladı. "Nereye gideceksin?"

"Ahıra." İkimiz de karanlık, uğursuz girişe doğru baktık. "Rachel hayattaysa, onu bulmam gerek."

Gözleri doldu — soğuktan mı, kederden mi, emin olamadım —ama sonra hızla gözlerini kırıştırarak gözyaşlarını sildi.

Sonra, dirgenini mızrak gibi tutarak, sert bir şekilde, "Hadi yapalım şunu," dedi.

Ahıra vardığımızda kalbim güm güm atıyordu. Loki gibi sürekli hareket ediyor, dönüyor, etrafı gözetliyordum. Salem ahır kapısını yavaşça açmaya çalıştı, ama kapı diğer taraftan barikatlanmıştı. Ağzını kapının aralığına yaklaştırarak fısıldadı, "Rebecca, benim! Salem! Salem ve Rayne!"

İçeriden cevap gelmedi, bu yüzden Salem kapıyı zorlamaya başladı. Omzunu kapıya dayadı, ama kar üzerinde ayakları kayıp duruyordu, içeriye görebilecek kadar bir aralık açmaya çalışıyordu. Sonunda, telefonunun ışığını içeriye tutabildi ve küçük bir rahatlama çığlığı duyuldu.

Rebecca bir çalışma tezgahının altına sıkışmıştı, Salem'in ışığı ona vurduğunda geniş, korku dolu gözleri görüldü. Bizi görünce dışarı çıktı, burnu ve yanakları soğuktan kıpkırmızıydı, gözleri ağlamaktan şişmişti.

Salem elini tuttu ve kapının önüne yığıldığı eşya dağının üzerinden tırmanmasına yardım etti. Rebecca şiddetli bir şekilde titriyordu ve bahçeyi şaşkın ve dehşet dolu bir ifadeyle süzüyordu.

"Babam nerede?" diye fısıldadı, ama ben hemen onu susturdum.

"Git, Salem. Git," diye fısıldadım ve onu eve doğru ittim. Salem, Rebecca'nın elini sıkıca tutarak, eğilerek eve doğru koştu. Ben de silahımın dürbününden etrafı tarayarak onun kaçışını korudum. Ama Loki'nin dikkati sadece arkamda, ahırda sabitlenmişti.

Salem ve Rebecca eve girip kaybolduğunda ciğerlerimdeki gerginlik azaldı. Güvendeydiler. Güvendeydiler.

Loki, başını eğik tutarak ahıra doğru sürünürken benim hızıma uydu. Kar, büyük ve küçük bot izleri ve bazıları toynak izleriyle dağınıktı.

"Sakin ol," diye fısıldadım, ama bunu onu mı yoksa kendimi mi sakinleştirmek için söylediğimi bilmiyordum.

Ahır kapısının hemen içindeki bir kancaya asılı tek bir elektrikli fener, yanındaki ahırdaki atın geniş, korkmuş gözlerini aydınlatıyordu. Kısarak başını salladı ve korkuyla ciyakladı. Tavuklar gıdaklayıp kanat çırpıyor, kanatları kümesin duvarlarına çarparak havaya toz ve tüyler saçıyordu. Keçiler huzursuzdu, ahırlarında dolaşıp duruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve meliyorlardı.

Önümde, yüzüstü yatarken Andy vardı. Hareketsiz bedeninin etrafında kan birikmişti, koyu renkli kan lekeleri giysilerini kaplamıştı. Midem düğümlendi, göğsüm sıkıştı, herhangi bir yaşam belirtisi umuduyla ona bakakaldım.

Göğsü hareket etmiyordu. Çok fazla kan vardı.

İçgüdülerim onun yanına koşup onu uyandırmaya, güvenli bir yere sürüklemeye çalışmamı söylüyordu. Ama kendimi zorla hareketsiz kalmaya zorladım, ahır kapısının hemen içinde çömeldiğim yerde. Ona yardım edemezdim. Yanlış bir hareket hayatıma mal olabilirdi.

Bir zamanlar samanlığa çıkan merdivenin kırık parçalarının üzerinde yatıyordu. Daha yüksek bir yere kaçmaya çalışırken aşağıya düşmüştü.

Hayır... hayır, bu doğru değildi...

Sağ elinin yanında bir balta düşmüştü. Hala yukarıda asılı duran merdivenin kalıntılarından anlaşıldığına göre, merdiveni kesmek için baltayı kullanmıştı.

Kaçmaya çalışırken ölmemişti. Birini korumaya çalışırken ölmüştü.

Sırt çantamdan el fenerimi çıkarıp açtım ve ışığı kirislere tuttum.

Ahırın arkasında bir şey koşuşturdu ve Loki hırlamaya başlayınca taş gibi hareketsiz kaldım. Hareket etmedi, sadece kulaklarını düzleştirip dişlerini göstererek dümdüz önüne baktı. Gölgeler çok koyu olduğu için içeriyi göremedim. Kirişlerden sarkan zincirler yavaşça sallanıyordu, ama burada onları hareket ettirecek bir esinti yoktu.

Aniden, üstümde yumuşak bir ayak sesi duyuldu ve Rachel'in korkmuş yüzü samanlık zemindeki bir çatlaktan bana bakıyordu. Saçları dağınıktı, sanki saman yığınlarının altında saklanmış gibi samanlarla karışmıştı. Sessizce ağlıyordu ve beni görünce hıçkırmaya başladı, ama ben aceleyle parmağımı dudaklarıma koydum.

Sonra damarlarımı buz gibi yapan bir ses duydum. "Buraya gel. *Gel. Buraya.*"

Loki'nin hırıltısı daha da derinleşti. O ürkütücü ses Andy'ye aitti, ama aynı zamanda değildi.

Kendi çocuğuna asla bu kadar soğuk bir şekilde seslenmezdi.

"Neredesin tatlım? Buraya gel."

Rachel gözlerini sıkıca kapattı ve minik elleriyle kulaklarını kapattı. Loki'nin yanımdan ayrılmayacağına güveniyordum; hayvan yemi dolu plastik varillerin arkasına çöktük, karanlığın içinden canavarın sesi geliyordu. Atın ahır kapısının üstüne çıkabilirsem, kırılgan bir ayağımı koyup kendimi çatı katına çekebilirdim.

Varilleri dikkatlice gözetleyerek, meleğin karanlıktan ortaya çıkmasını izledim. Altı uzun uzvuyla sürünerek Andy'nin cesedine hevesle koklamaya geldi. Çenesi açık, dişlerinden kan ve pembe renkli tükürük damlıyordu. Heyecanla cıvıdayarak, zavallı adamın gevşek kolunu dişlerinin arasına aldı ve...

Aniden, bir gürültüyle tavuklar serbest kaldı. Kuşlar panik içinde uçuştu, tüyler havayı doldurdu. Loki havladı ve canavar irkildi, gürültüye şaşkınlıkla başını bir yandan diğer yana salladı. Onlara saldırdı, ama etrafında bir düzine korkmuş kuş uçarken, tamamen dikkati dağıldı.

Şimdi benim şansımdı.

Çatı katına tırmanmak için acele ederken, Salem'i tavuk kümesinin yanında çömelmiş gördüm. Bana başparmağını kaldırıp kötücül bir gülümseme attı ve kalbim korkudan değil, heyecandan daha hızlı atmaya başladı.

"Seni seviyorum, güzel kız." Beni duyamıyordu ama yine de sözleri söyledim, çatı katına kaybolmadan önce dudaklarımı okuyabileceğini umarak. Loki itaatkar bir şekilde aşağıda saklı kaldı.

Melek, tavuklar kaçarken yavaşça daireler çizerek dolaştı ve yarı yürekli bir saldırganlıkla onlara saldırdı. Kuşlar açıkça onun

Salem gözümün önünden kaybolmuştu, ama umarım çıkışa doğru yol almaktaydı.

Küçük Rachel, saman balyalarının arkasına kıvrılmış, kollarında yırtık pırtık bir peluş oyuncak tutuyordu. Gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı ve onu kucağıma aldığımda korkutucu derecede soğuktu. Ama bunu yaptığımda, ahşap zemin gıcırdadı ve meleğin dikkati bize çevrildi. Cıvılamaya başladı ve ben çömelmiş ve hareketsiz kalırken, uzun kollarının gölgesinin çatı katına uzandığını ve tırmanmanın bir yolunu aradığını görebiliyordum.

Yerden paslı bir el küreği kapıp, onu çatı katının arka köşesine fırlattım. Canavar çığlık attı, aşağıdan gelen sesi takip ederek başını kaldırdı ve dikkatle kokladı. Sessiz kalmak için acı verici bir yavaşlıkla hareket ederek, Rachel'ı kollarımda sıkıca tutarak çatı katının önüne doğru ilerledim.

Saman kapısını sessizce açtım; Andy'nin menteşeleri iyi yağladığı için Tanrı'ya şükrettim. Soğuk rüzgar yüzüme çarptı, kar taneleri içeriye giriyordu. Aşağıya kadar uzun bir mesafe vardı, ama karın düşüşümüzü yumuşatacağını umuyordum.

Aşağı baktığımda, Salem aşağıda bekliyordu. Kollarını açmış, melek gelene kadar beni ve ahırını sırayla bakıyordu. Kollarını salladı ve ben Rachel'ı sıkıca sarıp ona fısıldadım, "Salem seni yakalayacak, bebeğim, tamam mı? Korkma, her şey yoluna girecek. Ama sessiz olmalısın, tamam mı? Anladın mı?"

Kafasını hafifçe, çekingen bir şekilde salladı. Onu aşağı indirirken hiç ses çıkarmadı ve Salem onu yakalamadan önce son birkaç metre düşmesine izin verdi. Salem onun ağırlığıyla sendeledi ama düşmedi. Ben de onu takip ettim, parmaklarımla asılı kalana kadar kendimi indirdim, sonra yere atladım ve çömelerek indim.

"Bakma, sorun yok, sadece gözlerini kapat," diyordu Salem, Rachel'ın gözlerini kapatarak babasına ne olduğunu görmesini engelliyordu. Artık ahırdaki canavarı göremiyordum; bir yerlere sürünerek kaçmıştı ve görüş alanımız olmadan her yönden savunmasız kalmıştık.

Loki'nin adını fısıldadım ve köpek hemen yanıma geldi. Ama ahırın arkasındaki ağaçlara bakmaya devam ediyordu.

çiftlik hayvanlarının kar karşısında birbirine sokulduğu yere bakmaya devam ediyordu. El fenerim üzerlerine doğru hareket ettiğinde, karanlıkta geniş gözleri parlıyordu, ama hareketsiz ve sessizdiler.

"Nereye gitti?" diye fısıldadı Salem. Loki giderek huzursuzlaşıyordu. Dişleriyle pantolonumun paçasını yakaladı, çekip duruyor ve inliyordu.

Karşıdan gelen bir kamyonun farlarında donakalmış bir geyik gibi, kıpırdamaya cesaret edemedim. Avdık, bahçenin ortasında savunmasız bir şekilde duruyorduk. Kaçarsak, bizi kovalardı. Kaçmazsak...

Ölecektik.

Hala ahırın ötesindeki karanlığı gözetlerken, ışığımı ağaçların kenarında duran büyük, kıvrılmış bir şekle tuttum. Işığı gören bir göz yoktu.

"Koş, Salem," diye fısıldadım, melek ayağa kalkarken el fenerim titriyordu. "Eve koş."

O koşmaya başladı ve aynı anda Andy'nin sesi duyuldu: "Gitme, Rachel. Baban burada."

"Koş, koş, git!" diye bağırdım, tüfeğimi kaldırıp bir el ateş ettim. Melek bana doğru hücum ederken mermi onun kafasını kıl payı ıskaladı, uzun bacakları onu karlı zeminde korkunç bir hızla koşturuyordu. Neredeyse üstüme çıkmıştı, ben de kendimi hazırlayarak eğildim, ama karanlık bir gölge yanımdan uçup geçti.

Loki canavarla kafa kafaya karşılaştı. Uzun uzuvlarından kaçınarak, hırlayıp dişlerini gıcırdatarak, arka bacaklarından birini dişleriyle yakaladı. Kafasını ileri geri salladı ve melek çığlık attı, pençeleriyle ona vurarak onu karların üzerine yuvarladı.

Ellerim silahı ateşleyecek kadar soğuktu. Köpeğime doğru yaklaşırken onu sırtından vurdum. Köpeğim, dişlerini gıcırdatarak ve hırlayarak ayağa kalkmıştı. Canavar sendeledi ve çırpındı. Ben, silahı yeniden doldurmaya çalışırken Loki'ye gelmesi için bağırdım.

Yaralanmasından dolayı yavaşlayarak bana doğru topallayarak geldi. Melek sırtındaki kurşun yarasını tırnaklarıyla kaşıyarak karın üzerine kan damlatıyordu. Bu bana tekrar ateş etmek için yeterli zamanı verdi.

Silah sesi yankılandı ve mermim hedefi vurdu, canavarın omuzlarının arasını deldi. Canavar kükredi, öne doğru sendeledi ve sonra bana dönerek yüzleşti.

Korkmamış, öfkeliydi.

Loki önümde durdu ve melek saldırırken öfkeyle havladı. Kaçacak vaktimiz yoktu. Silahımı yeterince hızlı dolduramadım. Tek yapabileceğim, köpeğimin üzerine çömelip ona sarılmaktı, sanki onu kurtarabilirmişim gibi.

Uzun bir nesne başımın üzerinden uçarak meleğin göğsüne saplandı.

Çürümüş kan karların üzerine sıçradı ve yaratık korkunç bir çığlık attı, gövdesinden çatalı çıkarırken geriye doğru yuvarlandı. Loki'nin tasmaını yakaladık ve koştuk. Salem kulübenin yanında duruyordu, elinde başka bir bahçe aleti vardı. Rachel içeride güvendeydi, ama benim için geri dönmüştü.

"Git, Loki! House, git!" diye bağırdım ve köpek, tüm hızıyla önümde topallayarak koştu. Kar tozlu ve derindi, botlarım karın içinde sürükleniyordu. Arkama bakmaya cesaret edemedim, ama meleğin hırlayan nefesi hemen arkamdaydı.

Salem çığlık atmaya başladı. "Hey! Hadi, sik kafalı! Gel de yakala beni!" Kollarını sallayarak, zıplayarak, olabildiğince dikkat çekmeye çalışıyordu. Loki evin ön verandasına ulaştı ve kapıyı tırmalamaya başladı. Kapı, onun içeri sızmasına yetecek kadar açıldı ve hemen ardından tekrar kapandı. Ben de hemen arkasından verandaya ulaştım, ama içeri koşmak yerine, Salem'in beni takip edip etmediğini kontrol etmek için geri döndüm.

Takip etmemişti.

Melek şimdi onunla evin arasında duruyor, yolunu kesiyor ve korkunç bir niyetle ona yaklaşıyordu.

Yeniden doldurmaya çalışırken parmaklarım uyuşmuştu ve mermi elimden kaydı.

Salem hala bağıırıyordu, olabildiğince yüksek sesle ve tehditkar bir şekilde. Küreğini meleğe doğru savurdu ve ilk başta melek tereddüt etmiş gibi göründü. Sanki bu küçük şeyin neden bu kadar bağıırıp kaçmadığını anlayamıyormuş gibi.

Bir an için umutlandım.

Belki, sadece belki, yeterince hızlı olabileceğimi düşündüm. Ona ulaşabileceğimi düşündüm.

Yapamadım.

Bir sonraki hatırladığım şey, meleğin onun üstüne çıktığıydı. Bacağı ağzındaydı ve sürüklenirken çığlık atıyordu, elleri tutunacak bir şey arıyordu.

"Rayne! Yardım et!"

O sözler aklımdan çıkmadı. O sözlerdeki dehşet. Acı.

Onu ağaçların arasına sürükledi. Ben onu takip ederken çığlıkları yankılanıyordu, göğsüm boşalmış, ciğerlerim buz gibi olmuştu. Uzuvlarımda yorgunluğu ya da ellerimde uyuşmayı hissedemiyordum. Tek hissedebildiğim, kendi kalbimin korkunç çarpıntısıydı.

Çığlıkları uzaklaşıyordu. Onu artık göremiyordum. Sadece karın üzerinde belirgin bir şekilde görünen, korkunç, parlak kırmızı kan izlerini takip ediyordum.

"Salem! Aman Tanrım, Salem... Salem!"

Boğazım kurumuştı, ellerim ve ayaklarım uyuşmuştu. Hiçbir irade gücü uzuvlarımı bir adım daha koşmaya zorlayamadı ve dizlerimin üzerine çöktüm...

Sadece kendimi karanlık bir oyuğun ağzına bakarken buldum. Yakınlarda, Salem'in yırtık ve kanlı çizmesi karların üzerinde terk edilmiş bir şekilde duruyordu.

Rayne Yuvaya

Karanlıkta DİZLERİMİN ÜZERİNE ÇÖKÜP, boğazım parçalanana kadar çığlık attım. Artık çığlık atacak nefesim kalmayınca, panik içinde nefes nefese kaldım.

"Lütfen, Tanrım, hayır... lütfen..." Tekrar çığlık attım, sanki bu her şeyi durduracakmış gibi yumruklarımla karı dövdüm. Sanki bu onu geri getirecekmiş gibi.

Yeterince yüksek sesle bağırsam, yeterince dikkat çekersem, o zaman kesinlikle geri dönecekti.

Onu çağırdım. Ellerimi yuvanın etrafına yığılmış toprağa dayadım ve ona küfrettim, yalvardım. Dinleyecek herhangi bir tanrıya dua ettim.

"Onu götürme! Ben buradayım! İstediğin bu değil mi? Ben buradayım! Onu geri getir! Geri dön ve benimle yüzleş! *Salem!* Salem, lütfen Tanrım, hayır... onu götürme... onu götürme..."

Etrafıma kar yağıyordu. Orman acımasızca soğuk ve çok sessizdi. Sesim kesilmişti, çığlıklarım susturulmuştu.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Ne pahasına olursa olsun kızımı geri alacaktım.

Yuva, cehennemin çukuru gibi görünüyordu ve kokuyordu. Sırt çantamdan bir bandana çıkardım ve yüzüme bağlayarak ağzımı ve burnumu kapattım. Çantamı ve tüfeğimi de attım, çünkü onlarla küçük açıklıktan geçemeyeceğimi fark ettim.

Karanlığa sürünerek girerken cebimde sadece bıçağım, el fenerim ve çakmağım vardı.

Tünel dardı, neredeyse karnımın üstüne yatarak geçebileceğim kadar genişti. Toprak ıslak ve yapışkandı, çamur kadar nemli değildi

ama havayı kokuyla doldurmaya yetecek kadar. Her yerden k  kler   ıkmış, parmaklar gibi y  z  me dokunuyordu. Kırık kemik par  aları ve    r  m  ş et yığınlarının   zerinden s  r  nerek ilerledim.

"Geliyorum Salem. Dayan. L  tfen dayan."

Onun hayatta kalamayacağı bir olasılığı d  ş  nemiyordum. Onun bu d  nyadan yok olacağını kavrayamıyordum. Ama kader bana tam da b  yle k  t   bir oyun oynamaz mıydı: bana her şeyi sunup sonra onu acımasızca benden almak?

"Hayatta olmaz," diye hırıldadım. Kader benimle istediğini yapabiliirdi. Her zaman bu adada   leceğime, bedenimin bu adanın toprağı tarafından yutulacağına inanmıştım. Ve hala beni alabiliirdi. Onun yerine seve seve giderdim.

Tanrı başka bir   l  m arıyorsa, o   l  m benimki olacaktı. Onsuz nasıl yaşayabilirdim ki? Onun ışığı s  nd  ğ  nde benim ışığım ne olacaktı?

Onun laneti olmayı reddettim. Blackridge onu alamazdı.

  nce beni   ld  rmesi gerekirdi.

Salem Yuva

MELEK beni canlı canlı yiyecekti.

Pürüzlü dişleri bacağıma derinlemesine saplanmıştı, karanlıkta sürüklenirken acı tüm vücuduma yayılıyordu. Çığlık attığım ağzım kirle doldu, yaratık dar tünelde doğal olmayan bir hızla ilerlerken başım görünmez engellere çarpıyordu. Etim yırtılıp delinirken, kemiklerim tarifsiz bir acı içinde parçalanırken saniyeler saatler gibi geliyordu.

Bayıldığımı mı, yoksa sadece şoka girdiğimi mi bilmiyordum. Bir süre sadece karanlık ve acıyı hissediyordum.

Yavaş yavaş soğuk beni sardı ve korkutucu bir şekilde donduğumu fark ettim. Sanki bir buz bloğunun üzerinde yatıyormuşum gibi, soğuk bedenimi yakıp her kasımı ağrıtıyordu. Şiddetli titreme spazmları beni gerçekliğe geri döndürdü.

Bir şekilde hayattaydım, ama gözlerimi açmaya cesaret edemedim. Açarsam, kendi ölümümün yaklaştığını göreceğimden korkuyordum.

Derin bir nefes aldım ve öğürdüm. Kokusu iğrençti. Yüzlerce farklı çürüme kokusu burnuma çarptı. Boğazıma safra gibi yapıştı, yutmak için çok iğrençti. Öksürük patladı ve ben bir top gibi kıvrıldım, öksürük devam ederken çılgınca ağzımı kapattım.

Ani hareket, bacağımda ve ayağımda keskin ve parçalayıcı bir ağrıya neden oldu, sanki kemiklerim iğnelerden yapılmış gibiydi.

Acı, kapalı gözlerimin arkasında şimşek çaktırdı ve neredeyse çığlık atacaktım. Başım dönüyordu ve bir süre hareketsizce yatarak yarı baygın bir hale geldim. Tüm irademi sessiz kalmaya ve acıyı engellemeye adadım.

Sonunda gözlerimi hafifçe açtım ve kirpiklerimin arasından bulanık çevremdeki manzarayı gördüm.

Kırmızı, siyah ve gri. Üzerinde yattığım yüzey yumuşak ve nemliydi ve korkunç bir koku yayıyordu. En ufak bir ses için kulaklarımı dikip nefesimi tuttum.

Okyanusun çırpınan dalgalarının uğultusu etrafımda yankılanıyordu. Su damlıyordu ve rüzgâr uluyordu. Ama meleğin sesini duymuyordum.

Kalbim biraz daha düzenli atıyordu ve kafam daha berrak hissediyordu. Ama gerçekliğe döndüğümde, acı da daha keskin hissediliyordu.

Gözlerimi tamamen açarak, başımı çevremdeki ortamı gözlemleyecek kadar hareket ettirdim. Burası bir tür kuleydi — kirli, nemli ve karanlıktı. Yosun ve enkazla kaplı paslı bir spiral merdiven vardı. Eski sandıklar, fiçılar ve paslanmış makineler vardı, hepsi kalın bir kir ve pislik tabakasıyla kaplıydı.

Çürümüş bir tabakanın üzerinde yatıyordum. Her yüzeyi, hatta duvarları bile kaplamıştı, sanki kasten sıvanmış gibi. Bir kırlangıç gibi, çamurdan yuva yapıyordu...

Ama bu yuva et ve kandan yapılmıştı. Hem insan hem de hayvan kurbanların çürümüş kalıntılarından oluşuyordu. Titreyen ellerimi kaldırdım; ellerim bu maddelerle kaplıydı. Çamur, sümük ve kan.

Koku korkunçtu, ama kendimi olabildiğince derin ve düzenli nefes almaya zorladım. Oksijene ihtiyacım vardı. *Kalkmam* gerekiyordu. Ayak bileğimi çok ani hareket ettirmedığım sürece, ağrı dayanılabilir seviyedeydi. Sanırım şokun bir sonucu. Beynim uyuşmuş gibiydi ama vücudum elektriklenmişti.

Yavaşça, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp, sonra ayağa kalkmayı başardım. Çığlık atmadan bacağıma neredeyse hiç yük bindiremiyordum.

Yaralı ayağımdaki bot kaybolmuştu ve loş ışıkta canavarın verdiği hasarı görebiliyordum. Ayak bileğimde şişmiş, kırmızı ve mor renkli derin kesikler vardı. Ayağım sertleşmişti, iki parmağım garip açılarda duruyordu.

Tanrım, o kadar acıdı ki ağlamak istedim. Ama dişimi sıkıp, dilimi ısırarak merdivenlere doğru sürünerek gittim. Bu yerdeki bakteri miktarını düşünmek bile istemedim. Ya buradan sağ salım çıkıp, sepsis yüzünden ölürsem?

Her seferinde tek bir sorunla uğraş, Salem.

Dişlerimi sıkarak yere çöktüm ve merdivenlerin yanındaki eski varillerin arkasına saklanmak için süründüm. Yaratık beni nereye götürmüştü? Burası açıkça bir insan yapısıydı, ama melek bina terk edildikten sonra kendini evindeymiş gibi hissetmişti. Köşelerde ve merdivenlerde çubuklar, dallar, kemikler ve yapraklar yığılmıştı.

Merdiven korkuluğuna ve kanlı duvarlara garip nesneler dağılmıştı. Mücevherler, alyanslar ve haç kolyeler. Yırtık ve kanlı ceketler ve rastgele giysi parçaları vardı. Paslı eski bir silah ve keçeleşmiş saç tutamları gibi görünen şeyler bile vardı.

Anı gibi, yuvayı süsleyen eşyalar.

Eski bir kapı vardı, ama çamur ve taşlaşmış kan yığınları kapıyı tıkiyordu. Yukarıdan gelen zayıf ışıkla, aniden nerede olduğumu fark ettim.

Eski Blackridge deniz feneri.

Buradan bir çıkış yolu olmalıydı. Dikkatlice, varillerin arkasından tekrar dışarı çıktım. Elim siyah ve yapışkan bir şeye değdi, havaya daha fazla çürüme kokusu yayıldı ve ben öğürmeyi bastırdım.

Beton zemindeki deliğin pürüzlü kenarına ulaşmak için çok uzağa sürünmem gerekmedi: yerin derinliklerine kazılmış bir tünel. Melek beni buradan içeri getirmişti. Yeterince cesur olursam, bu tünel beni dışarı da çıkarabilirdi.

Ya da beni doğrudan canavarın ağzına geri götürebilirdi.

Dikkatli olmalıydım. *Düşünmeliydim*. Ama Tanrım, zihnim çok hızlı çalışıyordu. Panik yavaş yavaş beni sarmaya başladı ve nefes almakta zorlanmaya başladım. Varillerin arkasına sürünerek geri çekildim, kendimi bir köşeye sıkıştırdım ve olabildiğince küçülmeye çalıştım. Korkudan ağlayamıyor, hareket edemiyor, hiçbir şey yapamıyordum.

Ama bir şey yapmazsam, melek geri dönüp beni öldürecekti. Onun iğrenç yuvasının bir parçası olacaktım. Ailem bana ne olduğunu asla bilmeyecek, gömmek için bir cesedim bile olmayacaktı.

Rayne'i, Rebecca'yı ve zavallı küçük Rachel'i düşündüm. En azından onlar güvendedeydi, en azından onlardan biri yerine beni almıştı. Pişman değildim. Ne kadar korkmuş ve acı çekiyor olsam da,

tekrar yapardım. O çocuklar ve sevdiğim kadın için hayatımı tehlikeye atardım.

Onları düşünmek bana biraz cesaret verdi. Henüz ölmemiştim; savaşıma isteğim de ölmemişti. Ölüm gelene kadar burada çürümeye izin veremezdim.

Hala varillerin arkasında saklanarak, merdivenlerin altındaki etli ağları inceledim. Duvarlara yapışmış, büyük bir koza gibi görünüyordu. Yapışkan, ıslak maddenin ince boşluklarından içeriye baktığımda, içinde bir şeyin yattığını gördüm. Bir ağacın dalları veya soluk kökleri olduğunu düşünerek, kemerimden bıçağı çıkardım ve ağları kesmeye başladım. Belki bir çıkış yolu bulabilirdim.

Ama içinde bulduğum bir çıkış yolu değildi.

Orada, altı siyah mumun erimiş kalıntıları ile çevrili, her parmak kemiği ile birlikte mükemmel ve eksiksiz bir iskelet vardı.

"Aman Tanrım..." diye fısıldadım. "Melanie..."

Kemikleri tamamen etinden arındırılmış, tanınmaz sembollerle karmaşık bir şekilde oyulmuştu. Bunu oymak için ne kadar zaman harcanmış olabileceğini ancak tahmin edebiliyordum — saatlerce, kemikler hala temizlemek için kullanılan asidin kokusunu taşıırken, bu kemiklerin üzerine eğilmiş olarak.

Yıllardır burada yatıyordu, soğuk ve açıkta, çağırmak için kullandığı meleğin ürkütücü yuvasıyla çevrili. Bir zamanlar penceresinden baktığı deniz fenerinde terk edilmiş, karanlıkta izlediği fenerin altında gömülmüştü.

Aniden, rüzgâr ve dalgaların sesinin üstünde, bir tırmalama sesi duydum. Sanki bir şey sürükleniyormuş gibi bir kazıma sesi. Kule çevresinde uğursuz, boğuk bir tıklama sesi yankılandı.

Ses, oyuktan geliyordu.

Panik içinde ve nereye gideceğimi bilmeden, karnımın üstüne çöktüm ve merdivenlerin altına doğru süründüm. Esnek, yapışkan ağlar her yerdeydi ve bıçağımla onları kesip, sırtımı duvara dayayarak kendimi olabildiğince dar bir köşeye sıkıştırdım. Uzun örümcek bacakları yerden çıkarken, ellerimi ağzıma kapattım.

Melek odaya girerken tıkırdadı ve gevezelik etti. Farklı seslerle söylenen rastgele kelimeler, korkunç ağzından dökülüyordu. Merdivenlerin yanından geçti, toynakları çamurda çamur çamur sesleri çıkarıyordu.

Yattığım yere geldi ve burnunu yere dayayarak durdu.

Yüksek tiz çığlığı kulaklarımı kapatmama neden oldu, dişlerim gıcırdadı. Arka ayakları üzerinde yükseldi, havayı kokladı, ağzı açık kaldı. Sonra çılgın bir hızla koşturmaya başladı, kemik ve çürük yiğınlarının üzerinden tırmandı.

Beni arıyordu. Beni burada saklandığım yerde bulması an meselesiydi.

"Çık dışarı, tatlım." Andy'nin sesini tekrar denedi ve ahırında ölü yatan zavallı adamı düşününce midem bulandı. "Neredesin?"

Sesi, aynı cümleleri tekrar tekrar söyleyen, atlayan bir plak gibiydi. Ne yapabiliirdim ki? Buradan çıkmanın tek yolu tünelden geri dönmekti. Ama melek peşimdeyken, o daracık boşlukta bilinmeyen bir mesafeyi sürünerek geçmeye çalışmak

—asla hayatta kalamazdım. Gün ışığını görmeden öldürülürdüm.

Düşün, Salem, düşün.

Buradan çıkmam gerekiyordu ve tek seçeneğim yukarı çıkmaktı.

Melek öfkesini sürdürdü ve sonunda zemindeki dar bir çatlaktan bodruma indi. Şimdi benim şansımdı. Belki de tek şansımdı.

Çatlağı gözümün ucuyla takip ederek merdivenlere doğru sürünerek ilerledim. Acele etmeye çalıştım, ama kararmış bir tahta parçasına tutunduğumda, ağırlığımla ikiye kırıldı.

O hiç de tahta değildi. Bir insan koluydu.

Boğazıma kusmuk geldi, ama kendimi sürünmeye devam etmeye zorladım. Merdivenlere ulaşp dikkatlice ağırlığımı onlara verdiğimde, bir şey bacağıma değdi ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu.

İleri doğru sürünerek, yaralanmamış bacağım tutulup geri çekilirken kendimi yukarı çekmeye çalıştım ve aniden, sıkıca ama nazikçe tutulduğumda. Tanıdık bir ses kulağıma acil bir şekilde fısıldadı, "Bağırma, benim, buradayım."

"Aman Tanrım! Rayne!"

Beni kucaklarken yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Benim kadar kirli ve üşümüş, çamurla kaplıydı. İkimiz de titreyerek birbirimize sarıldık. Ellerimi öptü, sanki gerçekten orada olduğuma inanamıyormuş gibi her yerime dokundu.

Sesim zar zor duyuluyordu, "Nasıl..." diye nefes nefese sordum.

"Sürünerek geldim." Sözcükleri dudaklarıyla söyledi ve tüneli işaret etti.

Beni bulmak için karanlıkta, bilinmeyene doğru, bir canavarla baş başa sürünerek gelmişti.

"Hayattasın," diye tekrar tekrar fısıldadı. Kirli olmasına aldırmadan yüzümü öptü. Elini başımın arkasına koydu ve beni göğsüne bastırdı. "Seni buldum, Salem. Buradan çıkacağız."

Keşke o rahatlama anı sonsuza kadar sürseydi.

Yıldırım çarpmış gibi, melek çılgık attı ve ikimiz de irkildik. Her an geri dönüp kayıp avını arayabilirdi. Geniş gözlerimiz buluştu, bakışlarında sessiz bir söz vardı: Yaşasak da ölsem de, birlikte gidecektik.

Parmağımı dudaklarıma bastırarak, onu takip etmesini işaret ettim. Merdivenlerin altına, kozaya doğru sürünerek geri döndük ve içini işaret ettim. Kaşlarını çatı ve bıçağını kullanarak daha büyük bir açıklık açtı.

Yüzü inanamama hissiyle gevşedi. Nefesi hızlandı ve canavarın süründüğü çatlağa endişeli bir bakış attı. Canavar altımızda koşturuyor, pençeleriyle tırmalıyor, toynakları tıklıyordu.

Sessizce kozaya süründük. Rayne kemiklerin yanında diz çöktü, gözleri uzaklara dalmış ve parlaklaşmıştı. Yavaşça elini uzattı ve oyuklarla kaplı ama tamamen sağlam olan kafatasına saygıyla elini koydu. Narin parmak kemiklerine dokundu ve boş göğüs kafesinin üzerine başını eğdi.

"Anne," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm."

Yaklaşarak, kollarımı ona doladım ve başımı omuzlarının arasına koyarak, kalp atışlarının sesini dinledim.

Parmakları benimkileri sıktı ve fısıldadı. "Bunu bitirelim."

Rayne
Alevler İçinde

UZUN ZAMAN SONRA, ANNEM VE BEN tekrar bir araya geldik. Bir zamanlar onun bedenini, kemiklerini görmekten korkacağımı düşünmüştüm. Ama korkmadım. Bu korkunç yerde bile, kalıntıları onun nazik ruhunu, şefkatini, sevgisini yansıtıyordu.

Bunca yıl boyunca, o yaratığın koruması altında, kan ve vahşetle çevrili bu yerde saklanarak beklemişti. Ama artık çok uzun sürmeyecekti. Onu huzur içinde yatıracak, ruhunu esir tutan lekeli kemiklerini yok edecektim.

Babamın laneti sona ermişti. Bir kış daha korku içinde yaşamayı reddediyordum. Sevdiğim kadını, onun nefretinden doğan canavara kaptırmayacaktım.

Kitapta, kemiklerinin bir bağ olduğu yazıyordu. Üzerlerindeki runik yazılar yok edilmeliydi. Ancak kemikleri ezmek çok fazla dikkat çekecek ve çok uzun süre alacaktı. Onları yakmak... Cebimde çakmak vardı, ama yakacak yakıtım yoktu. Yakabileceğim küçük bir ateş yeterli olmayacaktı.

Elbette bu deniz feneri bir zamanlar ışığını beslemek için yakıt kullanmıştı...

Ceketimi çıkarıp Salem'e verdim ve kulağına fısıldadım, "Kemikleri topla, bunları birbirine bağla. Ben fırını bulacağım."

Başını sallayarak ceketini yere serdi ve aceleyle üstüne kemikleri topladı. Saklandığımız yerden sürünerek çıktım ve merdivenlere doğru ilk temkinli adımlarımı attım.

Her adımda ağırlığımı test ettim, paslı eski metalin dayanması için sessizce yalvardım. Yapı uğursuz bir şekilde gıcırdadı ve inledi. Alçak durarak, çoğunlukla yosun ve kanın arkasında gizli kalabildim

ve korkulukların üzerine sarkan kanın arkasında gizlenmeyi başardım. Ama meleğin sesi kulede yankılanıyordu, kaçmak imkansızdı.

Salem'i arıyordu, onu dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Andy'nin sesini denedi, sonra Ruth'un. Bir düzine kurbanın yankılarını tekrarladı, sesleri çalınmış ve yem olarak kullanılmıştı. Kendi sesimin taklit edilmesinin ürkütücü sesi sırtımı ürpertti.

Bu sondu. Bu lanet yaratığın bir gün daha yaşamasına izin vermeyecektim.

Sonunda, sonsuza kadar süren bir sürünme hissinden sonra, ışığın altındaki en üstteki odaya, gözetleme odasına ulaştım. Tozlu eski fiçılar ve sandıkların arasında, belirgin bir kokusu olan büyük bir metal tank buldum.

Gazyağı.

Kemikleri küle çevirecek kadar sıcak bir ateş yakamazdım. Ama onları kırıp karartabilir, üzerlerindeki runeleri okunmaz hale getirebilirdik. Eski kitaba inanacak olursak, bu meleklerin onlarla olan bağını koparmak için yeterli olurdu.

Hızlıca çalışarak boş bir metal fiçi buldum. Odanın etrafından kuru odun parçaları, eski sandık kalıntıları ve yakacak odun topladım ve bunları fiçiye doldurduktan sonra gazyağına batırdım. Sonra bir kovayı yakıtla doldurdum, yukarı kaldırdım ve merdivenlere doğru yöneldim.

Her adımda metal ürkütücü bir gıcırta çıkarıyordu. Ayaklarımın altında pas dökülüyordu ve hareket ettiğimde tüm merdiven titriyordu. Yağ sıçırıyordu, izgaradan damlıyor ve duvardan aşağı akıyordu.

Kulakları tırmalayan bir çığlık duyuldu ve neredeyse kovayı düşürüyordum. Aşağıya baktığımda, yaratığın duvar boyunca koklayarak damlayan sıvıyı incelediğini gördüm. Tereddütle kovayı eğdim ve biraz daha gazyağı dökülerek canavarın kafasına sıçradı. Canavar çırpınarak, sanki maddeyi silkelemek istercesine derisini tırmaladı.

Sadece petrolün kokusunun kendi kokumu gizleyeceğini umabilirdim.

Kırık bir kemiği yakaladım ve parmaklığın üzerinden attım. Karşı duvardan sekip yere düştüğünde, canavar ona atladı. Hırıliyordu, nefes alış serleşmişti, hareketleri

avını ararken giderek daha da düzensiz hale geliyordu. Onun dikkati dağılınca, merdivenlerin altına geri dönmek için zaman kazandım.

Salem beni orada bekliyordu. Annemin kemikleri paltomun içine sarılmıştı, kolları sıkıca bağlanarak geçici bir çuval oluşturmuştu.

"Yürüyebilir misin?" dedim, yaralı ayağına bakarak. Sadece bakmak bile acı vericiydi ve o bacağına yük bindirmekten kaçındığı belliydi.

Ağzını sıkı sıkı kapatmış, acı çektiği belliydi. "Yürürüm. Yürümek zorundayım."

"Yukarıda gazyağı buldum." Mümkün olduğunca sessiz konuşabilmek için ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Kemikleri kırıp yakabilirsek, üzerlerine kazınmış rünleri yok edebiliriz."

Yanımda getirdiğim kovaya baktı. "O ne için?"

"Dikkatini dağıtmak için." Cebimden çakmağımı çıkardım. "Sen merdivenlere çıkarken ben o orospu çocuğunu ateşe vereceğim. Yapabilir misin?"

Cesurca, kararlı bir şekilde başını salladı. "Evet. Ama biraz yavaş olabilirim."

İkimiz de derin bir nefes aldık. Melek uğursuz bir sessizliğe bürünmüştü. Çarpışan dalgalar ve uluyan rüzgâr, kulede yankı ve inilti sesleri yaratıyordu. Işık, Salem'in yüzünü görmek için neredeyse çok zayıftı. Orada durmuş, annemin kemiklerini sıkıca tutmuş, kaderine yüzleşmeye hazırlanıyordu. Yaklaştım ve morarmış yüzünü öptüm. "Sen tanıdığım en cesur kadınsın." Başını salladı, ama reddetmeden önce onu tekrar öptüm. "Ne olursa olsun, Salem, seni sevdiğim için mutluyum."

seni sevdiğim için mutluyum."

Gözleri, ağzının söyleyemediğini söyledi. Dudakları bir an için titredi. Nefesi sarsıldı ve "Bunu bitirelim. Birlikte." dedi.

Gömleğinin kolunu yırttı ve yaralı bileğine aceleyle sardı, böylece biraz daha dengeli durabildi. Sonra kemik paketini aldı ve koza içinden sürünerek çıktık.

Bir an için şansımızın yaver gideceğine inandım. Ortam sessizdi, canavar ortalıkta yoktu. Salem merdivenlere doğru aceleyle topallayarak yürüdü, ama ilk basamağa adımını attığı anda eski metal gıcırdadı.

Çürümüş ve kırık kemik yığınının arkasından melek ortaya çıktı. Arka ayakları üzerinde yürüyen, insan ve canavarın grotesk bir meleziydi

ve canavarın grotesk bir meleziydi. Bana döndü, sonra başını Salem'e çevirdi ve yemin ederim ki, o şey ağzını sırtıta benzer bir şekilde hareket ettirdi.

"Salem, koş! Git!"

Ona zaman kazandırmam gerekiyordu. Canavar yaklaşırken, gazyağı kovağını kaldırdım ve keskin kokulu yakıtı fırlattım. Yakıt, yaratığın üzerine sıçradı ve solgun tenini ıslattı. Bir an için kafası karışmış gibi göründü ve damlayan kollarını koklayarak yaklaşmasını durdurdu.

Salem merdivenleri tırmanıyordu, telaşlı adımlarının sesi metalden yankılanıyordu. Çakmağımı çıkardım ve ateşlemek üzereydim, ama ellerim ve gömleğim kerosenle ıslanmıştı. Eğer ateşlersem...

Bir saniyelik tereddütüm ölümcül bir hataydı.

Canavar, ben uzuvlarımı hareket ettiremeden aramızdaki mesafeyi kapatarak üzerime atladı. Bana çarptı ve çakmağım uçup gitti, çöp yığınlarının arasında kayboldu.

"Kahretsın!" Başımı korudum ve pençeleri ön kollarımda derin yaralar açarken çığlık attım. Yan tarafıma vurdu ve beni sırt üstü yere devirdi. Dişleri omzuma batıp kasları ve tendonları deldiğinde, dayanılmaz bir acı içimi kapladı.

Kınından bıçağımı çekip çılgınca savurdum. Bıçak yumuşak bir noktaya çarptı ve yaratığın yüzüne sapına kadar battı.

Haykırarak geri çekildi ve çırpındı. Fırsatı değerlendirip kaçtım.

Vücudum, hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm şekilde ağrıyordu, ama adrenalin beni hareket etmeye devam ettiriyordu. Merdivenleri koşarak çıktığım her adımda, rahatsız edici bir şekilde dengesiz hissediyordum. Hızla Salem'e yetişip, kemik yığınından alıp, korkuluğa tutunarak dengede kalmasını sağladım.

Ama canavar, çığlık atarak ve inleyerek peşimize takılmıştı. Altı uzuvuyla merdivenleri tırmanıyordu ve her adımında tüm yapı sallanıyordu.

Aniden bir patlama sesi ve uzaktan metalin tınlaması duyuldu. Dehşetle, merdivenin duvardan uzaklaştığını, civatalarının eski sıvadan çıktığını gördüm. Salem çılgınca tutunacak bir şey aradı, merdivenleri tırmanırken ben dengemi kaybedip korkuluğa düştüm ve kemikleri neredeyse düşürüyordum.

"Çökecek!" diye bağırdı Salem. Tam zamanında dönüp, duvarın bir bölümü çöktüğünde onun birkaç basamak yukarı sıçradığını gördüm. Rüzgâr ve kar içeriye doldu, eski metal parçalandı; meleklerle birlikte durduğumuz merdiven bölümü sallandı ve yere çakılmak üzereydi.

Aceleyle harekete geçtim. Paketi ona attım ve o düşmeden yakaladı. Merdivenler ayaklarımın altında çöktü ve tüm gücümle kendimi attım, zıplarken bir kolumu uzattım.

Beni yakaladı. Kolumu tuttu, ben de onun kolunu tuttum; diğer kolu ise yanındaki kalan korkuluğa sıkıca sarılmıştı. Nefes nefeseydi, gözleri panikle açılmıştı.

"Geliyor," dedi. "Yine yukarı tırmanıyor!"

Kar, açılan duvardan içeri girerek beni soğukla kapladı. Alt merdiven yere çarptığında şiddetli bir gürültü duyuldu ve duvardan daha fazla tuğla düştü. Salem beni çekti ve ben de korkuluğa tutunup kendimi yukarı çekmeyi başardım. Nefes nefese, kollarım ve omuzlarım ağrıyorken dinlenmeye vaktim yoktu. Aşağıya bir bakış attığımda, meleğin deniz fenerinin duvarının yarısına kadar tırmandığını gördüm, pençeleri tutunmak için pisliğe derinlemesine gömülmüştü.

Sonunda çalışma odasına ulaştık. Kapıyı çarparak kapattım ve elime geçirebildiğim her şeyle barikat kurdum. Salem kemikleri açtı, yakındaki bir raftan eski bir çekiç aldı ve onu yere vurdu. Kemikler çatladı ve parçalandı...

Kapı da öyle. Canavar kapıya çarptı, sıska koluyla boşluğu tırmaladı. İçeri girecekti. Artık onu durdurmanın bir yolu yoktu.

Salem'in kırdığı kemikleri aldım ve varilin içine, daha önce yüklediğim odunların üzerine attım.

"Işığımı kaybettim," dedim telaşla. Salem cebinden nemli bir kibrit paketi çıkardı ve melek pençeleri ve dişleriyle kapıdan tahta parçaları koparıırken titrek bir eliyle bana uzattı.

"Gözlem güvertesine çık! Hemen arkandan geliyorum!" Deniz fenerinin dışına çıkan son kata çıkan dar merdivenleri işaret ettim. Salem merdivenleri topallayarak çıkarken, ben gömleğimi çıkardım ve kuru kısımlarını ellerimi silmek için kullandım.

Çakmakla ateş yakmak için çaresizce uğraştım. "Hadi... lütfen, çalış!"

Sonunda kibrit yandı. Onu varile attım ve kerosenle ıslanmış odunların hızla tutuşmasını görünce rahatladım. Merdivenlere koşmadan önce, kerosen varilinin musluğunu açarak içeriğin yere dökülmesini sağladım. Başka bir kovayı kısmen doldurdum ve onu gözlem güvertesine götürdüm.

"Rayne!" Salem beni bekliyordu, etrafında karlar uçuşuyordu. Deniz aşağıda şiddetle çalkalanıyor, dev dalgalar yarımada'nın kayalık uçurumlarına çarpıyordu. Çalışma odasının kapısını çarparak kapattığımda, canavar kapıya doğru koşuyordu. Kapıyı defalarca diğer tarafa çarptı. Kapıyı yerinde tutan cıvatalar duvardan yarı yarıya sökülüştü. "Tanrım, Rayne, yaralanmışsın!"

"Önemli değil." Kova boşalana kadar güverteye gazyağı döktüm. Çalışma odasındaki yangın kontrol edilemeyecek hale gelip yayılınca, ani bir *patlama* deniz fenerini sarsmıştı.

"Aşağı inmenin bir yolu yok," dedi Salem çaresizce. "Ne yapacağız?"

Canavar kapıyı parçalarken, kırılan kapıdan duman sızıyordu. Salem bana sarıldı, ikimiz de korkuluğa yaslandık. Önümüzde korkunç bir ölüm ve aşağıda soğuk, acımasız okyanus vardı.

Cıvatalar yere düştü ve uzun, örümcek gibi uzuvlar ortaya çıktı. Kaçacak başka yer yoktu.

Salem'in yüzünü ellerimle tutup onu öptüm. Yaratığın geldiğini görmemesi için görüşünü engelledim. Gözleri yaşlarla doluydu, iri ve korkmuş bir bakışı vardı.

"Salem, benim güzel kızım." Gülümsedim, sadece kalbimin kırıldığını görmemesi için, başka bir kibrit çaktım ve alevini ona tuttum. "Seni sonsuza kadar seveceğim."

Sonra onu sertçe ittim ve onu korkuluktan aşağıya, okyanusa doğru düşürdüm. O benim adımları haykırırken, ben gözlerimi kapattım ve ışığı bıraktım.

Sıcaklık beni sararken gördüğüm son şey, alevler içinde kalan melekti. Gülümsedim, ama bu seferki gülümseme hüzünlü değildi.

Zaferdi.

Kül Rengi Dalgalardan

SUYA ÇARPINCA, BAYILDIM.

Bilinç gelip gidiyordu, acı verici gerçekliğin korkunç anları. Dalgalar beni dövüyor, baş aşağı yuvarlayıp duruyordu. Deniz suyu ağızıma ve burnuma doluyordu. Boğulurken, çırpınırken, kendimi düzeltmeye çalıştım. Dalgalar ve gökyüzü aynı derin karanlık boşluktu, biri yıldızlarla parıldarken, diğeri alevlerin titrek turuncu ışığını yansıtıyordu.

Soğuk, kaslarımı donduruyordu. Hipotermi beni suya gömülmeden önce sadece birkaç dakikam vardı. Buradaki kıyı şeridinin çoğu dik bir uçurumdu, ama dalgaların üzerinde dar, kayalık bir kumsal görebiliyordum ve oraya doğru yüzdüm.

Pürüzsüz çakıl taşlarının üzerine kendimi sürükleyerek, ciğerlerimdeki suyu kusana kadar öksürdüm. Nefes almaya çalışırken göğsümde hırıltılar çıkıyordu, ama her nefes alışımda "Rayne! Rayne, neredesin?" diye bağıırıyordum.

Dalgalar kıyıya acımasızca çarpıyordu. Çalkantılı okyanus bana cevap vermedi. Kayalığın üzerinde, deniz fenerinin alevleri yayılıyordu. Tuğlalar o kadar sıcaktı ki içlerinden parlıyorlardı. Dev bir cenaze ateşi.

"RAYNE!" Boğazım kısılana kadar onun adını haykırdım. "Rayne, lütfen! Lütfen... Neredesin?"

Kendimi ayağa kaldırarak, ilk acı verici adımlarımı attım. Ayak bileğim kırılmıştı, ama önemli değildi. Ona ulaşabilirdim. Deniz fenerine geri dönebilirdim, onu bulabilirdim, bir şekilde... bir şekilde...

Ayak bileğim pes etti ve yere düştüm. Ağlayarak, başımı sallayarak, kumların üzerine kıvrıldım. "Hayır, hayır, hayır, lütfen... Lanet olsun, Tanrım, lütfen..."

O bundan daha iyisini hak ediyordu. Bu adadan birlikte kaçacaktık. Her zaman görmek istediği tüm yerleri keşfedecekti. Her zaman maruz kaldığı izolasyonun çok ötesinde deneyimler yaşayacaktı.

Yıllarca özgür olmak için mücadele etti. Çok mücadele etti.

Deniz fenerinin yanışını izledim. Gözlerimi ayıramadım. Gözlerim de yanıyormuş gibi hissedene kadar baktım.

Burada ölmek istemiyordu. Her zaman öleceğinden korkmuştu. Ve şimdi...

Gözyaşları ya da çığlıklar yetmiyordu. Bu keder çok ağırdı, bu soğuk karanlığın boşluğu çok büyüktü. Onun adını her fısıldadığımda, kalbim biraz daha parçalanıyordu. Ama onun adı, bana kalan tek şeydi.

Alevleri izlerken, başka bir soluk kırmızı parıltı dikkatimi çekti. İlk başta dalgaların yansıması olduğunu sandım, ama hayır. Kırmızı ışıkla çevrili bir siluetti.

Melanie Balfour, dalgaların içinde durmuş beni izliyordu.

Artık malikanede beni takip eden bitkin, çürümüş ruh gibi görünmüyordu. Rayne'in fotoğraflarındaki kadın gibi görünüyordu, uzun, koyu saçları, kızıninkiyle aynı altın kahverengi teni ve nazik bir ifadesi vardı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, gözyaşları yüzümden akarken sesim kısıldı. "Onu kurtaramadığım için özür dilerim."

Melanie kolunu kaldırdı, parmağıyla güneği işaret etti. Baktım, karanlık kıyıyı ve çarpan dalgaları taradım. Sadece sürüklenen odunlar ve karışık deniz yosunları vardı.

Hayır... oradaydı...

"Aman Tanrım." Zorlukla ayağa kalktım. Koşmaya çalıştım, ama her adımda bacağımda cam kırılıyor gibi hissettim ve sendeledim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, bayılacağımı sandım. Son birkaç metreyi, kıyıda yatan ıslak, hareketsiz cesede doğru sürünerek gittim.

Rayne yüzüstü yatıyordu ve onu çevirdiğimde yüzü ölümcül derecede solgundu ve dudakları maviydi. Düşünemiyordum, konuşamıyordum. Canavarın yandığından emin olduktan sonra dalgaların içine atlayarak beni takip etmiş olmalıydı.

Göğüs kompresyonuna başladım ve ona yalvararak, "Lütfen uyan, lütfen, lütfen nefes almaya başla..." dedim.

Aniden, şiddetli bir öksürük nöbetiyle Rayne'in gözleri açıldı.

Nefes almaya çalışırken, soluduğu suyla boğuluyordu. Yüzünün bir tarafı, saçları da dahil olmak üzere, ciddi şekilde yanmıştı. Derisi kızarmış ve kabarmıştı, saçları yanmıştı.

Ama hayattaydı. Kalbi atıyor, ciğerleri nefes alıyordu.

Bana baktı ve sanki bir rüyadan uyanmış gibi hissettim. Sanki bir kabusun perdesini kaldırmış gibi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Tanrım, Salem, bunu yapmak istemedim, istemedim, ben sadece..."

Kollarımı ona doladım ve yanına, kumların üzerine çöktüm. Vücudumuz birbirine sarıldı, soğuk dalgalar ayaklarımızı okşarken sevinç ve rahatlamadan gözyaşları döküldü.

"Güvende olduğundan emin olmalıydım," dedi. "Onu öldürseydim, ama seni kaybetseydim... Canlı canlı yanmayı tercih ederdim."

Rahatlama beni zayıflattı, kaslarım jöle gibi oldu. Ama Rayne, ne kadar hırpalanmış olsa da, beni hala tutuyordu.

Deniz fenerinin bir kısmı çöktü ve gece gökyüzüne kıvılcımlar saçıldı. Sanki bu lanetli yerden kaçan ruhlar gibi.

Dalgaların arasında, soluk bir kırmızı ışık parlıyordu. Ama ışık sönüyor, suda yansıyan alevlerin içinde eriyordu. Rayne oturdu, beni sıkıca tuttu ve birlikte ışık tamamen sönene kadar izledik.

"Senin beni kurtaracağını biliyordu," dedi Rayne yumuşak bir sesle. "Başından beri biliyordu."

Benim de başından beri bildiğim bir şey vardı. Rayne'in soğuk, pürüzlü parmaklarını öptüm ve başımı göğsüne yasladım. Kalbi hâlâ savaş davulu gibi atıyordu, ama savaş sona ermişti.

Aşkımız kazanmıştı.

'un Epilogu

Salem

Önemli Bir Soru

Üç Yıl Sonra

''

KIZLAR, HAYDI! ARABA çoktan hazır!" Bisiklet şortumun üzerine ceketimi giyip, merdivenlerden yukarı doğru bağırdım. "Rayne ve Loki siz olmadan gidecekler!"

Tam o anda, evin dışından bir megafon sesi duyuldu: "Seahawk ve Little Chick, dikkat! Beş dakika içinde, arabaya binmiş olsanız da olmasanız da, ben gidiyorum. Bisikletinizin lastikleri şişirildi, Salem ile birlikte dağa bisikletle çıkabilirsiniz!"

Dağ bisikleti sürmenin korkunç tehdidiyle uyanan Rachel ve Rebecca, ellerinde spor çantaları ve sırt çantalarıyla odalarından koşarak çıktılar.

"Bizi bisiklete bindirmeyin!" Rachel, yanımdan koşarak geçip kapıdan çıkarken dramatik bir şekilde bağırdı.

"Hayır!" Rebecca, kız kardeşini ön bahçeye takip ederken aynı derecede dramatik bir şekilde itiraz etti. Verandaya çıkarken, Rayne kızların çantalarını kamp malzemeleriyle dolu Jeep'imizin tavanına bağlarken gülümsedim.

Her zamanki gibi, Rayne her şeyi kendisi paketlemeyi ısrar etmişti. Birlikte yaşamaya başladığımızdan beri, kadın bana parmağımı bile kıpırdatmama izin vermiyordu. Kızların evlat edinilmesi resmi olarak onaylandığından beri daha da meşgul olmuştuk. Ama bir şeyin inşa edilmesi, onarılması, yıkılması, değiştirilmesi, pişirilmesi veya temizlenmesi gerekiyorsa, Rayne genellikle ben bunun gerekli olduğunu fark etmeden önce hallediyordu.

Onun bunalacağından endişelendim, ama konuyu açtığımda tam tersi olduğunu söyledi.

"Beni mutlu eden şey bu," dedi. "Sana bakmak, kızlara bakmak... Yapmak istediğim başka bir şey yok."

Abartmıyorum, neredeyse bayılacaktım.

Çantalar yerleştirildikten sonra Rayne verandada bana doğru yavaşça yürüdü, kızların bakmadığından emin olmak için arkasına baktı ve popomu tokatladı.

"Seni aptal." Beni tutarken güldüm. "Önümüzdeki birkaç saat boyunca bisiklet selesinde oturmam gerekiyor, unuttun mu? Sakin ol."

"Ya da arabada oturup seni normal bir insan gibi kamp alanına götürmeme izin verebilirsin," dedi. "O zaman sana daha fazla şaplak atabilirim."

"Şu azgınlığını biraz frenlesen iyi olur, yoksa çok küçük bir çadırda çok uzun bir hafta sonu geçireceksin," diye alay ettim. Gözlerini devirdi ve beni öptü, ama birkaç saniye sonra cipten uzun ve çekici bir "eeeeewww, öpüşmeyi kesin!" sesi geldi.

"Yolcuların sabırsızlanıyor," diye fısıldadım. Elimi, yangında yanmış olduğu yerden kalan yara izlerinin üzerine, yüzüne koydum. Saçlarının bir kısmı hiç geri çıkmamıştı, ama o, geride kalan izleri saklamaya hiç çalışmamıştı. Kafasının yan tarafını tıraş etmeye başlamış, uzun saçlarını yukarıya toplayarak yara izlerinin gözden kaçmamasını sağlamıştı.

"Evet, şey, oraya giderken onlara dondurma alacağıma söz vermiş olabilirim," dedi Rayne. "Zaten bütün gün sizi bekleyeceğiz, o zaman oraya giderken acele etmesek de olur diye düşündüm."

"Siz yine de benimle bisiklet sürebilirsiniz," dedim, kızların dehşet dolu itirazlarına gülerek. Yollarda benimle bisiklet sürmekten mutluluk duyarlardı, ama saatlerce dik bir yokuşta bisiklet sürmek, onların kaldırabileceğinden biraz daha fazlaydı.

Rayne, bisiklet sürmenin kendisini "Mary Poppins" gibi hissettirdiğini söyledi, ancak ben bu karakterin bisiklet sürdüğünü hiç

hatırlamıyordum. "Biliyorsun, biz almayalım." Rayne alnımı öptü ve

Jeep'e doğru uzaklaşırken el salladı. "Senin için bir litre dondurma alacağım

alacağım. Dikkatli ol, tamam mı? Beni ara, olur mu?"

"Ararım," diye söz verdim. "Birkaç saat sonra görüşürüz!"

Colorado'ya taşınalı yaklaşık altı ay olmuştu. Rayne'in yeni peyzaj şirketi istikrarlı bir şekilde büyüyordu ve bir avuç düzenli müşterisi vardı. Blackridge'den ilk ayrıldığında, ne yapacağı konusunda tamamen kaybolmuştu.

Yaklaşık bir ay boyunca bir kafede çalıştı, ta ki bir müşteri ona kaba davranana ve o da ona bir simit fırlatana kadar. Yeni işinde keskin, sivri bahçe aletleriyle sürekli temas halinde olması beni biraz endişelendiriyordu, ama henüz kimseyi bıçaklamamıştı.

Artık fısıltıları duymuyordu, ben de öyle. Blackridge'den ayrıldığında, hala hayaletlerin peşinde olacağından, asla özgür olamayacağından korkmuştu. Ama anakarada geçirdiği günler, sonra haftalar ona bunun aksini kanıtladı.

Artık onu rahatsız eden tek şey geçmişinin travmasıydı ve bu da başlı başına bir canavardı. Paylaşamadığı bazı şeyler olduğu için terapi kusurlu bir çözümdü.

Rayne hala Blackridge'den bazı insanlarla konuşuyordu. Dr. Hale, hayatta kalanlar için aylık video görüşmeleri düzenliyordu ve bu konuşma ortamı, açılmak kolay olmasa da ona yardımcı oluyordu.

Toprakla çalışmak onu mutlu ediyordu ve bu konuda kendine güveniyordu. Yeni evimizin bahçesi, taşındığımızda yabancı otlarla kaplı boş bir arsa gibiydi. Şimdi ise ön bahçemiz yerli türlerden çalılar, çimenler ve çiçeklerle doluydu. Arka bahçemiz bir bahçeye dönüşmüştü ve sebzelerimiz çoktan filizlenmeye başlamıştı.

Bu, üç yıl önceki olayları uzak bir kabus gibi gösteriyordu.

Uzak, ama unutulmamış.

Ormana tekrar rahatça girebilmem uzun zaman almıştı. Ondan sonraki neredeyse bir yıl boyunca bisikletime dokunmadım, bisiklete binmeyi bırakın.

Ama dağları, dolambaçlı patikaları, temiz, taze havayı seviyordum. Kuşların şarkılarını ve yaprakların arasında esen rüzgarı seviyordum. Bunların bana endişe değil, sadece huzur verdiği zamanları hatırlamayı seviyordum.

Sessiz banliyö geride kalıp ağaçlar g ne i kapattığında, içimde yavaş yavaş bir korku belirdi. Uyluklarımdaki hafif yanmaya, ci erlerimdeki soğuk havaya odaklandım. Ama bir şeylerin olacağına hazırlıklıydım. Ku ların cıvıldamasının kesilmesine, ağaçların sessizliğe bürünmesine. İzlendiğimin soğuk farkındalığının beni kaplamasına.

Ama bu his sadece korku olarak kaldı, daha fazlası değil. Yolda diğer bisikletçiler, neşeli y r y    ler ve sabahın erken saatlerinde ko anları geçtim. Hayal g  lerinin gölgesinin ötesinde ne tür şeyler gizlendiğini hiç bilmeyen insanlar.

Kamp alanına yaklaşık yarı yolda, küçük bir benzin istasyonunda durup esneme hareketleri yaptım ve atı tırmalıklarımlı yedim. Telefonumun sinyali çok iyi değildi, ama Rayne'i arayıp ona konumumu bildirebildim.

"Aradığın için teşekkürler güzelim," dedi, telefonu açar açmaz sesinde rahatlatma belirgindi. "Seni düşünüyordum. Sen... hey, hayır, Becca, kibriti yakma, bekle..."

Rayne'in telefonunun yere d  me sesine güldüm. Bu yıl zaten    ekran kırmı tı ve bir tane daha kırarsa akıllı telefonunu kapaklı telefonla deği tireceğine yemin etmişti. " zg n m." Rayne telefona geri döndüğünde nefes nefeseydi. "

Kızlar buraya geldiğimizden beri çılgınca eğleniyorlar."

"Gidin oynayın, eğlenin," dedim. "Yolun yarısından biraz fazlasını geçtim, gün batımına kadar orada olurum."

"Seni almaya gelmemi istemediğinden emin misin? Benim için sorun değil."

"Ben iyiyim. Söz veriyorum." Bir an için çok uzun süre sessiz kaldı. "Ay spreyim var. Ve bence bu benim için iyi bir şey. Bunu yapmak."

"Evet, haklısın." Uzun saçlarını parmaklarıyla taradığını, kampın etrafında huzursuzca dola tığını ve kızları  ahin gibi izlediğini hayal edebiliyordum. "Haklı olduğunu biliyorum."

"Beni sonsuza kadar endi elendiremezsin, bebeğim." "Beni hafife alma."

Gülümserken, neredeyse ona gelip beni almasını söyleyecektim. "Seni seviyorum. Kızlara benim için öpücükler g nder. Yakında g r   r z."

KAMP ALANINA VARDIKTAN SONRA, GÜNBATIMI RENKLERİ gökyüzünü boyamıştı. Acele etmeyi planlamıştım, ancak yolun son kısmı dik bir yokuş olduğu için hızım yavaşladı. Kamp alanı sessizdi, birkaç aile ağaçların arasında kendi çadırları ve ateşlerinin etrafında dağılmıştı. Rayne'in bana verdiği kamp alanına ulaşana kadar dolambaçlı yolu takip ettim.

Bisikletimle virajı dönüp kampı ilk kez gördüğümde, şoktan durdum.

Elektrikli mumlar ve fenerler her yerdeydi: ağaçlardan sarkıyor, cipin kaputuna yerleştirilmiş ve kampa doğru kıvrımlı bir yol oluşturunlardı. Bisikletimi bir kenara bırakıp, ağaçların altındaki mumları takip ettim. Devasa çam ağaçlarının budaklı dalları kampın üzerine sarkarak dallar ve yapraklarla bir gölgelik oluşturunyordu. O dallardan daha fazla fener sarkıyordu ve rüzgarda hafifçe sallanıyordu.

Tanıdık Jeep olmasaydı, yanlış kampa girdiğime inanırdım. Sonra yakınlarda yatan Loki'yi gördüm, yaşlı köpek beni görünce başını kaldırdı ve kuyruğunu salladı.

"Burada ne oluyor, evlat?" dedim ve onu okşamak için çömeldi.

Yakınlardan gelen fısıltılı, çocuksu sesler dikkatimi çekti. Aniden, sessizce kıkırdarak Rebecca ve Rachel saklandıkları yerden koşarak bana selam verdiler ve heyecanla ellerime çiçek buketleri tutuşturdular.

"Hoş geldin anne!" Rachel gülümsedi ve ben nefesimi tutmamak için uğraştım. Bana nadiren öyle derdi - ve ben de ona hiç öyle demesini istemedim - ama ara sıra ağzından kaçırdı. Her seferinde, göğsümde en tatlı bir acı hissederdim.

"Seni bekliyorduk!" Rebecca zıplıyordu, neredeyse patlayacak gibiydi. Sır saklamakta hiç iyi değildi, bu yüzden bu konuyu nasıl duymadığımı anlayamıyordum.

Ne olduğunu bilmesem de, kızlardan gözlerimi kaldırıp Rayne'i gördüğümde göğsümde bir sıcaklık hissettim. Çıtır çıtır yanan ateşin önünde duruyordu, uzun saçları yüzünün etrafında dağınık ve vahşi bir şekilde dalgalanıyordu.

Çok güzeldi. Nasıl bu kadar şanslı olabilirdim?

"Teşekkürler kızlar," dedi yumuşak bir sesle ve onlara hafifçe başını salladı. Kızlar tekrar kıkırdarak koştular, el ele tutuşarak çadıra girdiler ve fermuarını kapattılar.

Ormanın ortasında, ateşin sıcaklığıyla yıkanmış, parıldayan ışıklarla çevrili, sadece ben ve Rayne kalmıştık.

"Bugün beni çok özlemiş olmalısın," dedim, ama nefes nefese olduğum için gülemedim. Beni kollarına aldı ve yavaşça öptü. Çadırın içinden Lana Del Rey'in "Say Yes to Heaven" şarkısı çalmaya başladı.

Vücudu benimkiyle birlikte sallanıyordu, ormanın ortasında nazik bir dans.

"Seni özledim," dedi. "Benden uzak olduğun her saniye seni özlüyorum. Sabah uyandığımda yüzünü gördüğümde, tüm kabuslarımı unutuyorum. Sen tüm gölgelerimi kovuyorsun."

Elimi yanağına koyarak gülümsedim, onu tekrar öptüm ve "Bu gece seni bu kadar romantik yapan ne?" dedim.

O yumuşak bir şekilde güldü. "Güneş gibi parlayan bir gülümsemesi ve dinlemeye doyamayacağım bir kahkahası olan bu muhteşem kadından ilham aldım. Bana inanan ve ne kadar zor olursa olsun hep yanımda olan bir kadın." Sallanmayı bıraktı ve parmaklarını kısa saçlarımin arasında gezdirdi. "Mükemmel değilim, biliyorum. Önümde uzun bir yol var, hala iyileştirmem gereken birçok yara var. Ama senin benimle olmanı istiyorum, Salem."

Cebinde bir şey arıyordu. Diz çöktüğünde, inanamayıp kekelemeye başladım ve o küçük mavi kutuyu açıp elimi tuttuğunda gülüyordu.

"Salem, benim karım olma şerefini bana verir misin?" O cümleyi bitirmeden ben başımı sallamıştım bile. "Sonsuza kadar benimle olur musun?"

"Evet! Evet, Rayne, tabii ki evet!"

Yüzüğü parmağıma taktı, elmaslar fener ışığında parıldıyordu. Beni öptü, ben de onu kaldırdım, kollarıma aldım, ağlayıp gülüyordum.

Kızlar heyecanlarını daha fazla bastıramadan birkaç saniye geçti ve çadırdan heyecanlı çığlıklar yükseldi. Nefes nefese bize doğru koştular, zıplayarak

en büyük sırrı sakladıklarını anlattılar. Loki de heyecanımıza ortak olarak havlayarak etrafımızda dolaştı.

Rayne gözlerini hızla sildi, ama ben ellerini tuttum ve parmak uçlarımda yükselerek onu tekrar öptüm. Kızlar kıkırdadılar ve benim çiçek buketlerim için dereden su almaya koştular. Ben topuklarımın üzerine oturduğumda, Rayne gülümserken gözyaşlarını akıttı.

Göz yaşlarını sildim ve "Sonsuza kadar, aşkım. Her zaman ve sonsuza kadar" dedim.

Kollarını bana doladı ve ben başımı omzuna yasladım. Kampın ötesindeki karanlık giderek yoğunlaşıyordu ve bir an için, kırmızı bir parıltı gördüğüme yemin edebilirim.

Teşekkür

House of Rayne, yazması neredeyse çok kolay olan kitaplardan biriydi. Bu, yazmanın zor olmadığından değil, çünkü bir kitabı tam olarak doğru hale getirmek için her zaman bir şekilde, bir düzeyde mücadele etmek gerekir. Karakterlere, hikayeye ve okuyuculara adaletli davrandığınızdan emin olmak için. Ancak bu hikaye bana kolayca geldi ve bu karakterler, sayfaya dökülen bir romantizmde birlikte çalıştılar.

Rayne ve Salem bir gün beynime girip hemen kendilerini evlerindeymiş gibi hissettiler ve şimdi nihayet onları paylaşma fırsatı buldum. Başından beri bu çifte deli gibi aşığım ve ilk kez bahsettiğimden beri "sapphic gothic romance" fikrimi destekleyenlere inanılmaz derecede minnettarım. Heyecanınız ve coşkunuz, kendimden şüphe ettiğim zamanlarda bile devam etmemi sağladı. Bu kitabın çıkmasını beklemek sanki asırlar sürmüş gibi geldiğini biliyorum ve Rayne ile Salem'in hikâyesini sabırsızlıkla bekleyen herkese minnettarım.

Kocam, sonsuz ilham kaynağım ve en büyük destekçim, sonsuz cesaretin, kişisel aşçım olup beni mutfak bıçaklarından uzak tuttuğun, insan kaynakları departmanım, teknik departmanım ve terapistim olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Liz ve tüm editör ekibi, bu kitabı olabileceği en iyi hale getirdiğiniz için teşekkür ederim. Rayne'in göz rengini her bölümde değiştirmeyi engellediğiniz ve deniz feneri yakıtı ve yanan insan kalıntıları hakkında dört saatlik derinlemesine araştırma yapmamı sağlayan önerilerde bulunduğunuz için teşekkür ederim. Eminim FBI ajanı artık buna alışmıştır.

Bethany, yorulmak bilmeyen çalışman ve rehberliğin için teşekkür ederim. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum.

Yeni ve eski tüm okuyucularıma, bu kitabı seçtikleri için teşekkür ederim. Rayne ve Salem ile zaman geçirmeyi tercih ettiğiniz için çok minnettarım.

Bir sonraki macerada görüşmek üzere... Harley

Yazar Hakkında

HARLEY LAROUX, Souls Trilogy, Losers Duet ve Amazon için fazla ateşli olan *The Dare adlı* novella dahil olmak üzere erotik korku, yeni yetişkin erotizmi ve karanlık romantizm türlerinde eserler veren queer bir yazardır. Korku filmlerini, sek kırmızı şarabı, yanan mumları ve karanlık ve sapkın tarafı olan ateşli hikayeler yazmayı sever. Aslen Güney Kaliforniya'dan olan yazar, şu anda eşi ve üç kedisiyle birlikte Washington eyaletinin Seattle şehrinde yaşamaktadır. HarleyLaroux.com adresinden, [Instagram](#) ve [Facebook'ta](#) @harleylarouxwriter ve X ve [TikTok'ta](#) @harleylaroux hesaplarından ulaşabilirsiniz.

İçindekiler

House of Rayne	
Harley Laroux'un diğer	
eserleri Başlık Sayfası	
Telif Hakkı Sayfası	
Adanma	
House of Rayne	
Önsöz	
1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	
21	
22	
23	
24	
25	
26	

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

[32](#)

[33](#)

[34](#)

[35](#)

[36](#)

[37](#)

[38](#)

[39](#)

[40](#)

[41](#)

[42](#)

[43](#)

[44](#)

[45](#)

[46](#)

[47](#)

[48](#)

[Epilog Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

